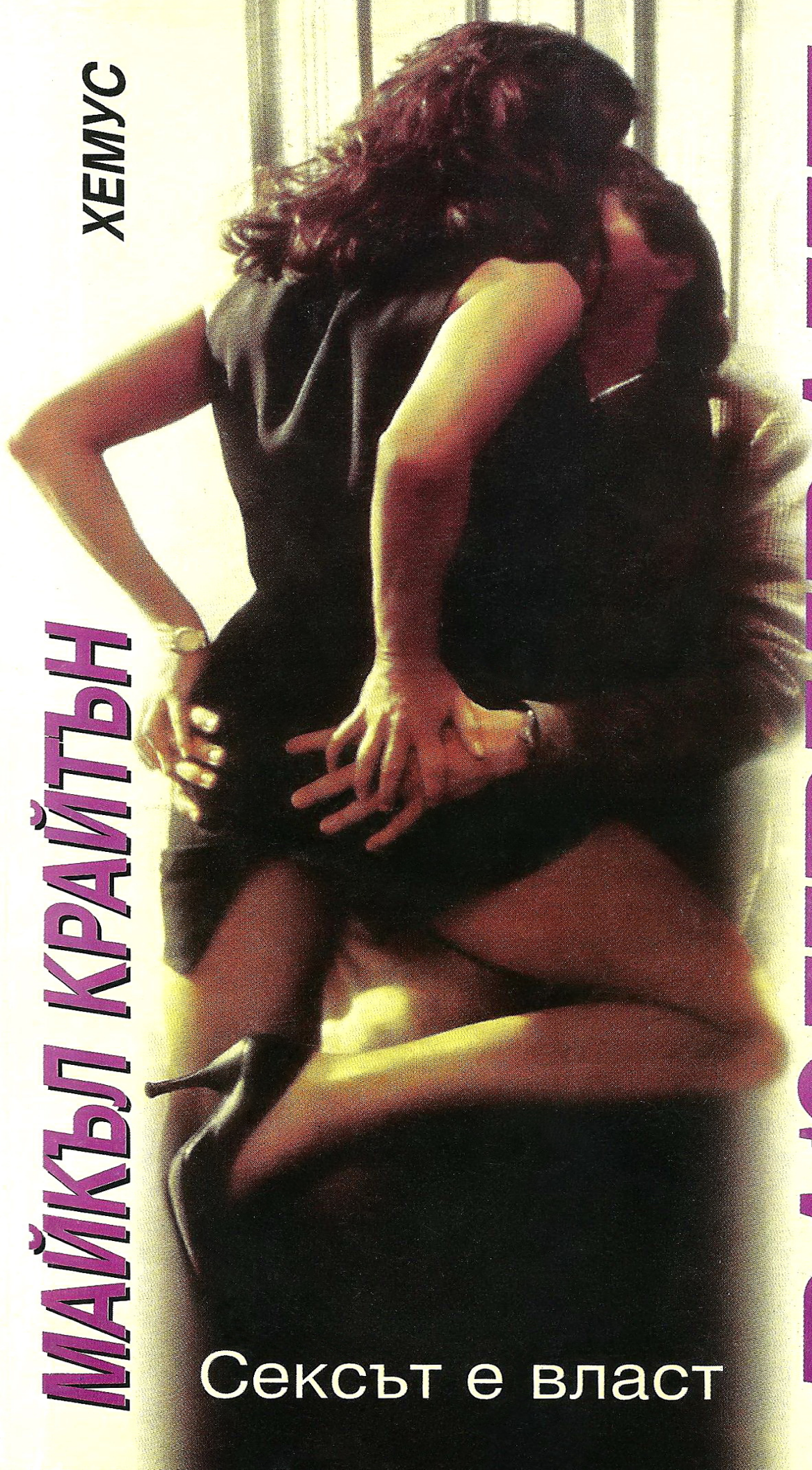

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН

ХЕМУС

Сексът е власт

РАЗКРИВАНИЕ

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН РАЗКРИВАНЕ

Превод: Вера Георгиева

chitanka.info

„Незаконна практика в областта на заетостта е работодателят: (1) да откаже да назначи, да не назначи, да уволни или да дискриминира по друг начин лице по отношение на трудовото възнаграждение, условията на труд или свързаните с извършваната работа привилегии поради расата, цвета, религията, пола или националността на лицето; или (2) да ограничава, сегрегира или класифицира работниците и служителите или кандидатите за работа по начин, който лишава или може да лиши лицето от възможности за работа, или да се отрази по друг неблагоприятен начин върху статута му на работник или служител поради расата, цвета, религията, пола или националността на съответното лице.“

Закон за
гражданските права от
1964 година, Член VII

„Властта не е нито в мъжки, нито в женски род.“

Катарин Греъм

ПОНЕДЕЛНИК

ОТ: ДК/М АРТЪР КАН „ТУИНКЪЛ“/КУАЛА
ЛУМПУР/МАЛАЙЗИЯ

ДО: ДК/С ТОМ САНДЪРС СИАТЪЛ (У ДОМА)
ТОМ,

ПРЕДВИД СЛИВАНЕТО РЕШИХ, ЧЕ Е ПО-ДОБРЕ
ДА ТИ ПРАТЯ СЪОБЩЕНИЕТО У ДОМА, А НЕ В
СЛУЖБАТА. САМО 29% ОТ ПРОИЗВОДСТВЕНИТЕ
ВЪЗМОЖНОСТИ НА „ТУИНКЪЛ“ СА НАТОВАРЕНИ
ВЪПРЕКИ ВСИЧКИ УСИЛИЯ. ПРОВЕРКИТЕ НА
УСТРОЙСТВОТА ПОКАЗВАТ ВРЕМЕ НА ТЪРСЕНЕ ОТ
ПОРЯДЪКА НА 120–140 МИЛИСЕКУНДИ, БЕЗ ДА Е
ЯСНО НА КАКВО СЕ ДЪЛЖИ НЕСТАБИЛНОСТТА НА
ТОЧКИТЕ. ОСВЕН ТОВА ОЩЕ ИМАМЕ ТРЕПТЕНИЯ
ПО ЕКРАНИТЕ, КОИТО ВЕРОЯТНО СЕ ДЪЛЖАТ НА
ПРОЕКТА ВЪПРЕКИ ПОПРАВКИТЕ ОТ ДС/С
МИНАЛАТА СЕДМИЦА. ПРОБЛЕМЪТ МАЙ ОЩЕ НЕ Е
РЕШЕН. КАК ВЪРВИ СЛИВАНЕТО? ЩЕ СТАНЕМ ЛИ
БОГАТИ И ПРОЧУТИ? ПОЗДРАВИ В АВАНС ЗА
ПОВИШЕНИЕТО.

АРТЪР

Том Сандърс изобщо не смяташе да закъснява за работа в
понеделник, 15 юни. В седем и половина сутринта влезе в банята в
дома си на Бейнбридж Айланд. Знаеше, че до десет минути трябва да
се облече, да се избърсне и да излезе от къщи, за да хване ферибота в
осем без десет и да пристигне на работа към осем и половина —
навреме, за да обсъди оставащите въпроси със Стефани Каплан преди
срещата им с адвокатите на „Конли-Уайт“. Очертаваше се напрегнат

работен ден и току-що полученият от Малайзия факс само усложняваше нещата.

Сандърс беше началник на отдел в „Диджитал Комюникейшънс Текнолоджи“ в Сиатъл. Цяла седмица в службата цареше бъркотия, защото нюйоркският издателски конгломерат „Конли-Уайт“ купуваше „Диджи Ком“. Сливането щеше да предостави на „Конли“ важна издателска технология за следващото столетие.

Ала последните новини от Малайзия не бяха добри и Артър с пълно право ги беше пратил на домашния му номер. Трудно щеше да обясни на хората от „Конли-Уайт“ просто защото те не...

— Том? Къде си? Том?

Жена му Сюзан го викаше от спалнята Той подаде глава изпод душа.

— Къпя се!

Тя отвърна нещо неразбрано. Том излезе и се пресегна за хавлиената кърпа.

— Какво?

— Питам можеш ли да нахраниш децата.

Сюзан беше адвокатка и работеше четири дни седмично в една фирма в центъра на града. Понеделник ѝ беше почивен ден, за да прекарва повече време с децата, но не я биваше в къщната работа. Затова кризите бяха често явление в понеделник сутрин.

— Том? Ще ми направиш ли услугата да ги нахраниш?

— Не мога, Сю — извика Том. Часовникът над мивката показваше седем и трийсет и четири минути. — Вече съм закъснял.

Завъртя крана, за да се избърсне и насапуниса лицето си. Беше хубав, движенията му се отличаваха с лекотата на спортист. Докосна синината отстрани от футболния мач с отбора на фирмата в събота Контузи го Марк Луин — бърз, но непохватен. А и Сандърс вече остаряваше за футбол. Все още беше в добра форма, не наддаваше повече от два килограма над нормата, но докато прокарваше пръсти през мократа си коса, забеляза посивели кичури. Каза си, че е време да си признае възрастта и да се ориентира към тениса.

Сюзан влезе все още по хавлия. Жена му винаги изглеждаше хубава сутрин, дори да бе станала току-що. Свежата ѝ красота не се нуждаеше от грим.

— Сигурен ли си, че не можеш да ги нахраниш? — попита тя. — Ох, ама че синина! Здравата си се ударил. — Целуна го лекичко и остави на плота голяма чаша димящо кафе. — До осем и петнайсет трябва да заведе Матю на педиатър, децата не са хапнали нищо, а аз още не съм се облякла. Моля ти се, нахрани ги! Много ти се моля! — Сюзан закачливо разроши косите му, хавлията ѝ се разтвори. Без да се загръща, тя се усмихна. — Ще ти се отплатя...

— Сю, не мога. — Том разсеяно я целуна по челото. — Имам среща, не бива да закъснявам. Сюзан въздъхна.

— Е, ще се оправя сама — Тя излезе сърдита. Сандърс започна да се бръсне. Миг по-късно чу гласа на жена си:

— Хайде, деца, да вървим! Елайза, обуи обувките. — Последва мрънкането на Елайза, която беше на четири години и не обичаше да слага обувки. Сандърс почти се бе избръснал, когато пак чу гласа на Сюзан: — Елайза, веднага се обуи и слез с брат си долу! — Детето смрънка нещо и Сюзан изкрещя: — Елайза-Ан, на теб говоря!

После почна да тръшка чекмеджетата на шкафа за бельо в коридора. Двете деца се разплакаха.

Елайза, която се разстройваше и от най-малкото напрежение, влезе в банята с нацупено лице и сълзи в очите.

— Татко... — захълца тя.

Том я прегърна с едната ръка, а с другата продължи да се бръсне.

— Достатъчно голяма е, за да помага — извика Сюзан от коридора.

— Мамо — запищя детето и се вкопчи в крака на Сандърс.

— Елайза, млъквай веднага!

Но тя само се разрева още по-силно. Сюзан тропна с крак в коридора. Сандърс никак не обичаше дъщеря му да плаче.

— Добре, Сю, ще ги нахраня. Спря водата и взе на ръце детето.

— Хайде, Лайз — каза той, докато бършеше сълзите ѝ, — време е да закусваш.

Излязоха в коридора По лицето на Сюзан се четеше облекчение.

— Трябват ми само десет минути, не повече — каза тя. — Консуела пак закъснява. Не знам какво ѝ става.

Сандърс не отговори. Деветмесечният им син Мат седеше насред коридора, размахваше дрънкалка и плачеше. Сандърс го взе със свободната си ръка.

— Хайде, деца — подкани ги той, — да вървим да ядем. Докато вдигаше Мат, хавлиената кърпа се плъзна надолу по краката му и той я сграбчи. Елайза се закиска.

— Виждам пишката ти, татко. Тя размаха краче и го ритна.

— Не бива да риташ тати там — каза Сандърс. Притеснен, пак се уви с кърпата и тръгна по стълбите към долния етаж. Сюзан завика след него:

— Не забравяй, че Мат взема витамини с кашата. Капни му ги по дозата. И не му давай от оризовата каша, плюе я. Сега обича пшеничена.

После влезе в банята и тръшна вратата след себе си.

Дъщеря му го изглежда сериозно.

— Пак ли ще е един от онези дни, татко?

— Да, така излиза.

Докато вървеше по стълбите, Сандърс си помисли, че ще изпусне ферибота и ще закъснее за първата среща. Е, не много, само няколко минути, но и това беше достатъчно, за да му попречи да обсъди предварително нещата със Стефани. Можеше обаче да ѝ се обади от ферибота и после...

— Аз имам ли пишка, татко?

— Не, Лайз.

— Защо, татко?

— Ами просто така. милинка.

— Момчетата имат пишки, а момичетата шушулки — тържествено заяви Елайза.

— Правилно.

— Защо, татко?

— Ей така.

Сандърс остави дъщеря си на един стол до кухненската маса, придърпа от ъгъла високото столче и намести в него Мат.

— Какво искаш за закуска, Лайз? Оризови ядки или „Чекс“?

— „Чекс“.

Мат заблъска по стола с лъжичката. Сандърс извади от шкафа кутията и паничка, после пшеничената каша и по-малка купичка за Мат. Елайза го наблюдаваше внимателно, докато той отваряше хладилника, за да извади млякото.

— Татко?

— Какво има?

— Искам мама да е щастлива.

— Аз също, миличка.

Том направи пшеничената каша и сложи купичката пред Мат. После взе паничката на Елайза, започна да сипва от кутията и я погледна.

— Достатъчно ли е?

— Да.

Той наля отгоре млякото.

— Не, татко! — извика дъщеря му и избухна в плач. — Искан аз да сипя млякото!

— Извинявай, Лайз...

— Извади го... извади млякото... — крещеше; тя в пълна истерия.

— Съжалявам, Лайз, но това е...

— Искан аз да сипя млякото! — Дъщеря му се изхлузи от стола, тръшна се на пода и зарита. — Извади го, извади млякото!

Елайза постъпваше така по няколко пъти на ден. Уверявах я, че е временно. Съветът към родителите бе да проявят твърдост.

— Извинявай — каза Сандърс. — Просто ще трябва да го изядеш, Лайз.

Седна до масата, за да нахрани Мат. Синът му бръкна в кашата и я размаза по очите си. После също ревна.

Сандърс взе кърпа, за да избърше лицето на Мат. Забеляза, че кухненският часовник показва осем без пет. Помисли, че може би е най-добре да се обади в службата и да предупреди, че ще закъснее. Но първо трябваше да укроти Елайза — тя все още се търкаляше по пода и пицеше за млякото.

— Успокой се. Елата, няма страшно! Успокой се. — Той взе нова купа, напълни я с пшеничени ядки и подаде на дъщеря си картонената опаковка мляко, за да си налее сама. — Заповядай.

Тя скръсти ръце и се нацупи.

— Не искам.

— Елайза, веднага наливай млякото!

Детето се покатери на стола.

— Добре, татко.

Сандърс седна, избърса лицето на Мат и започна да го храни. Момчето тутакси млъкна и загълта лакомо кашата. Горкото, беше гладно. Елайза стъпи на стола, взе картонената опаковка и разсипа мляко по цялата маса.

— Ау!

— Няма нищо!

С едната ръка Том грабна кухненската кърпа и избърса масата, а с другата продължи да храни Мат.

Елайза придърпа кутията с кашата до купичката си, загледа се в картинката с Гуфи на гърба и започна да яде. Мат лапаше здраво до нея. За миг в кухнята настъпи спокойствие.

Сандърс погледна през рамо: почти осем часът. Трябваше да се обади, в службата.

Влезе Сюзан, облечена в джинси и бежов пуловер. Чертите ѝ бяха спокойни.

— Извинявай, обърках се — каза тя. — Благодаря ти, че пое закуската.

Сюзан го целуна по бузата.

— Щастлива ли си, мамо? — попита Елайза.

— Да, съкровище. — Сюзан се усмихна на дъщеря си и пак се обърна към Том. — Аз ще продължа. Не бива да закъсняваш. Нали днес е големият ден? Денят, когато ще обявят повишението ти.

— Надявам се.

— Обади ми се веднага щом разбереш.

— Непременно.

Сандърс стана, оправи хавлиената кърпа около кръста и се запъти към горния етаж да се облече. Движението по улиците се задръстваше преди ферибота в осем и двајсет. Трябваше да побърза, за да не закъснее.

Спря на мястото си зад бензиностанцията „Шел“ на Рики и забърза по покритата с плочи алея към ферибота. Качи се броени мигове преди да отпътуват. Двигателите тътнеха под краката на Сандърс, докато той минаваше през вратата към главната палуба.

— Хей, Том!

Той погледна през рамо. Отзад се приближаваше Дейв Бенедикт — адвокат в кантора, която обслужваше много фирми за високи

технологии.

— И ти ли го изпусна в осем без десет? — попита Бенедикт.

— Да. Шантава сутрин.

— Не ми говори! Мислех да съм в службата още преди час. Но нали свърши учебната година, Джени не знае какво да прави с децата, докато почне лагерът.

— Тъхъ.

— Вкъщи е пълна лудница — каза Бенедикт и поклати глава. Настъпи пауза. Сандърс усети, че адвокатът е преживял сутрин, подобна на неговата, но не навлязоха в повече подробности. Сандърс често се чудеше защо жените обсъждат с приятелки и най-интимните дреболии от брака си, докато мъжете предпочитат дискретно да мълчат.

— Както и да е — обади се Бенедикт. — Как е Сюзан?

— Добре. Дори много добре. Бенедикт се ухили.

— Защо тогава куцаш?

— Фирменият отбор по футбол имаше мач в събота. Поразгорещихме се.

— До това води играта с деца — отрязва Бенедикт. „Диджи Ком“ се славеше, че назначава все млади хора.

— Хей — извика Сандърс. — Аз вкарах гол.

— Така ли?

— Точно така. Получих пас. Стигнах победоносно до наказателната зона. И после ме фраснаха.

Наредиха се за кафе пред бюфета на главната палуба.

— Всъщност бих предположил, че днес отрано ще си на линия — отбеляза Бенедикт. — Нали днес е големият ден на „Диджи Ком“?

Сандърс взе кафето и разбърка захарина.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма ли днес да обявят сливането?

— Какво сливане? — невъзмутимо попита Сандърс. Сливането беше тайна. Знаеха само неколцина от ръководството на „Диджи Ком“. Том загледа Бенедикт неразбиращо.

— Я не се прави на ударен — рече Бенедикт. — Чух, че работата е опечена. А Боб Гарвин днес щял да обяви реструктурирането заедно с куп нови повишения. — Бенедикт отпи от кафето. — Гарвин се оттегля, нали?

Сандърс сви рамене.

— Ще видим.

Разбира се, Бенедикт проявяваше нахалство, но Сюзан работеше често с адвокати от неговата кантора и Сандърс не можеше да си позволи да е груб. Още едно усложнение на деловите отношения във време, когато всички съпруги работят.

Двамата излязоха на палубата, застанаха до перилата и се загледаха как къщите на Бейнбридж Айланд се губят в далечината. Сандърс кимна към къщата на Уинг Пойнт, която години наред беше вила на Уорън Магнюсън по времето, когато той беше сенатор.

— Чух, че пак е продадена — каза Том.

— Така ли? Кой я е купил?

— Някакъв тъпанар от Калифорния.

Бейнбридж остана зад кърмата. Двамата се загледаха в сивите води на протока. Кафето димеше под лъчите на утринното слънце.

— Е — подхвана пак Бенедикт, — допускаш ли, че Гарвин може да не се оттегли?

— Никой не знае — отвърна Сандърс. — Преди петнайсет години Боб е изградил фирмата от нулата. В началото продавал боклучави модеми от Корея. Още когато никой не е знаел какво е „модем“. Сега фирмата разполага с три сгради в центъра на града и големи клонове в Калифорния, Тексас, Ирландия и Малайзия. Боб строи факс модеми с размера на монета, продава програмни продукти за факсове и електронна поща, навлезе в областта на СД-РОМ и разработи затворени алгоритми, които през следващото столетие би трябвало да го превърнат в основен доставчик на образователните пазари. Изминал е дълъг път от времето, когато е пробутвал тристабодови модеми. Не зная дали може да се откаже.

— Не е ли част от условията за сливането? Сандърс се усмихна.

— Ако си чувал за някакво сливане, Дейв, трябва да ми разкажеш. Защото аз не зная нищичко.

Наистина Сандърс не знаеше какви са условията на предстоящото сливане. Работата му включваше разработка на СД-РОМ и електронни бази данни. Колкото и да бяха важни за бъдещето на фирмата — всъщност именно заради тях „Конли-Уайт“ купуваше „Диджи Ком“, — тези области си оставаха главно технически. А

Сандърс беше именно технически специалист. Не го информираха за решенията, вземани на най-високо равнище.

Имаше някаква ирония в положението на Сандърс. Преди години, когато работеше в Калифорния, участваше активно във вземането на управленски решения. Ала откакто преди осем години дойде в Сиатъл, значително се отдалечи от центровете на властта.

Бенедикт отпи от кафето.

— Ами разбрах, че Боб със сигурност ще се оттегли и за председател ще назначи жена.

— Кой ти каза? — заинтересува се Сандърс.

— Нали вече има жена, която е финансов директор?

— Да, разбира се. От доста време.

Финансов директор на „Диджи Ком“ беше Стефани Каплан. Едва ли обаче щеше да ръководи цялата фирма. Мълчалива и съсредоточена, Каплан беше компетентна, но мнозина във фирмата не я обичаха. И Гарвин нямаше особена слабост към нея.

— Знаеш ли — продължи Бенедикт, — чух слухове, че ще посочи жена, която ще поеме ръководството до пет години.

— А в слуховете не се ли споменават имена? Бенедикт поклати глава.

— Мислех си, че знаеш. В края на краищата нали става дума за твоята фирма.

На обляната от слънцето палуба Сандърс извади мобифона си и набра номера. Обади се секретарката му Синди Улф. — Кабинетът на господин Сандърс.

— Здравсти. Аз съм.

— Здравсти, Том. На ферибота ли си? — Да. Ще дойда малко преди девет.

— Добре, ще им кажа. — Синди замълча и Том изпита усещането, че тя много внимателно подбира думите си. — Тази сутрин е доста напечено. Току-що идва господин Гарвин, търсеше те.

Сандърс се намръщи.

— Мен ли търсеше?

— Да. — Нова пауза — Мм, май беше доста изненадан, че те няма.

— Каза ли какво иска?

— Не, но влезе в доста кабинети по етажа, говореше с хората.
Нещо става, Том.

— Какво?

— Никой не ми казва нищо — отговори Синди.

— Ами Стефани?

— Обади се и ѝ казах, че още не си дошъл.

— Нещо друго?

— Търси те и Артър Кан от Куала Лумпур да пита дали си получил факса.

— Получих го. Ще му се обадя. Друго?

— Не, това е всичко, Том.

— Благодаря ти, Синди.

Сандърс натисна копчето, за да прекъсне линията.

Застанал до него, Бенедикт посочи телефона.

— Тези машинки са невероятни. Стават все по-малки, нали?
Произвеждате ли такива?

Сандърс кимна.

— Без него съм загубен. Особено напоследък. Кой може да запомни толкова много номера? То е не само телефон, ами и телефонен указател. Виж! — Той започна да показва възможностите му на Бенедикт. — Паметта може да съхрани до двеста номера. Записват се с първите три букви от името.

Сандърс натисна копчетата К-А-Н, за да набере международния код и номера на Артър Кан в Малайзия. После щракна бутона за потвърждение на избирането. Чу се дълга поредица от електронни сигнали — общо тринайсет с кодовете за страната и града.

— Божичко — възкликна Бенедикт, — на Марс ли се обаждаш?

— Почти. В Малайзия. Там притежаваме завод.

„Диджи Ком“ имаше клон в Малайзия едва от година Там се произвеждаха новите възпроизвеждащи устройства за СД-РОМ — подобни на плеъри за компактдискове. само че предназначени за компютри. В целия отрасъл бе постигнато споразумение, че скоро информацията ще е цифрова и по-голямата част от нея ще се съхранява на компактдискове. Всичко щеше да е на диск: компютърни програми, бази данни, дори книги и списания.

И ако досега това не бе станало, причината беше в прословутата тромавост на СД-РОМ. Потребителите трябваше да чакат пред

празните екрани, докато устройствата жужаха и щракаха, а работещите с компютри никак не обичат да чакат. Въпреки че в отрасъла бързината се удвояваше на година и половина, през последните пет години подобренията в СД-РОМ бяха значително по-скромни. Технологията „Спийдстар“ на „Диджи Ком“ беше опит за решаване на проблема с ново поколение устройства под кодовото име „Туинкъл“. Устройствата „Туинкъл“ бяха два пъти по-бързи от всички останали в света. Монтираха ги в малки самостоятелни мултимедийни плеъри със собствен екран. Можеха да се пренасят на ръка и да се ползват в автобуса или във влака. Щяха да предизвикат истинска революция. Но сега заводът в Малайзия имаше проблеми с производството на новите бързи устройства.

Бенедикт отпи от кафето.

— Вярно ли е, че си единственият началник на отдел, който не е инженер?

Сандърс се усмихна.

— Точно така. Започнах в маркетинга.

— Не е ли необичайно? — попита Бенедикт. — Не чак толкова. В маркетинга отделяхме доста време, за да проумеем какви са характеристиките на новите изделия, но повечето от нас не умееха да разговарят с инженерите. Докато аз можех. Нямам представа защо. Образованието ми не е техническо и въпреки това говорех с тях. Знаех само колкото да не ме будалкат. Затова скоро се оказа, че с инженерите общувам само аз. И преди осем години Гарвин ме попита дали ще оглавя един от отделите. Ето как стана.

Телефонът даде свободно. Сандърс погледна часовника си. В Куала Лумпур беше почти полунощ. Надяваше се, че Артър Кан не е заспал. Миг по-късно нещо щракна и един уморен глас каза:

— Хм. Ало!

— Артър, обажда се Том. Артър Кан се прокашля.

— О, Том, добре. — Пак суха кашлица. — Получи ли факса?

— Да.

— Значи знаеш. Не разбирам какво става — каза Кан. — Цял ден бях в цеха. Наложих се, защото Джафар го няма.

Мохамед Джафар, много способен младеж, беше майстор на поточната линия в малайзийския завод.

— Няма ли го? Защо? Чу се пукот.

— Проклели са го.

— Не разбрах.

— Братовчед му го проклел и затова Джафар не идва на работа.

— Какво?

— Да, ако щеш, вярвай. Разправя, че братовчедът и братовчедката му от Джохор наели врачка да му направи магия. Джафар изприпка до Оранг Асли, където докторите щели да я развалят. Местните имат болница в Куала Тингит, в джунглата, на около три часа път от Куала Лумпур. Много е прочута. Политиците тичат първо там, когато се разболеят. Джафар отиде да се лекува.

— И колко време ще продължи лечението?

— Един Господ знае. Другите работници ме уверяват, че вероятно ще се оправи за около седмица.

— А какъв е проблемът с производството, Артър?

— Не зная — отвърна Кан. — Може би няма проблем. Но изделията са много бавни. Когато вземаме пробни бройки, непрекъснато получаваме време на търсене над зададените сто милисекунди. Не знаем защо скоростта е малка, не знаем на какво се дължи отклонението. Но тукашните инженери предполагат, че проблемът е в съвместимостта на чипа на контролера, който управлява оптиката за разделяне, с програмата на СД-устройството.

— Значи смяташ, че чиповете на контролерите не струват? Чиповете се произвеждаха в Сингапур и се доставяха с камиони през границата до завода в Малайзия.

— Не зная. Или не струват, или в кода на устройството има програмна грешка.

— Ами трептенето на екрана? Кан се изкашля.

— Мисля, че проблемът е в проекта. Том. Просто не можем да го правим. Шарнирните съединители за екрана са монтирани вътре в пластмасовия кожух. Би трябвало да поддържат електрически контакт, независимо как се движи екранът. Но ток ту има, ту няма. Като движиш шарнира, екранът светва и угасва.

Лицето на Сандърс ставаше все по-мрачно.

— Проектът е съвсем стандартен, Артър. Всеки преносим компютър по света е със същото шарнирно съединяване. Технологиата е усвоена от десет години.

— Известно ми е — каза Кан. — Но при нас не се получава. Направо полудявам.

— Изпрати ми няколко бройки.

— Вече съм ти пратил по „Ди Ейч Ел“. Ще ги получиш до довечера или най-късно утре.

— Добре — отговори Сандърс и след кратка пауза попита: — Имаш ли някакво предположение, Артър?

— За работата ли? Ами в момента можем да произвеждаме зададените количества, но скоростта на устройствата е с трийсет до петдесет на сто по-ниска от спецификациите. Лоши новини. СД-устройството не е никаква новост, Том. То е само малко по-добро от това, което „Тошиба“ и „Сони“ вече са пуснали на пазара. Пък и техните са много по-евтини. Оттам идват големите проблеми.

— Колко време ни трябва — седмица, месец?

— Един месец, ако не се наложи промяна в проекта. Иначе ще ни трябват примерно четири месеца. А ако проблемът е в чипа, може да се проточи и цяла година.

Сандърс въздъхна.

— Ама че работа!

— Това е положението. Не се получава и не знаем защо.

— На кого още си казал? — заинтересува се Сандърс.

— На никого. Само на теб, приятелю.

— Много ти благодаря.

Кан се изкашля.

— Сигурно ще си мълчиш, докато не обявят сливането?

— Не зная. Не съм сигурен, че ще успея.

— Е, от мен няма да се разчуе. Уверявам те. Ако някой ме пита, ще кажа, че нямам представа. То си е точно така.

— Добре. Благодаря, Артър. Пак ще ти се обадя.

Сандърс затвори телефона. „Туинкъл“ представляваше голям проблем за политиката на фирмата поради предстоящото сливане с „Конли-Уайт“. Сандърс не знаеше как да постъпи. Въпреки всичко трябваше да се заеме с проблема съвсем скоро. Фериботът изсвири, той вдигна поглед и видя пред себе си черните купчини на Колман Док и небостъргачите в центъра на Сиатъл.

„Диджи Ком“ заемаше три сгради около историческия площад Пайъниър в центъра на Сиатъл. Площадът беше триъгълен и в средата му имаше градинка с беседка. От ковано желязо, върху която бяха монтирани старинни часовници. Ограждаха го ниски сгради от червена тухла, строени в началото на века, със скулптури по фасадите и издълбани с длето дати. Сега в тях работеха модни архитекти, проектантски фирми и няколко високотехнологични фирми като „Алдъс“, „Адванс Холографикс“ и „Диджи Ком“. Първоначално „Диджи Ком“ използваше само сградата Хазард от южната страна на площада. С разрастването си обаче зае три етажа от съседната сграда Уестърн и после Горам Тауър на улица Джеймс. Но ръководството продължаваше да използва последните три етажа на Хазард с изглед към площада. Кабинетът на Сандърс се намираше на четвъртия етаж, въпреки че той очакваше до края на седмицата да се премести на петия.

Стигна до четвъртия етаж в девет часа и веднага усети, че нещо не е наред. В коридорите бе шумно, във въздуха тегнеше напрежение. Служителите се бяха скупчили около лазерните принтери или шушукаха при автоматите за кафе. Всички млъкваха и се извръщаха, когато Сандърс минаваше покрай тях.

„Аха“, каза си той.

Но като ръководител на отдел не можеше да си позволи да пита подчинените какво става. Продължи по коридора, като тихичко се проклيناеше, задето е закъснял тъкмо в най-важния ден.

През стъклените стени на заседателната зала на четвъртия етаж забеляза Марк Луин, трийсет и три годишния ръководител на проектантското звено, който говореше с хората от „Кон-ли-Уайт“. Гледката беше впечатляваща: Луин, млад, красив, властен, с черни джинси и черна тениска от „Армани“, се разхожда напред-назад и оживено обяснява нещо на облечените в сини костюми служители на „Конли-Уайт“, които седяха като препарирани пред моделите на изделията върху масата и си водеха бележки.

Луин видя Сандърс, помахаше му, приближи се до вратата на заседателната зала и показа главата си отвън.

— Здравсти, приятел — каза той.

— Здравсти, Марк. Слушай...

— Имам да ти казвам нещо — прекъсна го Луин. — Майната им. Майната му на Гарвин. Майната му на Фил. Майната му на сливането. Майната му на всичко. Не й е чиста работата на тая реорганизация. Аз съм на твоя страна, приятел.

— Слушай, Марк, можеш ли...

— Не мога да прекъсна. — Луин кимна с глава към хората от „Конли“ в залата. — Но исках да знаеш какво мисля. Не са прави. Ще говорим после, става ли? Горе главата, мой човек! — каза Луин. — Пази барута сух — добави той и се върна в заседателната зала.

Хората от „Конли-Уайт“ зяпаха Сандърс през стъклото. Той се обърна и още по-разтревожен закри бързо към кабинета си. Луин беше известен със склонността си от мухата да прави слон, но все пак...

Не са прави.

Тези думи изобщо не бяха двусмислени. Сандърс нямаше да получи повишение. Изби го пот и внезапно му се зави свят. Облегна се за миг на стената на коридора. Избърса челото си с длан и запремига. Пое дълбоко дъх и разтърси глава, за да проясни мислите си.

Никакво повишение. Божичко! Пак пое дълбоко дъх и продължи нататък.

Вместо очакването повишение явно щеше да има някаква реорганизация. И очевидно тя беше свързана със сливането.

Техническите звена бяха реорганизирани само преди девет месеца. Цялата управленска структура беше променена и всички в Сиагъл напълно се объркаха. Хората от инженерно-техническия състав нямаха представа от кого да поискат хартия за лазерните принтери или поправка на мониторите. Месеци наред цареше недоволство. Едва през последните седмици техническите групи въведоха някакъв ред във всекидневната работа. И сега... нова реорганизация? Изглеждаше безсмислено.

И все пак именно миналогодишните промени поставиха Сандърс начело на техническите звена. След реорганизацията управлението за нови изделия беше структурирано в четири отдела: проектантска дейност, програмиране, предаване на данни и производство. Всички те бяха подчинени на заместник-директор, на чиято длъжност все още не бе назначен никой. През последните месеци Том Сандърс неофициално беше поел задълженията му главно защото като началник

на производството имаше най-пряко отношение към координирането с останалите звена.

Но сега с поредната реорганизация... какво ли щеше да се случи? Не беше изключено Сандърс да бъде понижен и да ръководи само някой клон на „Диджи Ком“ в чужбина. Или още по-лошо: от седмици наред се носеха упорити слухове, че седалището на фирмата в Кюпъртино отново ще излезе от Сиатъл целия производствен контрол и ще го възложи на ресорните директори в Калифорния. Сандърс не бе обърнал внимание на приказките, защото му се струваха лишени от смисъл — директорите имаха достатъчно работа по пласмента на изделията, за да се товарят допълнително и с производствените въпроси.

Сега обаче бе изправен пред възможността слуховете да отговарят на истината. Ако бяха верни, сигурно го чакаше не само понижение в длъжност. Можеше направо да бъде изхвърлен от работа.

Господи, да остане на улицата!

Усети се, че прехвърля наум думите, които чу сутринта от Дейв Бенедикт на ферибота Бенедикт даваше ухо на слуховете и явно знаеше доста неща. Може би дори повече, отколкото казваше.

Вярно ли е, че ти си единственият началник на управление, който не е инженер?

И после натърти:

Не е ли необичайно?

„Божичко“, помисли Сандърс. Пак се изпоти. Насили се отново да поеме дълбоко дъх. Стигна края на коридора на четвъртия етаж и влезе в кабинета си, където смяташе, че го чака финансовият директор Стефани Каплан. Тя можеше да му каже какво става. Но кабинетът беше празен. Сандърс се обърна към секретарката си Синди Улф, която се суетеше около картотеките.

— Къде е Стефани?

— Не е идвала.

— Защо?

— Отменили са срещата ви в девет и половина заради персоналните промени — обясни Синди.

— Какви промени? — изненада се Сандърс. — Какво става?

— Има някаква реорганизация — каза Синди. За да не среща погледа му, тя упорито се взираше в бележника за телефонните

обаждания върху бюрото. — Насрочили са неофициален обяд с ръководителите на отдели в дванайсет и половина в заседателната зала. Фил Блэкбърн е тръгнал насам да разговаря с теб. Ще дойде всеки момент. Я да видим какво още има. Днес следобед „Ди Ейч Ел“ ще достави устройствата от Куапа Лумпур. Гари Босак иска да те види в десет наполовина. — Синди плъзна пръст по страницата. — Дон Чери се обади два пъти за Коридора, а току-що спешно позвъни Еди от Остин.

— Свържи ме с него.

Еди Ларсън беше технически ръководител в завода в Остин, който произвеждаше клетъчни телефони. Синди набра номера. Миг по-късно Сандърс чу познатия глас с типичното тексаско провлачване.

— Здравсти, Томи.

— Здравей, Еди. Какво има?

— Малък проблем в производството. Можеш ли да ми отделиш една минута?

— Разбира се.

— Да ти честитя ли вече новата длъжност?

— Още не са ми казали нищо — отговори Сандърс.

— Аха. Но нали ще стане?

— Нищо не знам. Еди.

— Вярно ли е, че ще закриват завода в Остин? Сандърс толкова се сепна, че избухна в смях.

— Какво?

— Ами да, такива ги разправят тук, Томи. „Конли-Уайт“ щели да купят фирмата и да ни затворят.

— По дяволите! — изруга Сандърс. — Никой нито продава, нито купува, Еди. Заводът в Остин определя стандарта за целия отрасъл. И освен това е много печеливш.

Последва пауза.

— Нали щеше да ми кажеш, ако знаеше нещичко, Томи?

— Да — потвърди Сандърс, — но това са само слухове, Еди. Не им обръщай внимание. Та какъв е проблемът?

— Глупости. Жените от цеховете настояват да махнем снимките, накичени в мъжката съблекалня. Били обидни. Мен ако питаш, това са си чисти тъпотии — каза Ларсън. — Защото жените никога не влизат в мъжката съблекалня.

— Тогава откъде знаят за снимките?

— В нощната смяна за почистването има жени. И сега жените от цеховете искат Снимките да бъдат махнати. Сандърс въздъхна.

— Само това оставаше да се оплакват, че не обръщаме внимание на равноправието между половете. Махни снимките.

— Дори ако жените държат снимки в своите съблекални ли?

— Хайде, направи го, Еди.

— Според мен това са феминистки измишльотини. Някой почука на вратата. Сандърс вдигна очи и видя на прага Фил Блакбърн, юрисконсулта на фирмата.

— Еди, трябва да свършваме.

— Добре — съгласи се Еди, — но от мен да знаеш...

— Еди, извинявай. Трябва да тръгвам. Обади ми се, ако има промени.

Сандърс затвори слушалката и Блакбърн влезе. Първото впечатление на Сандърс беше, че юрисконсултът се усмихва прекалено широко и се държи прекалено жизнерадостно.

Лош признак.

Филип Блакбърн, главният юрисконсулт на „Диджи Ком“, беше слаб четирийсет и шест годишен мъж, облечен в тъмнозелен костюм на „Хюго Бос“. Също като Сандърс, Блакбърн работеше в „Диджи Ком“ повече от десет години, което означаваше, че е от „старите пушки“, от „хваналите се на хорото още в началото“. Когато Сандърс се запозна с него, Блакбърн беше наперен брадат млад адвокат от Бъркли, който се занимаваше с дела за граждански права. Но отдавна бе забравил исковете за печалби, които някога бе защитавал разпалено, и сега наблягаше, на модните фирмени въпроси за диверсификацията и равните възможности. Някои хора във фирмата се подиграваха на увлечението на „персоналния компютър Фил“ по най-новата мода и най-правилната линия на поведение. Или както се изразяваше един от ръководителите, „пръстът на Фил е изкривен от плюнчене и проверяване откъде духа вятърът“. Именно Блакбърн пръв се появи с „Бъркенсток“, пръв облече панталони чарлстон, пръв обръсна бакенбардите си, пръв заговори за диверсификация.

Повечето закачки се въртяха около обноските му. С цялата си суетност и загриженост за външния вид Блакбърн непрекъснато

докосваше косите, лицето, костюма си, сякаш се галеше, докато оправяше гънките по дрехите. Попипването, заедно със злощастния навик да търка, докосва и подръпва носа си, беше повод за безкрайни шеги. Задявките обаче бяха предпазливи: на Блэкбърн му нямаша доверие, понеже бе нещо като наемен убиец, който се прави на вода ненапита.

Умееше да очарова с речите си, в частните разговори убедително и бързо създаваше впечатление за честен интелектуалец. Но във фирмата бяха разбрали що за човек е: маша в ръцете на други, без собствени убеждения и затова най-подходящ за палач на Гарвин.

Отначало Сандърс и Блэкбърн бяха близки приятели. Двамата не само бяха израснали заедно с фирмата, но и личните им съдби бяха преплетени — когато през 1982 година страдаше от мъчителния си развод, Блэкбърн живя известно време в ергенското жилище на Сандърс в Сънивейл. След няколко години му кумува на сватбата с младата адвокатка от Сиатъл Сюзан Хандлър.

Но когато през 1989 година Блэкбърн се ожени повторно, не покани Сандърс на сватбата, защото отношенията им вече бяха обтегнати. Според някои хора във фирмата това бе неизбежно: Блэкбърн беше част от вътрешния управленски кръг в Кюпъртино, към който работещият в Сиатъл Сандърс вече не принадлежеше. Освен това двамата имаха остри разногласия за заводите в Ирландия и Малайзия. Сандърс смяташе, че Блэкбърн си затваря очите пред неизбежната необходимост производствата да бъдат изнесени в чужбина.

Съвсем типично за Блэкбърн беше искането му половината от работниците в новия завод в Куала Лумпур да бъдат жени и да работят заедно с мъжете, докато малайското ръководство на предприятието настояваше жените да са отделно, да работят само на определени участъци и да не се смесват с мъжете. Фил упорито се противопоставяше. Сандърс все му повтаряше:

— Страната е мюсюлманска, Фил.

— Хич не ме интересува — не отстъпваше Блэкбърн. — „Диджи Ком“ държи на равноправието.

— Фил, те са в собствената си страна. Мюсюлмани са.

— И какво от това? Заводът е наш.

Споровете продължаваха безкрайно. Малайзийското правителство не желаше местни китайци на ръководни постове, въпреки че именно те имаха най-висока квалификация, защото провеждаше целенасочена политика на подготовка на малайци за по-отговорните длъжности. Сандърс не приемаше подобна откровена дискриминация, защото искаше в завода да работят най-добрите технически ръководители. Но Фил, яростен противник на дискриминацията в Щатите, веднага се примири с политиката на малайзийското правителство и заяви, че „Диджи Ком“ трябва да държи сметка за местните особености. Буквално в последния момент се наложи Сандърс да отиде в Куала Лумпур и да се срещне със султаните на Селангор и Паханг, за да приеме техните условия. Тогава Фил обяви, че Сандърс „се е поддал на екстремисти“.

Това беше само един от многобройните спорове около работата на Сандърс с новия завод в Малайзия.

Сега Сандърс и Блэкбърн се поздравиха с предпазливостта на бивши приятели, които отдавна са само привидно сърдечни един с друг. Сандърс се здрависа с Блэкбърн, когато юрисконсултът на фирмата влезе в неговия кабинет.

— Какво става, Фил?

— Голям ден — отговори Блэкбърн и се настани на стола срещу бюрото на Сандърс. — Много изненади. Не знам какво си чул.

— Чух, че Гарвин е взел решение за реструктурирането.

— Да, така е. Всъщност няколко решения. Последва мълчание. Блэкбърн се намести на стола и заразглежда ръцете си.

— Знам, че Боб искаше лично да ти разкаже всичко. Тази сутрин идва да разговаря с всички в управлението.

— Не бях тук.

— Аха. Всички се малко изненадани, че днес закъсня. Сандърс се направи, че не е чул. Загледа Блэкбърн с очакване.

— Както и да е, Том — продължи Блэкбърн. — Ето как стоят нещата. При цялостното сливане Боб реши да потърси външен човек за ръководител на управлението за нови изделия.

Значи това било. Най-после изплюха камъчето. Сандърс пое дълбоко дъх. Усети, че нещо го стяга в гърдите. Беше изопнат като струна, но се стараше да не проличи. — Зная, че е доста неочаквано — каза Блэкбърн.

— Е — сви рамене Сандърс, — подочух някои слухове.

Докато говореше, умът му работеше трескаво. Беше ясно че няма да има повишение, няма да го издигнат, няма да има възможност да...

— Ами това е — каза Блэкбърн и се изкашля. — Боб реши да назначи Мерedit Джонсън за заместник-директор на управлението.

Сандърс се намръщи.

— Мерedit Джонсън ли?

— Точно така. Тя е от централата в Кюпъртино. Мисля, че я познаваш.

— Да, но... — Сандърс поклати глава. Струваше му се, че има някакво недоразумение. — Мерedit се занимава с продажби. Работила е само в търговска дирекция.

— Първоначално да Но както знаеш, през последните година-две беше в сектора за контрол върху проектите.

— И така да е, Фил. Новите изделия са техническо управление.

— Ти не си технически специалист. А се справи отлично.

— Но аз се занимавам с това от години, още откакто постъпих в маркетинга. Виж. в управлението има главно програмисти и производствени линии за хардуер. Как ще ги ръководи тя?

— Боб не иска от нея да ги ръководи пряко. Тя ще контролира началниците на отдели, които ще бъдат нейни подчинени. Официалната длъжност на Мерedit ще се нарича „заместник-директор по развитието и планирането“. Според новата структура към нея ще бъдат управлението за нови изделия, маркетингът и „Тел Ком“.

— Господи! — възкликна Сандърс и се отпусна на облегалката. — Та това е почти цялата фирма! Блэкбърн бавно кимна. Сандърс млъкна и се замисли.

— Излиза — най-после проговори той, — че Мерedit Джонсън фактически ще управлява фирмата.

— Е, няма да се стигне чак дотам — възрази Блэкбърн. — По новата схема няма да ръководи продажбите, финансите и пласмента. Но според мен Боб несъмнено я готви за своя заместничка когато през следващите две години реши да остави председателското място. — Блэкбърн пак се разшава на стола. — Това обаче е в бъдеще. Засега...

— Почакай. Значи четиримата началници на отдели в управлението за нови изделия ще бъдат нейни подчинени? — попита Сандърс.

— Да.

— И кои ще бъдат те? Решено ли е?

— Ами... — прокашля се Блакбърн. Прокара пръсти по гърдите си и подръпна кърпичката в джобчето на сакото. — Разбира се, Мередит всъщност ще определи началниците на отдели.

— Което означава, че може да остана без работа.

— О, по дяволите, Том! — възкликна Блакбърн. — Няма такова нещо. Боб държи всички от управлението да останат. Включително ти. Ще му е много неприятно да те загуби.

— Но нали Мередит Джонсън ще реши дали да остана на работа?

— Технически да — разпери ръце Блакбърн, — така е редно. Според мен обаче ще е само формално.

Сандърс изобщо не споделяше мнението на юрисконсулта. Нищо не пречеше Гарвин да посочи поименно началниците на отдели заедно с назначението на Мередит Джонсън като ръководител на управлението за нови изделия. Гарвин беше в пълното си право да реши дали да предаде управлението на фирмата в ръцете на някаква жена от отдел „Пласмент“. И все пак можеше да се погрижи за началниците на отдели, които служеха толкова добре и на него, и на фирмата.

— Боже! — въздъхна Сандърс. — Работя тук от дванайсет години.

— И се надявам да останеш още дълго време — спокойно отбеляза Блакбърн. — Виж, в общ интерес е всички екипи да се запазят. Защото, както казах, Мередит не може да ги управлява пряко.

— Аха — Блакбърн изтупа маншетите си и прокара пръсти през косата. — Слушай, Том, зная, разочарован си, че не повишиха теб на тази длъжност. Но хайде да не преувеличаваме доколко Мередит може да определи на своя глава ръководителите на отдели. Всъщност тя няма да направи никакви промени. Положението ти е сигурно. — Блакбърн замълча, после добави: — Нали познаваш Мередит, Том?

— Познавах я — кимна Сандърс. — По дяволите, дори живяхме заедно известно време. Но не съм я виждал от години. Блакбърн изглеждаше изненадан.

— И не сте поддържали никакви връзки?

— Не, наистина. Когато Мередит дойде на работа във фирмата, аз вече бях дошъл тук, в Сиатъл, а тя беше в Кюпъртино. Веднъж случайно я срещнах по време на командировка до управлението. Поздравихме се. Това е всичко.

— Значи я познаваш само от миналото — каза Блэкбърн, сякаш изведнъж нещата са се прояснили. — Отпреди шест-седем години.

— И повече — обясни Сандърс. — В Сиатъл съм от осем години. Значи сигурно е било... — Той се замисли. — Когато движехме, тя работеше в „Новел“ в Маунтин Вю. Продаваше карти „Етернет“ на дребни местни предприятия. Кога ли беше това?

Въпреки ярките спомени от връзката си с Мередит Джонсън Сандърс не беше съвсем сигурен къде точно във времето да ги намести. Помъчи се да си припомни някакво паметно събитие: рожден ден, повишение в службата, преместване в нов апартамент, за да се сети за датата. Накрая си спомни, че бяха гледали заедно по телевизията обявяването на изборните резултати — полетели в небето балони, радостни викове. Тя пиеше бира. Беше в началото на връзката им.

— Господи, Фил! Сигурно е било преди десетина години.

— Толкова отдавна! — учуди се Блэкбърн.

Когато се запознаха, Мередит Джонсън беше просто една от хилядите хубавички сътруднички на търговските дирекции в Сан Хосе — момичета на по двайсет и няколко години, наскоро завършили колежа, направили едва първите стъпки в демонстрациите на изделията, по време на които някой по-старши непрекъснато говори на клиента. Впоследствие мнозина от тях се научаваха сами да извършват продажбите. Когато Сандърс се запозна с Мередит, тя бе усвоила достатъчно добре жаргона, за да бърри нехайно за мрежови архитектури и мултиплексиране. Познанията ѝ бяха съвсем повърхностни, но от нея не се изискваше нищо повече. Беше хубава, сексапилна и умна. Притежаваше неподправено самообладание, което ѝ помагаше в неудобни моменти. Тогава Сандърс ѝ се възхищаваше. Но в никакъв случай не му минаваше през ума, че Мередит е способна да заеме високопоставена длъжност във фирмата. Блэкбърн сви рамене.

— Много вода е изтекла през тези десет години, Том — каза той. — Мередит не е само специалистка по продажбите. Тя продължи

следването и получи магистърска степен. След „Симантек“ и „Конрад“ дойде да работи при нас. През последните няколко години сътрудничи много тясно с Гарвин. Тя му е нещо като протеже, а той е доволен от работата ѝ по много задачи.

Сандърс поклати глава.

— И сега ми е шефка...

— Това проблем ли е за теб?

— Не. Просто е странно. Бившо гадже ми става шеф.

— Е, нещата се променят — каза Блэкбърн. Той се усмихваше, но Сандърс забеляза, че го наблюдава внимателно. — Малко си напрегнат, Том.

— Трябва ми време, за да свикна с мисълта.

— Пречи ли ти да си подчинен на жена?

— Изобщо не. Работех с Ейлийн, когато беше началничка на отдела „Личен състав“, и се разбирахме много добре. Не е там работата. Само е странно, че тъкмо Мерedit Джонсън ми става началник.

— Тя е впечатляващ и способен ръководител — заяви Фил, стана и оправи вратовръзката си. — Мисля, че когато имате възможност отново да се опознаете, тя ще ти направи голямо впечатление. Дай ѝ шанс, Том.

— Разбира се — увери го Сандърс.

— Сигурен съм, че всичко ще бъде наред. И мисли за бъдещето. В края на краищата след около година трябва да си забогатял.

— Това означава ли, че остава идеята да отделим новите изделия?

— О, да. Естествено.

Много се обсъждаше онази част от плана за сливането, според която „Конли-Уайт“ ще купи „Диджи Ком“ и после ще отдели новите изделия в акционерно дружество. А това щеше да донесе огромни печалби на всички в управлението заради възможността евтино да купят дялове, преди да започне търгуването на акции на борсата.

— В момента работим по последните подробности — продължи Блэкбърн. — Очаквам обаче ръководството на твоето равнище да започне с предоставяне на акции за двайсет хиляди долара и първоначална опция за петдесет хиляди акции по двайсет и пет цента с

право на закупуване по още петдесет хиляди годишно през следващите пет години.

— И отделянето ще се осъществи дори ако Мередит ръководи всички отдели?

— Вярвай ми. Отделянето ще стане през следващата година и половина. То официално е включено в плана за сливането.

— Има ли някаква възможност Мередит да промени мнението си?

— Никаква, Том — усмихна се Блакбърн. — Ще ти издам една малка тайна. Отделянето всъщност беше нейна идея. На Мередит.

Блакбърн излезе от кабинета на Сандърс и се запъти по коридора. Намери празна стая и оттам позвъни на Гарвин. Чу в слушалката познатото остро сопване:

— На телефона Гарвин.

— Говорих с Том Сандърс.

— И?

— Бих казал, че прие новината добре. Беше разочарован, разбира се. Мисля, че слуховете вече бяха стигнали до него. Но се държа добре.

— А за новата структура? — попита Гарвин. — Как реагира?

— Загрижен е — отвърна Блакбърн. — Изрази резерви.

— Защо?

— Смята, че Мередит няма необходимите технически познания, за да ръководи управлението.

— Технически познания ли? — изсумтя Гарвин. — Това е последното нещо, за което ми пука. Тук не става дума за технически познания.

— Разбира се. Но според мен съществува известно напрежение в личен план. Нали знаеш, някога са имали връзка.

— Да — отсече Гарвин. — Известно ми е. Разговаряли ли са?

— Той твърди, че не са се виждали от няколко години.

— Стари сметки за уреждане?

— Май не.

— Тогава какво го притеснява?

— Според мен просто свиква с мисълта. — Ще се примири. — И аз така смятам.

— Кажи ми, ако стане нещо — рече Гарвин и затвори телефона.

Сам в кабинета, Блэкбърн се намръщи. След разговора с Гарвин бе някак напрегнат. Като че всичко вървеше добре и все пак... Сандърс сигурно нямаше да приеме реорганизацията без бой. Беше популярен в Сиатъл и лесно можеше да създаде неприятности. Бе прекалено независим, не ставаше за работа в екип, а в момента фирмата се нуждаеше от хора за екип. Колкото повече Блэкбърн размишляваше, толкова повече растеше увереността му, че Сандърс ще създава проблеми.

Том Сандърс седеше на бюрото си и потънал в мисли, гледаше напред. Мъчеше се да свърже спомените за хубавичката специалистка по продажбите от Силикън Вали с новия образ на фирмен ръководител, който поема сложната подготвителна работа за отделяне на направлението в самостоятелно акционерно дружество. Размислите му обаче се прекъсваха от случайно изплували спомени: Мередит се усмихва, облечена в негова риза, без нищо отдолу. Отворен куфар върху леглото. Бели чорапи и бял колан за жартieri. Купа пуканки на синия диван в дневната. Телевизор с намален звук.

И, кой знае защо, образът на цвете — лилава перуника — в цветно стъкло. Типичният изтърган хипиобраз от Северна Калифорния. Сандърс знаеше откъде е — от стъклото на входната врата на някогашния му апартамент в Сънивейл. Още от времето, когато познаваше Мередит. Чудеше се защо се сеца за него тъкмо сега и...

— Том?

Той вдигна очи. На прага стоеше Синди със загрижено изражение.

— Том,, искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

— Дон Чери пак се обади, докато говорехте с Фил. Искан да идеш и да видиш Коридора.

— Проблеми ли имат?

— Не знам. Май беше доста развълнуван. Да го потърся ли?

— Не точно сега След малко ще слеза при него. Сонди се поколеба на вратата.

— А кифла искаш ли? Закусвал ли си?

- Добре ми е.
- Сигурен ли си?
- Добре съм, Синди. Наистина.

Секретарката излезе. Той се обърна към монитора и забеляза, че примигва сигналът за електронна поща. Мислите му обаче бяха отнесени пак към Мередит Джонсън...

Сандърс живя с нея горе-долу половин година. Известно време връзката им беше много бурна. Въпреки това освен откъслечните ярки образи той помнеше онзи период учудващо мъгляво. Наистина ли бе живял с Мередит половин година? Кога точно се бяха запознали и защо скъсаха? С изненада установи, че му е много трудно да възстанови хронологията на събитията. Надяваше се да ги изясни, като ги съпостави с други случки от живота си — каква длъжност заемаше в „Диджи Ком“ по онова време? Още ли работеше в маркетинга, или вече бе минал в техническите отдели? Не помнеше точно. Трябваше да провери в картотеката.

Замисли се за Блэкбърн, който бе напуснал жена си и дойде да живее при Сандърс почти по същото време, когато той ходеше с Мередит. Дали пък не беше по-късно, когато отношенията им се влошиха? Може би Фил се пренесе в апартамента му тъкмо когато Сандърс скъсваше с Мередит. Не беше сигурен. Напрягаше се да се сети, но осъзнаваше, че не помни точно нищо от онова време. Всичко това бе станало преди десет години, в друг град, през друг период от живота му и спомените му бяха много разпокъсани. Пак се изненада колко е объркан.

Натисна копчето на вътрешната уредба.

— Синди! Искам да те питам нещо.

— Разбира се, Том.

— Сега сме третата седмица на юни. С какво се занимаваше през третата седмица на юни преди десет години? Синди изобщо не се поколеба.

— Много просто: завършвах колежа. Явно казваше истината.

— Добре — продължи Сандърс, — ами юни преди девет години?

— Преди девет години ли? — Гласът ѝ предпазливо, много понесигурно. — Ха... Да видим, юни... преди девет години... юни... уф... като че бях с гаджето си в Европа.

— Не със сегашния си приятел?

— Не... оня беше голямо леке.

— И колко време продължи? — попита Сандърс.

— Прекарахме там около месец.

— Имам предвид връзката.

— С него ли? Ами чакай малко, скъсахме... ох, трябва да е било... хм, през декември... ами да, като че ли през декември или пък през януари, след ваканцията... Защо?

— Просто се мъча да се сетя нещо — каза Сандърс. Вече изпитваше облекчение от несигурния глас, с който Синди Се мъчеше да си припомни нещо от миналото. — Между другото, колко време съхраняваме служебните материали? Имам предвид кореспонденцията и обажданията.

— Трябва да проверя. Със сигурност имам материалите от последните три години.

— А по-ранните?

— По-ранни? Колко по-ранни?

— Отпреди десет години — отвърна Сандърс.

— Хей, това е по времето, когато си бил в Кюпъртино. Там пазят ли документацията? Съхраняват ли я на фиш, или просто я изхвърлят?

— Нямам представа.

— Искаш ли да проверя?

— Не сега — каза той и затвори.

Не му се искаше да пита в Кюпъртино тъкмо в този момент. Не точно сега.

Разтри клепачите си с върха на пръстите. Мислите му се отнесоха назад във времето. В съзнанието му пак изплува цветето от витража. Беше прекалено голямо, ярко и банално. Именно баналността му неизменно го смущаваше. Тогава живееше в един от жилищните комплекси на Мерано Драйв. Двайсет блока с апартаменти, скупчени около студен маломерен плувен басейн. Всички обитатели на сградата работеха във фирми, които се занимаваха с високи технологии. Никой не ходеше да плува в басейна Сандърс също не се задържаше кой знае колко вкъщи. По онова време ходеше заедно с Гарвин до Корея два пъти месечно. Тогава всички пътуваха с най-евтините билети. Не можеха да си позволят дори бизнескласа.

Спомни си как се прибираще у дома след изтощителен дълъг полет и първото нещо, което зърваше, беше проклетото цвете от

витража на входната врата.

А Мередит по онова време обичаше да носи бели чорапи, бял колан с бели цветчета на жартиерите и...

— Том?

Сандърс вдигна очи. На прага стоеше Синди.

— Ако искаш да се видиш с Дон Чери, по-добре тръгни веднага, защото в десет и половина имаш среща с Гари Босак. Стори му се, че тя се държи с него като с инвалид.

— Синди, нищо ми няма.

— Знам. Просто ти напомням.

— Добре, ей сега ще ида.

Забързан по стълбите към третия етаж, Сандърс изпита облекчение, че се е откъснал от спомените. Синди постъпи добре, като го накара да излезе от кабинети: Освен това му беше любопитно да разбере докъде е стигнал екипът на Чери с Коридора.

Всички в „Диджи Ком“ наричаха Коридора ВИС: „виртуална информационна среда“. ВИС допълваше „Туинкъл“ и представляваше вторият основен елемент от очертаващата се бъдеща дигитална информация според вижданията на „Диджи Ком“. Занапред информацията щеше да се съхранява на дискове и да се предоставя на потребителя във формата на големи бази данни по телефона В момента потребителите виждаха информацията на плоски телевизионни или компютърни екрани. Това беше традиционното представяне на информацията през последните трийсет години. Най-радикални и най-вълнуващи се оказаха виртуалните среди. Потребителите слагаха специални очила, за да виждат компютърните триизмерни изображения и да изпитват усещането, че наистина се движат в някакъв различен свят. Десетки високотехнологични фирми се надпреварваха в разработването на виртуални среди. Технологията беше интересна, но в същото време и много сложна ВИС бе един от любимите проекти на Гарвин в „Диджи Ком“. Той беше хвърлил доста пари в него и караше програмистите на Дон Чери вече две години да работят денонощно.

Досега нямаше никакъв друг резултат освен неприятности.

На вратата имаше табелка ВИС, а отдолу „Когато действителността не е достатъчна“. Сандърс пъкна картата си в

процепа и вратата изщрака. Той влезе в преддверието и дочу как пет-шест души крещат в залата за основното оборудване. Още на входа се усещаше-остра неприятна миризма.

Влезе в залата и завари пълен хаос. Прозорците бяха широко отворени. Носеше се тръпчивият мирис на почистваща течност. Повечето програмисти бяха на пода и работеха по разглобеното оборудване. Устройствата ВИС бяха разпръснати на парчета сред объркани многоцветни кабели. Бяха махнати дори кръглите подложки за стъпване от черна гума. Почистваха един по един гумените уплътнители. От тавана висяха още жици към лазерните скенери, които зееха отворени със схемите. Всички говореха едновременно. В средата на залата, досущ като млад Буда, в електрикова тениска, на която пишеше „Действителността е отвратителна“, стоеше Дон Чери, главният програмист. Той беше на двацет и две години, признаваха го за незаменим и му се носеше славата на непукист.

Когато видя Сандърс, Чери се разкрещя:

— Вън! Вън! Пак проклетите шефове! Вън!

— Защо? — изненада се Сандърс. — Мислех, че искаш да ме видиш.

— Късно е! Пропиля си шанса! — тросна се Чери. — Всичко свърши!

За миг Сандърс помисли, че програмистът говори за неосъщественото му повишение. Но измежду шефовете на отдели в „Диджи Ком“ на Чери наистина му пукаше най-малко, пък и вече се смееше весело, докато приближаваше към Сандърс и прескачаше съсипаните си сътрудници.

— Извинявай, Том. Закъсня. Вече сме на фината настройка.

— Фина настройка ли? По-скоро изглежда, че току-що започвате от нулата. И каква е тая отвратителна смрад?

— Знам. — Чери разпери ръце. — Всеки ден карам момчетата да мият, но какво да ти кажа? Програмисти. Като кучета са,

— Синди каза, че си ме търсил няколко пъти.

— Вярно — потвърди Чери. — Коридорът задейства и исках да го видиш. Но може би е по-добре, че не успя.

Сандърс огледа разпръснатото наоколо сложно оборудване.

— Задействал е?

— То беше преди. Сега е друго. В момента правим фината настройка. — Чери кимна към програмистите на пода, които работеха по пътеките. — Най-накрая, чак посред нощ, извадихме програмна грешка от главния цикъл. Скоростта на освежаване се удвои. Сега системата направо лети. Затова трябва да оправи м придвижването и обслужването, за да осигурим бърза реакция. Проблемът е механичен — презрително натърти Чери. — Както и да е, ще се справим.

Програмистите винаги се дразнеха, когато се налагаше да решават механични проблеми. Почти изцяло потънали в абстрактния свят на компютърните кодове, те смятаха, че техниката стои по-долу.

— В какво точно се състои проблемът? — заинтересува се Сандърс.

— Виж — подхвана Чери. — Ето най-новото ни постижение. Потребителят слага този уред — каза той и посочи нещо като дебели сребристи очила. — После стъпва на пътеката, ето тук.

Пътеката беше едно от нововъведенията на Чери. Тя представляваше мачка кръгла подложка от гъсти наредени гумени топки. Работеше като механизъм за задвижване чрез ходене в различни посоки: като стъпваха върху топките, потребителите можеха да вървят накъдето поискат. — Щом стъпи на пътеката — продължи Чери, — потребителят набира код за базата данни. После компютърът ей там — програмистът посочи купчината кутии в ъгъла — поема информацията от базата данни и конструира виртуална среда, чието изображение се проектира в уреда за гледане. Когато потребителят върви по пътеката, изображението се променя, все едно че минаваш по коридор и от всички страни са наредени чекмеджета с данни. Потребителят може да спре по желание, да отвори с ръка всяко чекмедже с документи и да прелисти данните. Пълно наподобяване на действителността.

— Колко потребители?

— Засега системата може да се справи с петима едновременно.

— А самият Коридор на какво прилича? — попита Сандърс. — На решетка от кабели?

— Една от по-ранните версии на Коридора представляваше черно-бял контур на конструкцията. Опростените линии ускоряваха работата на компютъра.

— Решетка ли? — изсумтя Чери. — И таз добра! Изхвърлихме я още преди две седмици. Сега разполагаме с триизмерни повърхности в

24-битов цвят с изгладени контури на картите. Изобразяваме истински обемни повърхности, не многоъгълници. Изглежда съвсем като на живо.

— За какво тогава са лазерните скенери? Мислех си, че избираш позициите с инфрачервени лъчи.

Очилата за виждане бяха с монтирани инфрачервени сензори, чрез които системата установяваше накъде гледа потребителят и настройваше изображението в съответната посока.

— Пак ни трябва — обясни Чери. — Скенерите показват телесните изображения.

— Телесни изображения ли?

— Да. Разбираш ли, ако вървиш по Коридора с още някого, можеш да се обърнеш и да го видиш, защото скенерите улавят триизмерната контурна карта в реално време — разчитат тялото и изражението и рисуват виртуалното лице на виртуалния човек, застанал до теб във виртуалната стая. Разбира се, очите не се виждат, защото са скрити от очилата. Но системата избира лице от контурните карти в паметта. Хитро, а?

— Искаш да кажеш, че мога да видя и останалите потребители на системата?

— Точно така. Виждаш лицата и израженията им. Но това не е всичко. Ако другите потребители на са сложили очила, ти пак ще ги виждаш. Програмата установява кои са те, изважда снимките им от личните досиета и ги залепва върху виртуалния образ на тялото. Не е доизпитано, но върши работа. — Чери махна с ръка. — И още нещо. Вградили сме виртуална помощ.

— Виртуална помощ ли?

— Разбира се, потребителите винаги имат нужда от обяснения в диалоговия режим. Затова създадохме едно ангелче, което помага. Кръжи около теб и отговаря на въпросите ти. — Чери се ухили широко. — Мислехме да изобразим синя фея, но не искахме да обидим никого.

Сандърс замислено огледа помещението. Чери му разказваше за успехите си. Но тук ставаше нещо друго: безпогрешно се усещаха напрежението и трескавата енергичност на хората.

— Хей, Дон! — извика един от програмистите. — На колко трябва да е 2-броячът?

— Над пет — отговори Чери.

— При мен е на четири и три.

— Четири и три не става. Направи го над пет или си уволнен. — Чери пак се обърна към Сандърс: — Трябва да поддържаме духа на войската. Сандърс го изглежда.

— Добре — накрая проговори той. — Сега ми кажи какъв е истинският проблем. Чери сви рамене.

— Няма нищо. Нали ти казах — фина настройка.

— Дон!

Чери въздъхна.

— Като ускорихме освежаването, изхвърлихме строителния модул. Разбираш ли, системата строи стаята в реално време. Когато сензорите освежават изображението по-бързо, трябва да строим обектите с по-голяма скорост. Иначе стаята изостава. Имаш усещането, че си пиян. Въртиш глава и стаята едва се влачи след теб.

— И?

— И на потребителите им се повдига.

— Страхотно — въздъхна Сандърс.

— Наложил се да разглобим пътеката, защото Теди повърна и я изпоцапа.

— Страхотно, Дон.

— Какво от това? Голяма работа! Ще изчистим. — Чери поклати глава. — Макар че Теди можеше и да не яде юфка на закуска. Нямахме късмет. В лагерите са заседнали парченца.

— Знаеш, че утре ще правим демонстрация за хората от „Конли-Уайт“.

— Няма проблем. Ще бъдем готови.

— Дон, не мога да допусна шефът им да се изповръща.

— Имай ми доверие — каза Чери. — Ще сме готови. Много ще им хареса. Дори фирмата да има проблеми, Коридорът не е един от тях.

— Обещавах ли?

— Гарантирам — отговори Чери.

Сандърс се върна в кабинета си към десет и двацет и вече седеше на бюрото, когато влезе Гари Босак — висок мъж, още ненавършил трийсет, облечен с джинси, маратонки и тениска с образа

на Терминатор. Носеше голямо кожено куфарче като онези, с които адвокатите ходят в съда.

— Виждаш ми се блед — каза Босак. — Но днес всички в сградата са бледи. Страшно е напрегнато, усещаш ли?

— Забелязах.

— Няма начин. Мога ли да започна?

— Разбира се.

— Синди! Господин Сандърс ще бъде зает няколко минути.

Босак пак затвори вратата и я заключи. С весело подсвир-кване дръпна шнура на телефона върху писалището и на другия до канапето в ъгъла. Оттам отиде до прозореца и пусна щорите. Натисна копчето на малкия телевизор в единия край.. Чак тогава щракна ключалките на куфарчето, извади малка пласт-масова кутийка и я включи от едната страна. Запримила лампичка и се разнесе тихо съскане. Босак сложи кутията по средата на бюрото. Никога не почваше да говори, ако не е включил заглушителя, защото по-голямата част от информацията му беше събрана по незаконен път.

— Имам добри вести за теб — каза Босак. — Момчето е чисто. — Той извади кафяв плик, отвори го и започна да подава листовете един по един. — Питър Джон Нийли, двацет и три годишен, служител на „Диджи Ком“ от година и четири месеца. Сега работи като програмист в направлението за нови изделия. И така... Ето сведения за успеха от гимназията и колежа... Лично дело от последния му работодател „Дейта Дженеръл“. Всичко е наред. Сега новите неща Платежоспособност и заеми... Телефонните сметки от апартамента му... Сметките за мобифона... Банково извлечение... Спестовен влог... Последен остатък от разплащателния влог по кредитните му карти „Виза“ и „Мастърс“ от последната година... Пътувания... Съобщения по електронната поща от фирмата и отвън по „Интернет“... Квитанции за паркинг... А ето неопровержимите факти... „Рамада Ин“ в Съ-нивейл, последните три отсядания в хотела, телефонните му сметки оттам, номерата, с които е разговарял... Последните три взети под наем коли със засечен километраж... Мобифоните в колите и номерата на проведените разговори... Това е всичко.

— И?

— Проверих номерата, на които се е обаждал. Ето разбивката Много разговори със „Сиатъл Силикън“, но там Нийл има приятелка Секретарка е, работи в пласмента, няма конфликт на интереси. Обажда се и на брат си, програмист в „Боинг“, който се занимава с паралелна обработка на данни за проектирането на крилата, също няма конфликт на интереси. Останалите разговори са с доставчици и специалисти по осигуряване на компютърни кодове, всички са служебни. Никакви обаждания след работно време. Никакво ползване на улични автомати. Никакви разговори с чужбина Никаква подозрителна схема в телефонните контакти. Никакви необясними парични преводи, никакви внезапни едри покупки. Никаква причина да се смята, че иска да сменя работата си. Бих казал, че не общува с хора, които да те интересуват.

— Добре — каза Сандърс. Погледна листовете пред себе си и известно време мълча. — Гари... Част от материалите са от нашата фирма. Някои са вътрешни доклади.

— Да. Е, и какво?

— Как си се сдобил с тях?

Босак се ухили.

— Хей. Хич не ме питай, няма да ти кажа.

— Как получи досието от „Дейта Дженеръл“?

Босак поклати глава.

— Нали за това ми плащаш?

— Да, но...

— Хей. Искаше да проверя един от твоите служители и го направих. Момчето е чисто. Работи само за теб. Искаш ли да научиш още нещо за него?

— Не.

Сега пък Сандърс поклати глава.

— Прекрасно. Имам нужда от сън. — Босак събра всички документи и ги сложи обратно в куфарчето. — Между другото, ще ти се обадят от съда.

— Аха.

— Мога ли да разчитам на теб?

— Разбира се, Гари.

— Казах му, че съм ти консултант. По сигурността в далекосъобщенията.

— То си е точно така.

Босак изключи мигащия заглушител, прибра го в куфарчето и пак свърза телефоните.

— За мен винаги е удоволствие. На теб ли да оставя сметката или на Синди?

— Аз ще я взема Довиждане, Гари.

— Хей. Винаги съм на твое разположение. Ако ти трябва нещо, знаеш къде да ме намериш.

Сандърс погледна сметката от „НЗ Профешънъл Сървисиз“, Белвю, щата Вашингтон. Името на фирмата беше шега на Босак: буквите НЗ означаваха „необходимо зло“. Обикновено компютърните фирми наемаха пенсионирани полицейски служители и частни детективи за проверки на информация, но понякога прибегваха до услугите на хора като Гари Босак, които незаконно влизаха в електронните бази данни, за да проверят заподозрени служители. Предимството им беше, че работеха бързо — често пъти докладваха след броени часове или едно денонощие. Разбира се, методите на Босак не бяха позволени. Само с наемането му Сандърс бе нарушил поне пет-шест закона Но компютърните фирми приемаха проверките на своите служители като обичайна практика, защото за един-единствен документ или план за разработка на нов продукт конкуренцията бе готова да плати стотици хиляди долари.

При това проверката на Пит Нийли имаше особено значение. Той работеше по съвсем нови алгоритми за съгъстяване на данните при кодиране и декодиране на видеоизображение върху лазерни СД-РОМ дискове. Задачата му беше ключова за новата технология „Туинкъл“. Излизащите от диска високоскоростни дигитални образи щяха да променят мудната технология и да доведат до революция в образованието. Но ако алгоритмите на „Туинкъл“ попаднеха в ръцете на конкурент, преднината на „Диджи Ком“ щеше да се стопи, а това би означавало...

Вътрешната уредба зазвъня.

— Том — обади се Синди, — единайсет часът е. Време е за срещата на групата за нови изделия. Да ти дам ли дневния ред, за да го прегледаш по пътя?

— Не днес — отвърна той. — Струва ми се, че знам какво ще обсъждаме.

Срещата на групата за нови изделия вече бе започнала в заседателната зала на третия етаж. Такива срещи се провеждаха всяка седмица и на тях ръководителите на отдели обсъждаха проблемите и разменяха информация. Обикновено председател беше Сандърс. Около масата седяха главният програмист Дон Чери, темпераментният завеждащ проектантския отдел Марк Луин, облечен изцяло в черно от „Армани“, и Мери-Ан Хънтър, шефка на отдела за предаване на данни. Дребничка и припряна, Хънтър носеше тениска, шорти и анцуг „Найки“ — никога не обядваше и след всяка среща излизаше да направи пет мили крос.

Луин беше изпаднал в обичайния си изблик:

— За всички в нашето направление е обидно. Нямам представа как е получила назначението. Не зная каква е квалификацията ѝ и дали отговаря на изискванията за длъжността..

При влизането на Сандърс той спря наред изречението. Настъпи неловка тишина. Всички млъкнаха, погледнаха го, после отместиха очи встрани.

— Имах усещането — усмихна се Сандърс, — че ще говорите тъкмо по този въпрос. Мълчанието продължи.

— Хайде, хайде — подметна Сандърс и се настани на един стол, — не сме на погребение. Марк Луин се изкашля.

— Извинявай, Том. Според мен това на нищо не прилича.

— Всички знаят, че трябваше да назначат теб — каза Мери-Ан Хънтър.

— Всички сме потресени, Том — продължи Луин.

— Да — потвърди Чери ухилен. — Какво ли не направихме, за да те уволнят, но и през ум не ни е минало, че ще стане.

— Трогнат съм — отговори Сандърс, — но фирмата е на Гарвин и той може да прави каквото си поиска И в повечето случаи е излизат прав. Пък и съм възрастен човек. Никой не ми е обещавал нищо.

— Как се чувстваш сега? — попита го Луин.

— Повярвай ми, всичко е наред.

— Говори ли с Гарвин?

— Не, с Фил.

Луин поклати глава.

— Тоя надут пуяк!

— Слушай — намеси се Чери, — Фил каза ли нещо за отделянето?

— Да — отвърна Сандърс. — Отделянето ще се състои. Година и половина след сливането ще структурират направлението и ще пуснат акции.

Хората около масата леко свиха рамене. Сандърс забеляза облекчението им. Отделянето щеше да донесе много пари на присъстващите в затата.

— А какво каза Фил за госпожа Джонсън?

— Почти нищо. Само че Гарвин я е избра за ръководител на техническата част.

В този миг влезе финансовият директор на „Диджи Ком“ Стефани Каплан. Беше висока жена с преждевременно побеляла коса, която никак не обичаше да вдига шум около себе си. Във фирмата я наричаха Стефани Стелт, като бомбардировача „Стелт“, заради обичая ѝ тихичко да унищожава проекти, които според нея не са достатъчно печеливши. Каплан работеше в Кюпъртино, но веднъж в месеца идваше на заседанията в Сиатъл. Напоследък се вестяваше и по-често.

— Мъчим се да развеселим Том, Стефани — обясни Луин. Каплан седна и се усмихна съчувствено на Сандърс. Не каза нищо.

— Ти знаеше ли, че предстои назначаването на Мередит Джонсън?

— Не — отговори Каплан. — Всички бяхме изненадани. И не всички са доволни.

После отвори куфарчето си и се зарови в книжката, сякаш бе казала прекалено много. Мина към обичайната си роля на мълчалив присъстващ и останалите бързо я забравиха.

— Знаете ли — подхвана Чери, — чух, че Гарвин много си падал по Джонсън. Тя работи във фирмата само от четири години и не е блеснала с нищо. Но Гарвин я взел под крилото си. Преди две години почнат бързо да я издига Кой знае защо, си е наумил, че Мередит Джонсън е страхотна.

— Гарвин шибал ли я? — заинтересува се Луин.

— Не, просто я харесва.

— Тя все се шибала с някого.

— Я чакайте! — намеси се Мери-Ан Хънтър и се изправи. — Какви са тия приказки? Ако Гарвин докара някой мъж от „Майкро

Софт“, за да ръководи направлението, никой няма да реши, че той се шиба с някого.

— Зависи кой е — изсмя се Чери.

— Говоря сериозно. Защо, ако повишат жена, тя непременно трябва да се шиба с някого?

— Виждаш ли — отговори Луин, — ако доведат Елън Хауард от „Майкро Софт“, изобщо нямаше да водим този разговор, защото знаем колко компетентна е тя. Няма да ни е приятно, но ще се примирим. Никой обаче не познава Мередит Джонсън. Всъщност тук някой познава ли я?

— Честно казано, аз я познавам — обади се Сандърс. Настъпи тишина.

— Едно време ходех с нея.

Чери се засмя.

— Значи се шиба с тебе.

Сандърс поклати глава.

— Беше преди години.

— Каква е? — попита Хънтър.

— Точно така — каза Чери и се ухили двусмислено. — Каква е?

— Затваряй си устата, Дон. — Успокой се, Мери-Ан.

— Тогава работеше в „Новел“ — отговори Сандърс. — Беше на около дваайсет и пет години. Умна и амбициозна.

— Умна и амбициозна — повтори Луин. — Чудесно. Светът е пълен с умни и амбициозни. Въпросът е може ли да ръководи техническо управление. Или са ни натресли поредния Кресльо Фрийлинг?

Преди две години Гарвин бе назначил за ръководител на направлението един търговски директор на име Хауард Фрийлинг. Замисълът беше още в началните етапи да се постигне по-тясна връзка между развойната дейност и клиентите, за да има съответствие между новите изделия и потребностите на зараждащия се пазар. Фрийлинг създаде тематични работни групи, които прекарваха доста време да наблюдават зад огледално стъкло как потенциалните купувачи си играят с новите изделия.

Но Фрийлинг нямаше понятие от техническите въпроси. Затова, щом се сблъскаше с проблем, започваше да крещи. Приличаше на турист в чужбина, който не говори местния език и си въобразява, че

хората ще го разберат, ако им крещи. Ръководството на Фрийлинг в направлението за нови изделия беше пълен провал. Програмистите го ненавиждаха, проектантите се бунтуваха срещу идеята му за кашони в неонові цветове, производствените проблеми в заводите в Ирландия и Тексас така и не се оправиха. Накрая, когато производствената линия в Корк спря за единайсет дни, Фрийлинг взе самолета, отиде там и се разкрещя. Всички ръководители ирландци напуснаха и Гарвин го уволни.

— За това ли става дума? За поредния Кресльо? Стефани Каплан се изкашля.

— Мисля, че Гарвин си е взел поука. Не би повторил същата грешка.

— И смяташ, че Мередит Джонсън ще се справи с работата?

— Не бих могла да кажа — натърти Каплан.

— Не е кой знае колко въодушевяващо — отбеляза Луин.

— Все пак мисля, че ще е по-добра от Фрийлинг — добави Каплан.

Луин изсумтя.

— Взе едно да получиш награда, че си по-висок от Мики Руни. Почти няма начин да не я спечелиш.

— Не — възрази Каплан. — Смятам, че ще е по-добра.

— Ако се съди от слуховете, поне изглежда по-добре — обади се Чери.

— Пак дискриминация — каза Мери-Ан Хънтър.

— Какво? Не мога ли да кажа, че е хубава?

— Говорим за нейната компетентност, не за външния ѝ вид.

— Чакайте! — додаде Чери. — Като идвах насам за срещата, минах покрай жените в кафенето и знаете ли за какво говореха? Дали Ричард Гиър има по-хубав задник от Мел Гибсън. Обсъждаха каква е цепката, дачи е стегнат, ей такива работи. Не виждам защо те могат да говорят за...

— Отклоняваме се от темата — напомни му Сандърс.

— Все ми е едно какво приказвате — не отстъпи Хънтър. — Факт е, че във фирмата господстват мъжете. На ръководни длъжности почти няма жени, ако не броим Стефани. Според мен е страхотно, че Боб е назначил жена за ръководител на направлението, и аз лично

смятам, че трябва да я подкрепим. — Мери-Ан погледна Сандърс. — Всички те обичаме, Том, но нали разбираш какво искам да кажа.

— Да, всички те обичаме — повтори Чери, — най-малкото те обичахме, преди да се появи сладката ни нова шефка.

— Ще подкрепя Джонсън... ако я бива — заяви Луин.

— Няма — каза Хънтър. — Ще ѝ подливаш вода Ще намериш начин да се отървеш от нея.

— Чакай малко...

— Не. Всъщност за какво говорим? За това, че сте побеснели, защото сега ще сте подчинени на жена.

— Мери-Ан...

— Според мен е точно така.

— А според мен Том е побеснял, защото не назначиха него — каза Луин.

— Не съм побеснял — възрази му Сандърс.

— Аз пък съм побеснял — обади се Чери, — защото Мередит е била гадже на Том и сега новата шефка ще има по-особено отношение към него.

— Може би — намръщи се Сандърс.

— От друга страна — продължи Луин, — може би те мрази. Всичките ми бивши гаджета ме мразят.

— С пълно основание, доколкото знам — засмя се Чери. Сандърс ги прекъсна.

— Хайде да се върнем към дневния ред, ако нямате нищо против.

— Какъв дневен ред?

— „Туинкъл“.

Около масата се разнесе пышкане.

— Пак ли?

— Проклетият „Туинкъл“!

— Много ли е зле? — попита Чери.

— Още не могат да съкратят времето за търсене и не са решили проблема с шарнирите. Производствената линия работи с двайсет и девет процента от мощностите.

— Тогава да ни пратят образци — каза Луин.

— Трябва да ги получим днес.

— Добре. Да го отложим ли дотогава?

— Нямам нищо против. — Сандърс огледа масата. — Друг някой има ли проблеми? Мери-Ан?

— Не, при нас всичко е наред. До два месеца очакваме прототипите на картните телефонни апарати.

Новото поколение клетъчни телефони бяха не по-големи от кредитна карта и бяха сгъваеми.

— Колко тежат?

— Засега около сто и двайсет грама — не е особено постижение, но все пак не е лошо. Проблемът е в мощността. Батериите стигат само за сто и осемдесет минути разговор. Освен това бутоните залепват при набиране. Но да му мисли Марк. В производството вървим по график.

— Добре. — Сандърс се обърна към Дон Чери: — Как е Коридорът?

Сияещ, Чери се отпусна на стола и скръсти ръце върху корема си.

— Имам удоволствието да докладвам — заяви той, — че от половин час Коридорът е направо фантастичен.

— Наистина ли?

— Страхотна новина!

— Вече никой ли не повръща?

— Много те моля! Стари работи.

— Чакай малко — обади се Марк Луин. — Значи някой е повръщал?

— Злостни слухове. То беше тогава. Сега е друго. Преди половин час отстранихме последната програмна грешка и всички функции се изпълняват безотказно. Можем да вземем каквато и да е база данни и да я преобразуваме в триизмерна 24-би-това цветна среда, в която да се движим в реално време. Можем да се разходим из която и да е база данни на света.

— Стабилен ли е?

— Железен.

— Изпробвахте ли го с непрофесионални потребители?

— Няма грешка.

— Значи сте готови за демонстрация пред „Конли“?

— Ще ги шашнем — отговори Чери. — Няма да повярват на очите си, направо ще ги забием.

Когато излизаше от заседателната зала, Сандърс се натъкна на неколцина високопоставени служители от „Конли-Уайт“, които Боб Гарвин водеше да разгледат фирмата.

Робърт Гарвин изглеждаше така, както всеки шеф би мечтал да изглежда на страниците на списание „Форчън“. Беше на петдесет и девет години, красив, с ъгловато лице и прошарени коси, които винаги изглеждаха разбъркани от вятъра, сякаш току-що се връщаше от риболов в Монтана или от разходка с яхта през почивните дни в Сан Хуан. Навремето както всички останали се обличаше в джинси и работни джинсови ризи. Но напоследък предпочиташе тъмносини костюми от „Карачени“. Една от многобройните промени, които хората във фирмата забелязаха у него след смъртта на дъщеря му преди три години.

Рязък и безцеремонен в личните си разговори, Гарвин беше самата обаятелност на публични места. Застанал пред висшите служители от „Конли-Уайт“, той обясняваше:

— Тук, на третия етаж, се намират техническите ни отдели и лабораториите за новите изделия. О, Том! Колко се радвам! — Гарвин прегърна с една ръка Сандърс. — Запознайте се с Том Сандърс, нашия ръководител на направлението за нови изделия. Един от блестящите младежи, превърната фирмата в това, което тя представлява сега. Том, запознай се с Ед Никълс, финансов директор на „Конли-Уайт“...

Слаб, с остри черти на лицето, приближаващ шейсетте, Никълс държеше главата си отметната назад, сякаш непрекъснато се дърпаше от нещо, например от неприятна миризма. Той хвърли поглед към Сандърс през очилата само с горна рамка. Изражението му издаваше леко неодобрение. Подаде ръка строго официално.

— Господин Сандърс. Приятно ми е.

— Господин Никълс.

— ...Джон Конли, племенник на основателя и вицепрезидент на фирмата...

Сандърс се обърна към набит мъж около трийсетте със спортно телосложение. Очила с метални рамки. Костюм от „Армани“. Здраворъкостискане. Сериозно изражение. Сандърс остана с впечатление за богат и много решителен човек.

— Здравей, Том.

— Здравей, Джон.

— ...Джим Дейли от „Голдман, Сач“...

Плешивеещ слаб мъж, подобен на щъркел, в раиран костюм. Изглеждаше разсеян и замаян, здрависа се с леко кимване.

... И, разбира се, Мередит Джонсън от Кюпъртино.

Беше по-красива, отколкото я помнеше. И някак различна. По-възрастна, естествено, с бръчици около очите и едва очертани бръчки по челото. Но стойката ѝ беше по-изправена и от нея струяха жизненост и увереност, които Том свързваше с властта. Тъмносин костюм, руса коса, големи очи. Все същите невероятно дълги мигли. Беше ги забравил.

— Здравсти, Том, радвам се да се видим отново. Сърдечна усмивка. Парфюмът ѝ.

— Драго ми е да те видя, Мередит. Тя пусна ръката му и поведена от Гарвин, групата забърза нататък по коридора.

— Сега пред нас са помещенията на групата за ВИС. Ще се запознаете с работата им утре.

Марк Луин излезе от заседателната зала и попита:

— Видя ли тая шайка от мошеници?

— Аха.

Луин се загледа в отдалечаващата се група. — Не мога да повярвам, че тези типове ще ръководят фирмата — каза той. — Сутринта направих кратко изложение пред тях и от мен да го знаеш, нямат понятие от нищичко. Потресен съм.

Групата стигна края на коридора. Мередит Джонсън се извърна, погледна през рамо Сандърс, беззвучно прошепна: „Ще ти се обадя“, и се усмихна лъчезарно. След миг изчезна.

Луин въздъхна.

— Според мен ти, Том, се уреди с голямото началство.

— Може би си прав.

— Само не ми е ясно защо Гарвин я смята за страхотна.

— Е, поне така изглежда — каза Сандърс. Луин се обърна.

— Ще видим, ще видим — измърмори той.

В дванайсет и дваисет Сандърс излезе от кабинета си на четвъртия етаж и тръгна надолу по стълбите за обяда в главната заседателна зала Мина покрай медицинска сестра в колосана бяла престилка Тя надничаше наред в кабинетите.

— Къде е той? Беше тук само преди една минута — поклати глава сестрата.

— Кой? — учуди се Сандърс.

— Професорът — отвърна тя и духна един кичур, паднал върху очите ѝ. — Не мога да го оставя Дори за миг.

— Кой професор? — повтори Сандърс. Но вече беше чул женски кикот в една от стаяте по-нататък в коридора и бе разбрал за кого става дума — Професор Дорфман ли?

— Да Професор Дорфман — потвърди сестрата, кимна мрачно и се запъти към стаята откъдето долитаха смеховете. Сандърс тръгна след нея. Макс Дорфман беше германец, консултант по управленски въпроси, вече много възрастен. Беше преподавал по едно или друго време във всички големи бизнесшколи в Щатите и си бе спечелил славата на гуру за компютърните фирми. През осемдесетте години бе член на Управителния съвет на „Диджи Ком“, с което новосъздадената фирма на Гарвин си спечели добро име. По същото време професорът беше наставник на Сандърс. Всъщност именно Дорфман го убеди преди осем години да напусне Кюпъртино и да приеме службата в Сиатъл.

— Не знаех, че е още жив — каза Сандърс.

— Жив и здрав — отговори сестрата.

— Сигурно е на деветдесет.

— Не можеш да му дадеш повече от осемдесет и пет.

Когато наближиха стаята, оттам излезе Мери-Ан Хънтър. Беше се преоблякла в пола и блуза и се усмихваше широко, сякаш идваше от среща с любовник.

— Том, никога няма да се сетиш кой е тук.

— Макс — каза той.

— Точно така. О, Том, трябва да го видиш — никак не се е променил.

— Сигурен съм — отвърна Сандърс: още от коридора усети мириса на цигарен дим.

— Сега ще видим, професоре — заяви строго сестрата и влезе в стаята.

Сандърс надникна вътре. Бяха в едно от общите служебни помещения. Инвалидната количка на Макс Дорфман стоеше до масата в средата на стаята. Около него се въртяха хубавички служителки.

Жените се суетяха покрай професора, а сред тях Дорфман с побелялата грива се усмихваше щастливо и пушеше с дълго цигаре.

— Какво прави тук? — попита Сандърс.

— Гарвин го повика за консултация във връзка със сливането. Няма ли да го поздравиш? — каза Хънтър.

— О, Боже! — възкликна Сандърс. — Нали познаваш Макс! Може да те подлуди.

Дорфман обичаше да отправя предизвикателства към традиционния здрав разум, но методът му беше косвен. Говореше иронично — провокиращо и същевременно подигравателно. Обичаше противоречията и лъжеше, без да му мигне окото. Щом го хванеха в лъжа, тутакси казваше:

— Да, прав сте. Не знам накъде се отнесох.

После продължаваше с все същите влудяващи недомлъвки. Никога не споделяше онова, което мисли — оставяше събеседникът сам да си състави мнение. След бурните разговори с него всички се чувстваха объркани и изтощени.

— Нали бяхте големи приятели — каза Хънтър и погледна Сандърс. — Сигурна съм, че ще му е приятно да те види.

— Сега е зает. Може би по-късно. — Сандърс погледна часовника си. — Както и да е, ще закъснеем за обяда.

Тръгна пак по коридора. Намръщена, Хънтър го настигна.

— Беше ти влязъл под кожата, нали?

— Беше влязъл под кожата на всички. Майстор е на тази работа.

Хънтър го изглежда учудено и понечи да каже още нещо, после само сви рамене.

— Все ми е едно.

— Просто не съм в настроение да разговаряме — обясни Сандърс. — Може би по-късно. Но не сега.

Двамата заслизаха по стълбите към първия етаж.

В съзвучие с изчистената функционалност на съвременните компютърни фирми „Диджи Ком“ нямаше помещение за обеда или вечери. Предпочитаха околните ресторанти, най-често „Ил Терацо“. Но тъй като се налагаше сливането да се пази в тайна, „Диджи Ком“ организира обяд в голямата, облицована с ламперия заседателна зала на първия етаж. В дванайсет и половина тя беше претъпкана с

ръководителите на основните технически отдели в „Диджи Ком“, представителите на „Конли-Уайт“ и банкерите от „Голдман, Сач“. Във фирмата много държаха всички да се чувстват равни, затова не бе посочено кой къде да седне на масата, но най-важните представители на „Конли-Уайт“ се настаняха в единия край около Гарвин, в предната част на залата. Властта се съсредоточи на едно място.

Сандърс намери стол по-далеч, от другата страна, и се изненада, когато Стефани Каплан се намести на стола отдясно. Обикновено сядаше по-близо до Гарвин. Сандърс бе много по-ниско в служебната йерархия. От лявата му страна беше Бил Евъртс, началник на отдел „Личен състав“ — приятен, малко скупен човек. Докато облечените в бели сака келнери поднасяха ястията, Сандърс говореше за риболова на остров Оркас, страстта на Евъртс. Както обикновено Каплан мълча почти през цялото време, погълната от собствените си мисли.

Сандърс усети, че я пренебрегва. Към края на обяда се обърна към нея и каза:

— Забелязвам, че през последните месеци идваш по-често в Сиатъл, Стефани. Заради сливането ли?

— Не — усмихна се тя. — Синът ми е първи курс в университета и затова предпочитам да идвам тук, за да го виждам.

— Какво учи?

— Химия. Искане да се занимава с химия на материалите.

Специалността явно има голямо бъдеще.

— Така казват.

— Не разбирам половината от онова, което ми говори. Странно е, когато детето ти знае повече от теб.

Сандърс кимна и се помъчи да се сети за някаква друга тема. Не беше лесно: години наред участваше в различни срещи и съвещания с Каплан, но не знаеше почти нищо за личния ѝ живот. Беше омъжена за професор от щатския университет в Сан Хосе — румен веселяк с мустаци, който преподаваше икономика. Когато се появяваха заедно, той не спираше да бърби, а Стефани кротко стоеше до него. Беше висока, кокалеста жена с непохватни жестове. Изглеждаше примирена, че ѝ липсват светски обноски. Казваха, че играе голф много добре — или поне толкова добре, че Гарвин вече не иска да играе с нея. Хората, които я познаваха отлично, изобщо не се учудваха, че тя допуска

грешката да побеждава Гарвин прекалено често — разправяха на подбив, че Каплан не умее да губи и затова не я повишават.

Гарвин всъщност не я харесваше, но през ум не му минаваше да я освободи. Безцветна, лишена от чувство за хумор, неуморима, Каплан бе станала пословична с предаността си към фирмата — всяка вечер работеше до късно, идваше в почивните дни почти всяка седмица. Преди няколко години заболя от рак, но отказа да вземе дори един ден отпуска. Очевидно се беше излекувала или поне Сандърс не чу нищо повече за болестта. Случаят обаче сякаш още повече засили неотменното внимание на Каплан към работата за сметка на личния живот, към цифрите и таблиците и увеличи естествената ѝ склонност да действа зад кулисите. Нерядко някой ръководител идваше сутрин на работа, без да подозира нищо, и изведнъж разбираше, че Бомбардировача Стелт е унищожил любимия му проект, без изобщо да намеква как и защо го е направил. Затова желанието на Каплан да стои настрана от центъра на вниманието не само отразяваше личните ѝ тревоги, но и напомняше за властта ѝ във фирмата и за начина, по който я упражняваше. Тя по своему беше загадъчна и потенциално опасна.

Докато Сандърс се мъчеше да измисли някаква тема за разговор, Каплан поверително се наведе към него и сниши глас:

— На срещата сутринта, Том, всъщност не можех да взема отношение. Но се надявам, че си добре. Говоря за новата реорганизация.

Сандърс прикри изненадата си. Дванайсет години Каплан никога не му беше казвала нищо толкова лично. Сега той се учуди защо е избрала тъкмо този момент, за да споделя. Застана нащрек, не знаеше как да отговори.

— Ами беше като шок — призна Сандърс. Тя го изгледа, без да трепне.

— Беше шок за мнозина от нас — тихо каза Каплан. — В Кюпъртино се вдигна голям шум. Много хора се усъмниха в преценката на Гарвин.

Сандърс се намръщи. Каплан никога не бе правила и най-малкия намек за критика срещу Гарвин. Никога. И изведнъж това. Изпитваше ли го? Той не каза нищо и почна да рови в чинията.

— Сигурно новото назначение ти е неприятно.

— Само защото беше неочаквано. Дойде като гръм от ясно небе.

Каплан му хвърли странен поглед, сякаш Сандърс я бе разочаровал. После кимна.

— Винаги е така при сливане — каза тя. Тонът ѝ беше по-открит, не толкова поверителен. — Когато „Компюсофт“ се сля със „Симантек“, се получи същото: съобщения в последната минута, неразбория по организационната схема. Обещания за повишение, съкращения. Седмици наред никой не беше на себе си. Не е лесно да се обединят две фирми — особено като тези. Има големия разлики в подхода на ръководствата. Гарвин е принуден да се съобразява с тях — Каплан посочи края на масата, където седеше Гарвин. — Само ги погледни — продължи тя. — Всички от „Конли“ са в костюми. А в нашата фирма никой не носи костюми освен адвокатите.

— Те са на източното крайбрежие — каза Сандърс.

— Нещата са по-дълбоки. „Конли-Уайт“ обича да се представя за комплексна фирма в областта на комуникациите, а всъщност не е толкова велика. Занимава се главно с учебници. Дейността е доходна, но фактически продаваш учебници на училищните настоятелства в Тексас, Охайо и Тенеси. Повечето от тях са много консервативни. Затова и в „Конли“ са консервативни — по инстинкт и от опит. Искат сливането, защото им трябват високотехнологични възможности, с които да влязат в следващия век. Не могат обаче да свикнат с мисълта за фирма, където работят все младоци, всички идват на работа по тениски и джинси и си говорят на малки имена. Изпаднали са в шок.

Освен това — допълни Каплан, като пак сниши глас — има разногласия и вътре в „Конли-Уайт“. Гарвин трябва да се справи и с тях.

— Какви разногласия?

Каплан кимна към другия край на масата.

— Сигурно си забелязал, че управителят им не е тук. Големият шеф не ни зачете с присъствието си. Няма да се покаже до края на седмицата. Засега е пратил подчинените си. Най-високопоставен от присъстващите е Ед Никълс, финансовият директор.

Сандърс погледна мъжа с острите черти и подозрителното изражение на лицето, с когото се бе запознал в коридора.

— Никълс не иска да купи фирмата — продължи Каплан. — Смята, че цената ни е завишена, а възможностите — недостатъчни.

Миналата година се помъчи да направи стратегически съюз с „Майкрософт“, но Гейтс го изгони. После се опита да купи „Интър Диск“ и пак се провали: появили се куп проблеми и името на „Интър Диск“ нахука около едно уволнение. Затова опряха до нас. Но Ед не е доволен от това.

— Със сигурност не изглежда доволен — отбеляза Сандърс.

— Главно защото ненавижда младия Конли.

До Никълс седеше Джон Конли, адвокатът с очилата, който явно нямаше и трийсет. Значително по-млад от останалите край него, Конли говореше енергично и размахваше вилицата във въздуха, докато убеждаваше нещо Никълс.

— Ед Никълс смята, че Конли е глупак.

— Но Конли е само вицепрезидент — възрази Сандърс. — Властта му не е чак толкова голяма Каплан поклати глава.

— Не забравяй, че е наследникът.

— Е, и какво от това? Да не би снимката на дядо му да виси в някой кабинет?

— Конли притежава четири процента от акциите на „Конли-Уайт“ и контролира още двама и шест процента, които все още са собственост на семейството или са в семейни доверителни фондове. Джон Конли разполага с най-големия пакет акции с право на глас във фирмата.

— И Джон Конли иска сделката да стане?

— Да — кимна утвърдително Каплан. — Избрал си е нашата фирма Работи бързо с помощта на приятели като Джим Дейли от „Голдман, Сач“. Дейли е много умен, но инвестиционните банкери винаги прибират големи комисионни от сливанията. Е, не че не си вършат работата. Ще трябва обаче да се случи нещо много важно, за да се оттеглят от сделката на този етап.

— Аха.

— Ето защо Никълс усеща, че сливането му се е изплъзнало от контрол и го карат да сключи сделка на много висока цена. Не вижда смисъл „Конли-Уайт“ да ни пълнят гушите. Би се отказал от сделката, ако можеше — дори само за да прецака Конли.

— Но със сливането се занимава Конли.

— Да. И Конли го ядосва. Обича да държи речи за младите и старите, за настъпващата дигитална епоха, за вижданията на младите

за бъдещето. Никълс побеснява Убеден е, че за десет години е удвоил чистите активи на фирмата, а сега някакъв младок го поучава

— Как се вписва Мередит в тази картинка? Каплан се поколеба.

— Мередит е подходяща.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя е от източния бряг. Израсла е в Кънектикът и е учила във „Васар“^[1]. Хората от „Конли“ обичат подобни неща. Харесва им.

— Това ли е всичко? Заради подходящия ѝ акцент ли?

— Казвала ли съм такова нещо? Според мен те смятат Мередит за слаба. Мислят, че ще могат да я командват след сливането.

— Гарвин съгласен ли е с всичко това? Каплаи сви рамене.

— Боб е реалист — каза тя. — Капитализацията му е необходима. Дотук е изградил фирмата много умело, но за следващия етап ще ни трябват мощни финансови инжекции, защото в новите изделия ще се сблъскаме със „Сони“ и „Филипс“. Учебниците на „Конли-Уайт“ са дойна крава. На Боб му причернява от тях и все пак е склонен да играе по свирката им, за да получи парите.

— И, разбира се, харесва Мередит.

— Да. Вярно е. Харесва я.

Сандърс почака, докато Каплан преглътна няколко хапки.

— Ами ти, Стефани? Какво е мнението ти?

Каплан пак сви рамене.

— Способна е.

— Способна, но слаба?

— Не — поклати глава Каплан. — Мередит има качества. В това няма съмнение. Притеснява ме обаче нейният опит. Не е толкова вряла и кипяла. Поверяват ѝ четири основни технически отдела, които трябва бързо да се разрастват. Дано се справи.

Чу се подрънкване на лъжица върху стъкло. Гарвин застана отпред.

— Въпреки че все още сте на десерта, хайде да почваме, за да свършим до два часа — каза той. — Искам да ви напомня новия график. Ако всичко върви по план, очакваме да обявим официално сливането на пресконференция тук в петък по обяд. Сега позволете да ви представя новите ни съдружници от „Конли-Уайт“...

Докато Гарвин изброяваше хората от другата фирма и те се изправяха един по един, Каплан се наведе и прошепна на Том:

— Всичко това е ала-бала. Истинската причина за обяда ти е известна.

— ... И накрая — заяви Гарвин — искам да ви представя един човек, когото мнозина от вас познават, други не — новия заместник-директор по развитието и планирането, Мередит Джонсън.

Разнесоха се откъслечни кратки ръкопляскания. Мередит Джонсън стана и приближи до подиума отпред. В тъмносиния си костюм изглеждаше образцов ръководител във фирма, но същевременно красотата ѝ бе поразяваща. На подиума си сложи очила с рогови рамки и намали осветлението в заседателната зала.

— Боб ме помоли да обясня новата структура — започна тя — и да кажа няколко думи за намеренията ни през следващите няколко месеца. — Мередит се наведе към сложения на подиума компютър за демонстрации. — Да видя дали ще се справя с това... един момент...

В затъмнената стая Дон Чери улови погледа на Сандърс и бавно поклати глава.

— Аха, всичко е наред — продължи Джонсън от подиума.

Екранът зад нея светна. Появиха се изображения от компютърна анимация. Първо се показва червено сърце, което се раздели на четири.

— Сърцето на „Диджи Ком“ винаги е била групата за нови изделия, която се състои от четири отдела, както виждате тук. Но тъй като информацията по цял свят се дигитализира, отделите неизбежно ще се слейт. — На екрана парчетата пак се събраха и сърцето се превърна във въртящ се глобус. От него за-излизаха различни изделия. — За клиента от близкото бъдеще, въоръжен с мобифон, вграден факсмодем и портативен компютър или ПДА, все по-малко значение ще има в коя точка на света се намира и откъде идва информацията. Говорим за истинска глобализация на информацията, която ще изисква разнообразни нови изделия за основните ни пазари в производството и образованието. — Глобусът се разшири и изчезна. На негово място се появиха класни стаи от всички континенти с ученици, седнали по чиновете. — По-конкретно, образованието ще привлича все повече вниманието на нашата фирма, тъй като от печата технологиите ще минават от дигиталните монитори към виртуалните среди. Нека сега да видим какво точно означава това и накъде според мен сме се насочили.

Мередит Джонсън изреди всичко — хипермедии, вградени видеоустройства, авторски системи, структури за работни групи, научни справочници, удобства за клиента. После продължи с бюджетните пера: планираните за проекта приходи и разходи, целите за петгодишния период, променливите на данъчните облекчения. Накрая се спря на главните предизвикателства при разработката на изделията — контрол върху качеството, обратна връзка с потребителите, съкращаване на цикъла за внедряване в производство.

Изложението ѝ беше безупречно. Изображенията върху екрана се сливаха и се редяха, гласът ѝ звучеше уверено, без колебания, без паузи. Хората в залата постепенно се умълчаха и се заслушаха. Възцари се атмосфера на уважение.

— Макар моментът да не е подходящ за навлизане в технически подробности — продължи Меридит, — бих искала да спомена, че времето на търсене при новите СД-устройства под сто милисекунди заедно с новите алгоритми за съгъстяване трябва да доведат отрасловия стандарт за СД до пълно ресурсово дигитализирано видео с шейсет полета в секунда. Говорим също за независими от платформа процесори РИСК с 32-битови цветни монитори с активна матрица и преносими твърди копия при хиляда и двеста точки на инч и безжично свързване в мрежа в конфигурации ЛАН и ВАН. Като добавим и самостоятелно създадената виртуална база данни — особено при наличието на софтуерни агенти на РОМ основа за определяне и класификация на обектите, — можем да стигнем до извода, че ни очаква много вълнуващо бъдеще.

Сандърс забеляза, че Дон Чери седи със зяпнала уста, и прошепушна на Каплан:

— Май си разбира от работата.

— Да — кимна Каплан. — Царицата на демонстрациите. Започна именно с демонстрации. Външният вид винаги е бил най-силната ѝ страна.

Сандърс хвърли поглед към Каплан, но тя се обърна.

Тъкмо тогава речта свърши. В залата заръкопляскаха, светнаха лампите и Джонсън седна на мястото си. Присъстващите се раздвижиха, тръгнаха към работните си места. Джонсън остави Гарвин и се запъти право към Дон Чери, с когото размени няколко думи. Чери

се усмихна: беше очарован. После Мередит се приближи до Мери-Ан, каза ѝ нещо и се обърна към Марк Луин.

— Умна е — отбеляза Каплан, без да откъсва очи от нея. — Не пропусна да поговори с всички ръководители на отдели, особено след като не ги спомена поименно в речта си.

Сандърс се намръщи.

— Смяташ ли, че това има някакво значение?

— Само ако се кани да извърши промени.

— Фил каза, че няма да прави нищо.

— Откъде си сигурен? — попита Каплан, изправи се и хвърли салфетката на масата. — Трябва да вървя. По всичко личи, че ти си следващият в нейния списък.

Тактично се отдалечи тъкмо когато Мередит се запъти към Сандърс. Усмихваше се.

— Искях да се извиня, Том — поде тя, — че не споменах в словото си твоето име и имената на другите ръководители на отдели. Дано никой да не е останал с погрешно впечатление. Просто Боб ме помоли да съм кратка.

— Е, май успя да спечелиш всички — отвърна Сандърс. — Реакцията беше много положителна.

— Надявам се. Слушай — каза Мередит и сложи ръка върху неговата, — утре имаме куп работни заседания. Помолих всички ръководители на отдели да дойдат при мен днес, ако им е възможно. Не знам дали ще си свободен да се срещнем в моя кабинет към края на деня и да пийнем по нещо. Можем да прегледаме служебните въпроси и евентуално да побъбрим и за отминалите времена.

— Разбира се — съгласи се Сандърс. Усещаше топлината на ръката ѝ върху своята. Мередит не я махаше.

— Дадоха ми кабинет на петия етаж и ако имам късмет, днес по някое време ще докарат мебелите. Шест часът става ли?

— Добре.

Мередит се усмихна.

— Още ли обичаш сухо шардоне?

Противно на волята си, Сандърс се почувства поласкан, че тя е запомнила предпочитанията му. По лицето му се плъзна усмивка.

— Да, още.

— Ще се постарая да намеря. Ще обсъдим също някои от належащите проблеми, например устройството със стоте милисекунди.

— Нямам нищо против. А що се отнася до устройството...

— Зная — сниши глас Мередит. — Ще се оправим. — Зад нея се приближаваха хората от „Конли-Уайт“. — Ще поговорим довечера.

— Добре.

— Доскоро, Том.

— Доскоро.

След края на срещата Марк Луин се приближи до Сандърс.

— Та какво ти каза тя?

— Мередит ли?

— Не, Бомбардировача Стелт. През цялото време Каплан ти шушнеше на ухото. Какво става? Сандърс сви рамене.

— О, нищо особено. Общи теми.

— Хайде де! Стефани не обича да приказва на общи теми. Не знае как да го прави. Освен това ти говореше повече, отколкото съм я виждал да казва за цели години.

Сандърс беше изненадан от напрегнатото любопитство на Луин.

— Всъщност говорехме главно за сина й. Първокурсник е в университета.

Луин обаче не се хвана на въдицата. Намръщи се и каза:

— Намислила е нещо, нали? Никога не говори на вятъра. За мен ли беше? Винаги се е заяждала с проектантите. Смята, че пилеем много средства Сто пъти съм я убеждавал, че не е вярно...

— Марк — прекъсна го Сандърс, — името ти изобщо не беше споменато. Честна дума — После, за да промени темата, той попита: — Какво мислиш за Джонсън? Представянето ми се стори доста силно.

— Да. Прави впечатление. Само едно нещо ме притесни — отговори Луин, все така намръщен и напрегнат. — Да не е парашутист, който ни налага ръководството на „Конли“?

— Така се говори. Защо?

— Ами изложението й. Графичните изображения се подготвят най-мачко за две седмици — обясни Луин. — В моята проектантска група събирам хората месец предварително, после гледаме първия вариант, за да се съобразим с времето, трябвали около седмица за

редактиране и подготовка на окончателния вариант и още една за прехвърляне на водещо устройство. И забележи: говоря ти за моята група, която наистина работи бързо. На шефовете им трябва още повече време. Те възлагат задачата на някой сътрудник, който се опитва да им подготви нещо. После шефът го поглежда и иска всичко да се преработи. Губи се повече време. Тоест от изложението ѝ личи, че е знаела за новата си длъжност от доста време. От месеци.

Сандърс се намръщи.

— Както обикновено — подхвърли Луин — последни научават глупаците от окопите. Просто се чудя какво още не знаем.

Сандърс се върна в кабинета си към два и петнайсет. Обади се на жена си, за да ѝ каже, че ще закъснее, защото в службата има среща в шест.

— Какво става там? — попита Сюзан. — Обади ми се Адел Луин. Разправя, че Гарвин побърква всички и променят цялата организация.

— Още не знам — отвърна той предпазливо: Синди тъкмо бе влязла в кабинета.

— Ще получиш ли все пак повишението?

— По принцип не.

— Не думай! — възкликна Сюзан. — Том, много съжалявам. Добре ли си? Разстроен ли си?

— Да, по-скоро да.

— Не можеш ли да говориш?

— Не.

— Разбрах. Няма да ти преча. Ще се видим, когато се прибереш.

Синди остави купчина папки върху бюрото му. Когато Сандърс затвори слушалката, тя попита:

— Знае ли вече?

— Подозира. Синди кимна.

— Обади се по обяд — обясни тя. — Имах същото чувство. Явно съпругите приказват.

— Всички приказват, сигурен съм.

Синди тръгна към вратата, после спря и внимателно попита:

— Как мина обядът?

— Мередит беше представена като новия ръководител на всички технически отдели. Направи изложение. Каза, че ще запази досегашните шефове на отдели, които ще бъдат на нейно пряко подчинение.

— Значи за нас няма промяна? Просто още едно равнище отгоре?

— Засега. Поне така твърдят. Защо? Да не си чула нещо?

— Същото.

— Значи е вярно — усмихна се Сандърс.

— Да не се ли отказвам от жилището? От известно време Синди обмисляше дали да купи жилище в Куинс Ан Хил, където да се пренесе с малката си дъщеря.

— Кога трябва да решиш?

— Имам още петнайсет дни. До края на месеца.

— Тогава изчакай. За да си сигурна. Секретарката му кимна и излезе. Миг по-късно пак се появи на вратата.

— Щях да забравя. Току-що се обадиха от кабинета на Марк Луин. Пристигнали са устройствата на „Туинкъл“ от Куала Лумпур. Проектантите ги разглеждат. Искаш ли да ги видиш?

— Отивам.

Проектантската група заемаше целия втори етаж на Западната сграда. Там както винаги цареше хаотична атмосфера: звъняха всички телефони, но не се виждаше администраторка в малката приемна до асансьорите, украсена с избелели, прикрепени с лепенки афиши за изложба на Баухаус през 1929 година в Берлин и за стар научнофантастичен филм „Проектът Форбин“. Двама японци седяха и говореха бързо на ъгловата маса до очукания автомат за кока-кола и сандвичи. Сандърс им кимна, извади картата си, за да отвори заключената врата, и влезе вътре.

Етажът представляваше голямо открито пространство, разделено под най-неочаквани ъгли с коси стени, боядисани като имитация на камък с пастелни жилки. На странни места бяха наслагани неудобни на вид метални столове и маси. Гърмеше рокендрол. Всички бяха облечени небрежно — повечето проектанти носеха шорти и тениски. Обстановката недвусмислено показваше, че тук работата е творческа.

Сандърс тръгна към „Фоумланд“, скромната изложба от последните разработки на групата. Там имаше модели на мънички СД-РОМ устройства и миниатюрни клетъчни телефони. Екипите на Луин имаха задачата да създават проекти за бъдещето и повечето изделия изглеждаха невероятно малки: клетъчен телефон с размери на молив, друг, който приличаше на пост-модернистичен вариант на миниатюрното радио на Дик Трейси с форма на ръчен часовник в бледозелено и сиво, устройство за повикване колкото запалка и микро-СД-устройство със сгъваем екран, което преспокойно се побираше в дланта. Изделията изглеждаха неописуемо малки, но Сандърс отдавна бе свикнал с мисълта, че проектите ще бъдат пуснати в производство най-малко до две години. Хардуерът се смалвяваше с бързи темпове. Сандърс вече с почуда си спомняше, че когато е започнал работа в „Диджи Ком“, „портативен“ компютър означаваше петнайсеткилограмова кутия с размер на среден куфар, а мобифони изобщо не съществуваха. Първите клетъчни телефони, произведени от „Диджи Ком“, приличаха на седемкилограмови топузи, които трябваше да се носят с каишка през рамо. По онова време хората ги смятаха за чудо. Сега клиентите се оплакваха, ако телефоните им тежаха повече от двеста грама.

Сандърс заобиколи големите пенорезачки — извити тръби и ножове зад плексигласови защитни екрани — и намери Марк Луин заедно с екипа, надвесени над три тъмносини СД-РОМ устройства от Малайзия. Едното вече беше разглобено на части върху масата. Под ярките халогенни светлини сътрудниците на Луин ровеха в тях с миниатюрни отвертки и от време на време поглеждаха към екраните.

— Какво открихте? — попита Сандърс.

— О, по дяволите! — възкликна Луин и артистично разпери ръце от отчаяние. — Лоша работа, Том. Много лоша.

— Разкажи ми.

Луин посочи към масата.

— В шарнирното съединение има метален лост. Ето тези скоби поддържат контакт с лоста, докато кутията е отворена, и по такъв начин се осигурява хранването на екрана.

— Да...

— Но хранването е непостоянно. Изглежда, лостовете са недостатъчно големи. Трябва да бъдат петдесет и четири мили-метра,

а.тези като че са петдесет и два — петдесет и три милиметра.

Изражението на Луин беше мрачно. Поведението му внушаваше мисли за непоправими последици. Лостовете бяха с един милиметър по-къси и светът едва ли не щеше да пропадне. Сандърс разбра, че се налага да успокои Луин. Не му се случваше за пръв път.

— Можем да го оправим, Марк — подхвана той. — Е, трябва да отворим всички кутии и да подменим лостовете, но е възможно.

— Разбира се — съгласи се Луин. — Остава обаче проблемът със скобите. Спецификациите изискват неръждаема стомана 16/10, която е достатъчно здрава, за да поддържа пъргавостта на скобите и контакта с лоста. Тези скоби са направени от друга стомана, може би 16/4. Прекалено твърди са. Затова при отваряне на кутията се огъват, но не отскачат обратно.

— Значи трябва да подменим и скобите. Можем да го направим заедно с подмяната на лостовете.

— За съжаление никак няма да е лесно. Скобите са горещо пресовани в кутиите.

— О, по дяволите!

— Точно така. Те са част от цялостната схема.

— Да не искаш да ми кажеш, че трябва да правим нови кутии само защото скобите не струват?

— Точно така. Сандърс поклати глава.

— Досега сме произвели хиляди. Сигурно четири хиляди.

— Е, ще се наложи да ги сменим.

— Ами самото устройство?

— Бавно е — каза Луин. — Няма съмнение. Но не знам защо. Може би проблеми със хранването. Или пък с контролния чип.

— Ако е контролният чип...

— Жална ни майка. Ако проблемът е в проекта, трябва да се върнем обратно на чертожните дъски. Ако е производствен, ще се наложи да сменим производствените линии и може би да поправим шаблоните. Но и в двата случая ще ни отнеме месеци.

— Кога ще разберем?

— Ще изпратя едно устройство заедно със схемата за хранването при момчетата от диагностиката — каза Луин. — Би трябвало да докладват към пет часа. Ще ти съобща какво са установили. Мерекит знае ли за проблема?

— Ще я информирам на срещата с нея в шест.
— Добре. Ще ми се обадиш ли след разговора?
— Разбира се. — Това в известен смисъл е хубаво — рече Луин.
— Какво искаш да кажеш?
— Още в самото начало я поставяме пред голям проблем — поясни проектантът. — Ще видим как ще се справи.
Сандърс се обърна и тръгна към изхода Луин го последва.
— Между другото — обади се той, — яд ли те е, че не назначиха тебе!
— Разочарован съм — отговори Сандърс, — но не ме е яд. За какво да се ядосвам!
— Защото, ако питаш мен, Гарвин те прецака. Положи толкова усилия, показва, че можеш да ръководиш цялото направление, и след това той назначава друг.
Сандърс сви рамене.
— Фирмата е негова.
Луин прегърна Сандърс през рамото и несръчно го притисна.
— Знаеш ли, Том, понякога си прекалено разумен и това е в твоя вреда.
— Не знаех, че да си разумен е недостатък — подметна.
Сандърс.
— Недостатък е да си прекалено разумен. В края на краищата почват да ти се качват на главата.
— Просто се опитвам да се оправя. Искам да съм тук, когато започне продажбата на акции. — О, да, вярно. Трябва да останеш. Двамата стигнаха до асансьора. Луин попита:
— Смяташ ли, че са я назначили, защото е жена?
— Кой знае? — поклати глава Сандърс.
— Мъжете пак останаха на сухо. Ще ти кажа нещо. Понякога ми писва от този постоянен натиск да се назначават жени — каза Луин. — Я виж проектантската група! Имаме четирийсет процента жени, никой друг отдел не може да се похвали със същото и все опяват защо не увеличим броя на жените. Повече жени, повече...
— Марк — прекъсна го Сандърс, — светът се промени.
— Ама не е станал по-добър — не отстъпваше Луин. — Пречи на всички. Виж: когато дойдох на работа в „Диджи Ком“, съществуваше само един въпрос. Добър ли си? Ако си добър, те назначават. Ако се

справиш, оставаш. Нищо друго. Сега способностите са само част от основните изисквания. Възниква въпросът дали си от подходящ пол и с подходящ цвят на кожата, за да представим фирмата добре пред обществото. И ако се окажеш некомпетентен, няма начин да те изхвърлят. Скоро ще се провалим като това устройство „Туинкъл“. Защото вече никой не се отчита. Никой не поема отговорност. Новите изделия не се създават на теория, защото направеното от теб е реално. И ако е боклук, и Господ не може да ти помогне. Никой няма да го купи.

На връщане към кабинета си Сандърс използва електронния си пропуск, за да отвори вратата на четвъртия етаж. После го пхна в джоба на панталона и тръгна по коридора. Вървеше бързо, замислен за срещата с Луин. Особено го притесняваше едно нещо, което бе чул в разговора: че се оставя Гарвин да му се качи на главата, че е прекалено пасивен, че се стреми да проявява прекалено голямо разбиране.

Според Сандърс обаче нещата не стояха точно така. Той искрено бе убеден в думите си, че фирмата е на Гарвин. Боб беше шефът и можеше да прави каквото си поиска. Сандърс бе разочарован, че не е получил поста, но пък никой не му го беше обещавал. По никакъв повод. През последните седмици той и останалите от отделите в Сиатъл работеха с убеждението, че именно Сандърс ще бъде назначен за ръководител. Ала Гарвин изобщо не бе споменавал подобно нещо. Нито Фил Блакбърн.

Затова Сандърс смяташе, че няма основания да се сърди. И ако беше разочарован, то бе само защото сам си го беше вътълпил. Класически пример на старата мъдрост, че пилците се броят наесен.

Колкото до това, че бил прекалено пасивен — какво очакваше от него Луин? Да вдигне скандал ли? Да се развика и да опищи света? Нямаше да помогне, защото Мередит Джонсън вече бе получила поста, все едно дали на Сандърс му допадаше, или не. Да подаде оставка ли? Е, това пък изобщо нямаше да помогне. Ако напуснеше, щеше да изгуби всички печалби, които се очакваха, когато се създадеше акционерното дружество. Щеше да настъпи истинска катастрофа.

Като поразмислеше, единственото, което му оставаше, бе да приеме Мередит Джонсън на новата работа и да се примири.

Подозираше, че ако ролите бяха сменени, Луин, колкото и да се перчеше, щеше да постъпи по същия начин: да се усмихне и примири.

Всъщност Сандърс се тревожеше от по-големия проблем — устройствата „Туинкъл“. Днес хората от екипа на Луин бяха разглобили три устройства и още нямаша никаква представа какво не е наред. Бяха открили някои отклонения в спецификациите при шарнирната връзка, които лесно можеха да се установят. Съвсем скоро Сандърс щеше да разбере защо получават нестандартни материали. Ала истинският проблем — ниската скорост на устройствата — си оставаше загадка, към която нямаша ключ, и той трябваше...

— Том! Изпуснал си картата.

— Какво?

Сандърс разсеяно вдиша поглед. В коридора стоеше намръщен сътрудник и сочеше назад.

— Изпуснал си картата.

— О! — Видя падналия бял пропуск на сивия килим. — Благодаря ти.

Върна се да го прибере. Явно бе по-разстроен, отколкото си мислеше. Беше невъзможно да се движиш из сградите на „Диджи Ком“ без пропуск. Сандърс се наведе, взе картата и я пъхна в джоба си.

Там напипа друг пропуск. Намръщен извади двете карти и се вгледа в тях.

Излизаше, че на пода е паднала чужда карта. Спря за миг и се помъчи да съобрази чия е. По проект картите нямаша лични обозначения: само синята емблема на „Диджи Ком“, гравирани сериен номер и магнитна лента на гърба.

Би трябваш да помни номера на картата си, но не успя да се сети. Забърза към кабинета си, за да провери в компютъра. Погледна ръчния си часовник. Беше четири, до срещата с Мерedit Джонсън оставаха два часа. Трябваше да свърши още доста неща, за да се подготви. Вървеше намръщен, загледан в килима. Трябваше да вземе производствените отчети и може би спецификациите на детайлите. Не беше сигурен, че тя ще ги разбере, но във всички случаи се налагаше да е подготвен. Какво още? Не искаше да иде на първата среща и да е забравил нещо.

Още веднъж в мислите му изплуваха образи от миналото. Отворен куфар. Купа пуканки. Витраж.

— Е, и? — долетя познат глас. — Вече на поздравяваш ли старите си приятели?

Сандърс вдигна очи. Беше пред заседателната зала със стъклените стени. Отвътре се виждаше самотна фигура, приведена в инвалидна количка. С гръб към Сандърс, човекът гледаше през прозореца панорамата на Сиатъл.

— Здравей, Макс — каза Сандърс.

Макс Дорфман не отмести поглед от прозореца.

— Здравсти, Томас.

— Как позна, че съм аз? Дорфман изсумтя.

— Сигурно с магия. Ти как мислиш? С магия ли става? — Гласът му звучеше саркастично. — Томас, нали те виждам.

— Как? Да не би да имаш очи на гърба?

— Не, Томас. Виждам отражението пред себе си. Естествено, че те виждам в стъклото. Как се мъкнеш с наведена глава като пребито куче. — Дорфман пак изсумтя, после извъртя количката. Очите му блестяха напрегнато, в тях се четеше подигравка — Беше толкова обещаващ младеж. Защо сега си провесил нос?

Сандърс нямаше настроение да влиза в тона му.

— Просто да предположим, че днес не е най-добрият ми ден, Макс.

— И искаш всички да разберат? Просиш съчувствие?

— Не, Макс. — Спомни си колко подигравателно се отнасяше Макс към идеята за съчувствието. Дорфман обичаше да повтаря, че ръководителят, който търси съчувствие, не е истински ръководител, а гъба, която попива безполезни неща — Не, Макс. Мислех си нещо.

— Аха. Мислел. Ами да, аз обичам мисленето. Мисленето е хубаво нещо. И за какво мислеше, Томас — за витража в апартамента ли?

Сандърс се сепна.

— Откъде знаеш?

— Сигурно е магия — изсмя се дрезгаво Дорфман. — Или пък мога да чета мисли. Вярваш ли, че мога да чета мисли, Томас? Толкова ли си глупав, че да повярваш?

— Макс, нямам настроение.

— Така. Значи трябва да млъкна Ако не си в настроение, трябва да спра. Трябва на всяка цена да пазим настроението ти. — Дорфман

раздразнено тупна облегалката на инвалидната количка — Ти ми каза, Томас. Ето как разбрах за какво си се умислил.

— Казал ли съм ти? Кога?

— Като че преди девет-десет години. — И какво съм ти казал?

— О, не помниш ли? Нищо чудно, че имаш проблеми. Я по-добре продължи да зяпаш в пода. Може да ти помогне. Да. Точно така. Зяпай в пода, Томас.

— Макс, за Бога! Дорфман се ухили.

— Дразня ли те?

— Винаги ме дразниш.

— Добре. Значи има надежда. Не за теб, естествено, за мен. Стар съм, Томас. Надеждата има различен смисъл на моята възраст. Ти не би ме разбрал. Напоследък дори не мога да се придвижвам сам. Някой трябва да ме бута. За предпочитане хубавичка жена, но като правило красавиците не обичат да се занимават с подобни неща. И ето ме тук без хубавица, която да ме бута. За разлика от теб.

Сандърс въздъхна.

— Макс, не може ли да водим обикновен разговор?

— Страхотна идея! — възкликна Дорфман. — Сигурно много ще ми хареса. Какво значи обикновен разговор?

— Не можем ли да говорим като нормални хора?

— Ако няма да те отегчи, Томас, да. Но аз се тревожа. Знаеш, че възрастните много се тревожат да не би да станат досадни.

— Макс. Какво искаше да кажеш за витража? Дорфман сви рамене.

— Искях да намекна за Мередит, разбира се. Какво друго?

— Какво по-точно за Мередит?

— Откъде да знам? — раздразни се Дорфман. — Знам само каквото си ми казвал. А ти ми разправяше, че често си ходел в командировка в Корея или Япония и когато си се връщал...

— Том, извинявай, че те прекъсвам — обади се Синди и се облегна на вратата на заседателната зала.

— О, не се извинявай — каза Макс. — Кое е това красиво създание, Томас?

— Аз съм Синди Улф, професор Дорфман — представи се тя. — Секретарка на Том съм.

— Голям късметлия е той! Синди се обърна към Сандърс.

— Много съжалявам, Том, но един от шефовете на „Кон-ли-Уайт“ е в кабинета ти и си помислих, че сигурно би искал...

— Да, да — прекъсна я Дорфман. — Трябва да иде. „Конли-Уайт“, звучи много внушително.

— Само една минутка — каза Сандърс и се обърна към Синди. — Ние с Макс тъкмо говорехме за нещо.

— Не, не, Томас — обади се Дорфман. — Просто си говорехме за старите времена. По-добре върви.

— Макс...

— Ако искаш да поговорим още и смяташ, че е важно, ела ми на гости. Аз съм в хотел „Четири сезона“. Нали знаеш къде е? Фоайето с високите тавани е страхотно. Много впечатляващо, особено за стар човек. А сега върви, Томас. — Професорът присви очи. — И остави красивата Синди при мен.

Сандърс се поколеба.

— Внимавай с него — предупреди той секретарката си. — Той е стар мръсник.

— По-голям не може да има — изкиска се Дорфман. Сандърс тръгна по коридора към кабинета си и чу професора да казва на Синди:

— А сега, красавице, те моля да ме закараш до фоайето. Долу ме чака кола По пътя, стига да нямаш нищо против, ще ти задам няколко въпросчета Във фирмата стават много интересни неща. А секретарките винаги са в течение на всичко, нали?

— Господин Сандърс! — Джим Дейли се изправи бързо, когато Сандърс влезе в кабинета. — Радвам се, че ви откриха. Двамата се здрависаха. Сандърс покани с жест Дейли да седне и се настани зад бюрото си. Не беше изненадан: от няколко дни очакваше да го посети Дейли или друг инвестиционен банкер. Хората от „Голдман, Сач“ вече разговаряха със служители на различни отдели по основните аспекти на сливането. Интересуваха се главно от общата информация — високите технологии имаха ключово значение за сливането, но банкерите не ги разбираха добре. Сандърс очакваше от Дейли да го пита за напредъка с устройството „Туинкъл“ и може би за Коридора.

— Благодаря, че ми отделихте време — започна Дейли и потърка плешивата си глава. Беше много висок и слаб. Седнал, изглеждаше

дори по-висок със стърчащите лакти и колене. — Искях да ви задам няколко въпроса, мм... неофициално.

— На ваше разположение съм — съгласи се Сандърс.

— Става дума за Мередит Джонсън — каза Дейли с извинителни нотки в гласа. — Ако, хм, ако нямате нищо против, бих искал разговорът да си остане между нас.

— Добре.

— Разбрах, че сте участвали активно в изграждането на заводи в Ирландия и Малайзия. А също, че във фирмата е имало известни противоречия във връзка с този въпрос.

— Ами — сви рамене Сандърс — ние с Фил Блэкбърн невинаги гледаме еднакво на нещата.

— Това според мен говори за разумна позиция — сухо отбеляза Дейли. — Но доколкото знам, в споровете вие сте поставяли техническите въпроси, докато другите във фирмата са изразявали, хм, по-различни тревоги. Така ли е?

— Да може да се каже. Накъде ли биеше Дейли?

— Именно в тази връзка бих искал да чуя вашите разсъждения. Боб Гарвин току-що назначи госпожа Джонсън на пост със значителна власт — стъпка, която мнозина в „Конли-Уайт“ одобряват. И, естествено, би било несправедливо да съдим отсега как ще се справя с новите си задължения във фирмата. Но също така естествено би било да проявя загриженост и да проверя досегашната ѝ работа. Разбирате ли ме?

— Не съвсем — призна Сандърс.

— Имам предвид — продължи Дейли — какво смятате за досегашното представяне на госпожа Джонсън в техническата работа на фирмата. По-конкретно участието ѝ в дейността на „Диджи Ком“ в чужбина.

Сандърс се намръщи и се замисли.

— Нямам информация да е участвала много активно. Преди две години в Корк имахме трудов спор. Беше в групата, която отиде да преговаря за уреждане на отношенията. Във Вашингтон се ангажира с лобистка дейност за твърдите мита. Доколкото знам, ръководеше групата, натоварена в Кюпъртино да одобри плановете за новия завод в Куала Лумпур.

— Да, точно така.

— Нямам представа обаче дали участието ѝ се изчерпва с това.

— Аха. Добре. Може би са ми дали грешна информация — каза Дейли и се размърда на стола

— Какво са ви казали?

— Без да навлизам в подробности, ще отбележа, че става дума за субективна преценка

— Ясно.

Кой би могъл да говори на Дейли за Мередит? Разбира се, че не Гарвин или Блэкбърн. Тогава Каплан? Нямахме как да установи със сигурност. Но Дейли разговаряше само с високопоставени служители.

— Не зная — продължи Дейли — дали имате впечатление от нейните решения в техническата област. Съвсем неофициално, разбира се.

В този миг компютърът на Сандърс избръмча три пъти. На екрана светна съобщение:

ЕДНА МИНУТА ДО ПРЯКАТА ВИДЕОВРЪЗКА: ДК/М-ДК/С

ОТ: А. КАН

ДО: Т. САНДЪРС

— Някакъв проблем ли има? — попита Дейли.

— Не — отговори Сандърс. — Изглежда, имам видеовръзка с Малайзия.

— Тогава ще бъда съвсем кратък и няма да ви преча — каза Дейли. — Ще говоря направо. Във вашия отдел има ли опасения дали Мередит Джонсън притежава необходимата квалификация за новата длъжност?

Сандърс сви рамене.

— Тя е новият шеф. Знаете как става във фирмите. Винаги съществуват опасения, дойде ли нов шеф.

— Много дипломатично се изразявате. Питам ви за нейния опит. В края на краищата тя е доста млада Преместване в друг град, откъсване от корените. Нови лица, нови сътрудници, нови проблеми. А и тук няма да бъде така пряко под... хм, под крилото на Боб Гарвин.

— Не зная какво да отговоря. Времето ще покаже.

— Разбрах също, че е имало проблеми и преди, когато отделът е бил под ръководството на човек, който не е бил технически специалист... казвали са му, хм, Кресльо Фрийлинг?

— Да. Той се провали.

— Съществуват ли подобни опасения за Джонсън?

— Говорят се такива неща — отвърна Сандърс.

— А финансовите й мерки? Какво ще кажете за плановете й да се ограничат разходите? Нали това е същността на въпроса?

„Какви планове за ограничаване на разходите?“, помисли Сандърс.

Компютърът отново избръмча.

30 СЕКУНДИ ДО ПРЯКАТА ВИДЕОВРЪЗКА: ДК/М-ДК/С

— Пак се обажда машината — каза Дейли и се надигна от стола.

— Ще ви оставя. Благодаря, че ми отделихте време, господин Сандърс.

— Моля.

Двамата се сбогуваха с ръкостискане. Дейли се обърна и излезе от кабинета. Компютърът избръмча три последователни пъти на кратки интервали:

15 СЕКУНДИ ДО ПРЯКАТА ВИДЕОВРЪЗКА: ДК/М-ДК/С

Сандърс седна пред монитора и завъртя настолната лампа така, че да осветява лицето му. Компютърът отброяваше секундите в обратен ред. Сандърс погледна часовника си. Пет часът, тоест осем часът в Малайзия. Артър сигурно се обаждаше от завода.

В средата на екрана се появи малък правоъгълник, който с пулсации се увеличаваше. Сандърс различи лицето на Артър и зад него ярко осветената производствена линия. Беше съвсем нова, образец на съвременно производство: чиста, безшумна, работници в обикновено облекло от двете страни на зеления конвейер. На всяко работно място бяха монтирани флуоресцентни лампи, които хвърляха отблясъци в камерата.

Кан се изкашля и потърка брадичка.

— Здравсти, Том. Как си?

Изображението леко се размътваше, когато Артър говореше. Гласът също не беше синхронизиран, защото предаването на образите чрез спътник малко се бавеше, а звукът идваше веднага. Липсата на синхрон разсейваше през първите няколко секунди — сякаш връзката се осъществяваше насън. Все едно, че говориш с някого под вода. После свикваш.

— Добре съм, Артър.

— Радвам се. Съжалявам за новата организация. Знаеш какво е личното ми отношение.

— Благодаря ти, Артър. — Сандърс някак между другото се учуди откъде Кан вече е успял да чуе новината чак в Малайзия. Но във всяка фирма клюките се разпространяваха мълниеносно.

— Да, да. Както и да е, Том, сега съм в завода — продължи Кан и махна с ръка назад. — Нали виждаш, още напредваме много бавно. Проверките на място също не показват никакво подобрение. Какво казват проектантите? Получиха ли устройствата?

— Пристигнаха днес. Още нямам новини. Продължават да работят по тях.

— Аха. Добре. Занесоха ли ги за диагностика? — попита Кан.

— Май да. Току-що.

— Хубаво. Защото получихме молба от диагностиката да им пратим още десет устройства в топлоизолирани пластмасови опаковки. Изрично поискаха опаковките да бъдат запечатани в завода. Веднага след свалянето им от конвейера. Знаеш ли нещо по този въпрос?

— Не, от теб чувам. Ще проверя и ще ти се обадя.

— Добре, защото, честно казано, ми се вижда странно. Десет бройки са много. Митницата ще се усъмни, ако ги пратим наведнъж. Освен това не разбирам защо трябва да ги запечатваме. Винаги ги пращаме в пластмасови опаковки. Без да са запечатани. За какво са им, Том? — Попита разтревожен Кан.

— Нямам представа — каза Сандърс. — Ще проверя. Знам само, че тук настъпи голяма шумотевица. Хората искат на всяка цена да разберат защо проклетите устройства не работят.

— Ние също — възкликна Кан. — Повярвай ми! Направо полудяваме.

— Кога ще пратиш устройствата?

— Първо трябва да организирам запечатването с топлоизолация. Надявам се, че ще успея да ги изпратя в сряда и ще ги получите в четвъртък.

— Не става — каза Сандърс. — Трябва да ги пратиш днес или най-късно утре. Да ти пратя ли машина за запечатването? Може би от „Епъл“ ще ми услужат.

„Епъл“ също имаше завод в Куала Лумпур.

— Няма нужда. Идеята ти е добра. Ще им се обадя и ще проверя дали Рон може да ми даде.

— Чудесно. Кажи сега какво става с Джафар.

— Страшна работа — отговори Кан. — Току-що говорих с болницата. Казват, че имал гърчове и повръщал. Отказвал да се храни. Местните доктори засега не могат да установят нищо друго освен магия, нали ти казах.

— Нима вярват в магии?

— И още как — потвърди Кан. — Тук има закони против магьосниците. Можеш да ги съдиш.

— И не знаеш кога ще се върне на работа.

— Никой не може да ми каже. Очевидно е много болен.

— Добре, Артър. Има ли нещо друго?

— Не. Ще потърся машина за запечатването. И не забравяй да ми съобщиш какво са открили.

— Непременно — обеща Сандърс и връзката прекъсна. Кан помахаша за довиждане, после екранът угасна.

СЪХРАНЯВАНЕ НА СЪОБЩЕНИЕТО НА ДИСК ИЛИ ДАТ?

Сандърс натисна бутона ДАТ, за да съхрани съобщението на дигитална лента. Стана от бюрото. Какъвто и да беше проблемът, трябваше да го изясни преди срещата с Джонсън в шест. Излезе в предната стая, където седеше Синди.

Тя се беше обърнала с гръб и се смееше по телефона. Погледна през рамо, видя Сандърс и смехът ѝ секна.

— Слушай, трябва да свършваме.

— Моля те, извади производствените отчети за „Туинкъл“ от последните два месеца — каза Сандърс. — Или още по-добре, отчетите за целия период, откакто устройствата са внедрени в производство.

— Разбира се.

— Свържи ме и с Дон Чери. Искam да разбера какво прави групата за диагностика с устройствата.

Върна се в кабинета си. Забеляза, че курсорът за електронната поща трепка, и натисна бутона, за да прочете съобщенията. Докато чакаше, прегледа трите факса на бюрото. Два от тях бяха от Ирландия — редовните седмични производствени отчети. Третият бе за ремонта на покрива на завода в Остин бяха го получили в Оперативния отдел в Кюпъртино и Еди го пращаше на Сандърс за съдействие.

Екранът затрептя. Сандърс погледна първото съобщение по електронната поща.

ТУК, В ОСТИН, НИ СЕ ИЗТЪРСИ РЕВИЗОР ОТ ОПЕРАТИВНИЯ. РОВИ СЕ ИЗ КНИГИТЕ, ПОДЛУДЯВА ХОРАТА. РАЗПРАВЯТ, ЧЕ УТРЕ ЩЕ ДОЙДАТ ОЩЕ. КАКВО СТАВА? РАЗНАСЯТ СЕ СЛУХОВЕ, ПРОИЗВОДСТВОТО СТРАШНО СЕ ЗАБАВЯ. КАЖИ МИ КАКВО ДА ОБЯСНЯВАМ. ПРОДАВА ли СЕ ФИРМАТА, или НЕ?

ЕДИ

Сандърс не се поколеба. Не можеше да каже на Еди какво става. Бързо натрака отговора:

РЕВИЗОРИТЕ БЯХА И В ИРЛАНДИЯ МИНАЛАТА СЕДМИЦА. ГАРВИН НАРЕДИ ДА СЕ НАПРАВИ ПРОВЕРКА В ЦЯЛАТА ФИРМА И ТЕ ГЛЕДАТ ВСИЧКО. УСПОКОЙ ХОРАТА И ИМ КАЖИ ДА СИ ВЪРШАТ РАБОТАТА.

ТОМ

Натисна бутона ИЗПРАТИ. Съобщението изчезна от екрана

— Ти ли си ме търсил? — Дон Чери влезе в кабинета, без да почука, отпусна се на стола и склочи ръце на тила си. — Господи, ама че ден! Цял следобед гася пожари.

— Разкажи ми.

— Тук се мотаят някакви идиоти от „Конли“ и питат моите хора каква е разликата между ROM и RAM. Като че имат време за всичко това. Изведнъж някой от тях чува за „мигаща памет“ и веднага се интересува: „На какъв интервал мига?“ Това да не му е фенерче? И хората ми трябва да търпят всичко това. те са ценни таланти и не бива да водят огромотелни курсове за юристи. Не можеш ли да ги спреш?

— Никой не може да ги спре — каза Сандърс.

— Мередит сигурно ще успее — ухили се Чери. Сандърс сви рамене.

— Тя е шефът.

— Да Та... за какво си ме търсил?

— Твоята група за диагностика работи по устройствата „Туинкъл“.

— Така е. По-точно работи по парчетиите, които са останали след опустошението от чевръстите „артисти“ на Луин. Защо първо те са се занимавали с проекта? Никога, ама никога да не пускаш проектант до електронна техника, Том. На тях трябва да им се позволява само да

рисуват картинки на хартия. И от време на време да им се дава по някой и друг лист.

— Какво откри? — попита Сандърс. — За устройствата ти говоря.

— Все още нищо. Но имаме някои идеи, които в момента проверяваме.

— Затова ли си поискал Артър Кан да ти прати десет устройства, запечатани в завода с топлоизолиращи опаковки?

— Как уцели?

— Кан се чудеше защо са ти толкова много.

— Ами нека се чуди — небрежно подхвърли Чери. — Ще му е от полза. Не му позволявай да си играе играта

— Аз също бих искал да знам.

— Виж, може би идеите ни няма да доведат до никакъв резултат. Засега намерихме един подозрителен чип. Само това са ни оставили клоуните на Луин. Не е кой знае колко.

— Лош ли е чипът?

— Не, той си е наред.

— Тогава какво му е подозрителното?

— Виж какво — тросна се Чери. — И без това се разнасят какви ли не слухове. Мога да докладвам само, че работим по него и още не сме установили точно какъв е проблемът. Това е всичко. Ще получим запечатаните устройства утре или в сряда и за един час ще разберем. Става ли?

— Проблемът голям ли е, или е малък? Трябва да знам — настоя Сандърс. — На утрешните срещи ще се обсъжда.

— Ами засега отговорът е, че не знаем. Може да е всякакъв. Работим по него.

— Артър смята, че не е изключено да е сериозен.

— Артър може да е прав. Но ще го решим. Друго не съм в състояние да ти кажа.

— Дон...

— Аз разбирам, че искаш отговор — каза Чери. — Но ти разбираш ли, че още нямам отговор? Сандърс се загледа в него.

— Можеше да ми кажеш и по телефона. Защо дойде лично?

— Тъй като ти повдигна въпроса, ще ти обясня. Имаме малък проблем. Доста е деликатен. Става дума за сексуален тормоз.

— Пак ли? Като че се занимаваме само с такива неща.

— Не само ние — каза Чери. — Разбрах, че сега в „Юни Ком“ са заведени четиринайсет дела. В „Диджитал Графикс“ е още по-зле. Ами я виж „Майкро Сим“! Но там наистина са само свини. Нека ти обясня обаче как стоят нещата при нас.

— Добре — въздъхна Сандърс.

— Проблемът е в една от работните групи — програмистите по отдалечен достъп до бази данни. Възрастта е доста висока: от двайсет и пет до двайсет и девет години. Екипът по факсмодемите се ръководи от жена, която непрекъснато кани на срещи едно от момчетата. Много си пада по него. Той все ѝ отказва. Днес на паркинга пак го кани на обяд, той отказва. Тя се качва в колата си, блъска неговата и потегля. Никой не е пострадал и той не иска да подава жалба. Но се тревожи и смята, че вече става прекалено. Дойде при мен за съвет. Какво да правя?

Сандърс се намръщи.

— Убеден ли си, че това е цялата истина? Че тя е побесняла само защото той ѝ отказва? Дали пък не ѝ е дал повод?

— Отрича. Момчето е доста сваясно. Малко е смотано, не се е отракало.

— Ами жената?

— Силен характер, няма спор. Понякога яко ги навиква.

Налагало се е да говоря с нея за това.

— А как обяснява случката на паркинга?

— Не знам. Момчето ме помоли да не разговарям с нея. Притеснено е и не иска историята да се раздухва. Сандърс сви рамене.

— Как можеш да постъпиш? Хората се тревожат, пък никой не иска да говори... Не знам, Дон. Ако е смачкала колата му, той е трябвало да направи нещо. Най-вероятно веднъж е преспал с нея, не иска да се виждат и тя е побесняла. Така предполагам.

— Аз също — съгласи се Чери, — но, разбира се, може и да грешим.

— Колко е повредена колата?

— Не е сериозно. Счупен заден фар. Момчето просто не желае по-нататъшни усложнения. Да оставя ли нещата дотук?

— Ако той не повдигне обвинение, аз бих постъпил точно така.

— Да разговарям ли с нея неофициално?

— Не те съветвам. Ако я обвиниш — макар и неофициално — в непристойност, само ще си навлечеш белята. Никой няма да те подкрепи. Защото най-вероятно момчето е направило нещо, за да я предизвика.

— Въпреки че твърди обратното. Сандърс въздъхна.

— Слушай, Дон, все така разправят. Не съм чул някой да си признае: „Ами заслужих си го.“ Няма такива работи.

— Значи да не правя нищо?

— Отбележи си в досието му, че той ти е разказал, не забравяй да уточниш, че това е неговата версия, и забрави за случая.

Чери кимна и си тръгна. На вратата спря и се обърна.

— Я ми кажи защо и двамата сме убедени, че момчето сто на сто е направило нещо?

— Просто предполагаме — отвърна Сандърс. — Сега се залавяй с онова проклето устройство.

В шест часа Сандърс каза довиждане на Синди и взе материалите за „Туинкъл“, за да ги занесе в кабинета на Мередит на петия етаж. Слънцето още грееше високо в небето и блестеше в прозорците. Приличаше по-скоро на следобед, отколкото на привечер.

На Мередит бяха дали големия ъглов кабинет, където преди работеше Рон Голдман. Мередит имаше нова секретарка. Сандърс предположи, че я е довела от Кюпъртино.

— Аз съм Том Сандърс — представи се той. — Имам насрочена среща с госпожица Джонсън.

— А аз, господин Сандърс, съм Бети Рос от Кюпъртино — каза секретарката и го погледна. — Не казвайте нищо.

— Добре.

— Всички се чувстват длъжни да кажат нещо. Ей така, общи приказки. Омръзна ми.

— Добре.

— До гуша ми дойде.

— Добре. Разбрах.

— Ще съобща на госпожица Джонсън, че сте тук.

Том! — Мередит Джонсън махна с ръка иззад бюрото, с другата държеше телефонната слушалка. — Влизай и сядай.

Кабинетът ѝ беше с изглед на север към центъра на Сиатъл: Космическата игла, кулите Арли, сградата на СОДО. Градският пейзаж се разкриваше великолепно, огрян от следобедното слънце.

— Само да свърша. — Мередит пак заговори по телефона: — Да, Ед, сега съм с Том, ще обсъдим въпроса. Да. Донесъл е документацията.

Сандърс ѝ подаде кафявата папка с данните за устройствата. Тя посочи куфарчето си, отворено в ъгъла на бюрото, и със знак му показва да сложи папката вътре.

После продължи телефонния разговор:

— Да, Ед, мисля, че прегледът ще върви без проблеми и никой няма причини да крие нищо... Не, не... Добре, утре сутринта това ще е първото, ако настояваш.

Сандърс остави папката в куфарчето ѝ.

— Точно така, Ед, точно така — продължи Мередит. — Съвършено прав си. — Тя се приближи към Том и седна на едно бедро на ръба на бюрото. Тъмносинята ѝ пола се вдигна нагоре. Мередит не беше с чорапи. — Никой не се съмнява, че е важно, Ед. Да — Тя разлюля крак, обувката с висок ток едва се задържа на пръстите ѝ. Усмихна се на Сандърс. Той се почувства неудобно и малко се дръпна. — Обещавам ти, Ед. Да. Точно така.

Мередит остави телефонната слушалка, облегна се назад на бюрото с извивка на тялото, която разкри гърдите ѝ под копринената блуза.

— Готово. — Пак се изправи и въздъхна. — Хората от „Конли“ са чули за проблемите с „Туинкъл“. Обади се Ед Никълс, ядосваше се. Всъщност това беше третият ни разговор днес следобед и все за „Туинкъл“. Ще излезе, че фирмата не работи нищо друго. Как ти се струва кабинетът?

— Приличен — отвърна Сандърс. — Гледката е страхотна.

— Да, градът е красив. — Мередит се облегна на една ръка и кръстоса крака. Видя, че Сандърс е забелязал, и подметна: — През лятото не обичам да нося чорапи. Приятно ми е да съм боса. По-прохладно е през горещините.

— Отсега та чак до края на лятото ще е все така — рече Сандърс.

— Трябва да ти кажа, че ме е страх от времето — вметна тя. — Нали разбираш, след Калифорния... — Мередит свали праметнатия

крак и се усмихна. — Но на теб тук ти харесва, нали? Изглеждаш щастлив.

— Да. — Сандърс сви рамене. — С дъжда се свиква — Посочи към куфарчето. — Искаш ли да поговорим за „Туинкъл“?

— Разбира се — каза Мередит, слезе от бюрото и се приближи до него. Погледна го право в очите. — Но нали нямаш нищо против първо да те помоля нещо?

— Разбира се. Мередит се дръпна

— Налей вино.

— Добре.

— Виж дали се е изстудило.

Сандърс отиде да вземе бутилката от страничната маса

— Помня, че го обичаше студено.

— Така е — потвърди Сандърс и завъртя бутилката в кофичката с лед.

Вече не го обичаше толкова студено, но за миналото тя беше права.

— Добре си живеехме тогава — каза Мередит.

— Да. Така беше.

— Кълна се — разгорещи се тя. — Понякога си мисля за времето, когато и двамата бяхме млади и се стремяхме към успеха. Мисля, че никога не е било толкова хубаво.

Сандърс се поколеба, не знаеше как да ѝ отговори и какъв тон да избере. Наля виното.

— Да — продължи Мередит. — Хубаво беше, често си мисля за онова време.

„Аз пък никога“, каза си Сандърс.

— Ами ти, Том? Сещаш ли се за тогава?

— Разбира се. — Той прекоси стаята с двете чаши вино, подаде ѝ едната и двамата се чукнаха. — Естествено. Всички женени се сещат за старото време. Нали знаеш, че съм женен?

— Да — кимна тя. — Много женен, доколкото разбрах. И колко деца имаш? Три?

— Не, само две. — Сандърс се усмихна. — Понякога имам чувството, че са три.

— Жена ти е адвокатка, нали? — Да.

Сандърс се почувства по-спокоен. Разговорът за жена му и децата някак го успокояваше.

— Не мога да си представя как живеете женени — каза Мередит. — Аз опитах. — Тя вдигна ръка. — Още четири вноски за този мръсник и съм съвсем свободна.

— За кого се омъжи?

— За един от финансовите шефове на „Ко Стар“. Беше голям сладур. Забавен. После се оказа, че е типичен изнудвач. От три години плащам. И отгоре на всичко беше левак. — Мередит махна с ръка, за да смени темата. Погледна часовника си. — Сега ела да седнеш и ми кажи колко сме закъсали с устройството „Туинкъл“.

— Да ти дам ли документите? Сложих ги в куфарчето ти.

— Не. — Тя потупа мястото до себе си на дивана. — По-добре ми разкажи ти.

Сандърс се настани до нея.

— Добре изглеждаш, Том. — Мередит се облегна назад, изрита обувките и сви босите си пръсти. — Боже, ама че ден!

— Много напрегнат ли беше?

Тя отпи от виното и духна кичур коса от лицето си.

— За много неща трябваше да мисля. Радвам се, че ще работим заедно, Том. Струва ми се, че си единственият приятел, на когото мога да разчитам в тази ситуация.

— Благодаря. Ще се постарая.

— И така: много ли е зле?

— Ами не е лесно да се каже.

— Обясни ми.

Сандърс усети, че няма друг избор, освен да разкрие всичко.

— Направихме прототипите много успешно, но произведените в Куала Лумпур устройства изобщо не достигат стотите милисекунди.

Мередит въздъхна и поклати глава.

— Знаем ли защо?

— Още не. Работим по някои идеи.

— Производството е ново, нали?

— От два месеца. Мередит сви рамене.

— Значи имаме проблеми с ново производство. Не е чак толкова лошо.

— Работата е там — продължи Сандърс, — че „Конли-Уайт“ купува фирмата ни заради технологията, особено заради СД-РОМ устройствата А сега може да се окаже, че ги подвеждаме.

— Да не искаш да им кажа това?

— Тревожа се, че по време на общия преглед те сами ще го установят.

— Не се знае. — Мередит се облегна на канапето. — Да не забравяме как стоят нещата в действителност. Том, и преди сме имали внезапни големи проблеми, които се решават за един ден. Тук може да е същото. Усвояваме производството на „Туинкъл“. Открили сме някои първоначални проблеми. Голяма работа!

— Може би е така. Но още не знаем. Всъщност може да излезе, че проблемът е в контролните чипове, и тогава ще се наложи да сменим доставчика от Сингапур. Или пък проблемът е още по-дълбок. Защо да не се дължи на проекта, което значи, че идва оттук?

— И така да е — каза Мередит, — но нали ти твърдиш, че още не знаем със сигурност. Не виждам защо да му мислим отсега. Особено в този критичен момент.

— Но, честно казано...

— Не става дума за честност — прекъсна го тя. — Говорим за нещата такива, каквито са. Хайде да ги обсъдим едно по едно. Казали сме им, че имаме устройството „Туинкъл“.

— Да.

— Направили сме прототип и сме извършили всички изпитания.

— Да.

— Прототипът няма грешка. Два пъти по-бърз е от най-добрите японски устройства.

— Да.

— Казали сме им, че устройството е внедрено в производство.

— Да.

— Ами тогава — отбеляза Мередит — сме им съобщили това, което е съвсем сигурно за момента. Според мен постъпваме добросъвестно.

— Е, може би, но не знам дали можем...

— Том — Мередит сложи ръката си върху неговата, — твоята прямота винаги ми е допадала. Искам да знаеш, че много ценя знанията ти и откровения подход към проблемите. Ето още една

причина да съм уверена, че ще се оправим с „Туинкъл“. Знаем, че в основата си изделието е добро и работи, както казваме. Лично аз напълно вярвам в устройството и в способността ти да го направиш както е запланувано. Няма никакъв проблем да заявя точно това на утрешното съвещание. — Мередит млъкна и го изгледа втренчено. — Ами ти, Том?

Лицето ѝ беше много близо до неговото, устните ѝ бяха полуотворени.

— Какво аз?

— Притеснява ли те подобно изказване на съвещанието?

Очите ѝ бяха светлосиви, почти сиви. Беше забравил цвета им, както беше забравил колко са дълги миглите ѝ. Косата ѝ се спускаше леко около лицето. Устните ѝ бяха сочни. В очите ѝ се четеше замечтаност.

— Не — отвърна той. — Не ме притеснява.

— Добре. Поне това уточнихме. — Мередит се усмихна и му подаде чашата си. — Ще я напълниш ли?

— Разбира се.

Сандърс се изправи и отиде до масата с виното. Мередит го наблюдаваше.

— Радвам се, че не си се отпуснал, Том. Спортуваш ли?

— Два пъти седмично. А ти?

— Винаги съм ти го харесвала Хубав и корав. Сандърс се извърна.

— Мередит... Тя се изкиска.

— Извинявай. Не можах да се сдържа. Нали сме стари приятели?

— Лицето ѝ придоби загрижен израз. — Обидих ли те?

— Не.

— Не мога да си представя, че си станал толкова свит, Том.

— Ами, не съм!

— Точно пък ти! — засмя се Мередит. — Помниш ли онази нощ, когато счупихме леглото? Той наля виното.

— Е, чак да сме го счупили!

— Точно така беше. Аз висях през дъската в долния край и...

— Помня...

— Първо счупихме тази дъска, после леглото се наклони надолу... но ти не искаше да спреш, дръпнахме се по-нагоре и тъкмо

когато се вкопчих в дъската откъм главата, то се разпадна...

— Помня — повтори Сандърс. Искаше да я прекъсне, да спре приказките ѝ. — Хубави времена. Слушай, Мередит...

— И после нали жената от долния етаж се обади? Помниш ли я? Онази стара литовка: „Искам да знае умрел ли човек или друго.“

— Да. Слушай. Да се върнем към устройството... Мередит вдигна чашата.

— Наистина те карам да се чувстваш неудобно. Какво... да не си помисли, че те свалям?

— Не, не. Нищо подобно.

— Добре, защото иначе щеше да се заблудиш. Честна дума — Мередит го изглежда развеселена после отметна глава, разкри дългата си шия и отпи от виното. — Всъщност аз... Ох! Ох! — Тя изведнъж замижа.

— Какво има? — загрижено се наведе над нея Том.

— Вратът ми, имам спазъм, ето тук... — С все още стиснати от болка очи, тя му посочи рамото си близо до врата.

— Какво да направя?

— Само ме разтрий, натисни... ето тук...

Той остави чашата и започна за разтрива рамото ѝ.

— Тук ли?

— Да, ох, по-силно... натисни...

Сандърс почувства как мускулите на рамото ѝ се отпускат. Тя въздъхна, завъртя бавно глава наляво, после надясно и отвори очи.

— Ох... сега е много по-добре. Масажирай още. Той продължи.

— Благодаря ти. Много е приятно. От нерва е. Прищипва се понякога и тогава наистина... — Мередит пак завъртя глава. Пробваше. — Много добре се справи. Но теб винаги те е бивало в ръцете, Том,

Сандърс продължаваше да масажира. Всъщност му се искаше да спре. Усещаше, че всичко това е нередно, че той седи прекалено близо до нея, че не му се иска да я докосва. Но в същото време му беше приятно. Стана му любопитно.

— Хубави ръце — каза тя. — Божичко, когато се омъжих, през цялото време си мислех за теб.

— Така ли?

— Разбира се. Нали ти казах, в леглото той беше ужасен... Мразя мъже, дето не знаят какво правят. — Мередит затвори очи. — Но ти никога не си имал такъв проблем, нали?

Тя въздъхна, отпусна се още повече и после сякаш се приведе към него, търсеше тялото, ръцете му. Нямаше никакво съмнение. Сандърс веднага я стисна приятелски по рамото за последно и се отдръпна.

Мередит отвори очи и се усмихна многозначително.

— Слушай, недей да се притесняваш — каза тя. Той се обърна и отпи от виното.

— Не се притеснявам.

— За устройството ти говоря. Ако излезе, че проблемът е сериозен и трябва съгласие от висшестоящото ръководство, ще го получим. Но да не насилваме нещата.

— Добре. Звучи разумно. — Сандърс изпита тайно облекчение, че пак са заговорили за устройството. Стъпи на здрава почва. — На кого ще кажеш? Направо на Гарвин Ли?

— Да. Предпочитам да се оправим неофициално. — Мередит го изгледа. — Променил си се, нали?

— Не... все същият съм.

— А според мен си се променил — усмихна се тя. — Преди и през ум не би ти минало да спреш масажа.

— Мередит, сега е различно. Ти си заместник-директор. Аз съм ти подчинен.

— О, я не ставай смешен.

— Така е.

— Ние сме колеги — нацупи се тя. — Никой тук не приема сериозно, че съм ти началник. Дадох ми административната работа, това е всичко. Колеги сме, Том. И много ми се иска да поддържаме открити, приятелски отношения.

— И на мен.

— Добре. Радвам се, че сме на едно мнение. — Мередит бързо, се наведе напред и лекичко го целуна по устните. — Ето. Толкова ли е страшно?

— Изобщо не е страшно.

— Кой знае? Може би трябва заедно да отидем до Малайзия, за да проверим производствената линия. В Малайзия има чудни плажове.

Бил ли си в Куантан?

— Не.

— Много ще ти хареса.

— Сигурно.

— Ще ти го покажа. Можем да поостанем ден-два. Да си починем. Да се попечем на плажа.

— Мередит...

— Никой няма да научи, Том.

— Аз съм женен.

— Но си и мъж.

— Какво значи това?

— О, Том — каза Мередит с престорена строгост, — да не би да твърдиш, че изобщо не си позволяваш да кръшнеш? Познавам те, не забравяй.

— Познаваше ме отдавна, Мередит.

— Хората не се променят. В това отношение.

— Е, аз пък мисля, че се променят.

— Хайде, хайде. Така или иначе, ще работим заедно, можем и да се позабавляваме.

Цялата ситуация никак не му допадаше. Беше изпаднал в неловко положение. Почувства се досаден пуритан, когато каза:

— Сега съм женен.

— О, личният ти живот не ме интересува — небрежно каза Мередит. — Отговарям само за изпълнението на служебните ти задължения. Не може само да се работи, Том. Ще ти се отрази зле. Трябва и да се забавляваш — Тя се наведе напред. — Хайде. Само една целувчица...

Вътрешната уредба избръмча.

— Мередит — долетя гласът на секретарката. Тя се ядоса.

— Казах ти, никакви обаждания.

— Извинявай. Търси те господин Гарвин.

— Добре. — Тя стана, прекоси стаята и стигна до бюрото, като нареждаше на висок глас: — Но след това, Бетси, никакви обаждания повече.

— Добре, Мередит. Исках да те питам може ли да си тръгна след десетина минути. Трябва да се видя с хазяина за новия апартамент.

— Да. Донесе ли ми пакета?

— При мен е.

— Внеси го и после можеш да си вървиш.

— Благодаря ти, Мередит. Господин Гарвин е на втора линия.

Мередит вдигна слушалката и наля още вино.

— Боб — каза тя, — здрасти. Какво става?

Нямаше никакво съмнение в непринудената фамилиарност на гласа. Говореше с Гарвин, обърната гърбом към Сандърс. Той седеше на дивана и се чувстваше като в капан — глупаво пасивен и бездеен. Секретарката влезе в кабинета и донесе малък пакет в кафява хартиена кесия. Подаде го на Мередит.

— Разбира се, Боб — каза Мередит. — Абсолютно прав си. Непременно ще се справим.

Секретарката се усмихна на Сандърс, докато чакаше разрешение да си тръгне. Той се почувства неудобно седнал на канапето, изправи се, приближи се до прозореца, извади от джоба мобифона и набра номера на Марк Луин. И бездруго бе обещал да му позвъни.

Мередит продължаваше:

— Много добра идея, Боб. Според мен трябва да я използваме.

Сандърс чу лекото щракане при набирането, после се включи телефонен секретар. Мъжки глас каза: „Моля оставете съобщението си след звуковия сигнал.“ Последва електронно бръмчене.

— Марк — започна той, — обажда се Том Сандърс. Говорих с Мередит за „Туинкъл“. Според нея производството е в начален етап и в момента просто усвояваме новата технология. Тя е на мнение, че не сме сигурни дали проблемите са достатъчно сериозни, за да ги изтъкваме утре пред bankerите и хората от „Конли-Уайт“. Можем да ги обясним като обичайна процедура...

Секретарката тръгна да излиза от кабинета и пак се усмихна на Сандърс, когато мина покрай него.

— ... ако и нататък имаме проблеми с устройството, които изискват намеса на ръководството, ще му мислим тогава. Предадох й твоето мнение и в момента тя говори с Боб. Вероятно на утрешната среща ще се придържахме към тази позиция...

Секретарката стигна при вратата на кабинета. Спря за миг, за да освободи автоматичната ключалка, излезе и затвори вратата зад себе си.

Сандърс се намръщи. Тя бе заключила след себе си. Притесни го не толкова фактът, че го е направила, колкото съзнанието, че има някаква предварителна уговорка, че всички останали знаят какво става, само той е в пълно неведение.

— ... Както и да е, Марк, ако има съществени промени, ще ти се обадя преди съвещанието утре и... Зарежи този телефон! — обърна се Мередит към Сандърс

Мередит внезапно дойде съвсем близо до него и натисна ръката му надолу. Долепи тяло до неговото и започна да го целува. Том почти несъзнателно пусна телефона на перваза, докато двамата се целуваха и тя се извиваше, за да го издърпа на канапето, където се строполиха.

— Мередит, чакай...

— Господи, цял ден те желая — простена тя.

Пак го целуна, легна върху него и с единия крак го притисна надолу. Положението му беше неловко, но той усети, че отвърща. Веднага му хрумна, че може да влезе някой. Представи си как изглежда — проснат на дивана, върху него, разкрасена, шефката му, в строг тъмносин костюм. Разтревожи се какво ще си помисли човек при тази гледка, но в следващия миг се увлече.

Тя усети порива му и се възбуди още повече. Дръпна се, за да поеме дъх.

— О, Господи, толкова е хубаво! Не мога да понасям докосването на онова копеле. С тъпите му очила. Ох! Цялата треперя, не съм имала свястно чукане...

Мередит не довърши, пак се хвърли върху него, обсипа го с целувки, отново долепи устни до неговите. Езикът ѝ беше в устата му. Божичко, как натиска!, помисли той. Долови парфюма ѝ и в мислите му тутакси нахлуха спомени.

Мередит се премести така, че да протегне ръка надолу и да го докосне. При допира през панталоните изпъшка и трескаво затърси ципа. В главата на Том се завъртяха противоречиви образи: желанието му да бъде с Мередит, жена му и децата, спомени от миналото, апартаментът в Сънивейл, счупеното легло. Образът на жена му.

— Мередит...

— Ооох. Не казвай нищо. Не! Не!..

Тя дишаше на пресекулки, устата ѝ се свиваше ритмично като на риба. Том си спомни този неин отдавнашен навик. Беше го забравил.

Усети горещия ѝ дъх по лицето си, видя зачервените и бузи. Тя отвори ципа на панталоните му. Горещата ѝ ръка го докосна.

— О, Господи! — изстена Мередит, притисна го и започна да се смъква надолу, като плъзгаше ръце по ризата му.

— Слушай, Мередит!

— Остави ме — дрезгаво прошепна тя — само за минутка.

После устата ѝ се впи в него. Открай време я биваше в тези работи. Пак нахлуха спомени. Мередит обичаше да го прави иа опасни места — докато Том караше по магистралата, в мъжката тоалетна по време на търговска конференция, на плажа в Напили нощем. Тайният порив на природата, тайната топлина. Когато го запознаваха с нея, шефът от „Кон Тек“ Каза: Тази е страхотна минетчийка.

Усети устата ѝ върху себе си, усети как гръбнакът му се извива от напрежението, пронизало цялото му тяло, и изпита неловко чувство едновременно на удоволствие и опасност. През деня се бяха случили толкова много неща, толкова много промени, всичко стана съвсем неочаквано. Чувстваше се подчинен, покорен, изложен на опасност. Както лежеше по гръб, усещаше, че в известен смисъл приема положение, което не му е съвсем ясно. После неприятностите щяха да са неизбежни. Не искаше да ходи в Малайзия с нея. Не искаше любовен роман с шефката си. Не искаше дори приключение за една вечер. Защото все така се получаваха — хората научаваха по неведоми пътища, клюкарстваха край автоматите за лед, разменяха многозначителни погледи по коридорите. Рано или късно съпругите и съпрузите също научаваха. Беше неизбежно. Тръшнати врати, бракоразводни дела, родителски права.

Не му трябваше подобно нещо. Беше подредил живота си, всичко си бе на място. Имаше задължения. Тази жена от миналото му не го разбираше. Тя беше свободна. За разлика от него. Том се дръпна.

— Мередит...

— Боже, какъв вкус!

— Мередит...

Тя протегна ръка нагоре и притисна устните му с пръсти.

— Шт. Знам, че ти харесва.

— Харесва ми — съгласи се той, — но аз...

— Тогава ме остави.

Докато го случеше, тя разкопча ризата му и стисна между пръстите си зърната на гърдите му. Том погледна надолу и я видя — разкратена, наведена над него. Блузата ѝ беше отворена. Гърдите ѝ се люлееха свободно. Мередит се протегна, пое ръцете му и ги дръпна надолу, за да ги сложи върху гърдите си.

Бюстът ѝ все още беше великолепен, зърната под дланите му бяха твърди. Мередит изпъшка. Тялото ѝ се извиваше над неговото. Том усети топлината ѝ. В ушите му забръмча, обля го опияняваща вълна, звуците заглъхнаха, стаята сякаш се отдалечи и не остана нищо освен жената, нейното тяло и желанието му да я притежава.

В този миг Том усети прилив на гняв, мъжка ярост, че е притиснат, че водещата роля играе тя, докато той искаше да поеме контрола, да я обладае. Седна и грубо я дръпна за косата. Вдигна главата ѝ и се извъртя. Мередит погледна в очите му и в миг разбра всичко.

— Да! — прошепна тя и се отмести, за да му направи място до себе си.

Том плъзна ръка между краката ѝ. Усети топлината и дантелените пликчета. Задърпа ги. Мередит се заизвива, за да му помогне. Том ги свали до коленете, оттам тя ги изрита настрана. Ръцете ѝ милваха косите му, устните ѝ се прилепваха до ухото.

— Да! — шепнеше превъзбудено Мередит. — Да!

Синята ѝ пола беше събрана горе около кръста. Том я целуна силно, дръпна блузата ѝ и притисна гърдите ѝ до своите. Топлината ѝ се разля по цялото му тяло. Прокара пръсти по лицето ѝ, спря между устните ѝ. Мередит изпъшка, докато се целуваха, и закима, за да каже „да“. После пръстите му бяха в нея.

За миг Том се сепна — Мередит не беше много влажна, но после си спомни и това. Винаги така почваше — думите и тялото ѝ показваха неудържима страст, но ключовата част реагираше по-бавно — възбуждаше се от неговите милувки. Най-много я възбуждаше неговото желание да я притежава и винаги получаваше оргазъм след него — понякога само след секунди, но понякога Том с мъка се удържаше, докато тя продължаваше да се извива и да търси върховния миг, потънала в собствения си свят, където за него нямаше място. Той винаги се чувстваше самотен, експлоатиран. Спомените го възпряха.

Мерedit долови колебанието му, впи се в него и затърси колана, без да престава да пъшка и да гали ухото му с език.

Но Том вече бе обзет от нежелание, разгневената топлина чезнеше, в мислите му проблесна неканена мисъл: Не си струва.

Чувствата му се преобърнаха, той изпита познато усещане. Да се видиш с предишна любовница, да се съгласиш да вечеряте, после пак да започнеш връзката, да бъдеш обзет от желание и изведнъж в съблжимния миг на прегръдката да си спомниш всички неприятности по време на връзката, да се сетиш за старите кавги, разочарования и раздразнения, да съжалиш, че изобщо си започвал. Изведнъж да се замислиш как да се отървеш, да спреш започнатото. Обикновено обаче няма начин да се отървеш.

Пръстите му още бяха в нея. Мерedit се извиваше, за да достигне до най-чувствителните места. Сега беше по-влажна, устните ѝ бяха по-сочни. Тя разтвори крака по-широко. Дишаше много тежко и го галеше с пръсти.

— О, Боже, чувствам те страхотно — прошепна тя.

Обикновено няма начин да се отървеш.

Тялото му беше напрегнато и готово. Твърдите зърна на гърдите ѝ се притискаха в него. Пръстите ѝ го галеха. Тя лизна долния край на ухото му с бързо движение на езика и в миг не остана нищо друго освен желанието — силно и гневно, разпалено още повече от мисълта, че всъщност не му се иска да бъде там, че тя ловко го е докарала до това състояние. Сега щеше да я начука. Искаше да я начука. Силно.

Мерedit усети промяната в него и изпъшка. Спря целувките, облегна се назад на канапето и зачака. Гледаше го през полуспуснати клепачи и кимаше. Пръстите му продължаваха да я докосват бързо и ритмично. Тя се задъхваше. Том се обърна и я притисна по гръб. Мерedit придърпа полата и се разкрачи още. по-широко. Том се приведе и в този миг тя се усмихна всезнаещо и тържествуващо. Той побесня от вида ѝ на победителка. Искаше му се да я улови, да я накара да изгуби самообладание като него, да я принуди да се отдаде всецяло, да изтрие самодоволното отчуждение от лицето ѝ. Разтвори устните ѝ, но не проникна в нея, протакаше, продължаваше с пръсти, дразнеше я.

Мерedit изви гръб в очакване.

— Не, не... моля те...

Той продължаваше да изчаква, вперил поглед в нея. Гневът му се топеше също така бързо, както се бе надигнал, мислите го отнасяха някъде далеч, връщаха се предишните задръжки. В миг на безпощадна яснота Том се видя отстрани — наред кабинета, задъхан женен мъж на средна възраст със смъкнати до коленете панталони, наведен над една жена върху прекалено тясното служебно канапе. Какво, по дяволите, правеше тук?

Погледна лицето ѝ. Гримът беше почнал да се размазва в ъгълчетата на очите и около устата.

Мередит го хвана за раменете и го задърпа към себе си.

— О, моля те... Не... не...

После извърна глава настрани и се изкашля.

Нещо се прекърши в него. Той студено се изправи.

— Права си. — Стана от канапето и вдигна панталоните си. — Не бива да го правим. Мередит се изправи.

— Какво правиш? — Изглеждаше озадачена. — На теб ти се иска не по-малко, отколкото на мен. И ти прекрасно го знаеш.

— Не — каза той. — Не бива да го правим, Мередит. Закопчаваше колана си и отстъпваше назад. Мередит го изгледа недоумяващо, сякаш току-що се пробуждаше.

— Не говориш сериозно...

— Не искам. Не ми харесва Очите ѝ се изпълниха с гняв.

— Проклет мръсник!

Тя пъргаво скочи от канапето, втурна се към него и го заудря със стиснати юмруци.

— Копеле! Мръсник! Шибано копеле! Том се мъчеше да закопчае ризата си, като избягваше ударите.

— Лайно! Копеле!

Мередит обиколи от другата страна, грабна го за ръцете, за да му попречи да се закопчае.

— Не може! Не може да постъпваш така с мен!

Разхвърчаха се копчета. Мередит го издраска, по гърдите му останаха дълги червени следи. Том пак се обърна, за да се отърве от нея. Единственото му желание беше да се махне от кабинета. Да се облече и да се махне. Мередит го удари по гърба

— Скапаняк, не можеш да ме оставиш така!

— Стига, Мередит, свършено е.

— Майната ти! — Тя го сграбчи за косите, дръпна го надолу с изненадваща сила и го ухапа гневно по ухото. Прониза го остра болка и той грубо я отблъсна. Мередит се олюля, изгуби равновесие, бутна стъклената масичка за кафе и се просна на пода. Изправи се задъхана — Проклет мръсник!

— Мередит, остави ме на мира.

Том пак закопчаваше ризата си. Единствената му мисъл беше: „Да се махам оттук. Да си събирам нещата и да се махам оттук.“ Посегна за сакото и тогава забеляза мобифона си на перваза.

Заобиколи дивана и взе телефона. Близко до главата му, в стената се разби чаша за вино. Той се извърна и видя, че Мередит стои в средата на стаята и търси какво още да хвърли по него.

— Ще те убия! — изкрещя тя. — Мръсник, ще те убия!

— Стига Мередит.

— По дяволите!

Тя го замери с малък хартиен плик, който се удари в стъклото и тупна на земята. От него изпадна кутия презервативи.

— Прибирам се у дома — каза той и се запъти към вратата

— Точно така — изсъска тя. — Връщаш се у дома при жена си и идиотското си семейство.

Обзе го внезапна тревога. За миг се поколеба

— О, да — продължи Мередит, като видя, че той спира, — знам всичко за тебе, тъпак такъв. Жена ти отказва да се чука с тебе, ти идваш, подмамваш ме, възползваш се от положението и после ме нападаш, шибан тъпак. Да не си въобразяваш, че можеш да се отнасяш по такъв начин с жените? Тъпанар.

Той посегна към бравата.

— Само да си посмял да ме обвиниш, ще те смажа!

Сандърс се извърна, видя как Мередит се подпира несигурно на бюрото и помисли: Тя е пияна.

— Лека нощ, Мередит — каза й.

Натисна бравата, сети се, че е заключена, освободи ключалката и излезе, без да се обръща.

В предната стая чистачката изпразваше кошчетата около секретарските бюра.

— Ще те убия за това! — изкрещя Мередит след него.

Чистачката чу и се втренчи в Сандърс. Той избегна погледа ѝ и се запъти право към асансьора. Натисна копчето. Миг след това реши да слезе пеша по стълбите.

Сандърс гледаше залязващото слънце от палубата на ферибота, докато се прибираше в Уинслоу. Вечерта беше спокойна, почти безветрена — водната повърхност бе тъмна и гладка. Обърна поглед към светлините на града и се помъчи да прецени случката.

От ферибота виждаше горните етажи на сградите на „Диджи Ком“, извисили се над хоризонталния сив бетонен виадукт покрай брега.

Опита да различи прозорците на кабинета на Мередит, но се беше отдалечил прекалено много.

Вече на ферибота, на път към семейството си в обичайния дневен маршрут, Сандърс губеше чувството за реалност, когато мислеше за събитията от последния час. Не му се вярваше, че всичко това се е случило. Започна да прехвърля нещата наум, мъчеше се да установи къде е сбъркал. Беше сигурен, че всичко е по негова вина и че по някакъв начин е заблудил сериозно Мередит. Иначе тя никога не би го нападнала. Цялата случка го поставяше в неловко положение, вероятно и нея. Чувстваше се виновен и нещастен, както и дълбоко притеснен за бъдещето. Какво ли щеше да стане сега? Какво можеше да направи тя?

Не бе в състояние да прецени. Чак сега осъзна, че всъщност изобщо не я познава Някога бяха любовници, но то бе много отдавна. Сега тя беше нов човек, с нови отговорности. Беше му непозната

Въпреки меката вечер го побиха студени тръпки. Влезе вътре във ферибота, седна на една седалка и извади мобифона, за да се обади на Сюзан. Натисна копчетата, но светлинният сигнал не се появи. Батерията беше изтощена. За миг се обърка: батерията трябваше да стигне за цял ден. Въпреки това не работеше.

Прекрасен завършек на деня.

Заслушан в бумтенето на двигателите, Сандърс се изправи пред огледалото в тоалетната и се погледна. Косите му бяха разбъркани, по устните и по шията му личаха леки следи от червило. Липсваха две копчета от ризата и дрехите му бяха омачкани. Сякаш току-що се беше чукал. Обърна глава, за да разгледа ухото си. На ухапаното място се

виждаше мачка синина. Разкопча ризата и погледна дълбоките червени следи от одрасквания по гърдите.

Господи! Как щеше да скрие тази гледка от Сюзан?

Намокри няколко хартиени салфетки и изтри червилото. Среса се и закопча спортното сако, което скриваше ризата почти изцяло. После излезе от тоалетната, седна до прозореца и се загледа в пространството.

— Здравсти, Том.

Вдигна очи и видя Джон Пери, негов съсед на Бейнбридж. Беше адвокат в „Марлин, Хауард“, една от най-старите сиатълски кантори. Бе от типа на безметежните ентузиастични и Сандърс не беше в настроение да разговаря с него. Но Пери се намести на седалката отсреща.

— Как си? — весело го попита той.

— Добре — отвърна Сандърс.

— Имах страхотен ден.

— Радвам се.

— Направо страхотен — повтори Пери. — Гледа се едно наше дело и честно ти казвам, побъркахме ги.

— Чудесно — каза Сандърс, без да откъсва поглед бт прозореца.

Надяваше се, че Пери ще разбере намека и ще се махне. Той обаче не млъкваше.

— Да, отгоре на всичко беше ужасно заплетено. Натрупахме много точки. Членхедми, Федералният съд. Клиентката е работила в „Майкро Тек“ и твърди, че не са я повишили, защото е жена. Откровено казано, нямахме много козове. Защото тя пиела и така нататък. Имало проблеми. Но в кантората имаме една жена, Луиз Фернандес, от испаноговорещите, направо е убиец по делата за дискриминация. Смъртоносна. Накара съдебните заседатели да присъдят на клиентката почти половин милион долара. Фернандес може да извърти подобно дело както си поиска. Спечели четиринайсет от последните си шестнайсет дела. Държи се много мило и смирено, ама отвътре е направо лед. Казвам ти, жените понякога ме плашат. Сандърс не отвърна нищо.

Когато се прибра, къщата бе притихнала, децата спяха. Сюзан винаги ги слагаше да си легнат рано. Сандърс се качи на горния етаж.

Жена му седеше в леглото и четеше. По завивките бяха пръснати юридически папки и документи. Видя го, стана и отиде да го прегърне. Тялото му неволно се напрегна.

— Наистина съжалявам, Том — каза тя. — Съжалявам за тази сутрин. Съжалявам и за случилото се в работата ти.

Сюзан вдигна лице и го целуна леко по устните. Той неловко се обърна. Боеше се, че жена му може да долови парфюма на Мередит или...

— Ядосан ли си за сутринта? — попита Сюзан.

— Не — увери я той, — наистина. Просто имах тежък ден.

— Много срещи около сливането ли?

— Да, и утре продължават. Голяма лудница. Сюзан кимна.

— Сигурно. Току-що се обадиха от службата ти. Някоя си Мередит Джонсън.

Сандърс се помъчи да не променя тона си.

— Така ли?

— Аха. Преди десетина минути. — Сюзан се върна в леглото. — Впрочем коя е тя?

Жена му ставаше подозрителна винаги когато от службата се обаждат жени.

— Новата шефка — обясни Сандърс. — Прехвърлиха я току-що от Кюпъртино.

— Чудех се... Говорете, сякаш ме познава.

— Според мен не сте се виждали.

Сандърс изчака с надеждата, че не се налага да казва нещо повече.

— Ами говореше много приятелски — продължи Сюзан. — Каза да ти предам, че всичко е уредено за съвещанието утре сутринта в осем и половина и че ще се видите тогава.

— Чудесно.

Той изхлузи обувките си и понечи да разкопчае ризата, после спря. Наведе се и прибра обувките.

— На колко години е? — любопитства Сюзан.

— Мередит ли? Не знам. Може би на трийсет и пет. Защо?

— Просто се чудех.

— Ще взема душ — каза Сандърс.

— Добре.

Сюзан пак взе юридическите материали и се настани удобно в леглото да чете на нощната лампа. Сандърс тръгна към вратата на спалнята.

— Познаваш ли я? — спря го въпросът на Сюзан.

— Срещали сме се. В Кюпъртино.

— Какво прави тук?

— Тя е новата ми шефка.

— А, значи е тя.

— Да — потвърди Сандърс.

— Тя е близката на Гарвин, така ли?

— Да. Кой ти каза? Адел ли?

Адел Луин, жената на Марк, беше сред най-добрите приятелки на Сюзан. Тя кимна.

— И Мери-Ан се обади. Телефонът се скъса да звъни.

— Сигурно.

— И Гарвин чука ли я?

— Никой не знае. Общото мнение е, че не я чука.

— Тогава защо я води, вместо да назначи теб?

— Не знам, Сю.

— Не говори ли с Гарвин?

— Идвал е да ме търси сутринта, но аз не бях там.

Сюзан кимна.

— Сигурно си бесен. Или както обикновено проявяваш разбиране?

— Как да ти кажа — сви рамене той. — Какво мога да направя?

— Можеш да напуснеш — отговори жена му.

— Няма начин.

— Пренебрегнали са те. Не трябва ли да напуснеш?

— Икономически не е изгодно да търся нова работа. На четирийсет и една години съм. Не ми се почва от нулата. Освен това Фил твърди, че до една година техническото направление ще се отдели в самостоятелно акционерно дружество. Дори и да не съм главният, пак ще бъда в ръководството на новата фирма

— Каза ли ти подробности? Сандърс кимна.

— Ще ни предоставят по двайсет хиляди акции и възможност за закупуване на още петдесет хиляди. После по петдесет хиляди всяка година

— На каква цена?

— Обикновено е двацет и пет цента за акция.

— А на каква цена ще се котира акциите? Пет долара ли?

— Най-малко. Фондовият пазар укрепва. После може да стигне до десет. Че и до двацет, ако търсенето е голямо.

Настъпи кратко мълчание. Сандърс знаеше, че жена му борави добре с цифрите.

— Не — каза тя накрая, — не можеш да напуснеш.

Самият той многократно бе правил изчисленията. В най-лошия случай щеше да получи достатъчно приходи от акциите, за да изплати закуп ипотечния си заем. Но ако цените скочеха, можеше да се случи нещо фантастично: някъде между пет и четиринайсет милиона долара. Затова обособяването в акционерно дружество беше мечтата на всички, които работеха в технически фирми.

— Що се отнася до мен — каза Сандърс, — ако ще и да докарат да ни управлява годзила, пак ще остана още поне две години.

— Това ли направиха? Годзила ли е?

— Не знам — сви рамене Сандърс.

— Разбирате ли се? Той се поколеба

— Не съм сигурен. Отивам да взема душ.

— Добре — каза Сюзан.

Сандърс я погледна — тя пак се бе задълбочила в документите.

След душа включи мобифона да се зарежда в контакта до мивката и облече тениска и шорти. Погледна се в огледалото — тениската покриваше драскотините. Но дъхът на парфюма на Мередит още го смущаваше. Намаза бузите си обилно с лосион за след бръснене.

После влезе в стаята на сина си, за да го провери. Матю хъркаше шумно с палец в устата. Беше изритал завивките. Сандърс нежно го зави и го целуна по челото.

Оттам отиде в стаята на Елайза. Отначало не я видя: дъщеря му напоследък бе придобила навика да се заравя под цял куп завивки и възглавници. Сандърс се приближи на пръсти и забеляза как малката й ръчичка се подава и му маха. Той отиде при нея.

— Защо не спиш, Лайз? — прошепна Сандърс.

— Сънувах нещо — каза дъщеря му, но гласът ѝ не звучеше уплашено.

Той седна на крайчеца на леглото и я погали по косите.

— Какво сънува?

— За звяра.

— Аха...

— Всъщност звярът бил принц, но го омагьосала една вълшебница.

— Точно така... — продължи да я гали баща ѝ.

— И тя го превърнала в отвратителен звяр. Детето разказваше филма почти дословно.

— Точно така — потвърди Сандърс.

— Защо?

— Не зная, Лайз. Такава е приказката.

— Защото не я е подслонил в лютия студ ли? — Детето пак цитираше почти дума по дума филма. — Защо е постъпил така, тате?

— Не зная — каза той.

— Защото в сърцето му нямало любов — обясни дъщеря му.

— Лайз, време е да спиш.

— Първо ми разкажи сън, тате.

— Добре. Над леглото ти се е надвесило красиво сребристо облаче и...

— Този сън не ми харесва, тате — намръщи се момиченцето.

— Добре. Какъв сън искаш?

— С жабока Кърмит.

— Добре. Кърмит е седнал до главата ти и ще те пази цяла нощ.

— Ти също.

— Да, аз също.

Сандърс я целуна по челото и тя се обърна с лице към стената. Когато излизаше от стаята, чу как дъщеря му шумно смуче палеца си.

Върна се в спалнята и премести папките на жена си, за да легне. — Будна ли беше? — попита Сюзан.

— Скоро ще заспи. Искаше сън. За Кърмит. Жена му кимна.

— Сега на мода е Кърмит.

Сюзан не каза нищо за тениската му. Той се пхна под завивките и изведнъж се почувства изтощен. Отпусна се на възглавницата и

затвори очи. Усети, че Сюзан събира документите от леглото, и миг по-късно тя угаси лампата.

— Ммм — промърмори жена му, — миришеш хубаво.

Сгуши се в него, притисна лице в шията му и прехвърли крак през неговия. Това беше неизменното встъпление, което винаги го притесняваше. Имаше усещането, че тежкият ѝ крак го приковава надолу.

Тя го погали по бузата.

— Този лосион за мен ли е?

— О, Сюзан... — въздъхна Сандърс, преувеличавайки умората си.

— Защото ми действа — закиска се тя.

Под завивките сложи ръка на гърдите му, плъзна я надолу и я пхна под тениската. Внезапно го обзе гняв. Какво ѝ ставаше? Нямаше никакъв усет към тези неща. Винаги избираше неподходящо време и място. Той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Случило ли се е нещо?

— Много съм уморен, Сю.

Жена му спря.

— Лош ден, а? — съчувствено го попита тя.

— Да. Доста лош.

Тя се вдигна на лакът и се наведе над него. Погали с пръст долната му устна.

— Не искаш ли да те поразвеселя?

— Наистина не искам.

— Съвсем мъничко?

Той пак въздъхна.

— Сигурен ли си? — попита Сюзан шеговито. — Наистина, ама наистина ли?

После почна да се плъзга надолу под завивките. Сандърс протегна ръка и задържа главата ѝ с две ръце.

— Сюзан! Моля те! Хайде. Тя се засмя.

— Само осем и половина е. Не може да си чак толкова уморен.

— Уморен съм.

— Хайде де, на бас се хващам, че не си.

— Сюзан, по дяволите! Нямам настроение.

— Добре, добре — дръпна се тя, — но не разбирам защо си сложил лосиона, щом е така.

— За Бога!

— Знаеш ли, че почти сме престанали да правим секс?

— Защото все пътуваш — изтърва се Сандърс.

— Не е вярно, че „все пътувам“.

— Няма те по няколко вечери в седмицата

— Това не значи, че „все пътувам“. И после такава ми е работата. Мислех си, че ще ме подкрепяш.

— Подкрепям те.

— Да се оплакваш не значи да подкрепяш.

— Слушай, за Бога — каза той, — прибирам се рано винаги когато си извън града, храня децата, грижа се за всичко, така че да не се тревожиш...

— Понякога — отбеляза Сюзан, — а понякога ти оставах до късно в службата, а децата стоят с Консуела чак до...

— Е, и аз имам работа...

— Затова не ми дрънкай „грижа се за всичко“ — ядоса се тя. — Отсъстваш от къщи почти колкото мен. Аз работя на две места, а ти си правиш каквото поискаш като всеки друг шибан мъж на тоя свят.

— Сюзан...

— Господи, връщаш се рано от дъжд на вятър и се държиш като някакъв мъченик. — Тя седна в леглото и запали нощната лампа — Всички жени, които познавам, работят повече от който и да е мъж.

— Сюзан, не искам да се разправяме.

— Разбира се, изкарай мен виновна. Аз създавам проблеми. Проклети мъже.

Сандърс беше уморен, но от гнева усети прилив на енергия. Изведнъж се почувства силен, стана от леглото и започна да крачи из стаята

— Какво общо има това, че съм мъж? Пак ли ще слушам колко си потисната?

— Виж какво — не се предаваше тя. — Жените са потиснати. Това е факт.

— Така ли? И как си потисната? Не си изпрала едно пране. Не си сготвила едно ядене. Не си помела един под. Все някой друг го прави вместо теб. Има хора да ти вършат цялата работа. Друг води децата на

училище, друг ги взема. Ти си съдружник в адвокатска кантора, за Бога. Потиснатата си колкото Лиона Хелмсли.

Сюзан го гледаше изумено. Той знаеше защо: досега много пъти жена му бе държала своята реч колко е потиснатата, но Том никога не ѝ бе противоречил. С времето това повторение се превърна в нещо като навик на семейството. Сега обаче той възразяваше. Променяше правилата.

— Не мога да повярвам. Мислех, че си по-различен. — Сюзан присви очи и му хвърли изпитателен адвокатски поглед. — И то само защото на твоео място са назначили жена, нали?

— Какво следва, излияние за крехкото мъжко его ли?

— Нали е така? Уплашен си.

— Не е вярно. Глупости. Кой тук има крехко его? Твоео е толкова крехко, по дяволите, че дори не можеш да приемеш отказ в леглото, без да вдигнеш скандал.

Тези думи я възпряха. Сандърс веднага го разбра: тя не намери готов отговор, само седеше намръщена, с изопнато лице.

— Боже Господи! — възкликна той и понечи да излезе от стаята.

— Ти започна скандала — каза Сюзан.

— Не е вярно — обърна се той.

— Вярно е. Ти започна с приказките за пътуването. — Не. Ти се оплака, че не правим секс.

— Отбелязах само.

— Боже! Никога не се жени за адвокатка.

— А твоео его наистина е крехко.

— Сюзан, за крехкостта ли ще говорим? Впрягаш се от бъркотията, която настана сутринта само защото искате да изглеждате добре пред детския лекар.

— А, изплю камъчето! Най-накрая. Още си бесен, защото закъсня заради мен. И какво излиза? Нима смяташ, че не са те назначили, защото закъсня?

— Не — отговори той. — Не смятам...

— Не получи поста — каза Сюзан, — защото Гарвин не ти го даде. Не си изигра добре козове и някой друг игра по-добре. Ето защо. Една жена те прецака.

Побеснял, разтреперан, изгубил дар-слово, той се завъртя на пета и излезе от спалнята.

— Точно така, излез — подхвърли жена му. — Напусни. Винаги така правиш. Излизаш. Не си в състояние да се защитиш. Не искаш да чуеш, Том. Но това е истината. Ако не си получил назначението, обвинявай само себе си.

Той тръшна вратата.

Седна в тъмната кухня. Наоколо беше тихо, ако не се броеше бръмченето на хладилника. От кухненския прозорец през борове се виждаше лунната пътека по залива.

Зачуди се дали Сюзан ще слезе долу, но тя не се появи. Сандърс стана и почна да се разхожда из кухнята. След малко се сети, че не е ял нищо. Отвори хладилника и примижа от светлината. Вътре беше пълно с детски храни, кутии със сокове, детски витамини, сиропи. Порови из тях — търсеше сирене и евентуално една бира. Не намери нищо друго освен кутия от диетичната кола на Сюзан.

„Божичко — помисли той, — не е като преди.“ Тогава хладилникът беше пълен със замразени храни, пържени картофи, доматиен сос и много бира. Ергенските дни.

Извади диетичната кола. Елайза също беше почнала да я пие. Поне десет пъти беше казвал на Сюзан, че не желае децата да пият диетични напитки. Трябваше да ядат здравословна храна. Истинска храна. Но Сюзан беше заета, а на Консуела ѝ бе все едно. Децата ядяха всякакви боклуци. Не беше хубаво. Не така бе израснал самият той.

Нищо за ядене. Нищо в проклетия хладилник. С надежда повдигна капака на пластмасова кутия, където намери нахапан сандвич с фъстъчено масло и желе. От едната страна личаха следи от зъбките на Елайза. Той взе сандвича и го обърна. Не знаеше откога е там. Не се виждаше плесен.

„Голяма работа“, каза си Сандърс и дояде сандвича на Елайза, застанал прав по тениска пред отворената врата на хладилника. Сепна се от собственото си отражение в стъклото на фурната. „Още един привилегирован член на патриархата, който господства над имението си.“

Господи, откъде им хрумват на жените такива тъпотии?

Довърши сандвича и изтръска трошите от ръцете си. Стенният часовник показваше девет и петнайсет. Сюзан заспиваше рано. Явно нямаше да дойде долу да се сдобрят. Обикновено така постъпваше.

Сдобряването беше негово задължение. Той беше миротворецът. Отвори картонена кутия мляко, отпи от нея и я върна на телената полица. Затвори вратата. Пак тъмнина.

Приближи се до мивката; изми си ръцете и ги избърса с кърпата за съдове. След като хапна, гневът му попремина. Налегна го умора. Погледна през прозореца и през дърветата различни светлините на ферибота, поел на запад към Бримъртън. Къщата му харесваше отчасти и защото бе относително усамотена. Имаше двор. За децата беше добре. Децата трябва да растат в достатъчно пространство, за да тичат и да играят.

Сандърс се прозина. Сюзан явно нямаше да слезе. Отлагаше се за сутринта. Знаеше какво ще стане: първа ще се събуди той, ще ѝ направи кафе и ще ѝ го занесе в леглото. После ще ѝ се извини, тя също ще му се извини. Ще се прегърнат и той ще отиде да се облича за работа. Толкова.

Върна се по тъмното стълбище на втория етаж и отвори вратата на спалнята, където се чуваше тихото и равномерно дишане на Сюзан.

Мушна се в леглото и се обърна на една страна. После заспа.

[1] Елитно учебно заведение за жени в САЩ. — Б. пр. ↑

ВТОРНИК

Сутринта валеше. Дъждовните струи плющяха по прозорците на ферибота. Сандърс се нареди на опашка за кафе и се замисли за предстоящия ден. С ъгълчето на окото забеляза приближаващия се Дейв Бенедикт и бързо се обърна, но беше прекалено късно. „Здрасти, приятел“ — помаха му Бенедикт. Тази сутрин на Сандърс не му се говореше за „Диджи Ком“.

В последния момент го спаси мобифонът, който иззвъня в джоба му. Сандърс се извърна, за да говори спокойно.

— Шибана работа, Томи. — Обаждаше се Еди Ларсън от Остин.

— Какво става, Еди?

— Нали знаеш за ревизора, пратен от Кюпъртино? Е, слушай сега: в момента са цели осем. Независима счетоводна фирма „Дженкинс, Маккей“ от Далас. Ровят се в книгите като хлебарки. Абсолютно във всичко — приходи, разходи, активи и пасиви, годишни отчети, всичко. Проверят всяка година от осемдесет и девета насам.

— Така ли? И ви пречат?

— Честна дума. Момичетата няма къде да седнат, за да вдигат телефона. Отгоре на всичко до деветдесет и първа отчетите са на съхранение другаде. Тук ги държим на фиш, но ревизорите настояват за оригиналите. Искат проклетите документи. Гледат ни подозрително като параноици, когато ни нареждат да тичаме насам-натам. Държат се с нас като с крадци или мошеници, които гледат да намажат от суматохата. Обидно е.

— Чакай малко — прекъсна го Сандърс. — Правете каквото ви помолят.

— Знаеш ли какво ме притеснява — продължи Еди, — днес следобед ще дойдат още седем. Защото освен всичко правят пълна инвентаризация на завода. Нищо не пропускат: от мебелите в кабинетите до въздушните клапани и машините за запечатване на опаковките на производствената линия. Сега тук се върти един от тях, обикаля из цеха, спира на всяко работно място и пита: „Как се казва

това? Как се пише думата? Кой го произвежда? Какъв модел е? Откога е в експлоатация? Къде е отпечатан серийният номер?“ Мен ако питаш, най-добре да спрем до довечера.

Сандърс се намръщи.

— Инвентаризация ли казваш?

— Така го наричат. Но аз изобщо не съм чувал за подобна инвентаризация. Работили са в „Тексас Инструмънтс“ или кой знае къде и едно им признавам: знаят си работата. Сутринта идва при мен един от хората на „Дженкинс“ и пита какво е стъклото на осветителните тела. Аз решавам, че ме будалка, а той сам си отговаря: „Да, «Корнинг» двеста четирийсет и седем или двеста четирийсет и седем черта девет.“ Или нещо подобно. Имало различни кидове ултравиолетови стъкла, защото ултравиолетовите лъчи можели да повредят чиповете в производството. За пръв път чувам, че чиповете се влияят от ултравиолетово излъчване. „Да, да — разправа ми онзи приятел, — ще загазите, ако СДГ са над двеста и двайсет.“ И знаеш ли какво значи СДГ? Слънчеви дни годишно, моля ти се!

Сандърс не слушаше внимателно. Мислеше каква ли е била целта на една инвентаризация на завода по поръчка на Гарвин или на хората от „Конли-Уайт“. Обикновено тя означаваше подготовка за продажба, при която трябва да се установи бракът при предаването на активите и...

— Том, чуваш ли ме?

— Да, да.

— Та му казвам, че нямам представа от тези неща. От ултравиолетовото излъчване и чиповете, да. От години монтираме чипове в телефоните и досега не е имало никакви проблеми. Тогава онзи ми обяснява: „О, не става дума за монтирането. Ултравиолетовите лъчи имат значение, ако произвеждате чипове.“ Аз му разправам, че не произвеждаме. А той вика: „Знам.“ И затова се чудя какво го интересува стъклото. Томи? Слушаш ли? Каква е тая работа? — горещеше се Ларсън. — Още днес навсякъде ще плъзнат петнайсетина души. Само не ми казвай, че е рутинна проверка.

— Не, май не е.

— Струва ми се, че се канят да продадат завода на някой, който произвежда чипове. И това не сме ние.

— Съгласен съм. Така излиза.

— По дяволите! — възкликна Еди. — Останах с впечатление, че според теб това няма да се случи. Том, хората се тревожат. Аз също.

— Разбирам.

— Непрекъснато ме питат. Някои току-що са купили къща, други очакват дете и искат да са наясно. Какво да им отговарям?

— Еди, нямам никакви сведения.

— Божичко, Том, та нали ти си шефът!

— Знам. Нека проверя какво са правили счетоводителите в Корк. Бяха там миналата седмица.

— Преди час вече говорих с Колин. От Оперативния отдел пристигнали двама души. Само за един ден. Били много учтиви. Не като тези тук.

— Без никаква инвентаризация?

— Без инвентаризация.

— Добре — въздъхна Сандърс. — Чакай да проверя.

— Томи — допълни Еди, — честно казано, притеснявам се, че вече не си в течение.

— Аз също — отвърна Сандърс, — аз също.

Затвори телефонната слушалка. Натисна бутоните К-А-П, за да се свърже със Стефани Каплан. Тя би трябвало да знае какво става в Остин и Сандърс вярваше, че ще сподели с него. Но секретарката й каза, че до обяд Каплан е вън от службата. Той се обади на Мери-Ан, но и нея я нямаше. После набра телефона на хотел „Четири сезона“ и потърси Макс Дорфман. Телефонистката му съобщи, че линията дава заето. Сандърс си помисли, че трябва да се срещне с Макс през деня. Защото, ако Еди се окажеше прав, Сандърс бе излязъл от вътрешния кръг. А това не вещаеше нищо добро.

Междувременно в края на сутрешното заседание с „Конли-Уайт“ можеше да постави пред Мередит въпроса за затварянето на завода. Засега не бе в състояние да предприеме нищо друго. Перспективата да разговаря с нея го притесняваше. Все някак обаче щеше да се оправи. Всъщност нямаше избор.

Когато отиде в заседателната зала на четвъртия етаж, тя беше празна. В далечния край се виждаше разглобена част от устройството „Туинкъл“ и схема на производствената линия в Малайзия. По някои бележници имаше бележки, тук-там до столовете бяха оставени

куфарчета. Заседанието беше започнало. Сандърс изпадна в паника. Изби го пот. От другия край на залата влезе една секретарка и се засуети около масата с чаши и бутилки вода.

— Къде са хората? — попита той.

— О, излязоха преди петнайсетина минути — отговори му тя.

— Преди петнайсет минути ли? Че кога почнаха?

— Заседанието започна в осем.

— В осем ли? — изненада се Сандърс. — Мислех, че е насрочено за осем и половина.

— Не, започна в осем. По дяволите!

— Къде са сега?

— Мередит заведе всички във ВИС, да им покаже Коридора.

Първото нещо, което Сандърс чу, когато влезе във ВИС, беше силен смях. В залата с оборудването екипът на Дон Чери бе качил двама от шефовете на „Конли-Уайт“ на системата. Младият юрист Джон Конли и инвестиционният банкер Джим Дейли бяха сложили очилата и ходеха по движещите се пътечки. Двамата се усмихваха широко. Всички останали в залата също се смееха, включително вечно киселият финансов директор на „Конли-Уайт“ Ед Никълс, застанал до монитор, който показваше изображение на виртуалния коридор както го виждаха двамата на пътеката. Никълс имаше на челото червени следи от очилата.

Той хвърли поглед на приближаващия се Сандърс.

— Това е фантастично!

— Да, много е зрелищно — съгласи се Сандърс.

— Направо фантастично. Ще смажем всякаква критика в Ню Йорк, щом видят системата. Питаме Дон дачи може да я демонстрира с нашата фирмена база данни.

— Няма проблем — намеси се Чери. — Само ни дайте програмните връзки за вашата база данни и ще ви включим пряко. Става за около час.

Никълс посочи очилата.

— А ще можем ли да получим от тези неща в Ню Йорк?

— Естествено — отговори Чери. — Можем да пратим още днес. Ще пристигнат в четвъртък. Ще отиде един от нашите хора да ги монтира.

— За продажбите е страхотно — каза Никълс. — Направо страхотно.

После извади очилата си с рамки само отгоре. Бяха много особени, сгъваха се до съвсем малки размери. Никълс внимателно ги разгъна и ги постави на носа си.

Джон Конли се смееше на пътеката.

— Ангелче, как да отворя това чекмедже? — попита той и отметна глава, за да чуе.

— Говори с ангела помощник — обясни Чери. — Чува указанията през слушалките.

— И какво му казва ангелчето? — полюбопитства Никълс.

— Остава си между тях двамата — засмя се Чери.

На пътеката Конли кимна на това, което чуваше, после протегна ръка в пространството. Събра пръсти, сякаш хващаше нещо, и дръпна — точна пантомима на отваряне на чекмедже.

Сандърс видя на монитора, че от стената на коридора се изтегля виртуално чекмедже, в което бяха подредени папки.

— Хей! — възкликна Конли. — Невероятно! Ангеле, може ли да погледна в една от папките?.. Аха. Добре.

Протегна ръка и докосна с върха на пръста надписа на гърба на една папка. Тя веднага изскочи от чекмеджето и се разтвори, сякаш увиснала във въздуха.

— Понякога се налага да разчупим физическата метафора — поясни Чери, — защото потребителите ползват само едната си ръка. А обикновена папка не можеш да отвориш с една ръка.

Застанал на черната пътека, Конли описваше с длан къси дъги във въздуха. Наподобяваше разлистване на страници. На монитора Сандърс видя, че той всъщност разглежда няколко електронни таблици.

— Виж ти! — възкликна Конли. — Трябва да сте по-внимателни. Тук са всички ваши финансови отчети.

— Я да погледна — каза Дейли и се обърна на пътеката.

— Гледайте каквото поискате — засмя се Чери. — Радвайте му се докато можете. В окончателния вариант на системата ще вградим бариери за контрол на достъпа. Но засега можем да ги заобиколим. Забелязвате ли, че някои цифри са червени? Това означава, че за тях има още подробности. Докоснете което пожелаете.

Конли пипна една червена цифра. Тя изскочи уголемена и създаде нова информационна равнина, която увисна във въздуха над първите електронни таблици.

— Ау!

— Нещо като хипертекст — сви рамене Чери. — Много е спретнато, ако питате мен.

Конли и Дейли се кикотеха, докосваха напосоки цифрите по таблиците и изваждаха подробни отчети, които вече висяха от всички страни.

— Хей, ами как да се отървем от всичко това?

— Можете ли да намерите първоначалната таблица?

— Скрита е под останалите.

— Наведете се и погледнете. Вижте можете ли да стигнете до нея.

Конли се приведе и сякаш затърси нещо отдолу. Протегна ръка и като че взе нещо.

— Намерих я.

— Добре, сега виждате зелена стрелка в десния ъгъл. Докоснете я.

Конли изпълни указанието. Всички материали влетяха обратно в първоначалната електронна таблица.

— Неописуемо!

— Искам и аз — обади се Дейли.

— Не, не може. Ще го направя аз.

— Не, аз!

— Аз!

Двамата се смееха, очаровани като деца. Приблужи се Блэкбърн.

— Знам, че на всички е много приятно — обърна се той към Никълс, — но изоставаме от графика и може би вече е време да се върнем в заседателната зала.

— Добре — съгласи се Никълс с очевидно нежелание. После се обърна към Чери: — Сигурно ли е, че ще ни доставите едно от тези неща?

— Разчитайте на мен! — отвърна той. — Съвсем сигурно.

На връщане към заседателната зала представителите на „Конли-Уайт“ бяха доста възбудени: говореха бързо, смееха се на

преживяното. Хората от „Диджи Ком“ крачеха тихо до тях, за да не развалят доброто им настроение. Именно тогава Марк Луин настигна Сандърс и му прошепна:

— Хей, защо не ми се обади снощи?

— Обадох се — учуди се Сандърс. Луин поклати глава.

— Нямаше съобщение, когато се прибрах — каза той.

— Оставих го на телефонния секретар към шест и петнайсет.

— Не съм го получил — отговори Луин, — а сутринта, когато дойдох, теб те нямаше. — Той сниши глас: — Боже! Каква каша. Дойдох на съвещанието за „Туинкъл“ без никаква представа какъв ще е подходът.

— Съжалявам — каза Сандърс. — Не знам как е станало.

— За щастие Мередит пое обсъждането — продължи Луин, — иначе направо щях да загазя. Всъщност аз... Ще поговорим после — каза той, като забеляза, че Джонсън забавя крачка, за да поговори със Сандърс, и се отдръпна

— Къде, по дяволите, беше? — попита Джонсън.

— Мислех, че съвещанието е от осем и половина

— Обадох се у вас снощи точно заради промяната в осем. Следобед трябва да хванат самолет за Остин. Затова изтеглихме всичко по-рано.

— Не са ми предали.

— Говорих с жена ти. Не ти ли предаде?

— Мислех, че е от осем и половина. Джонсън поклати глава, сякаш да сложи край на този разговор.

— Както и да е — каза тя, — на съвещанието от осем часа се наложи да възприема друг подход към „Туинкъл“ и е много важно да съгласуваме донякъде нещата в светлината на...

— Мередит! — Начело на групата, Гарвин бе обърнал поглед назад към нея. — Мередит, Джон иска да те пита нещо.

— Идвам — отговори тя, изгледа намръщено Сандърс за последен път и забърза към първите в групата

Когато се върнаха в заседателната зала, настроението беше приповдигнато. Всички продължаваха да се шегуват, докато сядаха по местата си. В началото на обсъждането Ед Никълс се обърна към Сандърс:

— Мередит ни осведоми за досегашната работа по устройството „Туинкъл“. След като дойдохте, бихме искали да чуем и вашето мнение.

Наложи се да възприема друг подход към „Туинкъл“, беше казала Мередит. Сандърс се поколеба.

— Моето мнение ли?

— Да — потвърди Никълс, — нали вие отговаряте за „Туинкъл“?

Сандърс огледа лицата около масата, които се взираха в очакване. Погледна и Джонсън, но тя беше отворила куфарчето си, ровеше в книгата и вадеше някакви издути жълти пликове.

— Добре — започна Сандърс, — направихме няколко прототипа и извършихме всички изпитания. Несъмнено прототипите работеха безупречно. Те са най-добрите устройства в света.

— Разбирам — прекъсна го Никълс. — Сега обаче сте в етапа на производството, нали?

— Точно така.

— Мисля, че е по-интересно да чуем мнението ви за производството.

Сандърс се поколеба. Какво ли им беше казала Мередит? В другия край на залата тя затвори куфарчето, склочи пръстите на двете си ръце под брадичката и се загледа в него. От изражението ѝ Сандърс не можеше да разбере нищо.

Какво ли им беше казала?

— Господин Сандърс?

— Вижте — продължи той, — сега усвояваме производството и в хода на работата се справяме с проблемите. Обичайният начален етап на производството. Намираме се именно в него.

— Извинете — обади се Никълс, — но мислех, че устройствата са внедрени в производство преди два месеца.

— Така е.

— Два месеца според мен не са начален етап.

— Ами...

— Някои от вашите изделия имат само деветмесечен цикъл, нали така?

— Да, от девет до осемнайсет месеца

— Значи след два месеца производството трябва да е напълно усвоено. Как преценявате положението като ръководител на работата?

— Ами бих казал, че проблемите са обичайни за този етап.

— Интересно! — подхвърли Никълс. — Защото преди малко Мередит ни каза, че проблемът всъщност е доста сериозен. Заяви, че може да се наложи дори връщане на чертожните дъски.

По дяволите!

Как да играе сега? Вече беше казал, че проблемите не са чак толкова страшни. Не можеше да се отметне. Сандърс пое дъх и допълни:

— Дано не съм създал погрешно впечатление у Мередит, защото съм напълно убеден във възможностите ни да произвеждаме устройството „Туинкъл“.

— Не се съмнявам — отвърна Никълс. — Конкуренцията от „Сони“ и „Филипс“ обаче ни гони по петите и не съм сигурен, че е достатъчно да изразите увереност. Колко от произведените устройства отговарят на спецификациите?

— Не разполагам с такава информация.

— Съвсем приблизително.

— Не бих могъл да кажа, без да имам пред себе си точните данни.

— А има ли такива точни данни?

— Да, просто не са у мен в момента

Никълс се намръщи. Изражението му ясно говореше: защо не си ги донесъл, като знаеш, че това е темата на съвещанието?

Конли се изкашля.

— Мередит каза, че са натоварени само двацет и девет процента от производствените мощности и само пет процента от устройствата отговарят на спецификациите. Така ли е?

— Горедолу. Да

В залата настъпи кратка пауза. Никълс рязко се наведе напред.

— По всичко личи, че се нуждаем от разяснение — каза той. — При подобни цифри на какво се основава увереността ви в устройството „Туинкъл“?

— На предишен опит — отвърна Сандърс. — Имали сме наглед неразрешими производствени проблеми, с които после бързо сме се справяли.

— Ясно. Значи смятате, че предишният ви опит е приложим и в този случай.

— Да.

Никълс се облегна и скръсти ръце на гърдите си. Изглеждаше крайно недоволен.

Джим Дейли, кльощавият инвестиционен банкер, се наведе и каза:

— Моля те, не ни разбирай погрешно, Том. Не се опитваме да те поставим натясно. Отдавна сме набелязали няколко причини за закупуването на фирмата независимо от конкретния проблем с „Туинкъл“. Затова не смятам, че „Туинкъл“ е основната тема днес. Просто искаме да изясним докъде сме стигнали с него, затова бъди колкото е възможно по-откровен.

— Вижте, проблеми има — отговори Сандърс. — В момента ги изясняваме. Но част от тях може да са свързани и с проектирането.

— Кой е най-лошият вариант? — попита Дейли.

— Най-лошият ли? Да спрем производството, да преработим кутиите и вероятно контролните чипове и пак да продължим.

— И колко ще е забавянето?

От девет до дванайсет месеца, помисли си, но на глас каза:

— До шест месеца.

— Господи! — прошушна някой.

— Джонсън намекна, че максималното забавяне ще бъде шест седмици — каза Дейли.

— Дано да се окаже права. Но нали говорехме за най-лошия вариант.

— Наистина ли смяташ, че ще отнеме шест месеца?

— Питахте за най-лошия вариант. Според мен той е малко вероятен.

— И все пак е възможен, нали?

— Да, възможен е.

Никълс пак се наведе и въздъхна дълбоко.

— Да видим дали съм разбрал правилно. Ако наистина има проблеми с проекта на устройството, те са възникнали под вашето ръководство, нали така?

— Да.

Никълс поклати глава.

— Добре. След като сте забъркали тази каша, смятате ли, че сте най-подходящият човек да я оправите? Сандърс потисна обзелия го

гняв.

— Да — отговори твърдо той. — Дори смятам, че точно аз мога да се справя най-добре. Както казах, изпадали сме в подобни положения и преди. И сме се оправяли. Познавам всички участници в проекта. Освен това съм уверен, че можем да решим проблема. — Чудеше се как да обясни на тези хора в костюми какво всъщност представлява производството. — Когато се определят циклите — продължи той, — връщането към чертожните дъски не е чак толкова страшно. На никого не му е приятно, но може да се окаже полезно. Преди почти всяка година правехме цяло поколение нови изделия. Сега все по-често усъвършенстваме съществуващите поколения. Ако се наложи да преработим чиповете, може би ще успеем да кодираме с алгоритмите за видеокомпресия, които още не бяха създадени, когато започнахме работа по устройството. Така крайният потребител ще почувства ускоряването далеч по-добре, отколкото със спецификациите на обикновените устройства. Няма да се върнем към устройството за сто милисекунди. Ще се върнем към създаването на устройство за осемдесет милисекунди.

— Но междувременно няма да сте навлезли на пазара — възрази Никълс.

— Така е.

— Няма да сте утвърдили търговска марка, няма да сте завладели част от пазара за новото изделие. Няма да сте разработили търговска мрежа, връзки с дистрибутори и рекламна кампания, защото няма да имате зад себе си реално производство. Може би устройството ви ще е по-добро, но ще е напълно неизвестно. Ще започнете от нулата.

— Всичко това е вярно. Но пазарът реагира бързо.

— Конкуренцията също. Докъде ще са стигнали в „Сони“, докато навлезете на пазара? Ще бъдат ли и те на осемдесет милисекунди?

— Не зная — каза Сандърс. Никълс въздъхна.

— Съжалявам, че не мога да бъда по-уверен докато точно сме стигнали. Да не говорим за това дали по въпроса работят най-подходящите хора.

Мередит взе думата за пръв път.

— Може би аз греша тук. Когато, Том, говорихме за „Туинкъл“, останах с впечатлението, че проблемите са доста сериозни.

— Да, така е.

— Не смятам, че някой тук иска да крие проблемите.

— Нищо не крия — бързо възрази Сандърс. Думите се изтръгнаха от него, без да усети. Чу гласа си — остър и напрегнат.

— Разбира се — успокои го Мередит, — не съм казвала подобно нещо. Просто за някои от нас не е лесно да се ориентираме в техническите въпроси. Търсим простичко обяснение на създалото се положение. Ти можеш да ни помогнеш.

— Точно това се опитвам да направя — каза той.

Знаеше, че е заел отбранителна позиция. Но нямаше избор.

— Да,, Том, зная — продължи Мередит с все същия успокоителен тон. — Ето ти обаче един пример: ако лазерните четящи и пишещи глави не са синхронизирани с инструкциите от контролния чип за поднабор „ем“, какво значи това за нас от гледна точка на периода за усвояване на производството?

Мередит просто се изхвърляше. Демонстрираше познания, като засипваше слушателите с технически термини, но думите ѝ го извадиха от равновесие. Защото лазерните глави бяха само четящи, а не едновременно четящи и пишещи, и нямаша нищо общо с поднабор „ем“ от контролния чип. Целият контрол на позициите се осъществяваше от поднабор „хикс“. А самият поднабор „хикс“ беше лицензиран код на „Сони“, част от кода, който всяка фирма използваше в СД-устройствата.

За да отговори, без да я изложи, Сандърс трябваше да съчини някаква нелепица.

— Да, въпросът е много уместен, Мередит — каза той. — Но според мен поднабор „ем“ би трябвало да е относително лесен проблем, ако предположим, че лазерните глави не излизат извън допустимите отклонения. Ще ни трябват евентуално три-четири дни за настройка.

Сандърс хвърли бърз поглед към Чери и Луин — единствените хора в залата, които разбираха, че току-що казаното е пълна глупост. Двамата кимаха разбиращо. Чери дори потъркваше брадичка.

— Очакваш ли проблем с асинхронните проследяващи сигнали от главното табло? — попита Джонсън.

Пак объркваше всичко. Проследяващите сигнали идваха от захранването и се управляваха от контролния чип. В устройствата

изобщо нямаше главно табло. Но Сандърс вече беше влязъл в тон и бързо отговори:

— Трябва да се вземе предвид, Мередит, и да се провери внимателно. Може да се окаже, че асинхронните сигнали са с изместена фаза, нищо повече.

— Лесно ли е да се поправи изместването на фазата?

— Мисля, че да. Никълс се изкашля.

— Струва ми се, че проблемът е вътрешен и от технически характер. Може би е време да преминем към другите въпроси. Коя е следващата точка от дневния ред?

— Предвидили сме демонстрация на видеокомпресията в зала на същия етаж — обади се Гарвин.

— Чудесно. Хайде да я видим. Заскърцаха столове. Всички станаха и се заизнизваха от стаята. Мередит събираше материалите си по-бавно. Сандърс също се позабави.

Когато останаха сами, попита:

— Какво беше всичко това, по дяволите?

— Кое?

— Глупостите за контролните чипове и четящите глави. Изобщо не ти е ясно За какво говориш.

— Не си прав — ядоса се тя. — Оправях кашата, която си забъркал. — Мередит се облегна на масата и го загледа унищожително. — Слушай, Том. Реших да се вслушам в съвета ти от вчера и да кажа истината за устройството. Сутринта обясних, че проблемите са сериозни, че ти ги познаваш много добре и ще ги обясниш. Подготвих почвата да разкажеш онова, което искаше. И изведнъж ти се явяваш и твърдиш, че няма съществени проблеми.

— Но аз останах с впечатление, че вчера се споразумяхме...

— Тези хора не са глупави и няма да можем да ги излъжем. — Мередит щракна куфарчето си. — Добросъвестно предадох думите ти. А после казваш, че не знам какво говоря.

Сандърс прехапа устни, мъчеше се да овладее гнева си.

— Не знам какво според теб става тук — продължи тя. — Хората не се интересуват от технически подробности. Няма да различат четяща глава от вибратор. Интересува ги само дали нещата са под контрол и има ли човек, който да отговаря за решаването на

проблемите. Искат увереност. А ти не им я вдъхна. Затова се наложи да скоча и да наговоря куп технически глупости. Трябваше да замажа положението. Постарах се доколкото можах. Да бъдем обаче откровени: днес не бе убедителен, Том. Никак.

— По дяволите — каза той, — говориш само за престижа. За престижа на фирмата на фирмено съвещание. Но в края на краищата някой трябва да произведе проклетото устройство...

— Слушай...

— От осем години ръководя отдела и го ръководя безупречно...

— Мередит — подаде глава Гарвин. Двамата млъкнаха.

— Чакаме, Мередит — каза Гарвин и изгледа студено Сандърс. Тя грабна куфарчето и изфуча от залата.

Сандърс веднага слезе в кабинета на Блакбърн.

— Трябва да се видя с Фил.

Секретарката му Сандра въздъхна.

— Много е зает днес.

— Трябва да го видя още сега.

— Нека да проверя, Том. — Тя натисна копчето на вътрешната уредба. — Фил! Том Сандърс е тук. — За миг се заслуша, после се обърна към него: — Каза направо да влизаш.

Сандърс влезе в кабинета на Блакбърн и затвори вратата. Блакбърн се изправи зад бюрото и прокара ръце по гърдите си.

— Том, радвам се, че слезе. Двамата се здрависаха набързо.

— Не се получава с Мередит — веднага заяви Сандърс, още ядосан от срещата си с нея.

— Да, зная.

— Струва ми се, че няма да се сработим. Блакбърн кимна.

— Знам. Тя вече ми каза.

— А! Какво ти каза?

— Разказа ми за вчерашната среща, Том.

Сандърс се намръщи. Не си представяше, че тя е в състояние да обсъжда срещата.

— Вчерашната ли?

— Обясни ми, че си я подложил на сексуален тормоз.

— Какво съм направил?

— Хайде, Том, не се горещи. Мередит ме увери, че няма да повдига обвинения. Можем да се оправим вътре във фирмата, без много шум. Така ще е най-добре за всички. Всъщност тъкмо разглеждах организационните схеми и...

— Чакай малко — прекъсна го Сандърс. — Тя твърди, че аз съм тормозил сексуално нея? Блакбърн се втренчи в него.

— Том! Отдавна сме приятели. Мога да те уверя, че не е задължително да правим проблем от случката. Защо да се разчу-ва из фирмата? Защо да научава жена ти? Както казах, можем да се оправим без много шум. Така че всички да са доволни.

— Чакай малко, не е вярно...

— Том, само една минута, моля те. Най-важното е да ви разделим. Така че да не си й подчинен. Мисля, че идеалният вариант за теб е повишение в друга насока.

— Какво значи това?

— Виж. Има вакантно място за заместник по техническите въпроси в поделението за клетъчни телефони в Остин. Искам да те прехвърля там. Запазваш длъжността, заплатата и привилегиите. Всичко се запазва, само че ще бъдеш в Остин и няма да имаш пряка връзка с нея. Как ти звучи?

— Остин.

— Да.

— Клетъчни телефони.

— Да. Чудесен климат, добри условия за работа... университетски град... възможност да отървеш семейството от безкрайните дъждове...

— Но „Конли“ смята да продаде завода в Остин! — възкликна Сандърс.

Блакбърн седна на стола зад бюрото.

— Нямам представа откъде си чул това, Том — спокойно отговори той. — Но изобщо не е вярно.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Повярвай ми, през ум няма да им мине да продадат завода в Остин. Защо им е, няма никакъв смисъл.

— Тогава защо правят инвентаризация на завода?

— Сигурен съм, че ще разнищят всички дейности. Виж, Том.

От „Конли“ се тревожат за приходите след сливането, а както знаеш, заводът в Остин е много рентабилен. Предоставихме им данните. Сега те ги проверяват, за да се убедят, че са верни. Но не е възможно да го продават. Производството на клетъчни телефони неизменно ще се разширява, Том. Ти го знаеш. Затова според мен свободната длъжност в Остин е отлична възможност за развитието на твоята кариера.

— Но това значи, че напускам новите изделия, нали?

— Ами да. Въпросът е да те изтеглим от това поделение.

— Тогава няма да бъда в новата фирма след обособяването ѝ.

— Така е.

Сандърс закрича напред-назад.

— Това е напълно неприемливо.

— Хайде да не избързваме — каза Блэкбърн. — Да разгледаме всички последствия.

— Фил, не знам какво ти е казала, но...

— Разказа ми всичко...

— Според мен обаче трябва да знаеш...

— И аз искам да знаеш, Том — прекъсна го Блэкбърн, — че не изразявам мнение за онова, което е могло да се случи. Нито ми е работа, нито ме интересува. Просто се мъча да разреши труден проблем във фирмата.

— Фил, слушай. Не съм направил нищо.

— Разбирам, че може би така го възприемаш, но...

— Не съм я тормозил. Тя ме тормозеше.

— Убеден съм, че може да ти се е сторило така, но...

— Фил, честно ти казвам. Само дето не ме изнасили. — Сандърс се разхождаше нервно. — Фил, не аз, а тя упражни сексуален тормоз спрямо мен.

Блэкбърн въздъхна и се отпусна на стола. Започна да почуква с молив в ъгъла на бюрото.

— Откровено казано, Том, трудно ми е да повярвам.

— Така си беше.

— Мередит е красива жена, Том. Много жизнена, сексапилна. Според мен е естествено един мъж... хм... да изгуби самообладание.

— Фил, не ме чуваш. Тя ме тормозеше. Блэкбърн сви безпомощно рамене.

— Чувам те, Том. Просто... трудно ми е да си го представя.

— Тя атакува. Искаш ли да чуеш какво стана вчера?

— Добре. — Блакбърн се размърда на стола. — Разбира се, че искам да чуя твоята версия. Том, работата е там, че Мередит има много големи връзки във фирмата Направи впечатление на изключително важни хора.

— Искаш да кажеш Гарвин.

— Не само Гарвин. Мередит има опора на няколко места.

— „Конли-Уайт“ ли?

Блакбърн кимна.

— Да. И там.

— Не искаш ли да чуеш моя разказ за вчерашната случка?

— Разбира се, че искам — каза Блакбърн и прокара пръсти през косите си. — Разбира се. Искам да бъда съвсем справедлив. Мъча се обаче да ти внуша, че независимо от всичко ще се наложат известни размествания. А Мередит има важни съюзници.

— Значи няма значение какво казвам. Блакбърн намръщено го гледаше как се разхожда из кабинета.

— Разбирам, че си разстроен. То се вижда. Освен това във фирмата те ценят. Но се опитвам да ти обясня, Том, че трябва да погледнеш нещата в очите.

— Какви неща? Блакбърн въздъхна

— Имаше ли свидетели вчера?

— Не.

— Значи разполагаме само с твоята версия срещу нейната

— Така излиза

— Иначе казано, загубена работа.

— Ами! Няма причини да се приема, че аз лъжа, а тя казва истината

— Естествено — съгласи се Блакбърн. — Но не разбираш ли ситуацията? Твърдения на мъж, че е подложен на сексуален тормоз от жена, са — как да кажа — доста необичайни. Никога не сме имали такъв случай във фирмата Това не означава, че е невъзможно да се случи. Но означава, че ще ти е трудно, дори Мередит да нямаше такива връзки. — Блакбърн замълча за малко, после продължи: — Просто не ми се иска да пострадаш.

— Вече пострадах.

— Пак говорим за чувства. Противоречиви твърдения. И за съжаление, Том, никакви свидетели.

Блакбърн потърка нос и дръпна реверите си.

— Ако ме изтеглиш от новите изделия, ще пострадам. Защото няма да участвам в новата фирма. Фирмата, за която работих дванайсет години.

— Това е интересна правна позиция — отбеляза Блакбърн.

— Не ти говоря за правни позиции, говоря за... — Виж, Том. Остави ме да го обсъдя с Гарвин. Междувременно защо не идеш да помислиш за Остин? Обмисли внимателно. Защото никой не печели в такава ситуация. Можеш да нараниш Мередит, но ти самият ще пострадаш още повече. Ето това ме тревожи, защото си ми приятел.

— Ако ми беше приятел... — подхвана Сандърс.

— Приятел съм ти — не го остави да се доизкаже Блакбърн. — Независимо дали в момента го признаваш. — Той се изправи зад бюрото. — Само това оставаше вестниците да гръмнат. Защо да научават жена ти и децата? Защо да те разнасят в Бейнбридж до края на лятото? Няма да ти се отрази добре.

— Разбирам, но...

— Да гледаме на нещата такива, каквито са, Том — повтори Блакбърн. — Фирмата е изправена пред противоречиви твърдения. Станалото станало. Трябва да видим какво ще правим оттук нататък. Казвам само, че бих искал да намерим бързо решение на въпроса. Затова помисли. Моля те. И пак ела при мен.

След като Сандърс излезе, Блакбърн се обади на Гарвин.

— Току-що говорих с него — осведоми той шефа.

— И?

— Твърди, че е станало точно обратното. Че тя е упражнила сексуален тормоз.

— Божичко, каква каша! — възкликна Гарвин.

— Да. Но, от друга страна, какво очакваш да каже? Обикновено се реагира така в подобни случаи. Мъжете винаги отричат.

— Да. Но, това е опасно, Фил.

— Разбирам.

— Не искам историята да се раздухва

— Няма, няма.

— Най-важното сега е да намерим решение на въпроса.
— Разбирам, Боб.
— Предложи ли му Остин?
— Да. Сега обмисля.
— Ще приеме ли?
— Според мен не.
— Опитал ли да го убедиш?
— Ами помъчих се да му внуша, че няма да подгоним Мередит и че в случая ще застанем на нейна страна.
— По дяволите! Точно това ще направим — каза Гарвин.
— Според мен му е ясно. Нека видим какво ще ни каже, когато се върне.
— Няма да заведе дело, нали?
— Прекалено е умен, за да го стори.
— Дано — раздразнено измърмори Гарвин и затвори слушалката.

Трябва да погледнеш нещата в очите.

Сандърс стоеше в парка Пайниър и гледаше дъждеца, облегнат на един стълб. Прехвърляше наум срещата с Блэкбърн.

Той дори не прояви желание да чуе версията му. Не му позволи да я разкаже. Вече знаеше какво се е случило.

Тя е много сексапилна жена. Естествено е един мъж да изгуби самообладание.

Така щяха да си кажат всички в „Диджи Ком“. Нямаше да има човек, който да не повярва в това обяснение. Според Блэкбърн било трудно да се повярва, че Сандърс е бил подложен на сексуален тормоз. Значи и другите ще си помислят същото.

Блэкбърн му каза, че няма значение какво всъщност се е случило. Обясни му, че Джонсън има големи връзки и че никой няма да повярва как една жена тормози сексуално един мъж.

Трябва да погледнеш нещата в очите.

Искаха от него да напусне Сиатъл и новите изделия. Никакви акции, никакви големи печалби. Никакво възнаграждение за дванайсетте дълги години работа. Всичко бе загубено.

Остин. Убийствено горещ, сух, нов-новеничък.

Сюзан никога не би приела. В Сиатъл имаше успешна адвокатска практика, градена години наред. Тъкмо бяха ремонтирали къщата. Децата харесваха града. И най-малкият намек за преместване от страна на Сандърс би събудил подозренията на Сюзан. Тя щеше да се заинтересува какви са причините. И рано или късно щеше да научи. Приемеше ли прехвърлянето, щеше да признае пред жена си, че е виновен.

Както и да обмисляше нещата, както и да го въртеше, Сандърс не виждаше благоприятен изход. Здравата бе загази.

Приятел съм ти. Том, независимо дали в момента го признаваш.

Спомни си как на сватбата Блэкбърн, който му кумуваше, изтърси, че иска да натопа халката на Сюзан в зехтин, защото халките винаги трудно се слагали на пръста. Блэкбърн бе изпаднал в паника да не би някоя дребна подробност от церемонията да се обърка. Такъв си беше: винаги се тревожеше за външния вид.

Защо да научава жена ти?

Излизаше, че Фил го пързала. Фил и Гарвин зад него. И двамата го пързали. Толкова години усилен труд за фирмата и сега пет пари не даваха за него. Заемаха безусловно страната на Мередит. Дори не желаеха да изслушат неговата версия за случилото се.

Докато стоеше под дъжда, смайването бавно се стопи. Заедно с него изчезна и чувството за лоялност. Сандърс се ядоса. Извади телефона и набра един номер.

— Кабинетът на господин Пери.

— Обажда се Том Сандърс.

— Съжалявам, господин Пери е в съда. Да му предам ли нещо?

— Вероятно вие можете да ми помогнете. Оня ден той ми спомена, че при вас работи жена, която се занимава с дела за сексуален тормоз.

— Няколко адвокати специализират в тази насока, господин Сандърс.

— Ставаше дума за жена от испаноезичен произход.

Мъчеше се да се сети още нещо, което Пери му бе казал за нея. Май била сладка и смирена или нещо подобно? Не помнеше със сигурност.

— Вероятно говорите за госпожица Фернандес.

— Бихте ли ме свързали с нея? — помоли Сандърс.

Кабинетът на Фернандес беше малък, бюрото ѝ бе отрупано с материали и дела, в ъгъла имаше компютър. Адвокатката се изправи, когато той влезе.

— Сигурно сте господин Сандърс.

Беше висока жена на трийсет и няколко години с прави руси коси и красиво лице с остри черти. Беше облечена в пастелен кремов костюм. Изглеждаше пряма, ръкостискането ѝ беше твърдо.

— Луиз Фернандес. С какво мога да ви бъда полезна?

Сандърс очакваше нещо съвсем различно. Изобщо не беше сладка и смирена. И в никакъв случай испаноезична. Толкова бе изненадан, че изгърва неволно:

— Не сте такава, каквато...

— Каквато сте очаквали? — Тя повдигна вежди. — Баща ми е кубинец. Напуснахме страната, когато бях дете. Заповядайте, моля седнете, господин Сандърс. — Тя се обърна и отиде зад бюрото си.

Притеснен, Сандърс бързо седна.

— Както и да е, благодаря ви, че веднага се съгласихте да ме приемете.

— Моля. Вие сте приятел на Джон Пари, така ли?

— Да. Оня ден той ми спомена, че вие... мм... се занимавате главно с такива дела.

— Работя по трудовото законодателство, прекратяване на договори по взаимно съгласие и дела по Член седми.

— Разбирам.

Сандърс се почувства глупаво, че е дошъл. Бе изненадан от нейната експедитивност и елегантност. Всъщност тя много му напомняше за Мередит. Реши, че няма да прояви никакво съчувствие към неговия случай.

Адвокатката сложи очила с рогови рамки и го изглежда през бюрото.

— Яли ли сте? Мога да ви поръчам сандвич, ако желаете.

— Не съм гладен, благодаря.

Тя отмести недоядения си сандвич.

— Извинявайте, но след час имам дело в съда. Понякога графикът е много напрегнат.

Извади жълт адвокатски бележник и го сложи пред себе си. Движенията ѝ бяха чевръсти и решителни.

Сандърс я наблюдаваше, убеден, че е допуснал грешка. Не биваше да идва при нея. Беше сбъркал. Огледа кабинета. Забеляза график за дела в съда.

Фернандес вдигна поглед от бележника, готова да пише. Държеше скъпа писалка.

— Ще ми опишете ли случая?

— Тъ... не зная откъде да започна.

— Като начало да чуем името, адреса и възрастта ви.

— Томас Робърт Сандърс — каза той и добави адреса

— Възраст?

— Четирийсет и една.

— Длъжност?

— Началник на отдел в „Диджитал Комюникейшънс“. Нови изделия.

— Откога работите във фирмата?

— От дванайсет години.

— Аха. А на сегашната длъжност?

— От осем години.

— И защо дойдохте днес, господин Сандърс?

— Бях подложен на сексуален тормоз.

— Аха. — Адвокатката не изглеждаше изненадана. Изражението ѝ беше съвсем неутрално. — Ще ми разкажете ли при какви обстоятелства?

— Шефът... ами... натисна ме.

— Как се казва?

— Мередит Джонсън.

— Мъж ли е или жена?

— Жена.

— Аха — Пак никакъв признак на учудване. Фернандес продължи да води уверено бележки, писалката скърцаше. — Кога се случи това?

— Вчера следобед.

— Как по-точно?

Сандърс реши да не споменава за сливането.

— Току-що я назначиха като мой пряк ръководител и трябваше да обсъдим някои неща. Тя ме попита може ли да се срещнем в края на работното време.

— Тя ли поиска срещата?

— Да.

— И къде се проведе?

— В нейния кабинет. В шест часа.

— Друг присъстваше ли?

— Не. Секретарката ѝ влезе за малко в началото на срещата, после си тръгна. Още преди да е станало каквото и да било.

— Ясно. Продължавайте.

— Поговорихме малко по делови въпроси, пийнахме вино. Тя го беше поръчала. После започна да ме натиска. Както стоях до прозореца, изведнъж започна да ме целува. Сетне бързо се озовахме на канапето. След това тя започна... мм... — Сандърс се поколеба. — Доколко ви интересуват подробностите?

— Засега само в общи линии. — Фернандес отхапа от сандвича. — Казвате, че сте се целувате.

— Да.

— И тя започна, така ли?

— Да.

— Вие как реагирахте?

— Беше ми неудобно. Женен съм.

— Аха. Каква беше атмосферата на срещата преди целувката?

— Обикновена делова среща. Говорехме по служебни въпроси. Но през цялото време тя подхвърляше... хм... многозначителни забележки.

— Какви например?

— Ами колко добре съм изглеждал. В каква добра форма съм бил. Колко се радвала да ме види.

— Колко се радвала да ви види — повтори Фернандес с въпросително изражение.

— Да. Познаваме се отпреди.

— Тогава имахте ли връзка?

— Да.

— Кога?

— Преди десет години.

— Тогава бяхте ли женен?

— Не.

— В същата фирма ли работехте двамата?

— Не. Само аз, тя работеше на друго място.

— И колко продължи връзката ви?

— Около шест месеца

— След това поддържахте ли контакт?

— Не. Практически не.

— Никакъв ли?

— Само веднъж.

— Интимен?

— Не. Разбирате ли, само се поздравихме в коридора. В службата.

— Разбирам. Били ли сте в дома ѝ през последните осем години?

— Не.

— Вечери, пийване след работа, нещо от този род?

— Не. Може да се каже, че изобщо не сме се виждали. Когато постъпи във фирмата, бе назначена в Оперативния отдел за контрол върху проектите в Кюпъртино. Аз пък бях в Сиатъл, в новите изделия. Нямахме особена връзка.

— Значи през този период не сте ѝ бил подчинен?

— Не.

— Опишете ми госпожа Джонсън. На колко години е?

— Трийсет и пет.

— Можете ли да я характеризирате като привлекателна?

— Да.

— А като много привлекателна?

— Като момиче е печелила някакъв конкурс за красота.

— Значи може да се каже, че е много привлекателна —

Писалката продължаваше да драци по бележника.

— Да.

— Ами останалите мъже... може ли да се твърди, че и те я намират за привлекателна?

— Да.

— Какво е отношението ѝ към сексуалните въпроси? Позволява ли си шеги на тази тема? Мръсни вицове, намеци, дръзки подмятания?

— Не, никога.

— Жестове? Флиртове? Има ли навика да докосва хората?

— Не. Разбира се, съзнава, че е хубава и може да използва това обстоятелство. Но поведението ѝ е... малко хладно. Тя е от типа на Грейс Кели.

— Казват, че Грейс Кели е била много активна полово и е имала връзка с повечето си партньори в киното.

— Не зная.

— Аха. Какво ще кажете за госпожа Джонсън, има ли интимни връзки с някого във фирмата?

— Не зная. Не съм чувал.

Фернандес обърна нова страница в бележника.

— Добре. А откога ви е началник? Нали е ваш пряк ръководител?

— Да. От един ден.

За пръв път Фернандес изглеждаше учудена. Погледна го, после отхапа от сандвича.

— Един ден ли?

— Да. Вчера беше първият ден от новата организация във фирмата. Току-що е назначена.

— Значи в деня, когато е назначена, тя се среща с вас привечер.

— Да.

— Добре. Казахте ми, че сте седели на канапето и тя ви е целувала. Какво се случи след това?

— Тя разкопча ципа... ами първо започна да ме гали.

— По половите органи.

— Да. И да ме целува.

Сандърс усети, че го избива пот. Избърса с длан челото си.

— Разбирам, че ви е трудно. Ще се опитам да съкратя тази част колкото е възможно — каза Фернандес. — И после?

— После разкопча панталоните и продължи да ме гали.

— Пенисът ви изваден ли беше?

— Да.

— Кой го извади?

— Тя.

— Значи тя изважда пениса от панталоните ви и започва да го гали, нали така?

Фернандес го изгледа над очилата и за миг той извърна от неудобство очи. Но след това пак я погледна и забеляза, че тя не

изпитва никакво неудобство. Поведението ѝ беше повече от клинично, повече от професионално — адвокатката бе някак отчуждена и много студена.

— Да — потвърди той. — Точно така стана.

— И каква беше реакцията ви?

— Ами... — Сандърс притеснено сви рамене. — Подейства.

— Възбудихте се полово.

— Да.

— Казахте ли ѝ нещо?

— Какво например?

— Само питам дали сте ѝ казали нещо.

— Какво по-точно? Не зная.

— Казахте ли изобщо нещо?

— Измърморих нещо, не знам какво. Чувствах се много неудобно.

— Помните ли думите си?

— Май непрекъснато повтарях „Мередит“, мъчех се да я спра, разбирате ли, но тя или ме прекъсваше, или се нахвърляше да ме целува.

— Казахте ли нещо друго освен „Мередит“?

— Не помня.

— Как ви се стори онова, което тя правеше?

— Беше ми неудобно.

— Защо?

— Боях се да не се забъркам с нея, защото сега ми е началник и защото вече съм женен и не искам никакви усложнения в живота си. Нали разбирате, служебен роман.

— Защо не? — попита Фернандес. Въпросът го изненада.

— Защо не ли?

— Да. — Адвокатката го гледаше право в очите със студен преценяващ поглед, — В края на краищата сте насаме с красива жена. Защо да не преживеете един роман?

— Господи!

— Именно този въпрос ще ви зададат почти всички.

— Женен съм.

— И какво от това? Женените непрекъснато се забъркват в любовни авантюри.

— Вижте, жена ми е адвокат и е много мнителна.

— Познавам ли я?

— Казва се Сюзан Хандлър. Работи в „Лиман, Кинг“. Фернандес кимна

— Чувала съм за нея. Така Страхували сте се, че тя ще научи.

— Разбира се. Тоест, ако започнеш интимна връзка в службата, всички ще научат. Няма начин да остане в тайна.

— Значи сте се тревожели, че ще се разчуе.

— Да Но това не е главната причина

— А каква е главната причина?

— Тя ми е началник. Не ми хареса положението, в което бях изпадна. Тя, разбирате ли... има право да ме уволни. Затова излизаше, че се налага да го направя. Беше ми много неприятно.

— Обяснихте ли й това?

— Помъчих се.

— Как?

— Ами помъчих се.

— Можете ли да твърдите, че сте й показали отрицателно отношение към нейните аванси?

— В крайна сметка да.

— По какъв начин?

— Ами в крайна сметка продължихме това... все едно как ще го наречете, встъпление или нещо подобно, тя остана без бикини и...

— Извинявайте. Как се получи така, че тя остана без бикини?

— Аз й ги свалих.

— Тя помоли ли ви да ги свалите?

— Не. Но в този момент вече бях доста възбуден, имах намерение да го направя или най-малкото мислех дали да го направя.

— Щели сте да имате сношение.

Гласът ѝ отново прозвуча студено. Писалката дращеше.

— Да.

— Вие сте участваш доброволно.

— Известно време. Да.

— В какъв смисъл сте участвали доброволно? — попита Фернандес. — Имам предвид докосвахте ли тялото, гърдите или половите ѝ органи по собствена инициатива, без тя да ви подканя?

— Не знам. Тя ме подканяше за всичко.

— Питам дали сте проявили инициатива. Сам ли решихте да го направите? Или например тя взе ръката ви и я сложи...

— Не. Сам го направих.

— А предишните ви задръжки?

— Бях възбуден. Настроен. Вече не ме интересуваше.

— Добре. По-нататък. Сандърс избърса чело.

— Говоря ви напълно откровено.

— Съвсем правилно. Това е най-добрият подход. Моля, продължете.

— Тя лежеше на дивана с вдигната пола, искаше да проникна в нея, да... Пъшкеше, нали разбирате, повтаряше „не, не“ и изведнъж пак ме обхвана нежелание, затова казах „Добре, няма да го правим“, станах от канапето и започнах да се обличам.

— Сам се отдръпнахте.

— Да.

— Защото тя каза „не“?

— Не, това беше само претекст. Защото пак ми стана неудобно.

— Аха Станахте от канапето и започнахте да се обличате...

— Да.

— Казахте ли нещо в този момент? Примерно да обясните поведението си?

— Да, казах й, че според мен не е редно и не ми е приятно.

— Тя как реагира?

— Много се ядоса. Започна да ме замеря с разни предмети. После ме удари. И ме издраска.

— Останаха ли следи?

— Да.

— Къде?

— По шията и по гърдите.

— Заснети ли са?

— Не.

— Добре. И така, тя ви издраска, вие какво направихте?

— Просто се мъчех да се облека и да се махна оттам.

— Не отвърнахте пряко на нападението?

— Вижте, в един момент я блъснах назад, за да се освободя от нея, тя се удари в масата и падна на пода.

— От думите ви излиза, че блъскането е било самоотбрана

— Да Късаше копчетата на ризата ми. Трябваше да се прибера у дома, не исках жена ми да види разкъсаната риза и затова я блъснах.

— Направихте ли нещо, което не е било самоотбрана?

— Не.

— Ударихте ли я?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Добре. Какво се случи по-нататък?

— Тя ме замери с чаша. Но аз вече бях почти облечен. Отидох да прибера телефона си от перваза и после тръгнах...

— Извинявайте. Прибрахте телефона си? Какъв е той?

— Клетъчен. — Сандърс го извади от джоба си и го показва — Всички във фирмата имаме, защото ги произвеждаме. А аз тъкмо се обаждах от кабинета ѝ, когато тя започна да ме целува

— Значи е започнала да ви целува, когато сте говорили по телефона?

— Да.

— С кого разговаряхте?

— Диктувах на телефонен секретар.

— Ясно. — Фернандес явно бе разочарована. — Моля продължете.

— Отидох до прозореца, прибрах телефона и се магнах от оня проклет кабинет. Тя крещеше, че не бивало да постъпвам така с нея и че щяла да ме убие.

— Вие какво ѝ отговорихте?

— Нищо. Просто си тръгнах.

— Кога беше това?

— Около седем без петнайсет.

— Някой видя ли ви, когато си тръгвахте?

— Чистачката.

— Случайно да знаете името ѝ?

— Не.

— Виждали ли сте я преди?

— Не.

— Според вас служителка ли е на вашата фирма? — Беше с фирмена униформа. Нали разбирате, фирмата, която почиства стаите.

— Аха. И после? Сандърс сви рамене.

— Прибрах се у дома.

— Разказахте ли на жена си за случката?

— Не.

— Разказахте ли на някой друг?

— Не.

— Защо?

— Защото като че бях изпаднал в шок. Фернандес млъкна и прегледа бележките си.

— Така. Казвате, че спрямо вас е упражнен сексуален тормоз. Описахте недвусмислена увертюра от страна на тази жена. Тъй като ви е началник, бих могла да направя извода, че се излагате на известен риск, като отхвърляте предложението й.

— Да. Бях разтревожен. Разбира се. Но нямам ли право да й откажа? Не е ли така?

— Естествено, че имате право. Опитвам се да разбера душевното ви състояние в този момент.

— Бях много разстроен.

— И въпреки това не сте искали да споделите с никого? Не сте искали да разкажете неприятната случка на колега? Или на приятел? На човек от семейството, примерно на брат си? Изобщо на някого?

— Не. Въобще не ми мина през ума. Не знаех как да постъпя — според мен бях изпаднал в шок. Само ми се искаше да се махна. Искаше ми се да си втълпя, че не се е случвало.

— Записахте ли нещо?

— Не.

— Добре. И така, казахте, че не сте разказали на жена си. Може ли да се твърди, че сте скрили от нея? Сандърс се поколеба, после каза:

— Да.

— Често ли криете от нея?

— Не. Но в този случай става дума за предишна приятелка, според мен жена ми нямаше да прояви разбиране. Не исках да я занимавам.

— Имали ли сте други връзки?

— Това не беше връзка.

— Питам ви като цяло. От гледна точка на отношенията с жена ви.

— Не, не съм имал връзки.

— Добре. Съветвам ви веднага да разкажете на жена си. Всичко. Защото тя със сигурност ще разбере, ако вече не е разбрала. Колкото и да ви е трудно, ще запазите отношенията си с нея само ако сте пределно откровен.

— Хубаво.

— Сега да се върнем към вчерашната случка Какво стана после?

— Мередит Джонсън се е обаждала вкъщи и е разговаряла с жена ми.

Фернандес повдигна вежди.

— Ясно. Очаквахте ли подобно нещо?

— Господи, не. Уплаших се до смърт. Но тя явно е била любезна и е казала само, че тазсутрешното съвещание се отлага за осем и половина.

— Ясно.

— Когато отидох днес на работа обаче, разбрах, че всъщност съвещанието е започнато в осем.

— Значи сте пристигнали със закъснение, изпаднали сте в неловко положение и така нататък.

— Да.

— И смятате, че е нагласено нарочно?

— Да.

Фернандес погледна часовника си.

— Съжалявам, но нямам много време. Набързо ми разкажете какво се случи днес, ако ви е възможно.

Без да споменава „Конли-Уайт“, Сандърс разказа накратко за сутрешното съвещание и своето унижение. За спора с Мередит. За разговора с Фил Блэкбърн. За предложението да го преместят на друга длъжност. За това, че го лишават от участие в евентуално обособяване на акционерно дружество. За решението да потърси съвет.

Фернандес почти не задаваше въпроси и уверено си водеше бележки. Накрая отмести жълтия бележник.

— Добре. Мисля, че си изясних достатъчно картината. Чувствате се унижен и пренебрегнат. И питате дали тук става дума за сексуален тормоз.

— Да — кимна Сандърс.

— Така. Имате аргументи. Делата за сексуален тормоз се гледат от съдебни заседатели и не знам какво би могло да се случи в съда. Но като имам предвид разказаното от вас, съм длъжна да ви кажа, че позицията ви не е особено силна.

Сандърс остана смаян.

— Господи!

— Не аз съм писала закона. Просто откровено ви обяснявам, за да бъдете наясно, когато вземате решение. Положението ви не е розово, господин Сандърс.

Фернандес дръпна стола назад и започна да прибира материали в куфарчето си.

— Имам пет минути и накратко ще ви разкажа какво представлява сексуалният тормоз по закон, защото много клиенти не знаят. Член седми от Закона за гражданските права от 1964 година забранява дискриминацията на работното място въз основа на различия в пола, но практически години наред нямаше правна дефиниция на понятието „сексуален тормоз“. В средата на осемдесетте Комисията за равни възможности за труд, създадена в съответствие с Член седми, разработи дефиницията. През последните няколко години терминът се доизясни на основата на прецедентното право. Затова вече разполагаме с ясни определения. Според закона, за да заведеш съдебен иск за сексуален тормоз, трябва да е налице поведение, характеризиращо се с три елемента. Първо, трябва да има сексуален елемент. Това означава например, че разказването на вулгарни или мръсни вицове не е сексуален тормоз, макар слушателят да ги смята за обидни. Поведението трябва да е сексуално по своя характер. Във вашия случай наличието на този елемент не буди никакво съмнение, ако се съди от вашия разказ.

— Ясно.

— Второ, поведението трябва да е било нежелано. Съдът прави разграничение между доброволно и желано поведение. Например дадено лице може да има сексуална връзка с висшестоящ и тя очевидно е доброволна — никой не го заплашва с пистолет в упор. Но според съда служителът може да смята, че няма друг избор, освен да се подчини, затова сексуалната връзка не е започната по собствена воля и в този смисъл е нежелана. За да установи дали поведението наистина е било нежелано, съдът разглежда съпътстващите прояви в най-широк

смисъл. Позволявал ли си е служителят да разказва мръсни вицове на работното място и показал ли е по такъв начин, че подобни закачки от страна на другите са желани? Допускат ли е служителят полово разпуснатост или задевки с други служители? Ако служителят е имат фактическа връзка, приемат ли е висшестоящия в апартамента си, посещават ли е висшестоящия в болница и срещат ли се е с него във време, когато това не се е налагало във връзка с работата? Предприемат ли е други действия, които да водят до извода за активно и доброволно участие във връзката? Освен това съдът проверява дали служителят е заявявал пред висшестоящия, че поведението му е нежелано, дати се е оплаквал пред трети лица за връзката, или се е опитват да избегне нежеланата ситуация. Тези обстоятелства придобиват по-голямо значение, когато служителят е високопоставен, и затова се смята, че разполага с по-голяма свобода на действие.

— Но аз не съм казал на никого.

— Така е. И на нея не сте казали. Най-малкото недвусмислено, доколкото разбрах.

— Не смятах, че мога да го направя.

— Разбирам ви. Но това ще създаде проблем в хода на делото. И така, третият елемент на сексуалния тормоз е дискриминацията въз основата на различия в пола. Най-често разпространената практика е *quid pro quo* — сексуални услуги в замяна на запазване на работата или повишение. Тук не е задължително заплахата да е била заявена изрично. Останах с впечатлението, че госпожа Джонсън има право да ви уволни, нали?

— Да.

— Защо смятате така?

— Каза ми Фил Блэкбърн.

— Недвусмислено?

— Да.

— А госпожа Джонсън? Направи ли ви някакво предложение, свързано със секса? Спомена ли снощи за възможността да ви уволни?

— Не направо, но се усещаше. Витаеше във въздуха.

— Откъде съдите?

— Подхвърляше разни неща като: „Докато работим заедно, можем и да се позабавляваме.“ Освен това изразяваше желание за

интимна връзка по време на служебни командировки до Малайзия и така нататък.

— И вие ги изтълкувахте като подразбираща се заплаха за уволнение ли?

— Изтълкувах го, че ако искам да съм в добри отношения с нея, най-добре е да се съглася.

— Но нямате желание да го правите?

— Не.

— Казахте ли й го?

— Казах, че съм женен и че нещата между нас са се променили.

— Е, по принцип подобен разговор е довод във ваша полза. Стига да е имало свидетели.

— Нямаше.

— Да де. И последно, трябва да посочим така нареченото враждебно отношение на работното място. То се създава, когато лицето е подложено на тормоз при различни обстоятелства, които сами по себе си може и да не са свързани със секса, но в края на краищата се свеждат до тормоз на основата на различия в пола. Според мен случката сама по себе си не е достатъчна, за да твърдим, че съществува враждебно отношение.

— Ясно.

— За съжаление описаната от вас случка далеч не е ясна и недвусмислена. По-късно можем да се позовем на допълнителни доказателства за тормоз. Примерно ако ви уволнят.

— Според мен фактически съм уволнен — каза Сандърс, — защото ме изтеглят от отдела и няма да участвам в обособяването на акционерното дружество.

— Разбирам. Но предложението на фирмата да ви прехвърлят на длъжност на същото равнище усложнява нещата. Защото фирмата може да твърди — и то според мен с основание, — че не ви дължи нищо освен запазване на ранга. Никой не ви е обещавал кокошката със златните яйца при обособяването. Още повече, то е предвидено за бъдещето и може никога да не се осъществи. Фирмата ще настоява, че не ви дължи обезщетение за надеждите или за мъглявите очаквания за бъдещето, което може да се развие и по друг начин. Затова тя ще твърди, че предложението за друга длъжност със същия ранг е напълно приемливо, и би било неразумно от ваша страна да го отхвърляте. И

още, че фактически вие напускате, а не сте уволнен. И така топката се прехвърля обратно към вас.

— Но това е нелепо!

— Не е. Да предположим например следното: знаете, че сте болен неизлечимо от рак и ви остават шест месеца живот. Ще бъде ли длъжна фирмата да изплати печалбите от обособяването на вашите наследници? Очевидно не. Ще участвате само ако работите във фирмата, когато стане обособяването. Ако не работите, не получавате нищо. Фирмата не е поели никакви по-обща задължения към вас.

— Все едно, че съм се разболял от рак.

— Не, казвам само, че сте ядосан и смятате, че фирмата ви дължи нещо, но съдът няма да се съгласи с вашата позиция. От опит знам, че исковете за сексуален тормоз често съдържат подобно отношение. Хората се чувстват онеправдани и ядосани, смятат, че имат права, каквито всъщност нямат.

Сандърс въздъхна.

— Щеше ли да е различно, ако бях жена?

— По същество не. Дори при най-недвусмислените ситуации, при най-крайните изстъпления се оказва невероятно трудно да се докаже сексуалният тормоз. Най-често се случва както при вас: зад затворени врати, без свидетели. Разполагаме само с твърденията на двете страни. И тогава, ако няма ясни доказателства в подкрепа на едната или другата страна, често пъти се проявява предубеждение към мъжа.

— Аха

— Въпреки това една четвърт от делата за сексуален тормоз са заведени от мъже. По-голямата част от исковете са срещу началници мъже. Но една пета са срещу жени. Броят им непрекъснато расте, защото все повече жени се издигат на ръководни длъжности. л

— Не знаех.

— По този въпрос не се говори много — каза Фернандес и го изгледа над очилата. — Но се случва. А според мен може и да се очаква.

— Защо смятате така?

— Тормозът е властничество — превишаване на властта на висшестоящия спрямо подчинения. Знам модното схващане, че жените по природа се различават от мъжете и никога не биха тормозили

подчинен. Но от моята позиция съм виждала какво ли не. Виждала съм и съм чувала невъобразими неща. Едва ли бихте повярвали, ако седна да ги разказвам. Затова гледната ми точка е по-различна. Аз лично не се занимавам с теория. Трябва да работя с факти. А ако се съди от фактите, няма особена разлика в поведението на мъжете и жените. Най-малкото не може да се разчита на подобна разлика.

— Значи ми вярвате?

— Няма значение дали ви вярвам. Въпросът е дали реално разполагате с аргументи и оттам какво бихте могли да предприемете. Уверявам ви, че не ми разказвате нищо ново. Не сте първият мъж, който се обръща към мен с молба за адвокатска помощ.

— Какво ще ме посъветвате да направя?

— Нищо не мога да ви посъветвам — отсече Фернандес. — Предстои ви много трудно решение. Мога само да ви изложа накратко в какво положение сте. — Тя натисна копчето на вътрешната уредба. — Боб, кажи на Ричард и Ейлийн да докарат колата. Ще се срещнем на входа. — После пак се обърна към Сандърс: — Какви са вашите проблеми? Първо — адвокатката започна да свива пръстите си един по един, — твърдите, че сте изпаднали в интимна ситуация с по-млада и много привлекателна жена, но сте я отблъснали. Ако няма свидетели или доказателства в подкрепа на вашето твърдение, съдебните заседатели трудно ще го приемат. Второ, ако заведете дело, фирмата ще ви уволни. Ще минат три години, докато делото стигне до съдебната зала. Трябва да помислите как ще се издържате през това време, как ще изплащате къщата и ще посрещате останалите разноски. Мога да ви уредя да платите след приключване на делото, но това не включва преките разходи. А те са минимум сто хиляди долара. Едва ли ще поискате да ипотекирате къщата, за да ги платите. Но във всички случаи трябва да намерите средства. Трето, около съдебното дело ще се вдигне шум. Ще се появи във вестниците и във вечерните новини. Ще го нищят години наред, преди да бъде гледано самото дело. Не мога да ви опиша колко опустошително е преживяването — за вас, за жена ви и за семейството. Редица семейства се разпадат още преди да почне делото. Има разводи, самоубийства, болести. Много е трудно. Четвърто: поради предложението за преместване на друга длъжност не е ясно дали можем да подадем иск за нанесени щети. Фирмата ще отхвърли иска и ще трябва да доказваме. Но дори и победата да е

съкрушителна, пак може да се окаже, че оставате с неколкостотин хиляди долара, след като сте покрили разносните и хонорарите и сте изгубили три години от живота си. И, разбира се, фирмата може да обжалва и още повече да забави плащането. Пето: ако заведете дело, никога повече няма да работите в същия отрасъл. Зная, че не е редно, но на практика никой няма да ви предложи работа в подобна фирма Просто така се получава. Ако бяхте петдесет и пет годишен, нещата щяха да стоят по друг начин. Но вие сте само на четирийсет и една. Не зная дали ще поемете риска в този момент от живота си.

— Господи! — Сандърс се сви на стола.

— Съжалявам, но така изглеждат фактите от гледна точка на закона

— Но е толкова несправедливо! Фернандес облече шлифера си.

— За съжаление законът няма нищо общо със справедливостта, господин Сандърс — каза тя. — Той просто е средство за решаване на спорове. — Адвокатката щракна ключалките на куфарчето и му подаде ръка — Съжалявам, господин Сандърс. И на мен ми се иска нещата да стояха по друг начин. Моля, обадете се, ако имате още въпроси.

Тя забързано излезе от кабинета, където Сандърс продължаваше да седи. След миг надникна секретарката.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не — бавно поклати глава Сандърс. — Тъкмо си тръгвах.

В колата на път към съда Луиз Фернандес разказа историята на Сандърс на двамата стажант-адвокати, мъж и жена, които пътуваха заедно с нея. Жената попита:

— Не му ли вярваш?

— Кой знае? — отвърна Фернандес. — Всичко се е случило зад затворени врати. Невъзможно е да се разбере. Младата адвокатка поклати глава.

— Просто не мога да си представя, че една жена ще се държи така. Толкова агресивно.

— А защо не? — възрази Фернандес. — Да предположим, че става дума не за тормоз, а примерно за подразбиращо се обещание между мъж и жена. Мъжът твърди, че насаме му е обещана голяма премия, жената отрича. Ти ще кажеш ли, че мъжът лъже само защото една жена не би постъпила по този начин?

— Не, при това положение не.

— При това положение допускаш, че всичко е възможно.

— Но тук не става дума за споразумение — продължи жената, — а за сексуално поведение.

— Защо смяташ, че жените са непредсказуеми в договорните си отношения, но са стереотипни в интимните си връзки?

— Едва ли думата стереотипни е най-подходяща — отбеляза събеседничката на Фернандес.

— Току-що каза, че според теб една жена не може да се държи агресивно в секса Това не е ли стереотип?

— Ами не. Не е стереотип, защото е истина Жените се различават от мъжете в секса

— А чернокожите имат чувство за ритъм — подхвърли Фернандес, — азиатците са работохолици, испаноезичните избягват преките сблъсъци...

— Това е друго. Има и научни изследвания. Мъжете и жените дори говорят по различен начин.

— Аха, изследванията, които показват, че жените не ги бива толкова в деловата дейност и стратегическото мислене.

— Не. Тези изследвания са погрешни.

— Така значи! Тези изследвания са погрешни. Но изследванията за сексуалните различия са верни, така ли?

— Разбира се. Понеже сексът е в основата. Той е първичен нагон.

— Не виждам защо. Той се използва с най-различни цели.

Като взаимоотношение, като начин за одобряване, като предизвикателство, като предложение, като оръжие, като заплаха Може да се използва по най-сложни начини. Не си ли забелязала? Жената скръсти ръце.

— Не съм убедена.

Младият мъж се обади за пръв път.

— Какво каза на човека? Да не завежда дело ли?

— Не. Но му обясних какви проблеми има.

— Как трябва да постъпи според теб?

— Не знам — отговори Фернандес. — Но знам какво е трябвало да направи.

— Какво?

— Ужасно е да се каже. Но при тези обстоятелства? Без свидетели? Сам в кабинета с шефката си? Вероятно е трябвало да си затваря устата и да я начука. Защото сега горкият човек няма никакъв избор. Ако не внимава, животът му е съсипан.

Сандърс бавно се връщаше към площад Пайъниър.

Дъждът бе спрял, но следобедът все още беше влажен и мрачен. Мокрият паваж под краката му стръмно се спускаше надолу. Покривите на небостъргачите наоколо бяха обвити в ниска студена мъгла.

Не знаеше какво точно е очаквал да чуе от Луиз Фернандес, но в никакъв случай не и подробно описание на възможността да бъде уволнен, да ипотекира къщата си и никога да не си намери работа.

Беше зашеметен от внезапния обрат в живота си и от мисълта колко крехко е съществуването му. Само преди два дни беше ръководител със солидно положение и многообещаващо бъдеще. Сега го заплашваха позор, унижение и безработица. Чувството за сигурност се бе изпарило.

Обмисляше въпросите, зададени от Фернандес — изобщо не му бяха хрумвали. Защо не е споделил с никого. Защо не е водил бележки. Защо не е заявил недвусмислено на Мередит, че поведението ѝ е нежелано. Адвокатката работеше в свят на правила и разграничения, които не му бяха съвсем ясни и досега изобщо не го бяха вълнували. Но излизаше, че разграниченията имат жизнено значение.

Положението ви не е розово, господин Сандърс.

Въпреки всичко... как можеше да го предотврати? Какво трябваше да направи? Започна да прехвърля наум възможностите.

Можеше да се обади на Блэкбърн веднага след срещата с Мередит и подробно да му разкаже как е постъпила тя с него. Можеше да се обади от ферибота и да я изпревари с оплакването си. Какво щеше да се промени? Как щеше да постъпи Блэкбърн?

Сандърс поклати умислено глава. Едва ли щеше да е по-различно. Защото в края на краищата Мередит бе обвързана със силовите структури на фирмата, до които Сандърс нямаше достъп. Мередит беше фирмен играч, разполагаше с власт и съюзници. Ето това беше смисълът — окончателният смисъл на цялата ситуация. Сандърс нямаше никакво значение. Беше само технически специалист,

винтче в колелата на фирмата. Работата му беше да се спогажда с новия шеф, а той се беше провалил. Сега можеше единствено да хленчи. Или още по-лошо: да прехвърля вината върху шефа. Да раздува нещата, а никой не обича онези, които раздуват.

И какво е могъл да направи?

Колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че не е могъл да се обади на Блэкбърн след срещата, защото батерията на мобифона му бе изтощена.

Внезапно в мислите му проблесна образ на кола — мъж и жена в кола, които отиват на гости. Някой му бе разказал нещо... за някакви хора в кола.

Подразни се. Не можеше да се сети точно.

За проблема с мобифона можеше да има ред причини. Най-вероятно се дължеше на никел-кадмиевата памет. Новите телефони бяха с никел-кадмиеви батерии с възможност за презареждане. Ако не се разтовареха изцяло между обажданията, батериите можеха да се пренастроят на по-къс интервал. Никога не се знаеше кога ще стане. Сандърс бе изхвърлял батерии заради скъсяване на паметта.

Извади мобифона и го включи. Сигналната лампичка засия ярко. Батерията се държеше отлично.

Имаше обаче нещо...

На път в кола.

Нещо, за което в момента не се сецаше.

На гости.

Намръщи се. Не си спомняше. Образът се бе загнездил в дъното на паметта му, прекалено мъгляв, за да го възстанови ясно.

Все пак го накара да се замисли: какво още пропускаше? Докато обмисляше положението, го зачовърка неприятното усещане, че пропуска нещо. А също, че то убягна и на Фернандес, че тя не го е включила във въпросите си и то се приема от всички за даденост. И въпреки всичко...

Мередит.

Нещо за Мередит.

Тя го бе обвинила в сексуален тормоз. Още на сутринта бе отишла при Блэкбърн, за да изложи обвиненията си. Защо го е направила? Несъмнено се е чувствала виновна за случилото се по време на срещата. И може би се е бояла, че Сандърс ще я обвини,

затова е решила да го изпревари. В този смисъл обвиненията ѝ изглеждаха логични.

Но ако Мередит действително притежаваше власт, изобщо нямаше смисъл да повдига сексуален въпрос. Без никакви проблеми можеше да иде при Блэкбърн и да му каже: „Слушай, не се получава с Том. Не мога да се сработя с него. Трябва да го сменим.“ И Блэкбърн би я послушал.

Вместо това тя го обвиняваше в сексуален тормоз. Едва ли ѝ е било удобно. Защото тормозът предполагаше загуба на контрол. Означаваше, че не е успяла да контролира своя подчинен по време на служебна среща. Дори и да се беше случило нещо неприятно, шефът никога не би го споменал.

Тормозът е властничество.

Виж, щеше да е друго, ако нищо и никаква секретарка е ухажвана от по-силен, могъщ мъж. Но в случая Мередит беше шефът. Разполагаше с цялата власт. Защо ѝ трябваше да обвинява Сандърс в сексуален тормоз? Всъщност подчинените не упражняваха тормоз спрямо своите шефове. Това просто никога не се случваше. Трябва да си луд, за да подгониш шефа си.

Тормозът е властничество — превишаване на властта на висшестоящия спрямо подчинения.

Колкото и да бе странно, оплакването от сексуален тормоз за нея би означавало, че се признава за подчинена на Сандърс. А Мередит никога не би го допуснала. Напротив: току-що назначена, тя гореше от желание да докаже, че владее положението. Затова обвиненията ѝ звучаха безсмислено, освен ако не бяха удобно средство за унищожаването на Сандърс. Сексуалният тормоз имаше предимството да се лепва като позорно петно. Обвиненият се смяташе за виновен до доказване на противното, а да докажеш невинността си беше много трудно. И най-лекомислените обвинения петняха репутацията на засегнатите мъже. В този смисъл обвинението в сексуален тормоз беше много силно. Най-силното, което Мередит можеше да отправи към Сандърс.

А после му каза, че няма да повдига обвинения. Въпросът беше...

Защо не?

Сандърс спря на улицата.

Ами да!

Тя ме увери, че няма да повдига обвинения.

Защо Мередит нямаше да го направи?

Когато Блэкбърн заяви това, Сандърс не му обърна внимание. Луиз Фернандес също. Но всъщност отказът на Мередит да повдига обвинения звучеше безсмислено. Тя вече го беше обвинила. Защо да не го направи? Защо да не продължи по-на-татък?

Може би Блэкбърн я беше разубедил. Той винаги се тревожеше за привидностите.

Но Сандърс не вярваше, че това е истинската причина. Защото и официалното обвинение можеше да се уреди без много шум. Можеше да се разгледа вътре във фирмата.

А от гледна точка на Мередит официалното обвинение имаше своите предимства. Сандърс беше популярен в „Диджи Ком“. Работеше във фирмата от дълги години. Ако целта ѝ беше да се отърве от него, да го заточи в Тексас, защо да не предотврати неизбежното мърморене във фирмата, като разгласи обвиненията си? Защо да не го направи официално?

Колкото повече размишляваше, толкова повече стигаше до един-единствен извод: Мередит нямаше да повдигне обвинения, защото не можеше.

Не можеше, защото имаше някакъв друг проблем.

Някакво друго съображение.

Ставаше нещо друго.

Можем да се оправим без много шум.

Сандърс бавно започна да вижда нещата от друг ъгъл. На срещата сутринта Блэкбърн не беше проявил пренебрежение или желание да го унижи. Напротив: мъчеше се да намери изход от положението.

Беше уплашен.

Можем да се оправим без много шум. Така ще е най-добре за всички.

Какво искаше да каже с това „най-добре за всички“?

Какъв беше проблемът на Мередит?

Какъв проблем би могла да има?

Колкото повече размишляваше Сандърс, толкова повече се убеждаваше, че има една причина за отказа на Мередит да повдигне

обвинения.

Извади мобифона, обади се на „Юнайтед Еърлайнс“ и запази три двупосочни билета до Финикс.

После позвъни на жена си.

Проклет мръсник! — избухна Сюзан. Двамата седяха на ъглова маса в „Ил Терацо“. Беше два часът, ресторантът беше почти празен. Сюзан го слуша половин час, без да го прекъсва с въпроси или забележки. Той ѝ разказа всичко за срещата с Мередит и за случилото се сутринта. За съвещанието с хората от „Конли-Уайт“. За разговора с Фил. За разговора с Фернандес. Всичко. Тя го гледаше втренчено.

— Заслужаваш да те презра, знаеш ли? Мръсник, защо не ми каза, че ти е бивша приятелка?

— Не знам — отговори той. — Не ми се забъркваше повече.

— Не ти се е забърквало ли? Адел и Мери-Ан цял ден ми звънят по телефона и знаят, само аз съм в неведение. Иде ми да потъна в земята от срам.

— Ами напоследък си доста разтревожена и...

— Стига глупости, Том. Това няма нищо общо с мен. Не си ми казал, защото не си искал.

— Сюзан, не е...

— Да, ама е, Том. Питам те за нея снощи. Можеше да ми разкажеш, ако искаше. Но ти не го направи. — Сюзан поклати глава. — Мръсник. Не мога да повярвам, че си такъв глупак. Страшна каша си забъркал. Осъзнаваш ли го?

— Да — наведе глава Сандърс.

— Не се превземай, глупак такъв.

— Съжалявам — каза той.

— Съжаляваш ли? Хайде де, съжалявал! Боже Господи! Не ти вярвам. Глупак. Прекарал си вечерта с идиотското си гадже.

— Не съм прекарвал вечерта с нея. И не ми е гадже.

— Какво искаш да кажеш? Че е голямата ти любов ли?

— Не ми е „голямата любов“.

— Така ли? Че защо тогава не ми разказа? — Сюзан пак поклати глава — Отговори ми само на един въпрос. Начука ли я, или не?

— Не.

Сюзан му хвърли изпитателен поглед, докато разбъркваше захарта в кафето.

— Истината ли ми казваш?

— Да.

— Не премълчаваш ли нещо? Не пропускаш ли неудобните моменти?

— Не. Нищо не крия.

— Тогава защо тя те обвинява?

— Какво искаш да кажеш? — не я разбра Сандърс.

— Сигурно има причина да те обвини. Трябва да си направил нещо.

— То е по-скоро защото не направих. Отблъснах я.

— Аха Естествено — намръщи се Сюзан. — Нали разбираш, че става дума не само за теб, Том. Става дума за цялото ти семейство: за мен и за децата

— Разбирам.

— Защо не ми каза? Ако беше споделил снощи, можех да ти помогна.

— Тогава помогни ми сега.

— Е, сега не можем да направим кой знае какво — процеди Сюзан с горчив сарказъм. — Тя първа е отишла при Блэкбърн и те е обвинила. С тебе е свършено.

— Не съм сигурен.

— Повярвай ми, нямаш избор — каза жена му. — Ако заведеш дело, три години ще живеем в ад и аз лично не вярвам, че можеш да спечелиш. Мъж обвинява жена в сексуален тормоз. В съда ще се пукнат от смях.

— Може би.

— Вярвай ми, точно така ще стане. Значи не можеш да заведеш дело. Какво друго можеш да направиш? Да отидеш в Остин ли? За Бога!

— Мисля си — каза Сандърс. — Тя ме обвини в сексуален тормоз, но няма официално да повдигне обвинения. Все се чудя защо.

— Има ли значение? — раздражено махна с ръка Сюзан. — Може да има един милион причини. Фирмена политика. Или Фил я е разубедил. Или Гарвин. Причината е без значение. Том, осъзнай фактите: нямаш избор. Вече нямаш, глупако.

— Сюзан, успокой се!

— Майната ти, Том. Ти си нечестен и безотговорен.

— Сюзан...

— Женени сме от пет години. Не заслужавам такова отношение.

— Успокой се! Точно това се мъча да ти обясня: имам избор.

— Том! Нямаш.

— Не си права — възрази Сандърс. — Имам, защото ситуацията е много опасна. Опасна е за всички.

— Какво значи това?

— Да предположим, че Луиз Фернандес ми е казала истината за съдебното дело.

— Сигурна съм. Тя е добър адвокат.

— Но не гледаше на случая от позицията на фирмата. Гледаше от позицията на ищеца

— Ами да, нали ти си ищецът.

— Не, не съм — настоя Сандърс. — Аз съм потенциалният ищец.

Настъпи тишина.

Сюзан го загледа изпитателно и се намръщи. Видимо обмисляше казаното.

— Ти се шегуваш.

— Не.

— Сигурно си полудял.

— Не. Виж какво е положението. „Диджи Ком“ е на път да се слее с много консервативна фирма от източното крайбрежие. Фирма, която веднъж се е отказала от сливане, защото около един служител се е вдигнал шум. Примерно е нагрубил секретарка на временен трудов договор при уволнението ѝ и „Кон-ли-Уайт“ се отдръпва. Много държат на доброто си име. А това означава, че никой в „Диджи Ком“ не иска съдебно дело за сексуачен тормоз срещу новата директорка.

— Том. Даваш ли си сметка какво говориш?

— Да.

— Ако го направиш, те ще побеснеят. Ще се опитат да те унищожат.

— Знам.

— Говори ли с Макс? Може би е хубаво да му кажеш.

— По дяволите Макс. Той е един побъркан старец.

— На твое място бих се посъветвала с него. Защото нещата не са в твои ръце, Том. Никога не си участвал във вътрешните боричкания. Не знам дали ще се справиш.

— Мисля, че ще успея.

— Ще бъде ужасно. След ден-два ще съжаляваш, че не си приел предложението за Остин. — Майната му.

— Ще стане много напечено, Том. Ще изгубиш приятелите си.

— Майната им.

— Значи си готов.

— Готов съм. — Сандърс погледна часовника си. — Сюзан, искам да заведеш децата при майка си за няколко дни. — Тъща му живееше във Финикс. — Ако веднага се прибереш и стегнеш багажа, ще успееш за полета в осем часа Запазил съм три места.

Сюзан се загледа в него, сякаш го виждаше за пръв път.

— Значи наистина ще го направиш... — бавно изрече тя.

— Да. Ще го направя.

— Божичко!

Сюзан се наведе, взе от пода дамската си чанта и извади бележника.

— Не искам вие с децата да се забърквате — обясни Сандърс. — Не искам никой да им пъха новинарска камера под носа, Сюзан.

— Само за минутка... — Жена му преглеждаше списъка на ангажиментите си. — Мога да отложат тази среща.. И... задочното съвещание... Да — Тя вдигна очи — Да, мога да отсъствам няколко дни. — После погледна часовника си. — А сега да се прибирам и да стягам багажа.

Сандърс също се изправи и двамата излязоха от ресторанта. Валеше, улицата беше сива и мрачна. Сюзан погледна нагоре и целуна мъжа си по бузата

— Успех, Том. Внимавай.

По лицето ѝ се четеше уплаха. От това и той се уплаши.

— Всичко ще се оправи.

— Обичам те — каза тя и бързо се отдалечи под дъжда Сандърс почака, за да види дали няма да се обърне, но Сюзан продължи нататък.

Докато се връщаше в службата, Сандърс внезапно осъзна колко самотен се чувства. Сюзан заминаваше с децата. Той оставаше сам. Беше си въобразил, че ще му олекне, че ръцете му ще се развържат, но вместо това се чувстваше изоставен и изложен на опасност. Потръпна от студа и пхна ръце в джобовете на шлифера.

Не се справи добре с разговора по време на обяда Сюзан щеше да замине и да си мисли за отговорите му.

Защо не ми каза?

Не намери подходящи думи, за да й отговори. Не можа да изрази смесените си чувства от случката предния ден. Вината, усещането, че е омъжен, че е сбъркал, макар да не бе сторил нищо лошо.

Можеше да ми кажеш.

Не беше направил нищо нередно, продължаваше да си повтаря. Защо тогава не беше споделил с нея? Нямаше отговор. Мина покрай магазин за графики, сетне покрай друг — за фаянс и порцелан с витрина в бяло.

Не си ми казал, защото не си искал.

Но това беше лишено от смисъл. Защо да не иска да й каже? В мислите му пак нахлуха образи от миналото: белият колан за жартиери... купа пуканки... витражът на вратата на апартамента

Стига глупости, Том. Това няма нищо общо с мене.

Кръв по бялата мивка в банята, Мередит й се смее. Защо ли се смееше? Сандърс не се сещаше, споменът беше откъслечен. Стюардеса му поднася кутия с храна Куфар на леглото. Телевизорът с изключен звук. Витражът в крециящо оранжево и пурпурно.

Говори ли с Макс?

„Тя беше права“, помисли Сандърс. Трябваше да говори с Макс. И щеше да го направи, след като предаде на Блэкбърн лошите новини.

Сандърс се върна в кабинета си в два и половина. С изненада завари там Блэкбърн, който стоеше зад бюрото му и говореше по неговия телефон. Остави слушалката с леко гузно изражение.

— О, Том! Добре. Радвам се, че се върна. — Той заобиколи бюрото на Сандърс. — Какво реши?

— Премислих много внимателно — отвърна Сандърс и затвори вратата към коридора.

— И?

— Реших да наема за свой адвокат Луиз Фернандес от „Марлин, Хауард“.

Блакбърн изглеждаше озадачен.

— За свой адвокат ли?

— Да, ако се стигне до съдебно дело.

— Съдебно дело ли? — повтори Блакбърн. — На какво основание, Том?

— Сексуален тормоз по Глава седма — обясни, Сандърс.

— О, Том! — Блакбърн си придаде скръбно изражение. — Би било неразумно. Даже много неразумно. Настоятелно те моля да премислиш.

— Цял ден само това правя — каза Сандърс. — Но е истина, че Мередит Джонсън упражни тормоз спрямо мен, сложи ми се, а аз я отблъснах. Сега се чувства пренебрегната като жена и иска да отмъсти. Готов съм да се съдим, ако се стигне дотам.

— Том...

— Това е, Фил. Така ще се случи, ако ме извадите от отдела.

Блакбърн разпери ръце.

— Но какво очакваш от нас? Да преместим Мередит ли?

— Да — заяви Сандърс, — или да я уволните. Обикновено така се постъпва с началник, който си е позволил да упражни тормоз.

— Не забравяй обаче друго: тя също те обвини в сексуален тормоз.

— Лъже — отрязва Сандърс.

— Но свидетели няма, Том. Няма доказателства нито за едното, нито за другото. И двамата сте наши доверени служители. Как можем да решим на кого да вярваме?

— Ваш проблем, Фил. Мога само да кажа, че съм невинен. И съм готов да отида в съда

Блакбърн застана намръщен в средата на кабинета

— Луиз Фернандес е умна адвокатка. Не мога да повярвам, че ти е препоръчала такова поведение.

— Не, сам го реших.

— Тогава е много неразумно — каза Блакбърн. — Поставяш фирмата в много трудно положение.

— Фирмата ме поставя в много трудно положение.

— Не знам какво да кажа — отвърна Фил. — Дано не бъдем принудени да прекратим договора си с теб. Сандърс спокойно посрещна погледа му.

— Дано — каза той, — но не вярвам, че фирмата приема оплакването ми сериозно. Още днес ще подам официална жалба за сексуален тормоз до Бил Евъртс от „Личен състав“. Освен това ще помоля Луиз да изготви необходимата документация за щатската Комисия по правата на човека

— Боже Господи!

— Утре рано сутринта искът ще е подаден.

— Не виждам защо бързаш толкова.

— Изобщо не бързам. Просто завеждам необходимите документи. Регистрирам жалбата. Длъжен съм да го направя.

— Но това е много сериозно, Том.

— Зная, Фил.

— Бих те помолил за нещо като приятел.

— Какво?

— Задръж официалната жалба. Поне иска до Комисията по правата на човека. Дай ни възможност да направим разследване вътре във фирмата, преди да изнесеш случая навън.

— Но вие не провеждате разследване вътре във фирмата.

— Не си прав.

— Тази сутрин не пожела дори да изслушаш историята от моята гледна точка. Каза ми, че няма значение.

— Не е вярно — не се съгласи Блэкбърн. — Разбрал си ме съвсем погрешно. Естествено, че има значение. И мога да те уверя, че много внимателно ще изслушаме твоята версия като част от разследването.

— Не знам, Фил. Не виждам как фирмата може да бъде неутрална по този въпрос. Всичко май работи против мен. Всички вярват на Мередит, а не на мен.

— Уверявам те, че грешиш.

— Поне така изглежда. Сутринта ти ми обясни колко големи връзки имала. Колко много съюзници. Повтори го няколко пъти.

— Нашето разследване ще бъде щателно и безпристрастно. Но във всеки случай ми се струва разумно да те помоля да изчакаш резултата, преди да подадеш жалба до щатски орган.

— Колко да изчакам?

— Трийсет дни.

Сандърс се изсмя.

— Но това е обичайният период за разследване на сексуален тормоз.

— Можеш да го свършиш за един ден, ако искаш.

— Трябва обаче да се съгласиш, Том, че в момента сме много заети покрай сливането.

— Ваш проблем, Фил. Моят проблем е друг. Началникът ми се държа несправедливо с мен и смятам, че имам право като дългогодишен отговорен служител да поискам бързо решаване на въпроса с тояга жалба.

Блакбърн въздъхна.

— Добре. Ще ти се обадя — каза той и забързано излезе от кабинета.

Сандърс се отпусна тежко на един стол и се загледа в пространството.

Започна се.

След петнайсет минути Блакбърн се срещна с Гарвин в заседателната зала на петия етаж. Присъстваха още Стефани Каплан и Бил Евъртс, завеждащият „Личен състав“ на „Диджи Ком“.

Блакбърн започна съвещанието с думите:

— Том Сандърс е наел външен адвокат и заплашва Мередит Джонсън със съд.

— О, Боже! — възкликна Гарвин.

— Обвинява я в сексуален тормоз.

Гарвин ритна крака на масата.

— Негодник!

— Какво според него се е случило? — попита Каплан.

— Още не знам всички подробности — каза Блакбърн, — но по същество твърди, че вчера в кабинета си Мередит го е сваляла, той я отблъснал и сега тя искала да му отмъсти.

Гарвин въздъхна дълбоко.

— Идиотщини! Само това ни липсваше! Може да се превърне в катастрофа.

— Зная, Боб.

— Тя направила ли го е? — пак попита Каплан.

— За Бога! — отвърна Гарвин. — Никой не знае в подобни ситуации. Това е въпросът. — Той се обърна към Евъртс: — Идвал ли е при теб Сандърс по този повод?

— Не, още не. Но сигурно ще дойде.

— Всичко трябва да си остане вътре във фирмата — настоя Гарвин. — Много е важно.

— Важно е — кимна Каплан. — Фил трябва да се погрижи за това.

— Опитвам се — отговори Блэкбърн. — Но Сандърс спомена, че щял да подаде иск до Комисията по правата на човека

— Официално ли?

— Да.

— И след колко време ще се разгласи?

— Вероятно до два дни. Зависи колко бързо ще обработят преписката в комисията.

— Господи! — не се стърпя Гарвин. — Два дни? Какво го прихваща? Осъзнава ли какво върши?

— Мисля, че да — каза Блэкбърн. — Според мен е съвсем наясно.

— Шантажира ли ни?

— Е, по-скоро притиска.

— Говори ли с Мередит? — попита Гарвин.

— Днес не.

— Някой трябва да разговаря с нея. Аз ще го направя. Но как ще спрем Сандърс?

— Помолих го да задържи официалния иск пред Комисията по правата на човека, докато за трийсет дни приключим вътрешното разследване — отговори Блэкбърн. — Той отказа. Заяви, че трябвало да разследваме случая за един ден.

— По дяволите, има това право — съгласи се Гарвин. — По куп причини е най-добре да приключим с това идиотско разследване за един ден.

— Боб, не зная дали ще е възможно — отбеляза Блэкбърн. — Поемаме сериозен риск. Законът изисква фирмата да проведе щателно и безпристрастно вътрешно разследване. Не бива да прибързваме или...

— О, за Бога! — прекъсна го Гарвин. — Не ми се слушат адвокатски хленчове. За какво говорим: за двама души, нали? И няма никакви свидетели, така ли е? Значи остават само двамата. Колко време ни трябва да разговаряме с тях?

— Може да не се окаже чак толкова лесно. — Блэкбърн огледа присъстващите многозначително.

— Ще ти кажа кое е лесно — ядоса се Гарвин. — Ето го. „Конли-Уайт“ трепери за репутацията си. Продават учебници на училищни настоятелства, които вярват в Ноевия ковчег. Продават детски списания. Тяхна дъщерна фирма произвежда витамини. Друга реализира здравословни и бебешки храни. Марка „Рейнбоу Мъш“ или нещо подобно. Сега „Конли-Уайт“ купува нашата фирма и по средата на сливането високопоставена служителка, която се очаква да поеме фирмата до две години, е обвинена, че търси сексуални услуги от женен мъж. Знаете ли какво ще направят, ако се разчуе? Ще избягат като попарени. Виждате, че Никълс се чуди как да се откачи. За него всичко ще се подреди по вода. Боже Господи!

— Но Сандърс вече постави под въпрос нашата безпристрастност — каза Блэкбърн. — Освен това не съм сигурен колко души знаят за... тъ... предишните въпроси, които ние...

— Доста — обади се Каплан. — Не стана ли дума на съвещанието миналата година?

— Проверете протоколите — нареди Гарвин. — Нали никой от сегашните служители не съди фирмата?

— Никой — отвърна Блэкбърн. — Всичко е наред.

— А миналата година имаме ли напуснали от ръководството? Пенсионирани или преминали на друга работа?

— Не.

— Добре. Значи майната му. — Гарвин се обърна към Евъртс: — Бил, искам да прегледаш личните досиета и внимателно да провериш Сандърс. Виж дали е изпълнявал всичко както трябва. И ако не е, веднага ми съобщи.

— Добре — каза Евъртс, — но смятам, че е чист.

— Хубаво, да предположим, че е така — съгласи се Гарвин. — Какво може да накара Сандърс да се махне? Какво иска?

— Мисля, че иска да запази работата си, Боб — отговори Блэкбърн.

— Не може.

— Точно в това е проблемът — поясни Блакбърн. Гарвин изсумтя.

— Каква отговорност поемаме, ако той евентуално стигне до съда?

— Ако съдим по случилото се в кабинета, позицията му не е силна. Най-уязвими ще бъдем, ако има основания да се твърди, че е нарушена процедурата за провеждане на щателно вътрешно разследване. Сандърс би могъл да спечели делото само заради това, ако не внимаваме.

— Значи ще внимаваме. Чудесно.

— А сега — допълни Блакбърн — се чувствам задължен да внеса още една предупредителна нотка. Изключителната деликатност на положението означава, че трябва да бъдем особено внимателни към подробностите. Както някога е казал Паскал: „Бог е в подробностите.“ А в този случай противоречивото съотношение на законните претенции ме кара да заявя, че не е съвсем ясно какво е най-добре...

— Фил — прекъсна го Гарвин, — стига глупости.

— Миес — обади се Каплан.

— Какво? — не разбра Блакбърн.

— Миес ван дер Рое е казал: „Бог е в подробностите.“

— Много важно! — изкрещя Гарвин и удари с юмрук по масата — Въпросът е, че Сандърс не може да спечели, ще ни хване за оная работа. И той го знае.

Блакбърн премигна

— Не бих се изразил точно по този начин, но...

— Нали сме точно в такова положение?

— Да.

Намеси се и Каплан:

— Знаете, че Том е умен. Малко наивен, но умен.

— Много умен — потвърди Гарвин. — Не забравяйте, че аз го подготвих. Всичко е научил от мен. Ще ни създаде големи проблеми. — После се обърна към Блакбърн: — До какво се свеждат нещата? Кое е в основата? Да се осигури безпристрастност, така ли?

— Да...

— А ние искаме той да се махне.

— Точно така.

— Добре.

— Ще приеме ли посредничество за помирение?

— Не знам. Съмнявам се.

— Защо не?

— Обикновено прибягваме до посредничество само във връзка с допълнителните придобивки за напускащите.

— Е, и?

— Струва ми се, че той ще го възприеме така.

— Поне да опитаме. Кажи му, че не е обвързващо, и виж дали ще се съгласи. Посочи му три имена и го остави сам да си избере посредник. Насрочи разговорите за утре. Налага ли се да се срещам с него?

— Може и да се наложи. Първо ще опитам аз, после ще ме подкрепиш и ти.

— Добре.

— Разбира се, ако повикаме външен посредник, се появява елемент на непредсказуемост — отбеляза Каплан.

— Искаш да кажеш, че посредникът би могъл да се обърне срещу нас? Поемам риска — отсече Гарвин. — Важното е въпросът да се реши. Без шум и бързо. Не искам Ед Никълс да ме притиска. В петък на обяд е насрочена пресконференция. Дотогава проблемът трябва да е решен и забравен и искам Мередит Джонсън да бъде представена в петък като новия ръководител на направлението. Всички ли са наясно какво ще стане?

Присъстващите отговориха утвърдително.

— Тогава го направете — каза Гарвин и излезе от залата Блакбърн забърза след него.

Навън в коридора Гарвин каза на Блакбърн:

— Господи, каква каша! Крайно недоволен съм.

— Знам — скръбно отвърна Блакбърн и поклати тъжно глава.

— Ами ти наистина омаза всичко, Фил. За Бога! Можеше да се справиш по-добре. Много по-добре.

— Как? Какво можех да направя? Той твърди, че тя го е натиснала, Боб. Работата е дебела.

— Мередит Джонсън е от жизнено значение за успешното сливане — сухо отрязва Гарвин.

— Да, Боб. Разбира се.

— Трябва да я задържим.

— Да, Боб. Но и двамата знаем, че досега тя е имала...

— Доказала е неоспоримо таланта си на ръководител — прекъсна го Гарвин. — Няма да допусна разни смехотворни обвинения да застрашат кариерата ѝ.

Блакбърн знаеше, че Гарвин безрезервно подкрепя Мередит. Години наред той проявяваше своята слабост към Джонсън. Възникваха ли критики по неин адрес, той все успяваше някак да смени темата, да заговори за друго. Не се поддаваше на убеждаване. Сега обаче Блакбърн се почувства длъжен да опита.

— Боб, и Мередит е човек. Знаем, че тя също има своите слабости.

— Да — каза Гарвин. — Младост. Ентусиазъм. Честност. Нежелание да се впуска в интриги. И, разбира се, тя е жена. Излиза, че това е голяма слабост.

— Но, Боб...

— Казвам ти, че повече няма да търпя извинения — отсече Гарвин. — Във фирмата нямаме жени на висши, ръководни длъжности. Никъде няма. Делова Америка представлява кабинети, претъпкани с мъже. И щом заговоря за издигането на жена, веднага ще се намери някой да измрънка: „Но, Боб...“ По дяволите, Фил! Все някога трябва да разбием стъкления похлупак.

Блакбърн въздъхна Гарвин пак сменяше темата

— Боб, никой не спори, че... — опита се да продължи Блакбърн.

— О, не си прав. Ти спориш, Фил. Мъчиш се да намериш извинение защо Мередит не е подходяща. А аз ти казвам, че ако посоча друга жена, ще се появят други извинения за нейното отстраняване. Изморих се, честно ти казвам.

— Имаме Стефани. Имаме Мери-Ан — възрази Блакбърн. — Само за фасон — пренебрежително махна с ръка Гарвин. — Разбира се, защо финансовият директор да не е жена Хубаво е няколко жени да бъдат ръководители на средно равнище. Да се подхвърли кокал на изгладнялата тълпа. Не можеш да ме убедиш, че една умна и способна млада жена в началото на кариерата си не е възпирана от стотици дребни причини — о, много основателни причини, в развитието си към ключовите позиции във властта Но в края на краищата това е само

предразсъдък. И все някога трябва да му бъде сложен край. Умните млади жени най-накрая трябва да получат равни шансове.

— Добре, Боб — каза Блэкбърн. — Просто си мислех, че е благоразумно да чуеш мнението на Мередит за създалото се положение.

— Непременно. Ще установя какво, по дяволите, се е случило. Знам, че тя ще ми каже. Но проблемът си остава

— Така е, Боб.

— Искам да си съвсем наясно. От теб очаквам да направиш всичко възможно, за да го решиш.

— Добре, Боб.

— Всичко! — натърти Гарвин. — Притисни Сандърс. Накарай го да почувства дебелия край. Разтърси го, Фил.

— Добре, Боб.

— Аз ще се оправя с Мередит. Ти се погрижи само за Сандърс. Искам така да го разтърсиш този кучи син, че свят да му се завие.

— Боб! — Мередит Джонсън стоеше до една маса в средата на лабораторията на проектантите и разглеждаше разглобените устройства „Туинкъл“ заедно с Марк Луин. Тя отиде при Гарвин, щом разбра, че той предпочита да остане настрана — Безкрайно съжалявам за цялата тази история със Сандърс.

— Имаме проблеми с него — каза Гарвин.

— Непрекъснато мисля какво се случи — подхвана Мередит. — Чудя се как е трябвало да постъпя. Но той беше разгневен, беше изгубил самообладание. Пи прекалено много и се държа лошо. Не че и на нас не се е случвало преди, но... — Тя сви рамене. — Както и да е, съжалявам.

— Той явно смята да заведе дело за сексуален тормоз.

— Много жалко — отбеляза Мередит. — Но предполагам, че това е част от плана: опитва се да ме унижи, да ме изложи пред хората от управлението.

— Няма да го допусна — отсече Гарвин.

— Беше му неприятно, че аз получих повишението, и не можа да понесе мисълта, че ще бъде мой подчинен. Искаше да ме постави на място. Така постъпват някои мъже. — Тя тъжно поклати глава. —

Въпреки всички приказки за новото отношение на мъжете мисля, че малцина са като теб, Боб.

— Сега, Мередит, се притеснявам, че жалбата му може да попречи на сливането.

— Не виждам защо очакваш проблеми. Според мен можем да овладеем положението.

— Ще има проблеми, ако подаде иск до щатската Комисия по правата на човека.

— Нима наистина смята да изнесе случая извън фирмата? — попита тя.

— Да. Точно така.

Мередит се загледа в пространството. За пръв път сякаш губеше самообладание. Прехапа устна

— Би било много неприятно.

— Права си. Пратих Фил да разговаря с него и да го пита ще се съгласи ли на посредничество. Ще се обърнем към опитен външен човек. Някой като съдия Мърфи. Ще се опитам да уредя разговорите за утре.

— Чудесно — каза Мередит. — Мога да отделя няколко часа. Но не знам какво ще излезе. Той няма да признае какво точно се случи, сигурна съм. А няма нито запис, нито свидетели.

— Искях да ми разкажеш съвсем точно какво е станало вчера.

— О, Боб — въздъхна тя, — сетя ли се, обвинявам себе си.

— Недей.

— Знам и все пак го правя. Ако секретарката ми не беше тръгнала да си урежда апартамента, можех да я повикам и нищо нямаше да се случи.

— Разкажи ми всичко, Мередит.

— Разбира се, Боб.

Тя се наведе към него и няколко минути говори с тих, равномерен тон. Гарвин стоеше и ядно клатеше глава, докато слушаше нейния разказ.

Дон Чери качи краката си, обути в маратонки „Найки“, на бюрото на Луин.

— Така ли? Значи дойде Гарвин. Какво стана после?

— Ами Гарвин стои в ъгъла и пристъпва както обикновено от крак на крак. Чака да бъде забелязан. Не се приближава, чака да бъде забелязан. А Мередит говори с мен за „Туинкъл“, устройството е разглобено на масата, аз ѝ показвам какво сме открили в лазерните глави...

— Разбира ли всичко?

— Да, така ми се струва. Е, не е Сандърс, но се оправя. Много бързо напредва.

— И парфюмът ѝ е по-хубав от неговия — подхвърли Чери.

— Да, харесва ми — съгласи се Луин. — Както и да е...

— Има какво да се желае от одеколона на Сандърс.

— Да. И така, скоро на Гарвин му писва да пристъпва от крак на крак, прокашля се дискретно, Мередит го забелязва, възкликва „Ах!“ с трепет, сякаш внезапно дъхът ѝ е секнал.

— Аха — каза Чери. — Романи ли се разиграват тук или какво?

— Точно това ти разправям — отговори Луин. — Тя хуква към него, той простира ръце, направо като в забавения кадър от онази реклама: двамата влюбени тичат един към друг.

— Аха, жената на Гарвин ще побеснее — подметка Чери.

— Там е работата — продължи Луин. — Когато накрая застават един до друг, нещата изглеждат различно. Двамата си говорят, тя гука и върти очички, той се прави на железен, но явно му действа.

— Защото тя е страшно парче, мен ако питаш — каза Чери. — Нали? Забележителна изработка, няма грешка.

— Но те изобщо не се държат като любовници. Зяпам, въпреки че се старая да не го правя, и съм сигурен — не са любовници. Има нещо друго. Почти като баща и дъщеря са, Дон.

— Хайде де. Можеш да чукаш дъщеря си. Милиони хора го правят.

— Не, знаеш ли какво си мисля? Според мен Боб вижда себе си в нея. Вижда нещо, което му напомня за собствената му младост. Някаква енергия или нещо подобно. И да ти кажа, Дон, Мередит добре го използва. Той скръства ръце, тя прави същото. Той се обляга на стената, веднага се обляга и тя. Подражава му във всичко. А отдалеч, честна дума, тя прилича на него, Дон.

— Я не се занасяй...

— Да Помисли.

— Трябва да е много отдалече — каза Чери, после свали краката си от масата и се наклони да си върви. — Какво излиза? Скрита шуробаджанащина?

— Не зная. Но между него и Мередит има някаква особена връзка. Не е само работата.

— Хей! — възкликна Чери. — Нищо не е само работа Отдавна съм го разбрал.

Луиз Фернандес влезе в кабинета си и пусна куфарчето на пода. Прегледа набързо оставените по телефона съобщения и се обърна към Сандърс:

— Какво става? Фил Блэкбърн ме е търсил три пъти днес следобед.

— Защото му казах, че съм ви потърсил за адвокатска помощ и че съм готов да заведа дело. Освен това... мм... подхвърлих, че сутринта ще подадете иска в Комисията по правата на човека.

— Няма да е възможно утре — отговори тя. — Пък и не ви съветвам да го правим сега. Господин Сандърс, аз се отнасям много сериозно към неверните заявления. Никога повече не давайте характеристика на действията ми.

— Извинете — каза Сандърс, — но събитията се развиват много бързо.

— Това е ясно. Не ми харесва и ако се повтори, си търсете друг адвокат. — Отново предишната студенина, внезапната студенина. — И така. Казаха сте на Блэкбърн. Какъв беше неговият отговор?

— Попита ме ще се съглася ли на посредничество.

— В никакъв случай — отсече Фернандес.

— Защо?

— Посредничеството винаги е в полза на фирмата.

— Той обясни, че няма да е обвързващо.

— Въпреки това. Все едно да им разкриете всичко. Няма никаква причина да го правите.

— Каза ми, че и вие можете да присъствате.

— Разбира се, че мога да присъствам, господин Сандърс. Това не е отстъпка от тяхна страна. Вашият адвокат трябва да присъства през цялото време, иначе резултатите от посредничеството са недействителни.

— Ето три имена на евентуални посредници, които той ми даде.
Сандърс извади списъка. Тя му хвърли бегъл поглед.

— Обичайните съмнителни типове. Но единият е по-добър от другите двама. И все пак не...

— Настоява да се срещна с него утре.

— Утре ли? — Фернандес го изгледа и се отпусна на стола. — Господин Сандърс, много държа проблемът да се реши своевременно, но това е нелепо. Не можем да се подготвим до утре. И както казах, не ви препоръчвам да се съгласявате с посредничество при никакви обстоятелства. Има ли нещо, което да не ми е известно?

— Да — призна той.

— Да го чуем. Сандърс се поколеба.

— Всичко, което ми съобщите, е строго поверително — обясни адвокатката.

— Добре. „Диджи Ком“ ще се слива с една нюйоркска фирма, „Конли-Уайт“.

— Значи слуховете са верни.

— Да — потвърди Сандърс. — Възнамеряват да обявят сливането на пресконференция в петък. Канят се също да представят в петък Мередит Джонсън за новия заместник-ръководител на фирмата.

— Ясно — каза Фернандес. — Значи затова бърза Фил.

— Да.

— А вашата жалба му мъти водата. Сандърс кимна.

— Да кажем, че се появява в много критичен момент. Адвокатката за миг млъкна и го изгледа иззад очилата за четене.

— Господин Сандърс, изглежда, съм ви подценила. Бях останал с впечатлението, че сте плах човек.

— Принуждават ме да постъпя така.

— Ясно. — Фернандес му хвърли преценяващ поглед, после натисна копчето на вътрешната уредба. — Боб, искам да проверя графика си. Трябва да изчистя някои неща. Помоли също да дойдат Хърб и Алън. Да оставят всичко, с което се занимават. Това е важно. — Тя отмести папките. — На разположение ли са всички посредници в списъка?

— Сигурно.

— Ще помоля за Барбара Мърфи. Съдия Мърфи. Няма да ви хареса, но ще свърши по-добра работа от другите. Ще се опитам да го

насроча за следобед, ако е възможно. Трябва ни време. В най-лошия случай късно сутринта. Осъзнавате ли риска, който поемате? Предполагам, че да. Захванали сте се с много опасна игра. — Фернандес заговори по вътрешната уредба: — Боб? Отмени срещата с Роджър Розънбърг. Отмени Елън в шест часа. Напомни ми да се обадя на мъжа си и да го предупредя, че няма да се върна за вечеря. — Тя пак погледна Сандърс. — Вие също. Трябва ли да позвъните у дома?

— Жена ми и децата заминават довечера. Фернандес вдигна вежди.

— Казахте й всичко?

— Да.

— Наистина сте сериозен.

— Да, сериозен съм.

— Добре. Това ще ви потрябва. Нека бъдем откровени, господин Сандърс. Заели сте се с една процедура, която не е чисто юридическа. По същество ги притискате до стената.

— Точно така.

— Отсега до петък ще бъдете в състояние да окажете доста голям натиск върху фирмата.

— Правилно.

— А те са ви вдигнали мерника, господин Сандърс. Вярвайте ми.

В заседателната зала бе изправен лице срещу лице с петима души, които си водеха бележки. От двете страни на Фернандес седяха двама млади адвокати — жена на име Ейлийн и мъж на име Ричард. Освен тях имаше двама души, които се занимаваха с разследването, Алън и Хърб: единият висок и красив, другият пълничък, с белези от шарка по лицето и увиснал на врата фотоапарат.

Фернандес помоли Сандърс отново да разкаже историята с големи подробности. Често го прекъсваше, за да задава въпроси, да уточнява времето, имената и конкретните данни. Двамата адвокати не продумваха въпреки впечатлението на Сандърс, че жената не проявява никакво съчувствие към него. Двамата за разследването също мълчаха, освен когато питаха за конкретни подробности. Щом Сандърс спомена секретарката на Мерedit, се обади Алън красавецът:

— Може ли още веднъж името й?

— Бетси Рос.

— На петия етаж ли е?

— Да.

— Кога си тръгва от работа?

— Вчера си тръгна в шест и петнайсет.

— Вероятно ще се срещна неофициално с нея. Мога ли да се кача до петия етаж?

— Не. Всички посетители са спирани във фоайето на партера.

— Ами ако нося пратка? И я повикам да я вземе?

— Не, пратките отиват в централната приемна.

— Добре. А цветя? Те лично ли се предават?

— Като че да. Питате за цветя за Мередит ли?

— Да — потвърди Алън.

— Предполагам, че тях можете да предадете лично.

— Чудесно — каза Алън и си отбеляза нещо. Прекъснаха го още веднъж, когато разказа за чистачката, която бе видял на излизане от кабинета на Мередит.

— „Диджи Ком“ наема фирма за почистване, така ли?

— Да. „Ей Ем Ес“ — „Америкън Мениджмънт Сървисиз“.

Седалището ѝ е на..

— Знаем. На улица Бойл. Кога чистачките влизат в сградата?

— Обикновено около седем.

— Не познавате онази жена Бихте ли я описали?

— Около четирийсетгодишна. Чернокожа. Много слаба посивяла, леко къдрава.

— Висока? Ниска? Каква? Сандърс сви рамене. — Средна на ръст.

— Не е кой знае колко — отбеляза Хърб. — Можете ли да добавите още нещо?

Сандърс се поколеба. Замисли се.

— Не. Всъщност не я разгледах.

— Затворете очи — каза му Фернандес. Той я послуша.

— Сега поемете дълбоко дъх и се отпуснете. Представете си, че е вчера вечерта Били сте в кабинета на Мередит, вратата е затворена повече от час, вече се е случило онова което разказвате, излизате от кабинета тръгвате си... Как се отваря вратата — навън или навътре?

— Навътре.

— Значи дърпате вратата, отваряте... излизате... Бавно или бързо?

— Вървя бързо.

— Намирате се в секретарската стая... Какво виждате?

През вратата. В предната стая, асансьорите са точно отпред. Обезумял, изгубил самообладание, надяващ се, че никой няма да го види. Надясно е бюрото на Бетси Рос — чисто, отгоре няма нищо, столът е бутнат навътре. Бележник. Пластмасов калъф на компютъра. Лампата на бюрото още свети.

Погледът се завърта наляво. Чистачката е до бюрото на другата секретарка. До нея е голямата сива количка с принадлежностите за почистване. Чистачката вдига кошчето за боклук, за да го изпразни в найлоновия чувал, прикрепен от едната страна на количката. Жената застива, гледа го любопитно. Той не знае откога чистачката е в стаята и какво е дочула отвътре. От евтиния транзистор на количката долита музика.

„Ще те убия за това!“ — крещи Мередит след него.

Чистачката чува. Той извързва поглед притеснен и завързва към асансьорите. Изпаднал е почти в паника. Натиска копчето.

— Виждате ли жената? — пита Фернандес.

— Да. Но всичко стана толкова бързо... Пък и не исках да срещам погледа ѝ — поклати глава Сандърс.

— Къде сте сега? При асансьора ли?

— Да.

— Виждате ли чистачката?

— Не. Не исках да я виждам повече.

— Добре, да се върнем назад. Не, не, не отваряйте очи. Ще повторим. Поемете дълбоко дъх и издишайте бавно... Добре... Този път ще видите всичко като в забавен кадър. Сега... излизате през вратата... кажете кога я зървате за пръв път.

Излиза през вратата. Всичко е бавно. Главата му се движи бавно нагоре-надолу при всяка стъпка. Вече е в стаята на секретарките. Бюрото отдясно е подредено, лампата свети. Отляво е другото бюро, чистачката вдига...

— Виждам я!

— Чудесно. Задръжте образа. Задръжте като на снимка.

— Добре.

— Разгледайте я. Сега вече можете спокойно да я разгледате.

Застанала е с кошчето за боклук в ръка. Гледа го с безизразно лице. Около четирийсетгодишна. Къса коса, къдрици. Синя престилка като на камериерка в хотел. Около врата има сребърна верижка... не, висят очила.

— Очилата ѝ висят на метална верижка.

— Добре. Не бързайте. Спокойно. Огледайте я от глава до пети.

— Виждам само лицето ѝ.

Гледа право в него. Безизразни очи.

— Отместете поглед от лицето. Огледайте я. Униформата. На кръста е вързала шише с почистващ препарат. Синя пола до коленете. Бели обувки. Като на медицинска сестра. Не. Гуменки. Не. По-плътни са — маратонки. Дебели подметки. Тъмни връзки. Има нещо във връзките.

— С... нещо като маратонки е. Нали знаете, каквито носят възрастните жени.

— Добре.

— Има нещо особено във връзките.

— Виждате ли какво е то?

— Не. Тъмни са. Има нещо особено... Не мога да кажа.

— Нищо. Отворете очи.

Сандърс изгледа петимата. Беше се върнал в стаята при тях.

— Много странно преживяване — каза той.

— Ако имаше време, щях да доведа професионален хипнотизатор, за да си спомните всичко — обади се Фернандес. — От опит знам, че е много полезно. Но сега нямаме време. Момчета? Пет часът е. Захващайте се за работа

Алън и Хърб събраха бележките си тръгнаха.

— Какво ще правят?

— Ако ще водим дело — обясни Фернандес, — имаме право да посочим потенциални свидетели — хора от фирмата, които евентуално знаят нещо по делото и които да бъдат разпитани. При сегашните обстоятелства нямаме право да разпитваме никого, защото като частно лице сте в процедура на посредничество. Но ако секретарка от „Диджи Ком“ иде да пийне нещо след работа с някой красив снабдител и разговорът се завърти около клюки за секс на работното място, нишката може да се разплете.

— Можем ли да използваме тази информация? Фернандес се усмихна.

— Да видим първо какво ще научим. Сега да се върнем към няколко момента от вашия разказ, особено когато решавате, че няма да имате сношение с госпожа Джонсън.

— Пак ли?

— Да. Най-напред обаче трябва да свърша някои неща. Трябва да се обадя на Фил Блэкбърн, за да насрочим утрешните срещи. Трябва да проверя и други работи. Засега ще прекъснем и ще се срещнем след два часа. Междувременно почистили ли сте кабинета си?

— Не — отговори Сандърс.

— Съветвам ви да го направите. Махнете всичко лично или уличаващо. Отсега нататък можете да очаквате, че ще претърсват чекмеджетата ви, ще се ровят в компютърните файлове, ще четат писмата ви, ще проверяват телефонните ви разговори. Всички страни от живота ви вече се излагат на показ.

— Добре.

— Затова проверете бюрото и компютъра. Махнете всичко от личен характер.

— Добре.

— Ако използвате пароли на служебния си компютър, променете ги. Всички лично в електронните файлове трябва да изчезне.

— Добре.

— Не ги прехвърляйте на друго място. Изтрийте ги без възможност за възстановяване.

— Добре.

— Не е лошо да направите същото у дома — чекмеджета, материали, компютър.

— Добре.

Сандърс се замисли: у дома ли? Наистина ли щяха да влязат и в къщата му?

— Ако имате важни материали, които искате да запазите, донесете ги тук на Ричард — каза Фернандес и посочи младия адвокат.

— Той ще ги прибере в сейф и ще ви ги пази. На мен не казвайте нищо. Не искам да знам каквото и да било.

— Добре.

— Сега да поговорим за телефона. Отсега нататък за важните разговори не използвайте служебния, клетъчния или домашния телефон. Обаждайте се от автомат, и то без фонокарта, дори личната. Запасете се с монети по четвърт долар и пускайте тях.

— Наистина ли смятате, че се налага?

— Знам го. А сега има ли нещо в досегашното ви поведение във фирмата, за което може да се каже, че излиза извън общоприетото? — Фернандес го гледаше над очилата.

— Едва ли — сви рамене Сандърс.

— Нищо ли? Не сте ли преувеличили квалификацията, си, когато сте подавали молба за постъпване на работа във фирмата? Не сте ли уволнявали внезапно някой подчинен? Правени ли са анкети за поведението или решенията ви? Подлаган ли сте някога на вътрешно разследване във фирмата? И дори отговори ге да са отрицателни, смятате ли, че никога не сте извършили нещо нередно, колкото и незначително да е на пръв поглед?

— Господи! — каза Сандърс. — Това са цели дванайсет години.

— Помислете, докато разчиствате. Трябва да зная всичко, което фирмата може да използва срещу вас. Стига да са в състояние, ще се хванат и за най-дребното.

— Добре.

— И още нещо. От разказа ви останах с впечатлението, че на никого във фирмата не му е съвсем ясно защо Джонсън се издига толкова бързо.

— Точно така.

— Разберете.

— Няма да е лесно — изрече Сандърс. — Всичко говорят за това, но май никой не знае истината.

— Но за всички останали то е просто клюка, а за вас е жизненоважно — натърти Фернандес. — Трябва да знаем какви връзки има тя и защо. Тогава ще имаме шанс да разплетем историята. В противен случай, господин Сандърс, вероятно ще ни разкъсат.

Върна се в „Диджи Ком“ в шест часа. Синди подреждаше бюрото си и се канеше да си тръгва.

— Някой да ме е търсил? — попита той, преди да влезе в кабинета си.

— Само един — отвърна секретарката с напрегнат глас.

— Кой?

— Джон Левин. Каза, че е важно.

Левин беше един от шефовете във фирмата, доставяща твърдите устройства. Каквото и да искаше, то можеше да почака.

Сандърс погледна Синди. Тя изглеждаше изнервена, още малко, и да избухне в плач.

— Има ли нещо?

— Не, просто тежък ден. Свиване на раменете, престорено безразличие.

— Имаш ли да ми казваш нещо?

— Не. Беше спокойно. Никой друг не се е обаждал. — Синди се поколеба. — Том, само искам да знам. Не вярвам на приказките им.

— Какво говорят? — попита той.

— За Мередит Джонсън.

— Какво по-точно?

— Че си я подложил на сексуален тормоз.

Синди изстреля последните думи и зачака. Очите ѝ шареха по лицето на Сандърс. Явно не беше сигурна. Сандърс се почувства неудобно, че жената, с която бяха работили толкова години заедно, сега открито се съмнява в него.

— Не е вярно, Синди — отсече той.

— Добре. Така си и знаех. Но всички приказват...

— Пълна лъжа.

— Хубаво. — Синди кимна и сложи бележника в едно чекмедже. Видимо ѝ се искаше да си върви. — Трябва ли да остана?

— Не.

— Довиждане, Том.

— Довиждане, Синди.

Сандърс влезе в кабинета и затвори вратата зад себе си. Седна зад бюрото и набързо го огледа. Като че нищо не беше пи пано. Включи монитора и почна да рови в чекмеджетата. Чудеше се какво да извади. Обърна се към монитора, където мигаше знакът на електронната поща. Сандърс небрежно я включи.

БРОЙ НА ЛИЧНИТЕ СЪОБЩЕНИЯ: 3. ИСКАТЕ ЛИ ДА ГИ ПРОЧЕТЕТЕ?

Сандърс натисна клавиша Миг по-късно се появи първото съобщение.

ЗАПЕЧАТАНИТЕ УСТРОЙСТВА „ТУИНКЪЛ“ СА ПРАТЕНИ ДНЕС ПО „ДИ ЕЙЧ ЕЛ“. УТРЕ ТРЯБВА ДА ГИ ПОЛУЧИТЕ. ДАНО НАМЕРИТЕ НЕЩО... ДЖАФАР ОЩЕ Е ТЕЖКО БОЛЕН. КАЗВАТ, ЧЕ МОЖЕ ДА УМРЕ.

АРТЪР КАН

Пак натисна клавиша и зачете второто съобщение.

ДОСАДНИЦИТЕ ОЩЕ СЕ МОТАЯТ ТУК. ИМА ЛИ НОВИНИ? ЕДИ

Сандърс не беше в състояние да се тревожи за Еди точно в този момент. Натисна клавиша за третото съобщение.

СИГУРНО НЕ СИ ЧЕЛ СТАРИТЕ БРОЕВЕ НА „КОМЛАЙН“ ОТПРЕДИ ЧЕТИРИ ГОДИНИ.

ПРИЯТЕЛ

Сандърс се втренчи в екрана. „Комлайн“ беше името на фирмения бюлетин — месечно издание от осем страници с новини за назначения, повишения и раждания на деца в семействата на служителите. Летният график на отбора по софтбол. Ей такива неща. Сандърс не му обръщаше внимание и не проумяваше защо трябва да го прави точно сега.

И кой беше този „приятел“?

Натисна клавиша ОТГОВОР. На екрана се появи надпис:

НЕ МОЖЕ ДА СЕ ОТГОВОРИ — НЯМА АДРЕС НА ПОДАТЕЛЯ.

Тогава Сандърс избра клавиша ИНФОРМАЦИЯ ЗА ПОДАТЕЛЯ. Обикновено чрез него се получаваха името и адресът на подателя на съобщението по електронната поща. Вместо тях обаче излезе гъста поредица от знаци:

OT UU5.PSI.COMIUWA.PCM.COM.EDU! ШАРЪН ВТ 16

ЮНИ

04:43:31 ИЗВЪН DCCSYS

ПОЛУЧЕНО: ОТ UUPSI5 ДО DCCSYS.DCC.COM ID AA
02599

ВТ 16 ЮНИ 4:42:19 PST

ПОЛУЧЕНО: ОТ UWA.PCM.COM.EDU ДО UU5.PSI.COM
(5.65B/4.0.071791-PSI/PSINET)

ID AA28153; BT 16 ЮНИ 04:24:58 — 0500
ПОЛУЧЕНО: ОТ RIVERSTYX.PCM.COM.EDU ДО
UWA.PCM.COM.EDU (4.1/SMI-4.1)

ID AA15969; BT 16 ЮНИ 04:24:56 PST
ПОЛУЧЕНО: ОТ RIVERSTYX.PCM.COM.EDU
(920330.SGI/5.6)

ID AA00448; BT 16 ЮНИ 04:24:56 — 0500
ДАТА: BT 16 ЮНИ 04:24:56 — 0500
ОТ: ШАРЪН @UWA.PCM.COM.EDU (ПРИЯТЕЛ)
СЪОБЩЕНИЕ:

9212220924.AA90448@RIVERSTYX.PCM.COM.EDU ДО:
ТСАНДЪРС@OCC.COM

Сандърс се загледа. Съобщението изобщо не идваше от фирмата. На екрана бяха описани линиите на „Интернет“ — огромна световна компютърна мрежа за университети, корпорации, държавни учреждения и частни потребители. Сандърс не беше запознат в подробности с „Интернет“, но както личеше, съобщението на „Приятел“ в мрежата на име „Шарън“ идваше от UWA.PCM.COM.EDU. където и да се намираше това. Вероятно беше учебно заведение. Сандърс натисна клавиша ОТПЕЧАТАЙ ЕКРАНА и си каза, че ще се посъветва с Босак. И бездруго трябваше да разговаря с него.

Отиде в коридора и взе разпечатката от принтера. После се върна в кабинета и погледна екрана. Реши да отговори на подателя.

ОТ: ТСАНДЪРС@OCC.COM

ДО: LUAPЪН@UWA.PCM.COM.EDU

ЩЕ ВИ БЪДА МНОГО ПРИЗНАТЕЛЕН ЗА ВСЯКАКВА ПОМОЩ.

САНДЪРС

Натисна клавиша ИЗПРАТИ. После щракна друг клавиш, за да изтрие първоначалното съобщение и своя отговор.

СЪЖАЛЯВАМ, НЕ МОЖЕТЕ ДА ИЗТРИЕТЕ СЪОБЩЕНИЯТА.

Понякога електронната поща беше защитена от изтриване. Сандърс набра командата: МАХНИ ЗАЩИТАТА НА ПОЩАТА.

ПОЩАТА Е НЕЗАЩИТЕНА. Последва команда: ИЗТРИЙ ПОЩАТА.

СЪЖАЛЯВАМ, НЕ МОЖЕТЕ ДА ИЗТРИЕТЕ СЪОБЩЕНИЯТА.

Какво, по дяволите, ставаше? Системата явно блокираше. Може би се объркваше от адреса в „Интернет“. Сандърс реши да изтрие съобщението от системата през контролното равнище.

Написа: СИСТЕМА.

КАКВО РАВНИЩЕ?

оп-сис.

СЪЖАЛЯВАМ, НЯМАТЕ ПРАВО НА КОНТРОЛ В ОП-СИС.

„Господи!“ — възкликна Сандърс. Бяха влизали и му бяха отнели правата на достъп. Не можеше да повярва.

Даде нова команда: ПОКАЖИ ПРАВАТА НА ДОСТЪП.

САНДЪРС. ТОМАС Л.

ПРЕДИШНО РАВНИЩЕ НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: 5 (ОП-СИС)
ПРОМЯНА НА РАВНИЩЕТО: ВТ 16 ЮНИ 16:50 СЕГАШНО
РАВНИЩЕ НА ПОТРЕБИТЕЛЯ: О (ВЛИЗАНЕ) БЕЗ ВЪЗМОЖНОСТ
ЗА ПО-НАТАТЪШНИ ПРОМЕНИ

Значи така: бяха го изхвърлили от системата. Нулевото равнище беше предназначено за секретарките.

Сандърс се отпусна на стола. Чувстваше се така, сякаш беше уволнен. За пръв път осъзна какво го чака.

Очевидно нямаше време за губене. Отвори чекмеджето и веднага забеляза, че писалките и моливите са подредени старателно. Някой беше пипал вътре. Погледна в чекмеджето с папките отдолу. Намери само пет-щест, останалите липсваха.

Вече бяха претърсвали бюрото му.

Бързо стана и отиде при големите кантонерки зад бюрото на Синди. Бяха заключени, но той знаеше, че секретарката държи ключа в чекмеджето си. Намери го и отключи отделението за текущата година.

Празно. Никакви папки. Бяха отнесли всичко.

Отвори отделението за изтеклата година: празно.

Останалите: празни.

Божичко! Неслучайно Синди се държа толкова хладно. Сигурно бяха докарали цяла бригада работници с колички, за да изнесат всичко още същия следобед.

Сандърс пак заключи кантонерките, прибра ключа в бюрото на Синди и тръгна по стълбите надолу.

Пресслужбата беше на третия етаж. Там нямаше никой с изключение на една секретарка, която прибираше.

— О, господин Сандърс. Тъкмо се канех да тръгвам.

— Не е нужно да оставаш. Просто исках да проверя нещо. Къде са старите броеве на „Комлайн“?

— Всичките са на лавицата ей там — посочи секретарката към купчината бюлетини. — Търсите ли нещо конкретно?

— Не. Можеш да си вървиш.

Секретарката видимо се поколеба, но все пак взе чантата си и се запъти към вратата. Сандърс се приближи до лавицата. Броевете бяха наредени по шестмесечия. За всеки случай започна с десетата купчина отзад напред — отпреди пет години.

Заразливства бюлетините с безкрайните подробности за мачове и производствени отчети. След няколко минути усети, че му е трудно да се съсредоточи. Пък и, разбира се, не знаеше какво търси, макар да предполагаше, че е нещо във връзка с Мередит Джонсън.

Прегледа две купчини, преди да стигне до първия материал.

НАЗНАЧЕН НОВ ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОР ПО МАРКЕТИНГА

Кюпъртино, 10 май. Днес президентът на „Диджи Ком“ Боб Гарвин оповести назначаването на Мередит Джонсън за заместник-директор по маркетинга и рекламата. Тя ще е подчинена на Хауард Готфрид, завеждащ „Маркетинг и реклама“. Г-жа Джонсън, 30-годишна, идва при нас от предишната си месторабота като вицепрезидент по маркетинга в „Конрад Компюгърс Систъмс“ в Сънивейл. Преди това е била отговорен административен ръководител в поделението ва „Новел Нетуърк“ в Маунтин Вю. Г-жа Джонсън, завършила колежа „Васар“ и Станфордската биз-несшкола, неотдавна се омъжи за Гари Хенли, ръководител на маркетинга в „Ко Стар“. Честито! Като новопостъпила в „Диджи Ком“ г-жа Джонсън...

Сандърс пропусна останалата част от материала с обичайните празни организационни приказки. Поместената снимка беше типично абсолвентска: сив фон със светлина иззад едното рамо, на който изпъкваше млада жена с прави коси до раменете, упорит делови поглед с нотка на срамежливост, смекчила донякъде напористия израз и волевата уста. Мередит изглеждаше обаче много по-млада, отколкото сега.

Сандърс продължи да прехвърля бюлетините. Погледна часовника си. Беше почти седем. Искаше да се обади на Босак. Наближаваше броевете към края на годината и страниците бяха пълни с коледни материали. Снимка на Гарвин със семейството („Весела Коледа от Шефа! Хо-хо-хо!“), която привлече вниманието му, защото Боб беше с бившата си жена и трите деца на колежанска възраст около голяма елха.

Да.и вече бе почнала връзката му с Емили по онова време? Никой не знаеше. Гарвин беше потаен. Никога не се знаеше какво е намислил.

Сандърс мина към съседната купчина от следващата година Прогнози за януарските продажби. („Хайде да излезем на пазара и да ги ударим в земята!“) Откриването на завода за клетъчни телефони в Остин. Снимка на Гарвин под яркото слънце при прерязването на лентата. Очерк за Мери-Ан Хънтър, който започваше със следните думи: „Държеливата атлетична Мери-Ан Хънтър знае какво иска от живота...“ Седмици наред я представяха с това определение: „държеливата“, докато накрая тя не помоли да престанат.

Сандърс прелисти страниците. Договор с ирландското правителство за започване на строежа в Корк. Данни за продажбите през второто тримесечие. Резултати от мачовете на баскетболния отбор срещу Алдъс. После черно каре:

ДЖЕНИФЪР ГАРВИН

Дженифър Гарвин, третокурсничка в Юридическия факултет в Бъркли, загина на 5 март при автомобилна катастрофа в Сан Франциско на двадесет и четири годишна възраст. След дипломирането си Дженифър щеше да започне работа в кантората „Харли, Уейн и Майърс“. В презвитерианската църква в Пало Алто бе отслужена заупокойна литургия, на която присъстваха приятели на семейството и многобройните ѝ колеги. Желаетелите да направят възпоменателни дарения могат да изпращат средства във фонда „Майки срещу пияни шофьори“. Всички служители в „Диджитал Комюникейшънс“ изказваме най-дълбоки съболезнования на семейство Гарвин.

Сандърс си спомни, че тогава беше трудно за всички. Гарвин стана избухлив, затвори се в себе си, прекаляваше с пиенето и често отсъстваше от работа. Не след дълго наяве излязоха и семейните му

проблеми. Две години по-късно той се разведе и скоро след това се ожени за Емили Чен, млада служителка на ръководна длъжност, която още нямаше и трийсет. Но имаше и други промени. Всички бяха единодушни: след смъртта на дъщеря си Гарвин вече не беше предишният шеф.

Той бе заядлив по характер, но сега започна да проявява покровителствено отношение и вече не беше толкова безжалостен. Някои приказваха, че спирал по пътя, за да помирише розите, но не в това беше същината на промяната. Беше осъзнал колко произволно се нарежда животът и се стараеше както никога дотогава да контролира всичко. Преди това бе пословичен привърженик на естествения подбор: остави го на брега и гледай дали ще загине, или ще оцелее. Затова бе станат бездушен администратор, но забележително справедлив началник. Ако се справяш добре, ще получиш признание. Ако се провалиш, няма прошка. Всички разбираха правилата. Но след смъртта на Дженифър всичко се промени. Сега Гарвин проявяваше очевадни предпочитания към хора и програми — покровителстваше любимците и пренебрегваше останалите въпреки всички красноречиви доказателства. Все по-често вземаше произволни решения за работата. Искаше събитията да се развиват според неговите желания. У него се появила нова енергия, ново разбиране за това какво трябва да представлява фирмата. Да се работи в нея обаче стана по-трудно. Заигра политиката.

Сандърс не обръщаше внимание на тази тенденция. Работеше както в старата „Диджи Ком“ — фирмата, в която значение имаха единствено резултатите. Но очевидно тя бе изчезнала безвъзвратно.

Продължи да разглежда бюлетините. Материали за началните преговори за завода в Малайзия. Снимка на Фил Блэкбърн в Ирландия при подписването на договора с кметството на Корк. Новите производствени данни за завода в Остин. Началото на производството на клетъчни телефони модел А-22. Новородени, починали, повишени. Поредните мачове на отбора на „Диджи Ком“ по бейзбол.

ДЖОНСЪН ПОЕМА РЪКОВОДСТВОТО В ОПЕРАТИВНИЯ ОТДЕЛ

Кюпъртино. 20 октомври. Мередит Джонсън е определена за нов заместник-ръководител на Оперативния отдел в Кюпъртино на мястото на изключително популярния Хари Уорнър, който се пенсионира след

петнайсетгодишен стаж във фирмата. С преминаването си в Оперативния отдел Джонсън напуска маркетинга, където работи много успешно през последната година, откакто постъпи във фирмата. На новата длъжност Джонсън ще работи в тясна връзка с Боб Гарвин по международните проекти на „Диджи Ком“.

Но вниманието на Сандърс бе привлечено от снимката към материала Пак стандартна портретна снимка, но Джонсън изглеждаше съвсем различно. Беше със светлоруса коса Нямахте и следа от спретнатата абсолвентка. Прическата бе къса, накъдрена, придаваше й непринуден вид. Значително бе намалила грима и се усмихваше жизнерадостно. Създаваше се общо впечатление за много по-енергична, открита и невинна млада жена

Сандърс се намръщи. Бързо прелисти вече прегледаните броеве. Върна се и към предишната купчина с коледните снимки: „Весела Коледа от Шефа! Хо-хо-хо!“

Вгледа се в семейния портрет. Гарвин стоеше зад трите си деца — двама синове и дъщеря. Сигурно това беше Дженифър. Жена му Хариет бе застанала отстрани. На снимката Гарвин се усмихваше, леко отпуснат ръка върху рамото на дъщеря си — висока, спортен тип, с късо подстригана и къдрава светлоруса коса.

— По дяволите! — гласно изруга Сандърс.

Припряно обърна страниците на първия материал, за да погледне снимката на Джонсън. Сравни я със следващата Нямахте съмнение какво е направила Сандърс зачете останалата част от статията:

Като новопостъпила в „Диджи Ком“ госпожа Джонсън носи със себе си голям делови заряд, искрящо чувство за хумор и зашеметяващ удар в софтбола. Прекрасно изпълнение на отбора на „Диджи Ком“! Добре дошла. Мередит!

Почитателите ѝ никак не са изненадани, че е била финалистка на конкурса за красота „Мис Кънектикът“ за девойки. Като студентка във „Васар“ Мередит е била ценен член както на отбора по тенис, така и на кръжока по ораторско майсторство. Членувала е и във „Фи Бета Капа“. Първата ѝ специалност е психология, втората — отклонения в психическото развитие и поведението. Да се надяваме, че втората ти специалност няма да потрябва тук.

Мередит! В Станфорд тя получава с отличие магистърска степен и е сред първенците на випуска. Мередит сподели с нас: „Възхитена

съм, че идвам в «Диджи Ком», и с нетърпение очаквам вълнуваща кариера в тачи ориентирана към бъдещето фирма.“ Кой от нас би могъл да го каже по-добре, госпожо Джонсън!

— Няма майтап! — възкликна Сандърс.

Повечето от фактите не му бяха известни. Още от началото Мерedit работеше в Кюпъртино и той не се виждате с нея. Един-единствен път я срещна скоро след постъпването ѝ във фирмата, още преди да промени прическата си. Прическата и какво още?

Внимателно се вгледа в двете снимки. Имаше още някаква неуловима разлика. Дали не се бе подложила на пластична операция? Никой не можеше да каже със сигурност. Но външният ѝ вид беше значително променен.

Продължи да разглежда останалите броеве по-бързо, убеден, че вече е научил каквото има да научава. Сега прехвърляше само заглавията.

ГАРВИН ИЗПРАЩА ДЖОНСЪН В ТЕКСАС ЗА ПРОВЕРКА НА ЗАВОДА В ОСТИН

ДЖОНСЪН ЩЕ ОГЛАВИ СЕКТОРА ЗА КОНТРОЛ ВЪРХУ НОВИТЕ ПРОЕКТИ

ДЖОНСЪН НАЗНАЧЕНА НАЧЕЛО

НА ОПЕРАТИВНИЯ ОТДЕЛ

ПОД ПРЯКОТО РЪКОВОДСТВО НА ГАРВИН

ДЖОНСЪН: ТРИУМФ В МАЛАЙЗИЯ. РАЗРЕШЕН ТРУДОВ СПОР

НАШАТА ИЗГРЯВАЩА ЗВЕЗДА МЕРЕДИТ ДЖОНСЪН. ВЕЛИКОЛЕПЕН РЪКОВОДИТЕЛ: ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИ ТЕХНИЧЕСКИ УМЕНИЯ

Последното заглавие бе над обширен очерк за Джонсън, поместен на видно място на втора страница на бюлетина Бе съвсем неотдавнашен, в предпоследния брой на „Ком Лайн“. На фона на последните събития Сандърс осъзна, че материалът е предназначен за вътрешна консумация — да сломи съпротивата преди юнския десант. Със статията Кюпъртино изпробваше дали Мерedit ще е приемлив ръководител на техническите отдели в Сиатъл. Само че Сандърс не бе забелязал всичко това. А и никой не му беше споменал нищичко.

В материала се подчертаваше усетът ѝ към техническите въпроси, придобит по време на работата ѝ във фирмата. Бяха цитирани

нейните думи: „Още в «Новел» започнах кариерата си в техническата област. Техниката винаги е била първата ми любов и с удоволствие бих се върнала към нея. В края на краищата големите технически новости са сърцевината на устремена към бъдещето фирма като «Диджи Ком». Всеки добър ръководител в нея трябва да може да управлява техническите отдели.“

Ето!

Сандърс погледна датата — втори май. Материалът бе излязъл преди месец и половина. А това означаваше, че е писан поне две седмици по-рано.

Както подозираше Марк Луин, Мередит Джонсън е знаела, че ще оглави направлението за нови изделия най-малко преди два месеца. Излизаше, че Сандърс никога не е влизал в сметките за дължността. Не е имал никакъв шанс.

Всичко е било предрешено.

Още преди месеци.

Изпсува, отнесе статиите до копирната машина, направи копия, прибра бюлетините на полицата и излезе от пресслужбата.

Отиде при асансьора. Вътре беше Марк Луин.

— Здравсти, Марк — поздрави го Сандърс. Луин не отговори. Сандърс натисна копчето за партера. Вратите се затвориха.

— Дано знаеш какви ги вършиш — сопна се Луин.

— Мисля, че да.

— Защото можеш да забъркаш голяма каша за всички. Ясно ли ти е?

— Каква каша?

— Не ни влиза в работата, че ти се пече яйце.

— Кой е казал, че ви влиза?

— Не знам какво ти става — каза Луин. — Закъсняваш за работа, не ми се обаждаш, въпреки че си обещал... Какво има, да нямаш неприятности у дома? Някаква история със Сюзан ли?

— Това няма нищо общо със Сюзан.

— Така ли? Аз пък мисля, че има. Закъсняваш два поредни дни и после ходиш като завеян. Живееш в някакъв измислен свят. Том. Какво, по дяволите, си търсил в кабинета на Мередит по никое време?

— Тя ме извика. Нали е началник? Да не би според теб да е трябвало да откажа?

Луин поклати глава с отвращение.

— Не ми се прави на вода ненапита. Не поемаш ли отговорността поне за нещо?

— Какво...

— Слушай, Том, всички във фирмата знаят, че Мередит е акула. Викат ѝ Мередит Човекоядката. Голямата бяла акула. На всички им е известно, че е протеже на Гарвин и може да прави каквото си поиска. А тя иска да се забавлява със сладурчета, готови да цъфнат в кабинета ѝ в края на работното време. Пийва винце, разгорещява се и иска да бъде обслужена. От разносвач, от стажант, от млад счетоводител. Който и да е. И никой не смее дума да обели, защото според Гарвин тя е ангелче с крилца. Е, как така всички във фирмата го знаят, само ти не си чувал?

Сандърс беше слисан. Не знаеше как да отговори. Втренчи поглед в Луин, който бе застанал съвсем близо до него — приведен, с ръце в джобовете. Усещаше дъха му върху лицето си. Но едва чуваше думите му, сякаш идваха от огромно разстояние.

— Хей, Том. Ходиш по същите коридори и дишаш същия въздух, както всички останали. Знаеш кой какво прави. Отиваш в кабинета ѝ... и си съвсем наясно какво ще стане. Мередит само дето не обяви на всеослушание, че иска да те начука. Цял ден те докосва по ръката, хвърля ти многозначителни погледи, притиска се в тебе. „О, Том. Толкова се радвам да те видя отново.“ И след всичко това продължаваш да твърдиш, че не си знаел какво ще се случи в кабинета ѝ? Майната ти. Том. Ти си глупак.

Вратите на асансьора се отвориха. Фоайето на партера беше пусто и вече тъмно от юнския здрач. Навън ръмеше. Луин тръгна към изхода, после се обърна. Гласът му прогърмя във фоайето.

— Разбираш ли — извика той, — че се държиш като жена. Жените все това повтарят: „Кой, аз ли? И през ум не ми е минавало.“ Само едно знаят: „О, не съм виновна аз. Откъде да знам, че ще се напия, ще го целуна, ще ида в стаята му и ще легна на леглото му, за да ме начука. За Бога, никога!“ Глупости, Том. Безотговорни дрънканици. Помисли хубавичко какво ти казвам, защото и други освен теб са се старали много във фирмата и не искаме да изпортиш сливането и

обособяването на акционерното дружество. Твърдиш, че не загреваш кога една жена ти е навита — твоя работа. Искаш да съсипеш живота си — чудесно. Но ако опиташ да съсипеш моя, ще те сложа на място.

Луин си тръгна. Вратите на асансьора започнаха бавно да се затварят. Сандърс протегна ръка, вратите се затвориха през пръстите му. Той се дръпна, вратите пак се отвориха. Забърза през фоайето след Луин и го сграбчи за рамото.

— Марк, почакай, слушай...

— Нямам какво да ти кажа. Имам деца, имам задължения. Ти си глупак.

Луин освободи рамото си, бутна вратата, излезе навън и забърза по улицата.

В затварящите се стъклени врати проблесна русо отражение. Сандърс се обърна.

— Стори ми се малко нечестно — обади се Мередит Джонсън, застанала на пет-шест метра зад него, при асансьорите. Беше облечена спортно, в тъмносин клин и памучен пуловер, в ръката си носеше спортен сак. Изглеждаше красива и определено сексапилна. Сандърс се напрегна: във фоайето нямаше никой. Бяха само двамата.

— Да — каза Сандърс, — беше нечестно.

— Спрямо жените, да — поясни Мередит. Преметна сака през рамо, от движението пуловерът ѝ се вдигна и оголи корема над ластика на клина. Тя поклати глава и отметна косите от лицето си. Известно време мълча, после подхвана: — Искам да ти кажа, че съжалявам за цялата история. — Започна да се приближава към него с уверена походка, почти като дебнещ хищник. Сниши глас. — Не съм искала да се получи така, Том. — Приблужи се още малко, движеше се съвсем бавно, сякаш се боеше да не го пропъди. — Към теб изпитвам само най-топли чувства. — Още по-близо. — Само най-топли. — По-близо. — Все още те желая, Том, то е по-силно от мен. — По-близо. — Извинявай, ако с нещо съм те засегнала. — Сега вече стоеше съвсем близо до него, тялото ѝ почти се притискаше в неговото, гърдите ѝ бяха на сантиметри от ръката му. — Искрено съжалявам, Том. — прошепна Мередит. Изглеждаше преизпълнена с чувства, гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха ритмично, очите ѝ бяха влажни и молещи. — Можеш ли да ми простиш? Моля ти се! Знаеш как се чувствам.

Сандърс усети предишната тръпка. Стисна зъби.

— Мередит. Миналото си е минало. Стига толкова! Тя веднага смени тона и махна с ръка към изхода.

— Слушай, колата ми е тук наблизо. Искаш ли да те закарам донякъде?

— Не, благодаря.

— Вали. Мислех, че ще ти е по-удобно с кола.

— Не, благодаря.

— Само защото вали.

— Тук, в Сиатъл, непрекъснато вали — отбеляза Сандърс.

Мередит сви рамене, отиде до вратата и се облегна на нея, като предизвикателно изпъна бедро. Погледна Сандърс и се усмихна.

— Напомняй ми никога да не слагам клин в твое присъствие. Неловко е, възбуждам се и ще ми проличи.

После се извъртя, блъсна вратата и бързо се качи на задната седалка в чакащата я отпред кола. Затвори вратата, обърна се и весело му помахна. Автомобилът потегли.

Сандърс отпусна юмруци. Пое дълбоко дъх и бавно издиша. Цялото му тяло беше напрегнато. Почака колата да изчезне от погледа му, после излезе ѝа улицата. Усети по лицето дъжда и хладния вечерен вятре.

Махна на едно такси.

— Хотел „Четири сезона“ — каза той на шофьора.

В таксито Сандърс гледаше през прозореца и дишаше дълбоко. Не му стигаше въздухът. Срещата с Мередит го извади от равновесие. Особено веднага след разговора с Луин. Думите му го бяха разтревожили, но към него човек не можеше да се отнася прекалено сериозно. Луин беше артистична натура, лесно се палеше и всъщност освобождаваше натрупаното творческо напрежение с изблици на гняв. Почти винаги беше ядосан на нещо. Луин обичаше да се ядосва. Сандърс го познаваше много отдавна. Лично той не проумяваше как го издържа Адел, жената на Марк. Беше от онези невероятно спокойни, почти флегматични жени, които могат да разговарят по телефона, докато децата пълзят наоколо, дърпат я и непрекъснато ѝ задават въпроси. По същия начин просто оставяше мъжа си да беснее, докато тя си вършеше работата. Всъщност всички просто оставяха Луин да се

набеснее, защото знаеха, че в края на краищата гневът му не значи нищо.

Но беше вярно и че Луин притежава особен нюх да усеща накъде духа вятърът. Именно в това се криеше тайната на успеха му като проектант. Той можеше да заяви: „Пастелни тонове“, и всички да се ужасят от новото цветово решение. Но след две години, когато първите изделия вече излизаха от производството, пастелните цветове се оказаха любими на всички. Затова Сандърс бе принуден да признае, че рано или късно хората щяха да повтарят казаното от Луин. Главният проектант му беше обяснил какво си мислят останалите във фирмата: че Сандърс им подлива вода.

„Чудо голямо“, помисли си той.

Колкото до Мередит, Сандърс имаше отчетливото усещане, че тя си е поиграла с него във фоайето — дразнеше го и го подмяташе като играчка. Откъде ли Мередит черпеше своята увереност? Сандърс бе отправил много тежки обвинения срещу нея. И въпреки всичко тя се държеше така, сякаш не я заплашваше никаква опасност. Нейната невъзмутимост, безразличието ѝ силно го смущаваха. Те означаваха само едно — убедеността ѝ, че може да разчита на подкрепата на Гарвин.

Таксито спря в алеята пред хотела Сандърс забеляза колата на Мередит отпред. Тя говореше нещо на шофьора. Обърна се и го видя...

Сандърс нямаше друг изход, освен да слезе от таксито и да се запъти към входа.

— Следиш ли ме? — попита го Мередит с усмивка.

— Не.

— Честно?

— Да, Мередит, честно.

Приблизиха се до ескалатора от улицата към фоайето на хотела. Сандърс застана зад Мередит. Тя извърна поглед към него.

— Жалко, искаше ми се да ме следиш.

— Да де. Но си сбъркала.

— Щеше да е много хубаво — усмихна се подканящо тя.

Сандърс не знаеше какво да каже, само поклати глава. Двамата мълчаха, докато не стигнаха до богато украсеното фоайе с високи тавани. Тогава Мередит се обади:

— Аз съм в стая четиристотин дваайсет и три. Заповядай когато поискаш. — И тръгна към асансьорите.

Сандърс я почака да изчезне от погледа му, после прекоси фоайето и зави наляво към ресторанта. Още от прага забеляза Дорфман, който вечеряше на ъгловата маса с Гарвин и Стефани Каплан. Макс говореше и жестикулираше разпалено. Гарвин и Каплан внимателно го слушаха, леко приведени напред. Сандърс си спомни, че някога Дорфман е бил директор на фирмата — и то много силен според разказите. Именно той убедил Гарвин да разнообрази модемите с клетъчни телефони и безжична съобщителна техника още когато никой не съзирал връзката между компютрите и телефоните. Взаимовръзката беше очевидна сега, но не и в началото на осемдесетте години, когато Дорфман бе изрекъл: „Вашият бизнес не е в хардуера. Вашият бизнес е в съобщенията. В достъпа до информация.“

Бе определил и ръководството във фирмата. Предполагаше се, че Каплан дължи поста си на пълното му одобрение. Сандърс бе дошъл в Сياتъл пак по негова препоръка. И Марк Луин бе назначен благодарение пак на него. Заместник-ръководители бяха изчезвали един след друг през годините, защото според Дорфман им липсваше проникателност или хъс. Той можеше да бъде както мощен съюзник, така и смъртен враг.

Не по-малко силна бе позицията му по време на сливането. Макар да се бе оттеглил от директорското място още преди години, Дорфман продължаваше да бъде един от големите акционери в „Диджи Ком“. Думата му все още тежеше пред Гарвин. Беше запазил също връзките и доброто си име сред деловите и финансовите кръгове, които значително улесняваха подобни сливания. Одобреше ли Дорфман условията на сливането, почитателите му в „Голдман, Сач“ и в Първа бостънска банка моментално щяха да уредят отпускането на средства. Но ако той изразеше недоволство, ако само намекнеше, че сливането на двете фирми е неразумно, сделката щеше да се провали. Всички го знаеха. Всички много добре разбираха властта, която Дорфман притежава. И на първо място самият той.

Сандърс се засуети на входа на ресторанта, не му се искаше да влиза. След малко Дорфман вдигна очи и го забеляза. Без да прекъсва да говори, той едва забележимо поклати глава: „Не.“ После продължи разговора и лекичко потупа с пръст часовника си. Сандърс кимна,

върна се във фоайето и седна. Сложи върху коленете си фотокопията от бюлетина „Ком Лайн“. Запредиства ги и пак се взря в променения външен вид на Мередит.

След няколко минути Дорфман излезе с инвалидната си количка.

— И така, Томас. Радвам се, че в живота ги няма скука

— Какво значи това?

Дорфман се засмя и махна към ресторанта

— Тук говорят само за това. Цялата вечер единствената ни тема сте ги и Мередит. Всички са толкова развълнувани. Толкова разтревожени.

— Включително и Боб ли?

— Да, разбира се. Включително и Боб. — Дорфман избута количката по-близо до Сандърс. — Сега няма как да поговорим. Има ли нещо особено?

— Мисля, че си заслужава да погледнеш това — каза Сандърс и подаде фотокопията на Дорфман.

Смяташе, че възрастният човек ще занесе снимките на Гарвин и ще му изясни какво всъщност става Дорфман за миг ги погледна съсредоточено.

— Каква прекрасна жена — каза той. — Истинска красавица.

— Виж разликата Макс. Виж как се е променила Дорфман сви рамене.

— Сменила е прическата. И добре е сторила Е, и какво?

— Според мен си е правила и пластична операция.

— Не бих се учудил — отбеляза Дорфман. — Все повече жени го правят. За тях пластичната операция е нещо като миенето на зъбите.

— Побиват ме тръпки.

— Защо? — попита Дорфман.

— Защото е с умисъл, ето защо.

— Какво значи „с умисъл“? — сви рамене Дорфман. — Просто е изобретателна. Браво на нея.

— На бас се хващам, че Гарвин изобщо не усеща как го действа Мередит — каза Сандърс.

— Не се тревожа за Гарвин — пак поклати глава Дорфман. — Тревожа се за теб, Томас, и за твоя бурен изблик... мм?

— Ще ти кажа защо избухнах. Защото една жена може да пробута такива мръсни номерца, но за един мъж е немислимо. Тя

променя външния си вид, облича се като дъщерята на Гарвин, държи се като нея и така се стреми да извлече изгода за себе си. Защото е съвсем сигурно, че няма как да подражавам на дъщеря му.

Дорфман въздъхна и поклати глава.

— Томас, Томас!

— Не съм ли прав?

— Приятно ли ти е всичко това? Имам чувството, че гневът ти доставя удоволствие.

— Не е вярно.

— Тогава се откажи — натърти Дорфман и обърна инвалидната количка право към Сандърс. — Стига си говорил глупости, приеми очевидната истина. Младите хора правят кариера във фирмите, като се съюзяват с мощни ръководители. Така ли е?

— Да.

— Винаги е било така. Някога съюзът е бил явен — чирак и майстор или ученик и учител. Нещата са били подредени, нали? Днес обаче подредбата не е явна. Днес говорим за наставници. Младите в бизнеса имат наставници. Така ли е?

— Добре...

— Така А как младите се сближават с наставниците си? Как слава това? Първо, винаги са на разположение на висшестоящия, помагат, изпълняват, поръчки. Второ, стремят се да бъдат привлекателни за наставника — подражават на неговите вкусове и предпочитания. Трето, защитават неговата кауза във фирмата.

— Чудесно — каза Сандърс. — Какво общо има това с пластичните операции?

— Помниш ли времето, когато дойде на работа в „Диджи Ком“ в Кюпъртино?

— Да, помня.

— Дойде от ДЕК. Нали беше през 1980 година?

— Точно така.

— В ДЕК беше свикнал да идваш на работа всеки ден с костюм и вратовръзка. Но когато те назначиха в „Диджи Ком“, забеляза, че Гарвин носи джинси. Скоро и ти се появи в джинси.

— Разбира се. Такъв беше стилът във фирмата.

— Гарвин беше привърженик на отбора „Джайънтс“. Ти започна да ходиш на мачове в „Кандълстик Парк“. — Но той беше шефът, за

Бога!

— Освен това Гарвин обичаше голфа Затова и ти се захвана с голф, въпреки че го ненавиждаше. Помня как ми се оплакваше, че не понасяш този спорт. Тъпо ти се виждаше да гониш като смахнат топчицата.

— Слушай! Не съм си правил пластична операция, за да приличам на дъщеря му.

— Защото не ти се е налагало, Томас. — Дорфман разпери ръце от досада. — Не разбираш ли? Гарвин имаше слабост към агресивни мъжкари, които пият бира, псуват и задирят жените. И ти навремето се държеше точно по този начин.

— Бях млад. Младите са такива.

— Не, Томас. Гарвин искаше младите мъже да са такива — поклати глава Дорфман. — По-голямата част от всичко това става несъзнателно. Привличането е несъзнателно, Томас. Но задачата да постигнеш привличане е съвсем различна — зависи дачи си от същия или от другия пол. Ако наставникът ти е мъж, ще почнеш да се държиш като негов син, брат или баща. Или като самия него на млади години, така той си спомня за себе си. Така ли е? Аха съгласен си. Добре. Но ако си жена положението е съвсем различно. Трябва да играеш ролята на дъщеря, любовница или съпруга на наставника си. Или пък на сестра. Във всеки случай е различно.

Сандърс се намръщи.

— Забелязвам същото и сега, когато все повече жени стават началници — продължи Дорфман. — Мъжете често не успяват да изградят подходящи взаимоотношения, защото не знаят как да действат като подчинени на жена. Не им е удобно. В други случаи обаче лесно възприемат определена роля спрямо жената. Те са послушният син или олицетворение на любовника или съпруга. Ако се справят добре с ролята, жените във фирмата побесняват, защото разбират, че не могат да се конкурират с мъжете в ролята на любовник или съпруг на шефката Затова им се струва, че мъжете са поставени в по-изгодно положение.

Сандърс мълчеше.

— Разбираш ли? — попита го Дорфман.

— Излиза, че го правят и мъжете, и жените.

— Да, Томас. Неизбежно е. Такъв е процесът.

— Не се занасяй, Макс. Тук няма нищо неизбежно. Смъртта на дъщеря му беше за Гарвин лична трагедия. Той беше разстроен и Мередит се е възползвала от...

— Стига! — ядоса се Дорфман. — Да не искаш да промениш човешката природа? Винаги ще има трагедии. И хората винаги ще се възползват. Нищо ново. Мередит е умна. Приятно е да видиш една интелигентна, изобретателна жена, която отгоре на всичко е и красива. Тя е дар Божии. Очарователна е. Там е работата, Томас. И то не от днес.

— Какво значи...

— Но вместо да решаваеш проблема, ти си губиш времето с такива... дреболии. — Дорфман му върна снимките. — Те нямат никакво значение, Томас.

— Макс, ще...

— Никога не си бил добър играч в служебните игри, Томас. Не там ти е силата. Тя е в друго: ти можеш да подхванеш един технически проблем, да го разчепкаш, да размърдаш техническите специалисти, да ги насърчаваш или заплашваш, но в края на краищата да намериш решението. Можеш да се справиш. Не съм ли прав?

Сандърс кимна.

— А сега пренебрегваш силните си страни, за да се захванеш с чужда игра.

— Какво искаш да кажеш?

— Смяташ, че като я заплашваш със съд, оказваш натиск върху нея и върху фирмата. Нищо подобно, само се оставяш в ръцете ѝ. Позволяваш ѝ да определя правилата на играта, Томас.

— Длъжен бях да направя нещо. Тя наруши закона.

— Била нарушила закона! — подигравателно повтори Дорфман със саркастична извивка на гласа. — Ох, недей! А си толкова беззащитен. Съчувствам ти за тежкото положение.

— Не е лесно. Тя има големи връзки. Много силни хора я поддържат.

— Така ли? Всеки, който има силни поддръжници, има и силни противници. А противниците на Мередит никак не са малко.

— Повярвай ми, Макс — разгорещи се Сандърс, — тя е опасна. Тя е от този тип хора, за които фасадата е най-важна, само фасадата, зад нея дрънчи на кухо.

— Да — кимна одобрително Дорфман. — Не е никакво изключение от правилото за днешни те млади ръководители. Много ги бива по фасадата. Обичат да се дуят като пуяци и да извличат от това дивиденди. Страхотно, няма що!

— Според мен тя не е подготвена да ръководи направлението.

— И така да е — отсече Дорфман. — Какво значение има това за тебе? Ако не е подготвена, Гарвин рано или късно ще го разбере и ще я смени с някой друг. Но тогава ти отдавна ще си изхвъркнал. Защото ще изгубиш, Томас. Нея по я бива в задкулиските игри, отколкото теб. Открай време е така.

Сандърс кимна.

— Тя е безскрупулна.

— Безскрупулна, та безскрупулна. Обиграна. Притежава нюх, който на теб ти липсва. Ще изгубиш всичко, ако се инатиш и я караш и занапред така. И ще си получиш заслуженото, защото ще си се държат като последен глупак.

Известно време Сандърс мълча.

— Какво ми препоръчваш да направя? — попита накрая.

— Аха. Значи искаш съвет?

— Да.

— Наистина ли? — усмихна се Дорфман. — Съмнявам се.

— Да, Макс, наистина.

— Добре. Ето ти един съвет от мен. Върви при Мередит да ѝ се извиниш, извини се и на Гарвин и си върши работата ’

— Не мога

— Тогава не искаш съвет.

— Не мога да го направя, Макс.

— От гордост ли?

— Не, но...

— Заслепен си от гняв. Как смее тази жена да се държи по такъв начин? Нарушила е закона и трябва да отговаря за постъпките си. Опасна е, трябва да бъде спряна. Изпълнен си със сладко опияняващо възмущение. Прав ли съм?

— По дяволите, Макс. Просто не мога да го направя, това е всичко.

— Разбира се, че можеш. Искаш да кажеш, че няма да го направиш.

— И така да е. Няма Дорфман сви рамене.

— Тогава какво искаш от мен? Идваш за съвет, за да го отхвърлиш ли? Нищо ново. — Дорфман се ухили. — И в други мои съвети няма да се вслушаш.

— Кой например?

— Какво те интересува, щом няма да ме послушаш?

— Кажи, Макс.

— Сериозно ти говоря. Няма да ме послушаш. Губим си времето. Върви си.

— Просто ми кажи, моля те! Дорфман въздъхна.

— Но само защото те помня от времето, когато беше разумен. Първо. Слушаш ли?

— Да, Макс. Слушам те.

— Първо. Знаеш всичко за Мередит Джонсън, което ти е необходимо. Затова засега забрави за нея. Тя не ти е грижа.

— Какво значи това?

— Не ме прекъсвай. Второ. Играй своята собствена игра, не нейната.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че трябва да решиш проблема.

— Кой проблем? Съдебното дело ли?

Дорфман изсумтя и разпери ръце.

— Невъзможен си. Само си губя времето.

— Искаш да кажеш, че трябва да се откажа от делото ли?

— Ама ти не разбираш от дума! Реши проблема! Направи онова, за което най-много те бива. Свърши си работата. Сега си върви.

— Но, Макс...'

— Не, нищо не мога да направя за теб — каза Дорфман. — Твоя работа. Всеки сам отговаря за собствените си грешки. Трябва да се връщам при гостите си. Не забравяй обаче какво ти казах, Томас. Не го проспивай. И помни, всяка човешка постъпка има причина. Всички постъпки представляват решаване на проблем. Дори твоите, Томас.

Дорфман обърна инвалидната количка и се върна в ресторанта.

„По дяволите, Макс“, помисли той, докато вървеше по Трета улица във влажната вечер. Беше вбесяващо, че Макс никога не казваше онова, което мислеше. Там е работата, Томас. И то не от днес.

Какво, по дяволите, означаваше това?

Макс беше отвратителен. Можеше да ти скъса нервите. Тъкмо такива спомени бяха оставили у Сандърс повечето съвещания от времето, когато той беше в Управителния съвет на „Диджи Ком“. Сандърс неизменно се прибираще изтощен от тях Някога в Кюпъртино по-младшите ръководители бяха кръстили Макс Любителя на гатанките.

Всички човешки постъпки представляват решаване на проблем. Дори твоите, Томас.

Сандърс поклати глава. Звучеше безсмислено. А междувременно трябваше да свърши много работи. В края на улицата намери телефонна будка и набра номера на Гари Босак. Беше осем часът. Босак си бе у дома. тъкмо бе станал от леглото и бе направил кафето преди началото на работния си ден. Сандърс си представи как той се прозява пред пет-шест модема и компютърни монитора и се кани да започне ровенето из базите данни.

Телефонът даде сигнал „свободно“ и се включи телефонен секретар. „Тук е «НЗ Профешънъл Сървисиз». Оставете съобщение.“ Продължителен звуков сигнал.

— Гари, обажда се Том Сандърс. Знам, че си вкъщи, обади се.

Нещо изщрака и се чу гласът на Босак.

— Хей! Последният човек, за когото си мислех, че може да позвъни. Откъде се обаждаш?

— От автомат.

— Добре. Как вървят нещата, Том?

— Гари, трябват ми някои работи. Да погледнеш едни данни.

— Хм... Служебни или лични?

— Лични.

— Хм... Том, доста съм зает тези дни. Можем ли да го отложим за следващата седмица?

— Ще бъде много късно.

— Но съм страшно зает.

— Гари, какво става?

— Не се прави на ударен, Том. Много добре знаеш.

— Имам нужда от помощ, Пари.

— Хм! С удоволствие бих ти помогнал. Но току-що ми се обади Блакбърн и ме предупреди, че ако се захвана с теб по какъвто и да било

въпрос, още утре в шест сутринта хората от

ФБР ще цъфнат и ще претърсят апартамента ми.

— Господи! Кога ти се обади?

— Преди около два часа.

Преди два часа. Блакбърн го беше изпреварил.

— Гари...

— Хм! Знаеш, че винаги съм имал слабост към тебе. Том. Но не и този път. Разбрахме ли се? Трябва да вървя.

Щрак.

— Честно казано, нищо не ме учудва — каза Фернандес и отмести картонената чиния.

Двамата със Сандърс бяха хапнали сандвичи в нейния кабинет. Беше девет часът вечерта, съседните кабинети вече бяха тъмни, но телефонът й продължаваше да звъни и често прекъсваше разговора им. Навън пак заваля. Изтреця гръмотевица и през прозореца Сандърс видя летни светкавици.

Седнат в опустялата адвокатска кантора, той имаше усещането, че е сам-самичък в целия свят, ако не се броят Фернандес и пълзящият мрак. Събитията се развиваха много бързо: сутринта още не я познаваше, а сега животът му в известен смисъл зависеше от нея. Той се вкопчваше във всяка нейна дума.

— Преди да продължим, искам да подчертая едно — каза Фернандес. — Правилно не сте се качили в колата с Джонсън. Никога повече не бива да оставате насаме с нея. Дори за няколко минути. Никога, при никакви обстоятелства. Ясно ли е?

— Да.

— В противен случай с вас е свършено.

— Няма.

— Добре. И така Водих дълъг разговор с Блакбърн. Както можете да се досетите, оказват му голям натиск да намери решение на проблема. Опитах се да отложа срещата с посредника за следобед. Той намекна, че фирмата е готова да действа, и държи да не се протака. Тревожи се колко ще продължат преговорите. Затова утре почваме в девет.

— Добре.

— Хърб и Алън са напреднали. Според мен утре ще са в състояние да ни помогнат. Статиите за Джонсън също ще ни влязат в работа — каза Фернандес и погледна фотокопията от „Ком Лайн“.

— Защо? Според Дорфман те нямат нищо общо.

— Прав е, но документират пътя ѝ във фирмата и оттам можем да извлечем сведения. Има за какво да се хванем. Същото е със съобщението по електронната поща от вашия приятел. — Адвокатката се намръщи, загледана в разпечатката. — Адресът е от „Интернет“.

— Да — изненадано потвърди Сандърс.

— Сътрудничим с компютърни фирми и ще помоля някого да провери. — Фернандес отмести листа. — Сега да видим докъде сме стигнали. Не сте могли да разчистите бюрото, защото вече е било претърсено.

— Точно така.

— Щели сте да изтриете информацията в компютъра, но са ви извадили от системата.

— Да.

— Което означава, че не можете да промените нищо.

— Правилно. Нищо не мога да направя. Като секретарка съм.

— Щяхте ли да промените нещо в компютърната информация?

Сандърс се поколеба — Не. Но най-малкото щях да огледам добре.

— Сещате ли се за нещо по-особено?

— Не.

— Господин Сандърс — натърти Фернандес, — искам да уточня, че не изразявам никакво отношение. Просто се опитвам да се подготвя за онова, което може да се случи утре. Искам да съм наясно какви изненади биха могли да ни сервират.

Сандърс поклати глава.

— В компютъра няма нищо, което да ме притеснява.

— Добре ли помислихте?

— Да.

— Хубаво. Тъй като утре ще започнем рано, идете се наспете. Искам утре да бъдете във форма. Ще успеете ли да заспите?

— За Бога, нямам представа.

— Вземете сънотворно, ако се наложи.

— Ще се оправя.

— Тогава прибирайте се у дома и лягайте да спите, господин Сандърс. Ще се видим утре сутринта. Сложете костюм и вратовръзка. Имате ли синьо сако?

— Блейзър.

— Чудесно. Строга вратовръзка и бяла риза. Никакви лосиони след бръснене.

— Никога не се обличам така за работа

— Утре няма да е обикновен работен ден, господин Сандърс. Точно в това е въпросът. — Тя се изправи и му подаде ръка за довиждане. — Наспете се. И се помъчете да не се тревожите. Според мен всичко ще се оправи.

— Сигурен съм, че така успокоявате всичките си клиенти.

— Така е, но обикновено съм права. Наспи се. Том. Ще се видим утре.

Сандърс се прибра в тъмната празна къща. Куклите Барби на Елайза бяха нахвърляни безредно върху кухненския плот. Изцапаното със зелена бебешка каша лигавниче на сина му бе метнато до мивката. Сандърс приготви кафеварката за сутринта и се качи на горния етаж. Мина покрай телефонния секретар, но не го погледна и не забележа мигащата лампичка.

Докато се събличаше в банята на горния стаж, видя на огледалото бележка, която Сюзан бе залепила: „Извинявай за обяда. Вярвам ти. Обичам те. С.“

Съвсем в стила ѝ — първо да избухне и после да се извинява. Но той се зарадва на бележката и помисли дали да не ѝ се обади. Във Финикс обаче беше почти полунощ, значи бе прекалено късно. Сюзан сигурно вече спеше.

Но като поразмисли, Сандърс реши, че не му се иска да ѝ се обажда. Както жена му бе казала в ресторанта, цялата история нямаше нищо общо с нея. Той беше сам. И щеше да остане сам.

Както бе по шорти, отиде в тесния кабинет. Нямаше факсове. Включи компютъра и зачака екранът да светне

Мигаше знакът на електронната поща. Сандърс натисна бутона.

НЕ ВЯРВАЙ НА НИКОГО.

ПРИЯТЕЛ

Изключи компютъра и си легна.

СРЯДА

Сутрешните навици му подействаха успокояващо: облече се бързо, докато слушате телевизионните новини, които бе усилил докрай, за да запълнят с шум притихналата къща. Тръгна с колата в шест и половина и спря до фурната в Бейнбридж да си купи закуска и капучино, преди да се качи на ферибота.

Когато фериботът потегли от Уинслоу, Сандърс седна близо до кърмата, за да не вижда приближаващия се Сиатъл. Потънал в мисли, той гледаше през прозореца сивите облаци, надвиснали над тъмните води на залива. Май пак щеше да вали.

— Лош ден, а? — обади се женски глас.

Сандърс вдигна очи и видя Мери-Ан Хънтър, хубава и дребничка. Стоеше с отпуснати ръце и го гледаше загрижено. Също живееше в Бейнбридж. Мъжът ѝ беше морски биолог в университета. Двете със Сюзан бяха добри приятелки и често излизаха заедно да тичат за здраве. Но Сандърс почти не се засичаше с Мери-Ан на ферибота, защото тя обикновено тръгваше по-рано.

— Добро утро. Мери-Ан.

— Само не ми е ясно откъде са го взели — каза тя.

— За какво става дума? — не разбра Сандърс.

— Да не искаш да кажеш, че не си видял? Господи! Пишат за теб във вестниците. Том.

Тя му подаде сгънат под мишница вестник.

— Шегуваш се.

— Не. Кони Уолш пак напада.

Сандърс погледна първата страница, но не видя нищо. Започна бързо да разгръща по-нататък.

— В редакционните статии на втора страница е — обясни Мери-Ан. — Чети и плачи. Аз ще взема още кафе.

Тя се отдалечи, а Сандърс отвори вестника на втора страница.

КАК АЗ ВИЖДАМ НЕЩАТА

от Констънс Уолш

ГОСПОДИН СВИНСКИ В СЛУЖБАТА

Патриархатът блесна още веднъж с пълна сила. този път в една компютърна фирма, която ще нарека фирмата Х. В нея на висша ръководна длъжност е назначена блестяща и много компетентна жена. Но доста мъже във фирмата са готови на всичко, за да се отърват от нея.

Особено отмъстителен е един от тях, да го наречем господин Свински. Той не може да се примири с мисълта, че ще бъде подчинен на жена, и седмици наред води злостна кампания във фирмата, за да не допусне новото назначение. След провала си господин Свински прибегва към друг похват: обвинява новата си шефка, че го нападнала със сексуални намерения и едва не го изнасилила в своя кабинет. Наглата враждебност на твърденията му се равнява единствено на тяхната смехотворност. Някои от вас биха се запитали как е възможно една жена да изнасили мъж. Разбира се, отговорът е ясен: не е възможно. Изнасилването е престъпен акт на насилие. То се извършва от мъже, които потресаващо често прибегват до него, за да държат жените на място. Ето дълбоката истина за нашето общество и всички досегашни общества.

Жените от своя страна просто не потискат мъжете. Жените са беззащитни в мъжките ръце. А да се твърди, че една жена е изнасилила някого, е смехотворно. Но подобни мисли не тревожат господин Свински, който само се чуди как да очерни новата си началничка. Стигнал е дори дотам, че официално повдига обвинения в сексуален тормоз срещу нея!

Накратко, господин Свински притежава отвратителните навици на типичен патриарх. Както можете да се досетите, примери за това в живота му колкото щеш. Макар съпругата му да е известна адвокатка, той я принуждава да напусне работа и да се отдаде на дома и децата. В крайна сметка господин Свински не иска жена му да има своето място в деловия свят, където може да чуе за историите му с млади жени и прекомерно пиене. Вероятно се сеща, че и новата му шефка няма да одобри подобно поведение. Тя сигурно няма да допусне досегашните му системни закъснения за работа.

Затова господин Свински прибегва до подмолния си ход и кариерата в бизнеса на още една талантива жена е несправедливо

застрашена. Ще успее ли тя да удържи свинете в кочината на фирмата Х? Очаквайте още подробности.

— Господи! — възкликна Сандърс и зачете статията за втори път.

Хънтър се върна с две мукавени чашки капучино и му подаде едната.

— Заповядай. Май имаш нужда.

— Откъде са разбрали? — попита Сандърс. Хънтър поклати глава.

— Не зная. Изглежда, че отвътре изтича информация.

— От кого обаче?

Сандърс разсъждаваше, че за да излезе материалът в днешния брой, някой трябва да е разказал случката към три-четири часй предния ден. Кой изобщо във фирмата е знаел тогава, че Сандърс се кани да повдигне официално обвинение?

— Нямам представа — каза Хънтър. — Ще поразпитам.

— А коя е Констънс Уолш?

— Не си ли чел нейни материали? Редовно пише редакционни бележки в „Поуст-Интелидженсър“ — обясни Хънтър. — Феминистката гледна точка, ей такива работи. — Тя поклати глава — Как е Сюзан? Търсих я сутринта, но у вас не вдигаше никой.

— Замина за няколко дни. С децата.

Хънтър замислено кимна.

— Може би е направила добре.

— Така решихме.

— Тя знае ли?

— Да.

— А вярно ли е? Наистина ли я обвиняваш в тормоз?

— Да.

— Боже!

— Да — повтори Сандърс и кимна.

Мери-Ан дълго седя до него, без да продума. Просто седеше. Накрая проговори:

— Отдавна те познавам. Дано всичко се оправи.

— Дано.

Последва още една дълга пауза, докато най-после Мери-Ан се дръпна от масата й се изправи.

— Ще се видим по-късно, Том.

— Доскоро, Мери-Ан.

Сандърс разбираше чувствата ѝ. Бе изпитвал същото, когато обвиняваха в тормоз други хора от фирмата. Изведнъж се появяваше отчуждение. Независимо откога познаваш човека. Независимо дали сте приятели. Щом се повдигнеше обвинение, всички се отдръпваха. Защото всъщност никой не знаеше какво се е случило. Беше невъзможно да заемеш страна — дори когато става дума за приятел.

Гледаше я как се отдалечава — тънка, стегната фигурка в спортни дрехи, с кожено куфарче. Беше много нисичка Мъжете на ферибота изглеждаха грамадни около нея. Сандърс си спомни как веднъж Сюзан му обясни, че Мери-Ан решила да бяга за здраве, защото се бояла от изнасилване. „Просто ще ги надбягам“ — казата тя. Мъжете не знаели нищичко. Не познавали този страх.

Имаше обаче друг вид страх, който изпитваха само мъжете. Сандърс погледна статията във вестника с растящо и дълбоко неудобство. Ключовите думи и изрази го бодяха в очите: Отмъстителен... злостна... не може да се примири... нагла враждебност... изнасилване... престъпен акт... очерняне... истории с млади жени... прекомерно пиене... системни закъснения... несправедливо застрашена... свинете в кочината...

Характеристиките бяха нещо повече от неточни или неприятни. Бяха опасни. Както знаеше от случилото се с Джон Мастърс — история, която разтърси мнозина на ръководни места в Сиатъл.

Мастърс е петдесетгодишен, директор по маркетинга в „Микро Сим“. Стабилен човек, уважаван гражданин, женен от двацет и пет години, с две деца — голямата дъщеря в колеж, малката в началните класове на гимназиалния курс. Малката започва да има неприятности в училище, успехът ѝ се влошава и затова родителите я пращат на детски психолог. Психоложката изслушва дъщерята и заявява: „Знаеш ли, това е типичната история на дете, с което са блудствали. Случвало ли ти се е нещо такова в миналото?“ — „Ами — отвърща момичето, — няма нищо подобно.“ — „Помисли!“ — настоява психоложката.

Отначало момичето се съпротивлява, но психоложката упорства: „Помисли! Помъчи се да си спомниш!“ След известно време се появяват смътни спомени. Нищо определено, но сега психоложката вече си мисли, че сигурно има нещо гнило. Може би някога таткото е постъпил лошо.

Споделя подозренията си със съпругата След двайсет и пет години съвместен живот Мастърс и жена му се скарват. „Признай какви си ги вършил!“ — крещи тя.

Мастърс е изумен. Не може да повярва. Отрича всичко. „Лъжец! Махай се оттук!“ — казва съпругата и го изхвърля от дома.

По-голямата дъщеря взема самолета и се прибира от колежа. „Каква е тази лудост? — пита тя. — Знаеш, че татко не е направил нищо. Вразуми се!“ Но майката е вбесена. Дъщерята също. Веднъж започнали, нещата не могат да се спрат.

Според щатските закони психологът е длъжен да докладва всяко подозрение за блудство. Тя разказва за Мастърс пред щатските власти, които по закон са задължени да извършат разследване. Социална работничка разпитва дъщерята, съпругата и Мастърс, после семейния лекар и училищната медицинска сестра. Скоро историята се разчува.

Слухове за обвиненията достигат и до „Микро Сим“. Фирмата отстранява Мастърс от работа до изясняване на случая. Обясняват му, че не желаят репутацията им да бъде опетнена.

Животът на Мастърс се руши пред очите му. Малката му дъщеря не желае да разговаря с него. Жена му също. Той живее сам на квартира. Има финансови проблеми. Колегите го отбягват. Навсякъде го преследват укорителни погледи. Съветват го да си наеме адвокат. Толкова е объркан и разтърсен, че самият той има нужда от психиатрична помощ.

Адвокатът прави проучване и разкрива смущаващи подробности. Оказва се, че психоложката, която е повдигнала обвинението, разкрива блудство в повечето случаи. Докладвала е толкова много пъти, че щатските власти започват да я подозират в пристрастност, но са безсилни да направят каквото и да било — законът изисква разследване на всички сигнали. Натоварената със случая социална работничка е наказвана дисциплинарно за престараване при недоказани случаи. Общото мнение е, че тя е некомпетентна, но щатските власти не могат да я уволнят по обичайните мотиви.

Макар и да не е повдигнато официално, обвинението срещу Мастърс гласи, че е блудствал с дъщеря си през лятната ваканция след трети клас. Мастърс се замисля, осенява го едно хрумване. Изравя от шкафовете старите бележници и кален-дари. Оказва се, че цялото въпросно лято дъщеря му е прекарала на лагер в щата Мотана Когато

се е върнала у дома през август, Мастърс е заминат в командировка в Германия и се връща чак след като дъщеря му започнала училище.

Изобщо не е виждал дъщеря си цялото лято.

Психиатърът намира за съществено обстоятелството, че твърденията на дъщеря му за блудство се отнасят до период, когато извършването му с било невъзможно. Изводът му е, че дъщерята се е чувствала самотна и възпроизвежда самотата си в измислен спомен за блудство. Мастърс разказва всичко на жена си и дъщеря си. Двете изслушват доказателствата, признават, че може би са сгрешили датата, но продължават да настояват, че блудство е имало.

Въпреки всичко фактите за онова далечно лято карат щатските власт да прекратят разследването. „Микро Сим“ възстановява Мастърс на работа. Но той вече е пропуснал доста шансове за повишение, над него тегне неясен облак от предразсъдъци. Кариерата му е непоправимо съсипана. Жена му така и не се примирява и подава молба за развод. Мастърс повече не се вижда с малката си дъщеря. Голямата се разкъсва между враждуващите семейни групи и с течение на времето се среща с баща си все по-рядко. Мастърс живее сам, бори се да оправи живота си, получава инфаркт и едва не умира. Успява да се възстанови, но вече се среща с малцина приятели, става мрачен, пропива се и дотяга на всички. Отбягват го. Никой не може да отговори на неизменния му въпрос: „Къде сбърках? Какво е трябвало да направя? Как можех да предотвратя случилото се?“

Отговор няма, защото, естествено, той но никакъв начин не би могъл да го предотврати. Поне в съвременната обстановка с наложилото се мнение, че мъжете са виновни за всичко, в което ги обвиняват.

Мъжете понякога обсъждат помежду си дали да не съдят жените за неверни обвинения. Говорят за обезщетение за нанесени шегги. Но всичко си остава дотук. Междувременно всички променят поведението си. Правилата са нови и всички мъже ги знаят.

Не се усмихвай на дете на улицата, освен ако не си заедно с жена си. Никога не докосвай непознато дете. Не оставай насаме с чуждо дете дори за миг. Ако дете те покани в стаята си, не влизай без друг възрастен, за предпочитане жена. Не си позволявай на гости да вземаш на колене малки момиченца. Дори да протягат ръце, лекичко ги

отмествай. Ако зърнеш голичко момче или момиче, веднага извърни поглед. Или най-добре си тръгни.

Разумно е да внимаваш и със собствените си деца, защото, ако бракът не потръгне, жена ти ще те обвини. Тогава досегашното ти поведение ще се разглежда в неблагоприятна светлина: „О, той беше такъв любящ баща, дори прекалено.“ Или: „Прекарваше много време с децата. Все си стоеше вкъщи...“

Този свят на правила и наказания бе напълно непознат на жените. Видеше ли разплакано дете на улицата, Сюзан го вземаше на ръце. Правеше го автоматично, без да се замисли. Сандърс никога не би дръзнал да го стори. Поне сега.

Разбира се, промениха се и правилата в службата. Той познаваше мъже, които категорично отказваха да заминат в командировка с жена, да седнат до колегка в самолета или да идат да пийнат нещо с жена, без да присъства и трети човек. Сандърс смяташе, че подобна предпазливост е крайна, дори параноична. Сега обаче не беше толкова сигурен.

Сирената на ферибота го сепна и прекъсна мисълта му. Сандърс вдигна очи и видя черните купчини по кея Долман. Тъмните облаци продължаваха да вещаят дъждовно време. Той се изправи, закопча колана на шлифера и тръгна надолу да вземе колата си.

На път към залата за срещата с посредника Сандърс се отби за няколко минути в кабинета си да събере основната документация по устройството „Туинкъл“. Смяташе, че суфинта ще му трябва. Изненадан, завари Джон Конли, който разговаряше със Синди. Беше осем и петнайсет.

— О, Том — каза Конли. — тъкмо се опитвах да уговоря среща с теб. Синди ми обясняваше, че си много зает и може би няма да се появиш в кабинета си почти през целия ден.

Сандърс погледна Синди. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Да — потвърди гой, — поне сутринта.

— Ще ти отнема само няколко минути. Сандърс го покани с ръка в кабинета. След като Конли влезе, затвори вратата.

— Очаквам утрешното съвещание с нашия управител Джон Мардън — подхвана Конли. — Сигурно и ти ще се изкажеш.

Сандърс кимна неопределено. Не беше чувал за никакво съвещание. А утрешният ден му се струваше безкрайно далеч. Трудно се съсредоточаваше върху думите на Конли.

— Разбира се, всички трябва да вземем отношение по точките от дневния ред — продължи Конли. — Мен особено ме тревожи Остин.

— Остин ли?

— Имам предвид продажбата на завода там.

— Ясно — каза Сандърс. — Значи наистина беше така.

— Както знаеш, още от самото начало Мередит Джонсън категорично подкрепи продажбата — заяви Конли. — Това беше една от първите й препоръки, когато подготвихме сделката. Мардън се притеснява за приходите след сливането: сделката ще увеличи дълга, а не е лесно да се намерят финансови средства за развитие на високите технологии. Според Джонсън продажбата на завода в Остин ще намали задлъжнялостта. Аз обаче не се чувствам подготвен да преценя плюсовете и минусите на подобен ход. Ти на какво мнение си?

— За продажбата на завода в Остин ли?

— Да. Очевидно интерес проявяват и „Хитачи“ и „Моторола“. Затова е възможно продажбата да приключи бързо. Според мен точно това има предвид Мередит. Говорила ли е с теб?

— Не — каза Сандърс.

— Сигурно е много заета покрай новата работа — отбеляза Конли, като внимателно наблюдаваше Сандърс. — Какво мислиш за такава продажба?

— Не виждам належаща причина — отвърна Сандърс.

— Освен приходите другият й довод е, че производството на клетъчни телефони като цяло вече с навлязло в зрялата си фаза — допълни Конли. — Технологията е минала през етапа на експоненциалния растеж и вече се задържа. Големите печалби са минало. Отсега нататък ще има само постепенно неголямо увеличаване на продажбите, и то при все по-голяма жестока конкуренция от чужбина. Затова телефоните едва ли ще са основен източник на доходи в бъдеще. Разбира се, стои въпросът дали изобщо да бъдат произвеждани в Щатите. Голяма част от производството на „Диджи Ком“ вече е изнесено в други страни.

— Вярно — съгласи се Сандърс, — но това няма отношение към проблема. Първо, възможно е пазарът на клетъчни телефони да е

наситен, но отрасълът като цяло — безжичните съобщения — се намира в началната си фаза. В бъдеще ще се появят голям брой безжични служебни мрежи и полеви връзки. Затова пазарът се разширява, макар и не в посока на телефоните. Второ, твърдя, че безжичните изделия ще запазят значението си за бъдещето на фирмата, а за да запазим конкурентноспособност, трябва да произвеждаме и да продаваме. Ето защо трябва да поддържаме тесни връзки с потребителите, да държим сметка на бъдещите им интереси. Не бих се изтеглил точно сега. Щом „Моторола“ и „Хитачи“ виждат перспектива, защо ние сме на обратното мнение? Трето, според мен имаме задължение — ако щеш, към обществото — да запазим високоплатените квалифицирани работни места в Съединените щати. Другите държави не изнасят в чужбина добрите работни места. Защо да го правим ние? Всяко от решенията ни за изнасяне на производства другаде се основава на конкретни съображения и аз лично се надявам, че ще почнем да ги изтегляме обратно. Защото производството в чужбина е свързано с редица скрити разходи. И най-важното, въпреки че тук сме съсредоточили главно развойната и внедрителската дейност, производството ни е необходимо. През последните двайсет години сме отстоявали най-силната си черта — единството между разработването на нови изделия и усвояването им в производството. Започнем ли да отделяме проектантите от производствениците, ще пострадат изделията. Ще ни лапне „Дженерал Мотърс“.

Сандърс спря. Последва кратко мълчание. Нямаше никакво намерение да говори толкова разгорещено: просто така се получи. Но Конли само кимна замислено.

— Значи смяташ, че продажбата на завода в Остин ще навреди на развойното звено.

— Несъмнено. В крайна сметка производството ни налага по-строга дисциплина.

Конли се размърда на стола.

— Как според теб гледа на тези въпроси Мередит Джонсън?

— Не зная.

— Нали разбираш, стигаме до другия проблем — поде Конли. — За преценката на ръководството. Откровено казано, чух недоволство от нейното назначение. В смисъл, че не е ясно доколко притежава

необходимите знания и умения, за да ръководи техническо направление.

Сандърс разпери ръце.

— Смятам, че нямам какво да кажа.

— Не искам подобно нещо от теб — увери го Конли. — Доколкото знам, тя разчита на подкрепата на Гарвин.

— Да.

— Нямаме нищо против. Но знаеш накъде бия — каза Конли. — Класическият проблем при купуването на чужди фирми е, че фирмата купувач всъщност не разбира какво получава и убива кокошката, която снася златните яйца. Без да иска, но го прави. Излиза, че унищожава тъкмо онова, към което се е стремяла. Тревожа се да не би „Конли-Уайт“ да допусне подобна грешка.

— Аха

— Между нас да си остане. Ако на утрешното съвещание възникне този въпрос, ще изразиш ли същото мнение като сега?

— Срещу Джонсън ли? — Сандърс сви рамене. — Трудно ще бъде.

Мислеше си, че вероятно изобщо няма да присъства на съвещанието, но не можеше да го каже на Конли.

— Добре! — Конли протегна ръка — Благодаря за откровеността. — Понечи да си тръгне, но се завъртя и добави: — Последно. Ще бъде много хубаво, ако до утре сме наясно поне в общи линии за проблема с устройството „Туинкъл“.

— Зная — каза Сандърс. — Наистина работим по него.

— Добре.

Конли се обърна и си тръгна. Влезе Синди.

— Как си днес?

— Нервен.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Извади данните за устройството „Туинкъл“. Искam копия от всичко, което в понеделник вечер носих на Мередит Джонсън.

— На бюрото са.

Сандърс пое купчината папки. Отгоре имаше machка касета

— Това какво е?

— Запис на видеовръзката с Артър от понеделник. Той сви рамене и пусна касетата в куфарчето си.

— Нещо друго? — попита Синди.
— Не. — Сандърс погледна часовника си. — Закъснявам.
— Стискам палци, Том — каза секретарката.
Той ѝ благодари и излезе от кабинета.

Докато караше по натоварените сутрешни улици, Сандърс си мислеше за срещата с Конли, в която се изненада единствено от проникателността на младия адвокат. Поведението на Мередит изобщо не можеше да го учуди. Години наред Сандърс се бореше срещу олицетворявания от нея менталитет на бизнесшколите. Хората с дипломи оттам идваха във фирмата и си отиваха, докато накрая Сандърс стигна до окончателния извод, че в образованието им има основна грешка. В университета им бяха втълпили, че са подготвени да се справят с всичко. Но в действителност не съществуват общи управленски умения и похвати. В края на краищата има само конкретни проблеми в конкретни отрасли и с конкретни изпълнители. Прилагаш ли общи средства към конкретните проблеми, неминуемо ще се провалиш. Трябва да познаваш пазара, клиентите, ограниченията на производството и хората, с които работиш. Всичко това не се разбираше от само себе си. Мередит не проумяваше, че Дон Чери и Марк Луин се нуждаят от връзка с производството. А колко пъти бяха показвали на Сандърс някой прототип и той неизменно бе задавал основния въпрос: изглежда чудесно, но ще може ли да се внедри в производството? Може ли да се произвежда качествено и бързо на изгодна цена? Понякога отговаряха утвърдително, друг път отрицателно. Без този въпрос се променяше цялата организация. И то не за добро.

Конли беше достатъчно умен, за да го разбира И достатъчно умен, за да бъде нащрек. Колко от онова, което Сандърс бе премълчал, беше известно на адвоката? Знаеше ли и за обвинението в сексуален тормоз? Не бе изключено.

Господи, Мередит искаше да продаде завода в Остин. Еди се оказа прав. Сандърс се замисли дали да му съобщи, но всъщност не можеше. Във всеки случай имаше по-неотложни тревоги. Стигна до отбивката за посредническия център „Магнусън“ и зави надясно. Опила взела на вратовръзката, после намери място на паркинга.

Посредническият център „Магнусън“ се намираше в непосредствена близост до Сياتъл, на един хълм с изглед към града. Представляваше три ниски сгради около просторен двор с фонтани и езерца. Замисълът бе да се създаде спокойна и ведро обстановка, но Сандърс се чувстваше напрегнат, когато излезе от паркинга и намери Фернандес, която се разхождаше напред-назад.

— Видя ли днешния вестник? — попита го тя.

— Да.

— Не се ядосвай. Много лош тактически ход от тяхна страна — каза Фернандес. — Познаваш ли Кони Уолш?

— Не.

— Голяма мръсница! — отривисто изрече адвокатката. — Много неприятна и много способна. Очаквам обаче съдия Мърфи да заеме категорична позиция по въпроса по време на разговорите. И така, ето какво уговорих с Фил Блакбърн. Ще започнем с твоята версия за случилото се в понеделник вечерта. После Джонсън ще разкаже своята.

— Почакай. Защо аз да започвам пръв? — прекъсна я Сандърс. — В такъв случай тя ще има предимство, защото ще ме изслуша и...

— Искът е заведен от теб, значи си длъжен пръв да представиш позицията си. Струва ми се, че ще бъде в наша полза — успокои го Фернандес. — Така Джонсън ще говори последна, точно преди обяда. — Дватама тръгнаха към сградата. — Но запомни две неща. Първо, говори само истината. Каквото и да стане, казвай истината. Точно това, което помниш, дори да не звучи благоприятно за теб. Разбра ли?

— Разбрах.

— Второ, не си изпускай нервите. Нейният адвокат ще се опитва да те изкара от кожата и да те хване натясно. Не се поддавай. Ако се почувстваш обиден или изгубиш самообладание, помоли за пет минути почивка, за да се посъветваш с мен. Имаш право на прекъсване по всяко време. Ще излезем навън и ще се успокоиш. Каквото и да правиш, прави го спокойно, господин Сандърс.

— Ясно.

— Добре. — Фернандес отвори вратата. — Хайде сега на работа.

Заседателната зала беше с ламперия и оскъдна мебелировка. Сандърс видя полирана дървена маса с кана вода, чаши и няколко

бележника. В ъгъла имаше странична масичка с кафе и чиния дребни сладки. Прозорците гледаха към малък двор с фонтан. Отвън долиташе тихото ромолене на вода.

Юристите на „Диджи Ком“ вече бяха в залата, от едната страна на масата. Фил Блэкбърн, Мередит Джонсън, един адвокат на име Бен Хелър и още две адвокатки с намусени лица. Пред жените имаше дебели купчини ксерокопия на документи. Фернандес се представи на Мередит Джонсън. Двете се здрависаха. После Бен Хелър подаде ръка на Сандърс. Адвокатът беше жизнен пълен мъж с посребрени коси и гърлен глас. С големите си връзки в Сياتъл той приличаше на политик. Хелър представи двете жени, но Сандърс тутакси забрави имената им.

— Здравей, Том — обади се Мередит.

— Здравсти, Мередит.

Сандърс бе поразен колко красива изглежда тя. Беше облечена в син костюм и кремава блуза. С очилата и опънатата назад руса коса напомняше за хубава, но прилежна ученичка. Хелър потупа ръката ѝ успокояващо, сякаш разговорът със Сандърс беше непоносимо изпитание.

Сандърс и Фернандес седнаха срещу Джонсън и Хелър. Всички извадиха документи и бележници. Последва неловка тишина, докато Хелър не се обърна към Фернандес:

— Какво стана с Кинг Пауър?

— Доволни сме — отвърна Фернандес.

— Определиха ли обезщетението?

— Следващата седмица, Бен.

— Колко искате?

— Два милиона.

— Два милиона!

— Сексуалният тормоз не е шега-работа, Бен. Обезщетенията растат бързо. В момента средното надхвърля един милион долара. Особено когато фирмата се държи толкова лошо.

В другия край на залата се отвори врата и влезе жена над петдесетте. Беше енергична, с изправена стойка, облечена в тъмносин костюм, почти същия като на Мередит.

— Добро утро! — поздрави тя. — Казвам се Барбара Мърфи. Моля обръщайте се към мен със „съдия Мърфи“ или „госпожа

Мърфи“.

Тя обиколи залата, здрависа се с всеки поотделно, после седна на централно място край масата, отвори куфарчето и извади бележките си.

— Позволете ми да обясня основните правила на разговорите — започна съдия Мърфи. — Тук не е съд и не се води протокол. Призовавам всички да се придържат към цивилизован и учтив тон. Не сме се събрали, за да отправяме невероятни обвинения или да търсим вина. Целта ни е да установим характера на спора между страните и да намерим най-добрия начин за неговото решаване. Искам да предупредя всички, че твърденията и на двете страни са извънредно сериозни и могат да имат правни последици за всички. Приканвам ви да запазите поверителността на водените тук разговори. Особено строго ви предупреждавам да не обсъждате казаното тук с външни лица или с пресата. Позволих си да разговарям като частно лице с господин Донеидио, главния редактор на „Поуст Интелидженсър“. във връзка с днешната статия на госпожа Уолш. Напомних му, че всички страни във „фирмата Х“ са частни лица и че госпожа Уолш е щатен служител на вестника. Съществува реална опасност от завеждане на дело срещу вестника за клевета. Останах с впечатлението, че господин Донеидио ме разбра добре. — Тя се наведе и се облегна на лакти върху масата. — И така. Страните са се споразумели, че пръв ще вземе думата господин Сандърс и след това ще му задава въпроси господин Хелър. После ще говори госпожа Джонсън, на която въпроси ще задава госпожа Фернандес. С оглед на времето само аз ще имам право да задавам въпроси по време на основните изложения и ще определя лимит за въпросите на адвокатите от двете страни. Нямам нищо против да се води дискусия, но ви моля за съдействие при изясняването на същината и съсредоточаването по темата. Има ли някакви въпроси, преди да започнем?

Никой не се обади.

— Добре. Да започваме тогава. Господин Сандърс, защо не ни разкажете какво се случи от ваша гледна точка?

Следващия половин час Сандърс говори спокойно. Започна от срещата си с Блэкбърн, на която е научил, че Мередит ще бъде новият заместник-директор на фирмата. Предаде разговора с Мередит след

нейната реч и предложението ѝ да обсъдят устройството „Туинкъл“. Подробно обясни какво се е случило на срещата в шест часа.

Докато говореше, разбра защо предния ден Фернандес е настоявала той да повтаря разказа си отново и отново. Сега вече се изразяваше гладко и можеше без запъване да говори за пениси и влагалища. Въпреки всичко изпитанието бе голямо. Чувстваше се изтощен, когато обясни как е излязъл от стаята и се е сблъскал с чистачката.

После разказа за телефонния разговор с жена му, за подранилото заседание на другия ден, за последвалия разговор с Блэкбърн и решението му да подаде иск.

— Това е — завърши той.

Съдия Мърфи се обърна към него.

— Имам няколко въпроса, преди да продължим. Господин Сандърс, споменахте, че по време на срещата е имало вино.

— Да.

— Колко пихте според вас?

— Няма и чаша.

— А госпожа Джонсън? Как преценявате?

— Поне три чаши.

— Добре. — Съдинката се отбеляза нещо. — Господин Сандърс, имате ли трудов договор с фирмата?

— Да.

— Какво според вас се казва в договора за евентуално преместване или уволнение?

— Не могат да ме уволнят по свое усмотрение — обясни Сандърс. — Не знам как се уреждат преместванията. Искam обаче да подчертая, че за мен преместването е равносилно на уволнение...

— Разбрах това — прекъсна го Мърфи. — Питам ви за договора Господин Блэкбърн?

— В договора се посочва „преместване без понижаване в ранг“ — поясни Блэкбърн.

— Ясно. Значи въпросът е спорен. Добре. Да продължим. Господин Хелър! Ваш ред е да задавате въпроси на господин Сандърс.

Бен Хелър прибра книгата пред себе си и се изкашля.

— Господин Сандърс, искате ли почивка?

— Не, чувствам се добре.

— Чудесно. И така, господин Сандърс. Казахте, че когато в понеделник сутринта господин Блакбърн ви е съобщил за назначението на госпожа Джонсън, сте били изненадан.

— Да.

— Кой според вас трябваше да оглави направлението?

— Не знам. Всъщност си мислех, че е мой ред.

— Какво ви караше да смятате така?

— Просто предполагах.

— Някой във фирмата — господин Блакбърн или друг — навеждал ли ви е на мисълта, че ще получите подобно повишение?

— Не.

— Има ли писмен документ, в който ви се обещава новата работа?

— Не.

— Значи щом сте предполагали, сте изхождали от общото положение във фирмата, както сте го виждали.

— Да.

— Но не и въз основа на реални факти.

— Не.

— Добре. По-нататък. Казахте, че когато господин Блакбърн ви е обяснил за назначаването на госпожа Джонсън, той е добавил, че тя ще може да избира ръководителите на отдели по своя преценка, а вие сте отговорили, че това означава право на госпожа Джонсън да ви уволни. Правилно ли съм ви разбрал?

— Да, каза ми това.

— Квалифицира ли го по някакъв начин? Примерно поясни ли дали е вероятно да ви уволнят.

— Каза, че няма такава вероятност.

— Повярвахте ли му?

— Не знаех в какво да вярвам в онзи момент.

— Може ли да се разчита на преценките на господин Блакбърн по служебни въпроси?

— По правило да.

— Но във всеки случай господин Блакбърн е казал, че госпожа Джонсън има право да ви уволни.

— Да.

— Госпожа Джонсън споменавала ли ви е нещо подобно?

— Не.

— Никога ли не е правила изявление, което може да се тълкува като предложение в зависимост от вашето поведение, включително в интимна връзка?

— Не.

— Значи когато казвате; че по време на срещата с нея сте почувствали опасност за работата си, не изхождате от постъпки или думи на госпожа Джонсън.

— Не — отвърна Сандърс. — Но се усещаше.

— Вие смятате, че се е усещало.

— Да.

— Също както сте смятали, че е ваш ред за повишение, но сте се излъгали? На същия пост, който е получила госпожа Джонсън?

— Не ви разбирам.

— Просто отбелязвам — каза Хелър, — че възприятията са субективни и нямат тежестта на факти.

— Възраждам — намеси се Фернандес. — Възприятията на служителите се приемат за достоверни, в случай че разумните очаквания...

— Госпожо Фернандес — прекъсна я Мърфи, — господин Хелър не оспорва достоверността на възприятията на вашия довереник. Той поставя под въпрос тяхната точност.

— Но те, разбира се, са точни. Защото госпожа Джонсън е негов началник и ако реши, може да го уволни.

— Безспорно. Господин Хелър обаче пита дали господин Сандърс е склонен да храни безпочвени надежди. Въпросът ми се струва съвсем уместен.

— С цялото си уважение, ваша чест...

— Госпожо Фернандес — каза Мърфи, — събрали сме се да изясним спорния въпрос. Ще дам възможност на господин Хелър да продължи. Господин Хелър?

— Благодаря ви, ваша чест. Да обобщим, господин Сандърс: макар да сте смятали, че можете да бъдете уволнен, госпожа Джонсън по никакъв начин не е създавала у вас подобно впечатление, така ли е?

— Да.

— Нито господин Блекбърн?

— Не.

— Нито някой друг?

— Не.

— Добре. Сега да преминем към следващия въпрос. Как на срещата в шест часа се появи бутилка вино?

— Госпожа Джонсън каза, че ще намери вино.

— Вие не сте я молили.

— Не. Тя предложи.

— А каква беше вашата реакция?

— Не знам. — Сандърс сви рамене. — Никаква.

— Доволен ли останахте?

— Изобщо не съм мислил за това.

— Да го кажем с други думи, господин Сандърс. Чули сте, че привлекателна жена като госпожа Джонсън възнамерява да пийне с вас след работа, какво ви мина през ума тогава?

— Помислих си, че е най-добре да приема. Тя ми е шеф.

— Само това ли?

— Да.

— Споменахте ли пред някого, че искате да останете насаме с госпожа Джонсън в романтична обстановка? Изненадан. Сандърс се наведе напред.

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Да. — Сандърс поклати глава. — Не разбирам за какво намекувате.

— Не е ли госпожа Джонсън ваша бивша любовница?

— Да.

— Не сте ли искали да възобновите интимната връзка?

— Не. Само се надявах че ще успеем да намерим начин за съвместна работа.

— Трудно ли е? Според мен би трябвало да е доста лесно да се сработите, след като в миналото сте се познавали толкова добре.

— Не е лесно. Доста неудобно е.

— Така ли? Защо?

— Ами просто така. Всъщност никога преди не съм работил с нея. Познавах я в съвсем различна среда и ми беше неудобно.

— Как завърши предишната ви връзка с госпожа Джонсън, господин Сандърс?

— Ами... просто се разделихме.
— Заедно ли живеехте тогава?
— Да. С обичайните приливи и отливи. Накрая просто не се получи. Затова се разделихме.
— Остана ли някаква горчивина?
— Не.
— Кой кого остави?
— Беше взаимно, доколкото помня.
— Кой поиска да се разделите?
— Струва ми се... Не помня точно. Май аз.
— Значи не е останало никакво неудобство или напрежение заради прекратяването на връзката преди десет години.
— Не.
— Сега обаче сте изпитали неудобство.
— Разбира се — потвърди Сандърс. — Понеже преди връзката ни беше различна от сегашната.
— Имате предвид, че сега госпожа Джонсън е ваш началник.
— Да.
— Не се ли ядосахте от назначаването ѝ?
— Малко, струва ми се.
— Само малко ли? Или може би повече?
Фернандес се наведе и понечи да възрази. Мърфи я предупреди с поглед. Адвокатката подпря брадичка на юмруците си и замълча.
— Бях не само ядосан — обясни Сандърс. — Бях също разочарован, объркан и разтревожен.
— Излиза, че въпреки различните объркани чувства онази вечер определено не сте възнамерявали при никакви обстоятелства да правите секс с госпожа Джонсън.
— Не.
— Изобщо не ви мина през ума?
— Не.
Последва пауза. Хелър събра бележките си и вдигна поглед от тях.
— Вие сте женен, нали, господин Сандърс?
— Да.
— Обадохте ли се на жена си, за да ѝ кажете, че вечерта ще бъдете на среща?

— Да.

— Обяснихте ли ѝ с кого?

— Не.

— Защо?

— Жена ми малко ревнува от предишните ми приятелки. Не виждах никаква причина да я тревожа или разстройвам.

— Искате да кажете, че ако ѝ бяхте съобщили за късната среща с госпожа Джонсън, жена ви е могла да си помисли, че възобновявате интимните си отношения.

— Не знам какво би могла да си помисли — отвърна Сандърс.

— Във всеки случай не сте ѝ казали за госпожа Джонсън.

— Не.

— А какво ѝ казахте?

— Че имам среща и ще закъснея.

— До колко?

— Казах ѝ, че не е сигурно дали ще се прибера за вечеря.

— Ясно. Госпожа Джонсън предложи ли ви да вечеряте заедно?

— Не.

— Значи когато сте позвънили на жена си, сте предполагали, че срещата с госпожа Джонсън може да се проточи?

— Не — каза Сандърс. — Но не знаех колко точно ще продължи. А жена ми никак не обича да се обадя, да ѝ кажа, че ще закъснея с един час. а после да позвъня отново и да уточня, че става дума за два часа. Дразни се. Предпочита просто да ѝ кажа, че може да не се прибера за вечеря. Тогавя не ме чака. а ако успея да се прибера порано. толкова по-добре.

— Значи това е обичайният ви подход към жена ви.

— Да.

— Нито необикновено.

— Не.

— С други думи. обикновено лъжете жена си какво става в службата, защото според вас тя не може да понесе истината

— Възразявам — обади се Фернандес. — Какво общо има това?

— Въобще не е така — продължи Сандърс ядосано.

— А как е, господин Сандърс?

— Вижте. Във всяко семейство нещата се уреждат по своему. Ние сме решили въпроса така. Избягваме разправиите, нищо повече.

Става дума за разпределение на времето вкъщи, а не за лъжи.

— Няма ли обаче да се съгласите, че сте излъгали, когато сте премълчали пред жена си за вечерната среща с госпожа Джонсън?

— Възразявам — каза Фернандес.

— Смятам, че вече чухме достатъчно, господин Хелър — намеси се Мърфи.

— Ваша чест, опитвам се да покажа, че господин Сандърс е възнамерявал да иде на нещо като любовна среща с госпожа Джонсън и цялото му поведение съответства на намерението. Също така, че по принцип се отнася към жените с презрение.

— Не го показайте, дори не подготвихте почвата, за да го покажете — отсече Мърфи. — Господин Сандърс изложи своите съображения и по липса на доказателства за противното ги приемам. Разполагате ли с такива доказателства?

— Не, ваша чест.

— Добре. Не забравяйте, че обидните и безпочвени квалификации не допринасят за взаимните ни усилия да намерим решение.

— Да, ваша чест.

— Нека всички да бъдат наясно: процедурата е потенциално опасна за всички страни — от гледна точка и на резултата, и на самото ѝ протичане. В зависимост от решението госпожа Джонсън и господин Сандърс могат занапред да работят съвместно в едно или друго качество. Няма да позволя процедурата да отрови евентуалните им бъдещи отношения. Всяко по-нататъшно недоказано обвинение ще ме принуди да прекратя процедурата. Имате ли въпроси по току-що казаното?

Никой нямаше въпроси.

— Добре. Господин Хелър? Хелър се облегна.

— Нямам повече въпроси, ваша чест.

— Добре — каза съдия Мърфи. — Ще направим петминутна почивка и ще се съберем отново, за да чуем версията на госпожа Джонсън.

— Добре се справяш — каза Фернандес. — Много добре. Гласът ти беше силен. Говореше ясно и спокойно. Мърфи остана с отлични впечатления. Добре се справяш.

Двамата стояха отвън, до фонтаните на двора. Сандърс се чувстваше като боксьор между два рунда, който получава указания от треньора

— Как си? — попита го тя. — Умори ли се?

— Малко. Но няма страшно.

— Искаш ли кафе?

— Не, добре съм.

— Чудесно. Защото трудното тепърва предстои. Ще трябва да проявиш голяма сила, докато тя разказва своята версия. Няма да ти хареса това, което ще чуеш от нея. Важното обаче е да запазиш спокойствие.

— Ясно.

Фернандес сложи ръка на рамото му.

— Впрочем, само между нас ще си остане, как всъщност приключи връзката ви?

— Честно казано, не помня точно.

Фернандес го изглежда скептично.

— Но бе важно, разбира се...

— Беше преди близо десет години — отговори Сандърс. — Сякаш е било в предишен живот.

Скептичното изражение на адвокатката не се промени.

— Виж какво — поясни Сандърс. — Сега е третата седмица на юни. Как вървяха сърдечните ти дела през третата седмица на юни преди десет години? Можеш ли да ми кажеш?

Фернандес мълчеше намръщено.

— Беше ли омъжена? — подсказа ѝ той.

— Не.

— Бяхте ли се запознали с бъдещия ти съпруг?

— Мм, чакай да видя... не... не преди... Май се запознахме... около година след това.

— Добре. Помниш ли с кого ходеше преди него? Фернандес мълчеше. Мислеше.

— Нешо, каквото и да е, между теб и приятеля ти през юни преди десет години?

Тя продължаваше да мълчи.

— Разбираш ли какво искам да кажа? — попита я Сандърс. — Десет години са много време. Помня връзката с Мередит, но съм

забравил подробностите от последните седмици. Не се сещам как точно приключи.

— Какво си спомняш? — Той сви рамене.

— Още караници, още крясъци. Продължавахме да живеем заедно, но някак започнахме да подреждаме деня си така, че да не се засичаме. Знаеш как става. Засичахме ли се, кавгите почваха. Накрая една вечер жестоко се скарахме, докато се готвехме да излезем. Някакво официално тържество на „Диджи Ком“. Помня, че трябваше да облека смокинг. Замерих я с копчетата за ръкавели и после не можех да ги намеря. Обикалях пода на четири крака и ги търсех. Но когато тръгнахме с колата за тържеството, вече се бяхме поуспокоили и заговорихме за раздяла. Нищо особено. Съвсем разумно. Просто така се получи. И при двамата. Никой не крещя. Накрая решихме, че е най-добре да скъсаме.

Фернандес го гледаше замислено.

— Това ли е всичко?

— Да — сви рамене Сандърс. — Само дето не стигнахме до тържеството.

Нещо прещрака в главата му. Двама души в кола, тръгнали на празненство. Нещо за мобифон. Облечени са официално, отиват на празненството, обаждат се по телефона и...

Не се сещаше. Неясният спомен не изплуваше.

Жената се обажда по мобифона, после... Следва нещо неловко...

— Том! — повика го Фернандес и го разтърси за рамото. — Време е. Готов ли си да се върнем в залата?

— Готов съм — потвърди той.

Докато вървяха по обратния път, към тях се приближи Хелър. Хвърли мазна усмивка към Сандърс, после се обърна към Фернандес.

— Госпожо адвокат, мисля си не е ли подходящ моментът да се споразумеем.

— Да се споразумеем ли? — с престорена изненада понита тя. — Защо?

— Ами нещата не вървят добре за вашия Довереник и...

— За моя довереник нещата вървят чудесно...

— Колкото повече продължава разследването, толкова по-неприятно и неловко ще е за него...

— Довереникът ми изобщо не се чувства така...

— И може би е в интерес на всички да прекратим сега. Фернандес се усмихна.

— Едва ли довереникът ми желае това, Бен, но ако имате предложение, разбира се, че ще го изслушаме.

— Да, имам.

— Добре.

Хелър се изкашля.

— Предвид сегашната основна заплата на Том и надбавките към нея, както и продължителния му трудов стаж във фирмата, сме готови да се съгласим на обезщетение в размер на няколко годишни заплати. Ще добавим известна сума, която да покрие вашия хонорар, други разходи по прекратяването на договора, разходите по търсене на нова работа и всички преки разходи по евентуалното преместване на семейството. Общо четиристотин хиляди долара. Струва ми се, че е повече от щедро.

— Ще видя какво мисли моят довереник — каза Фернандес, хвана Сандърс под ръка и го отведе настрани. — Е?

— Не — отсече той.

— Не бързай толкова — възрази адвокатката. — Предложението е доста разумно. Почти толкова ще получиш в съда, но без протакането и разноските.

— Не.

— Имаш ли насрещно предложение?

— Не. Да си гледа работата

— Според мен е добре да излезем с насрещно предложение.

— Майната му. Фернандес поклати глава.

— Прояви разум, а не гняв. Какво се надяваш да спечелиш от всичко това. Том? Не може да няма сума, на която да се съгласиш.

— Искam това, което ще получа при обособяването на акционерното дружество — каза Сандърс. — А то е някъде от пет до дванайсет милиона

— Според теб. Умозрителна преценка за бъдещи събития.

— Така ще бъде, повярвай ми. Фернандес го изглежда.

— Ще приемеш ли пет милиона сега?

— Да.

— Или друг вариант: предложената от него сума плюс акциите, които би получил при обособяването на дружеството. Сандърс се

замисли.

— Да.

— Добре. Ще му кажа

Адвокатката прекоси двора и отиде при Хелър. Двамата поговориха накратко. След малко Хелър се завъртя и се отдалечи.

Фернандес се върна засмяна.

— Не се съгласи. Тръгнаха към залата.

— Но едно ще ти кажа: това е добър признак.

— Така ли?

— Да. Много добър признак е, че искат да се споразумеем преди показанията на Джонсън.

— С оглед на сливането — разказваше Мередит Джонсън — сметнах, че е важно в понеделник да проведе срещи с всички ръководители на отдели. — Говореше спокойно и бавно, оглеждаше поред всички присъстващи около масата Сандърс имаше чувството, че слуша доклад на началник. — Следобед се срещнах с Дон Чери, Марк Луин и Мери-Ан Хънтър. Но Том Сандърс ми каза, че е много зает, и попита дали можем да се срещнем към края на деня. По негова молба насрочих срещата за шест часа.

Сандърс беше смаян от наглостта, с която тя лъжеше. Знаеше, че Мередит ще се яви подготвена, но тя надмина всичките му очаквания.

— Том предложи също да пийнем по нещо. да поговорим за старите времена Това не е в моя стил. но приех. Особено много държах да установя добри отношения с него заради разочарованието му. че не е получил повишението, и заради предишната ни връзка. Искан служебните ни отношения да бъдат сърдечни. Да му откажа да пийнем по нещо ми се струваше... Не знам — надутото или пък сковаността от моя страна Затова се съгласих. Том дойде в кабинета ми в шест часа. Пийнахме по чаша вино и обсъдихме проблемите с устройството „Туинкъл“. Но още от началото той подхвърляше забележки от личен характер, които ми се сториха неуместни — примерно за външния ми вид или пък колко често се сещат за предишната ни връзка. Споменаваха ми интимни случки от миналото и така нататък.

Негодница! Цялото тяло на Сандърс беше напрегнато, ръцете му свити в юмруци, челюстта — здраво стисната.

Фернандес се наклони и хвана китката на едната си ръка с другата

Мередит Джонсън продължаваше:

— Обадиха се Гарвин и други. По телефона говорех от бюрото си. После влезе секретарката и попита може ли да си тръгне по-рано, защото имала лични въпроси за уреждане. Разреших ѝ. Тя излезе. Тъкмо тогава Том се приближи и изведнъж започна да ме целува.

Тя спря за миг и изгледа присъстващите. Не извърна очи, когато срещна погледа на Сандърс.

— Изненадах се от внезапната и неочаквана постъпка — каза Мередит, без да откъсва очи от Сандърс. — Отначало се помъчих да възразя и да замажа положението. Но Том е много по-едър от мен. Много по-силен. Дръпна ме на канапето, почна да се съблича, да дърпа и моите дрехи. Както можете да си представите, бях ужасена и уплашена. Положението не можеше да се овладее и случката силно затрудняваше бъдещите ни служебни отношения. Да не говорим как се чувствах самата аз като жена. Имам предвид грубото нападение.

Сандърс я гледаше и отчаяно се мъчеше да потисне гнева си. Дочу шепота на Фернандес в ухото си: Дишай дълбоко. Пое въздух и бавно издиша. Чак сега осъзна, че дъхът му е секнал.

— Стараех се да омаловажа случката — продължи Мередит, — шегувах се, гледах да се измъкна. Опитвах се да му кажа: „Хайде, Том. по-добре да не го правим.“ Но той си го бе навил на пръста. Когато разкъса бельото ми и чух как се раздира платът, разбрах, че няма дипломатично отървяване. Трябваше да осъзная, че господин Сандърс ме изнасилва. Изплаших се и се ядосах. Когато на дивана се отдръпна, за да извади пениса си и да проникне в мен, го ударих с коляно в слабините. Търкулна се на пода. После се изправи, аз също. Господин Сандърс беше разгневен, че го отблъсвам. Разкрещя се, удари ме и ме събори на пода. Помня, че му казах: „Не можеш да постъпиш така с мен“, но и аз вече бях вбесена и го нагрубих. Не мога обаче да си спомня точно неговите или своите думи. Той ми се нахвърли още веднъж, но аз вече държах обувките си в ръце и го ударих по гърдите с токовете, за да го отблъсна. Като че разкъсах ризата му. Не съм сигурна. Толкова бях побесняла, че ми идеше да го убия. Положително съм го издрала. Помня как му изкрещях, че искам да го убия. Бях побесняла. Първият ден на новата работа, толкова голямо напрежение, имах

желание да се справя както трябва и изведнъж... случва се това, което съсипа отношенията ни и щеше да създаде куп неприятности за всички във фирмата. Той излезе разгневен. След като си тръгна аз се размислих как да постъпя.

Мередит млъкна и разтърси глава, видимо развълнувана от преживяното.

— Как решихте да постъпите? — внимателно я попита Хелър.

— Никак не беше просто. Том е важен служител, не е лесно да се намери равностоен заместник. Освен това според мен не бе подходящо да се назначава друг точно в момента на сливането. Първото ми импулсивно желание беше да се помъча да забравя всичко. Нали и двамата сме големи хора. Лично аз се чувствах неудобно, но си помислих, че и той ще се почувства така. след като страстите му се охладят и размисли. Сметнах, че може би ще намерим начин да продължим по-нататък. В края на краищата е възможно да изпаднеш в неудобно положение. И да не му обърнеш внимание. Ето защо позвъних на домашния му телефон, за да му съобщя за променения час на съвещанието. Не се беше върнал, но поприказвахме много приятно с жена му. От разговора разбрах, че тя изобщо не знае за срещата на Том с мен или че се познаваме с него отпреди. Както и да е, казах ѝ кога ще започне съвещанието и я помолих да предаде на Том. На следващия ден по време на съвещанието нещата не потръгнаха. Том закъсна и представи нова версия за устройството „Туинкъл“ — омаловажавате проблемите и ми противоречеше. Очевидно се стремеше да подкопае авторитета ми на служебно съвещание. Не можех да го допусна. Отидох право при Фил Блэкбърн и му разказах всичко. Обясних, че не желая да повдигам официално обвинения, но недвусмислено заявих, че не мога да работя с Том и че се налага смяна. Фил обеща да поговори с Том. В крайна сметка беше решено да се опитаме да намерим изход чрез посредничество. — Мередит се облегна и сложи длани върху масата. — Това май е всичко. Да, всичко.

Тя изгледа един по един присъстващите — много хладнокръвно, с изключително самообладание.

Беше изиграна ролята си великолепно и това подежда на Сандърс по неочакван начин: той се чувства виновен. Струваше му се, че е извършил всичко, в което тя го обвиняваше. Изведнъж се засрами и навел глава, заби поглед в масата. Фернандес го изрита в

кокалчетата с всички сили. Сандърс вдигна глава и премигна Адвокатката се мръщеше. Той се изправи. Съдия Мърфи се изкашля.

— Очевидно — започна тя — ние сме изправени пред две взаимно изключващи се версии. Госпожо Джонсън, имам само няколко въпроса, преди да продължим.

— Да, ваша чест!

— Вие сте привлекателна жена. Сигурна съм, че се е налагало да отблъсвате нежелани домогвания в службата. Мередит се усмихна.

— Да, ваша чест.

— Сигурна съм също, че сте придобили известни умения в тази насока.

— Да, ваша чест.

— Казахте, че сте знаели за напрежението, породено от предишната ви връзка с господин Сандърс. С оглед на това бих заключила, че една среща по обедно време, без вино, би била по-професионална, би допринесла за по-добър тон.

— Сега, като си мисля, съм убедена, че сте права — отговори Мередит. — Но тогава всичко се свързваше с разговорите за сливането. Всички бяхме много заети. Просто исках да проведе срещата с господин Сандърс преди съвещанието с „Кон-ли-Уайт“ на следващия ден. Не мислех за нищо друго. Само за графика

— Разбирам. И след като господин Сандърс излезе от кабинета ви, защо не се обадохте на господин Блакбърн или на друг във фирмата, за да разкажете за случката?

— Както казах, надявах се, че тя може да се забрави.

— Въпреки всичко описанието ви навежда на мисълта за сериозно нарушение на обичайното служебно поведение. Като опитен ръководител сигурно сте знаели, че няма никакви шансове за установяване на добри работни отношения с господин Сандърс. Според мен би трябвало незабавно да докладвате за случилото се. А от практическа гледна точка бих отсъдила, че за вас е най-добре да направите официално заявление във възможно най-кратък срок.

— Както казах, все още се надявах — смръщи се замислено Мередит. — Знаете ли, струва ми се... Чувствах се отговорна за Том. Като стар приятел не исках да бъда причината той да загуби работата си.

— От друга страна именно вие сте причината той да загуби работата си.

— Да Пак погледнато постфактум.

— Разбирам. Добре. Госпожо Фернандес?

— Благодаря, ваша чест. — Адвокатката обърна стола, за да гледа Джонсън в лицето. — Госпожо Джонсън, в подобна ситуация, когато всичко става насаме зад затворени врати, трябва да се помъчим да изясним страничните обстоятелства Затова ще ви задам няколко въпроса тъкмо за тях.

— Казахте, че когато сте уточнявали срещата, господин Сандърс ви е помолил за вино.

— Да.

— Откъде беше виното, което пихте онази вечер?

— Помолих секретарката да го купи.

— Това госпожа Рос ли е?

— Да.

— Отдавна ли работи при вас?

— Да.

— Дошла е с вас от Кюпъртино?

— Да.

— И е доверен служител.

— Да.

— Колко бутилки й заръчахте да купи?

— Не помня да съм казвала точна цифра.

— Добре. Колко бутилки донесе секретарката?

— Като че три.

— Три. А помолихте ли я да купи нещо друго?

— Какво например?

— Помолихте ли я да купи презервативи?

— Не.

— Знаете ли дали тя е купила презервативи?

— Не, нямам представа.

— Но всъщност е купила. От аптеката на Второ авеню.

— Е, ако е купувала презервативи, сигурно са били за нея — отвърна Мередит.

— Сещате ли се за някаква причина секретарката да твърди, че е купила презервативите за вас?

— Не — бавно отговори Джонсън. Обмисляше думите си. — Нямам представа.

— Момент — прекъсна ги Мърфи. — Госпожо Фернандес, твърдите ли, че секретарката наистина е заявила, че презервативите са купени за госпожа Джонсън?

— Да, ваша чест. Точно така.

— Имате ли свидетел?

— Да.

Седнал до Джонсън, Хелър потри долната си устна с пръст. Джонсън не реагира. Дори не трепна. Просто продължи да гледа втренчено Фернандес в очакване на следващия въпрос.

— Госпожо Джонсън, наредихте ли на секретарката да заключи вратата на кабинета, когато вътре бяхте двамата с господин Сандърс?

— Разбира се, че не.

— Известно ли ви е дали е заключила?

— Не.

— Можете ли да кажете защо според вас тя би могла да сподели с някого, че сте ѝ наредили да заключи?

— Не.

— Госпожо Джонсън, срещата ви с господин Сандърс е била насрочена за шест часа. Имаште ли други ангажименти след това?

— Не. Срещата с него беше последна.

— Не е ли вярно, че сте имали среща в седем, която сте отменили?

— О. Да, вярно е. Имах среща със Стефани Каплан. Отмених я обаче, защото данните за разговора с нея нямаше да бъдат готови. Нямаше време за подготовка.

— Известно ли ви е, че секретарката ви е обяснила на госпожа Каплан, че срещата се отменя, защото другата ще продължи до късно?

— Нямам представа какво ѝ е казала секретарката — отговори Мерedit, проявявайки за пръв път нетърпеливост. — Прекалено много време отделихме на секретарката ми. Може би трябва да зададете тези въпроси на нея.

— Сигурно. Убедена съм, че може да се уреди. Добре. Сега да минем на друг въпрос. Господин Сандърс каза, че на излизане от кабинета ви е видял чистачка. Вие видяхте ли я?

— Не. Останах в кабинета и след като той си тръгна.

— Чистачката, Мариан Уолдън, твърди, че преди да излезе господин Сандърс, е чула караница. Твърди, че мъжки глас е казал: „Не искам. Не ми харесва“, а женски глас отвърнал: „Скапаняк, не можеш да ме оставиш така.“ Помните ли да сте казвали нещо подобно?

— Не, помня, че казах: „Не можеш да постъпваш така с мене.“

— Но не помните да сте казвали: „Не можеш да ме оставиш така.“

— Не.

— Госпожа Уолдън е убедена, сте го казали.

— Не знам какво си въобразява госпожа Уолдън, че е чула — отвърна Джонсън. — Вратата беше затворена през цялото време.

— Не говорехте ли прекалено силно?

— Не знам. Възможно е.

— Госпожа Уолдън твърди, че сте крещели. Господин Сандърс каза същото.

— Не знам.

— Добре. И така, госпожо Джонсън, казахте, че сте уведомили господин Блэкбърн за невъзможността да работите по-нататък с господин Сандърс след злополучното съвещание във вторник сутринта, нали така?

— Да. Правилно.

Сандърс се наведе напред. Внезапно осъзна, че е пропуснал нещо, докато Мередит е разказвала своята версия. Беше толкова разстроен, че не е обърнал внимание на лъжата за времето на срещата ѝ с Блэкбърн. Защото Сандърс бе отишъл в кабинета на Блэкбърн веднага след съвещанието и Блэкбърн вече знаеше.

— Госпожо Джонсън, кога според вас отидохте при господин Блэкбърн?

— Не знам точно. След съвещанието.

— Примерно?

— Около десет часа.

— Не беше ли по-рано?

— Не.

Сандърс хвърли поглед на Блэкбърн, който седеше сковано в края на масата и напрегнато хапеше устни. Фернандес продължи:

— Може ли да помоля господин Блэкбърн да потвърди? Сигурно секретарката му записва срещите в дневник, ако му е трудно да помни

точно.

Настъпи кратка пауза. Адвокатката загледа Блакбърн. — Не — обади се Мередит. — Обърках се. Искях да кажа, че говорих с Фил след първото съвещание, не след второто.

— Първото е онова, на което Сандърс не е присъствал? В осем часа.

— Да.

— Значи поведението на господин Сандърс на второто съвещание, когато той е влязъл в противоречие с вас, не може да е свързано с решението ви да разговаряте с господин Блакбърн. Защото още преди второто съвещание вече сте разговаряли с господин Блакбърн.

— Както ви обясних, обърках се.

— Нямам повече въпроси към този свидетел, ваша чест. Съдия Мърфи затвори бележника си. Изражението ѝ беше каменно и непроницаемо. Тя погледна часовника си.

— Сега е единайсет и половина. Ще направим обедна почивка от два часа. Удължавам времето, за да могат адвокатите да анализират положението и да решат как страните ще продължат по-нататък. — Тя се изправи. — Освен това съм на разположение на всеки, който би желал да се срещне с мен по каквато и да било причина. Иначе ще се видим отново тук точно в един и половина. Приятен и ползотворен обяд.

Съдия Мърфи се обърна и излезе от залата.

Блакбърн се изправи и каза:

— Аз лично бих желал незабавно да се срещна с адвоката на отсрещната страна.

Сандърс погледна Фернандес. Тя се усмихна едва забележимо.

— На ваше разположение съм, господин Блакбърн — каза тя.

Тримата адвокати стояха до фонтана. Фернандес оживено разговаряше с Хелър, доближила глава до неговата Блакбърн беше на няколко крачки от тях с долепен до ухото клетъчен телефон. В дъното на двора Мередит Джонсън говореше по своя телефон и ядосано ръкомахаше.

Сандърс стоеше сам и ги наблюдаваше. Не се съмняваше, че Блакбърн иска споразумение. Фернандес беше разбила версията на

Мерedit Джонсън на пух и прах: бе доказала, че тя е наредила на секретарката си да купи вино, да донесе презервативи, да заключи вратата, когато Сандърс е вътре, и да отложи следващите срещи. Очевидно Мерedit Джонсън не беше изненаданата от сексуално домогване шефка, на каквато се правеше. Беше се готвила за срещата цял следобед. Най-важната ѝ реакция, ядното възклицание: „Не можеш да ме оставиш...“, беше чуто от чистачката Освен това бе излъгала за времето и подбудите си за разговора с Блaкбърн.

Никой не можеше да се съмнява, че Мерedit лъже. Сега единственият въпрос беше какво ще направят Блaкбърн и „Диджи Ком“. Сандърс бе присъствал на достатъчно семинари за ръководители по въпросите на сексуалния тормоз, за да знае добре какви са задълженията на фирмата. Те наистина нямаха избор.

Налагаше се да я уволнят.

Но как щяха да постъпят със Сандърс? Това беше съвсем отделен въпрос. Интуицията недвусмислено му подсказваше, че с повдигането на обвиненията е изгорил мостовите си във фирмата — никога вече нямаше да бъде добре приет. Сандърс бе застрелял любимото птиче на Гарвин и нямаше да има прошка.

И така: нямаше да го допуснат обратно. Трябваше да му платят за довиждане.

— Вече уговарят раздялата, а?

Сандърс се обърна и видя Алън, единия от служителите на адвокатската кантора, които се занимаваха с разследването. Идваше откъм паркинга. Бе хвърлил един поглед на адвокатите, за да прецени положението.

— Така ми се струва — потвърди Сандърс. Алън присви очи и огледа адвокатите.

— Би трябвало. Джонсън има проблем. И той е известен на мнозина от фирмата. Особено на секретарката.

— Ти ли говори с нея вчера?

— Да. Хърб откри чистачката и записа отговорите ѝ. А аз прекарах до късно с Бетси Рос. Тя е самотна в новия град. Прекалява с пиенето. Всичко съм записал на лента.

— Тя знае ли?

— Не е задължително — отговори Алън. — Законът не го забранява — Загледа се в адвокатите. — Сигурно Блaкбърн е на нокти.

Приведена, Луиз-Фернандес прекоси двора с мрачно изражение.

— По дяволите! — изруга тя, когато приближи. — Какво стана? — попита Сандърс.

— Не са съгласни на споразумение. — поклати глава адвокатката.

— Не са съгласни ли?

— Точно така. Просто отричат всичко. Секретарката е купила вино? Било е за Сандърс. Донесла е презервативи? Били за нея. Секретарката твърди, че били за Джонсън? Тя е безнадеждна пияница. Думите на чистачката ли? Не знаела какво точно е чула, работело е радиото. И неизменният рефрен: „Нали знаеш, Луиз, това няма да мине пред съда.“ Желязната Бети междувременно е на телефона, върти цялата работа Нарежда на всички как да постъпват. — Фернандес пак изруга. — Трябва да ти кажа, че точно такива идиотщини дрънкат мъжете. Гледат те право в очите и казват: „Нищо подобно не се е случило. Няма такова нещо. Не можеш да докажеш.“ Побеснявам! По дяволите!

— По-добре хапни нещо, Луиз — каза Алън и после се обърна към Сандърс: — Понякога забравя да обядва

— Аха, добре. Разбира се. Да обядваме! — Тръгнаха към паркинга. Адвокатката вървеше бързо, клатейки глава — Не проумявам как е възможно да се инатят. Защото знам — прочетох в очите на съдия Мърфи, — че според нея няма да има следобедно заседание. Изслуша фактите и отсъди, че всичко е приключило. И аз си мислех така Сега обаче се оказва, че съвсем не му се вижда края. Блакбърн и Хелър не помръдват и на милиметър. Не скланят на споразумение. Всъщност ни приканват да заведем съдебно дело.

— Значи ще заведем — сви рамене Сандърс.

— За нищо на света — възрази Фернандес. — Не сега. Точно от това се боях. Те имат големи възможности за разлика от нас. Връщаме се в изходно положение. Освен това разполагат с три години да обработят секретарката, чистачката и всичко останало, което успеем да открием. Трябва да ти кажа, че след три години няма да можем дори да намерим секретарката.

— Нали имаме запис на нейните...

— Но ще се наложи да даде показания и в съда. Повярвай ми, това никога няма да се случи. Разбираш ли, „Диджи Ком“ много държи

на репутацията си. Докажем ли, че фирмата не е реагирала своевременно и адекватно на сигналите за Джонсън, ще трябва да плати огромни обезщетения. Миналия месец гледах подобно дело в Калифорния — деветнайсет милиона и четиристотин хиляди долара за ищеца. Заради този риск съм убедена: секретарката ще бъде неоткриваема. Ще си почива в Коста Рика до края на живота си.

— Какво ще правим? — попита Сандърс.

— За добро или за лошо вече сме се хванали. Възприехме тази линия на поведение и трябва да продължим. Трябва някак да ги накараме да се споразумеем. Ще ни е нужно обаче още нещо. Имаш ли друго?

— Не, нищо — поклати глава Сандърс.

— По дяволите! — каза Фернандес. — Какво става? Мислех си, че „Диджи Ком“ се тревожи да не би обвиненията да се разчуют преди сливането. Според мен проблемът беше в разгласяването.

Сандърс кимна.

— И аз си мислех така.

— Значи има нещо, което ни убягва. Защото Хелър и Блэкбърн се държат така, сякаш изобщо не им пука какво ще предприемем. Защо?

Покрай тях мина едър мъж с мустаци, натоварен с куп документи. Приличаше на ченге.

— Кой е този? — попита Фернандес.

— За — пръв път го виждам.

— Търсят някого по телефона Мъчат се да намерят някого. Затова питам.

Сандърс сви рамене.

— Какво ще правим сега?

— Ще обядваме — обади се Алън.

— Правилно. Да обядваме — съгласи се Фернандес — и да нарежем цялата история за мъничко.

В този миг на Сандърс му проблесна една мисъл: „Зарежи този телефон.“ Изскочи съвсем ненадейно, като команда

Зарежи този телефон.

Както вървеше до него, Фернандес въздъхна.

— Можем да задълбаем по някои въпроси. Не всичко е загубено. При теб има още нещичко, нали, Алън?

— Разбира се — отвърна той, — тепърва започваме. Не сме стигнали още до съпруга на Джонсън или до предишния ѝ работодател. Ще обръщаме камъните, за да видим какво ще изпълзи отдолу.

Зарежи този телефон.

— Ще звънна в службата — каза Сандърс и извади клетъчния телефон, за да се обади на Синди.

Заръмя. Тримата стигнаха при колите на паркинга

— Кой ще кара? — попита Фернандес.

— Аз — каза Алън.

Отидоха при неговата кола, обикновен форд; Алън отвори вратите и Фернандес понечи да се качи.

— Мислех си, че днес на обяд ще имаме тържество — отбеляза тя.

Тържество...

Сандърс изглежда през мокрото от дъжда стъкло адвокатката, която седна отпред. Притиснал телефона до ухото си, чакаше връзка със Синди. Изпита облекчение, че телефонът работи. От онази вечер в понеделник, когато излезе от строя, Сандърс го гледаше с недоверие. Сега обаче всичко изглеждаше наред. Явно нямаше повреда

Двамата отиват на тържество, тя се обажда по клетъчния телефон. От колата...

Зарежи този телефон.

— Кабинетът на господин Сандърс — долетя гласът на Синди.

След като набира номера, се включва телефонен секретар. Тя оставя съобщение. После затваря слушалката.

— Ало! Кабинетът на господин Сандърс. Ало?

— Синди, аз съм.

— О, здрасти, Том! — Тонът ѝ все още беше сдържан.

— Някакви съобщения? — попита той.

— Мм, да, чакай да проверя. Обади се Артър от Куала Лумпур, пита дали са пристигнали устройствата. Проверих при хората на Дон Чери — там са. Работят по тях. Позвъни също Еди от Остин, изглеждаше разтревожен. И още едно обаждане, от Джон Левин. Търси те и вчера. Каза, че било важно.

Левин беше в ръководството на фирмата, която доставяше твърдите устройства. Каквото и да си беше наумил, можеше да почака.

— Добре. Благодаря ти, Синди.

— Ще се връщаш ли днес на работа? Много хора питат.

— Не знам.

— Обади се Джон Конли от „Конли-Уайт“. Искаше да се срещнете в четири.

— Не знам. Ще видим. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре.

Секретарката затвори. Чу се звук като при набиране на номер.

И после тя затваря слушалката.

Случката се бе загнездила в съзнанието му. Двама души в кола. Отиват на тържество. Кой му я бе разказал? За какво точно ставаше дума?

На път за тържеството Адел се обадила от колата и после затворила слушалката.

Сандърс щракна с пръсти. Ами да! Адел! Двамата в колата бяха Марк и Адел Луин. Беше им се случило нещо доста неприятно. Сандърс започваше да си припомня.

Адел позвънила на някого, включил се телефонният секретар. Тя оставила съобщение и затворила. После двамата с Марк заприказвали в колата за човека, на когото Адел се обадила. Петнайсет минути сипали шеги и нелюбезни реплики по негов адрес. После много се сконфузили...

— Докога ще висиш на дъжда? — попита Фернандес.

Сандърс не отговори. Бавно смъкна слушалката от ухото си. Прозорчето и клавиатурата светеха в яркозелено. Мощността беше наред. Той погледна мобифона и зачака. След няколко секунди апаратът изщрака и прозорчето угасна. Такива бяха телефоните от новото поколение — изключваха автоматично, за да пестят батериите. Ако петнайсет секунди не използваш апарата или не натискаш бутоните, той сам изключва, за да не се изтощи батерията

И все пак телефонът му беше замлъкнал в кабинета на Мередит.

Защо?

Зарежи този телефон.

Защо мобифонът му не се беше самоизключил? Какво ли беше обяснението? Механичен проблем — някой бутон е заял и е задържал апарата включен. Повредил ли се е при падането, когато Мередит го

целуна за пръв път. Слаба батерия, защото е забравил да я зареди предната вечер.

Не, реши Сандърс. Апаратът беше надежден. Нямаше механична повреда. Беше зареден.

Телефонът бе в изправност.

Петнайсет минути сипали шеги и нелюбезни реплики.

Мисълта му трескаво заработи, в паметта му изплуваха откъслеци от разговора.

— Слушай, защо не ми се обади снощи?

— Обадих се, Марк.

Сандърс беше сигурен, че е позвънил на Марк Луин от кабинета на Мередит. Застанал на паркинга под дъжда, той пак натисна върху клавиатурата първите три букви от името му: Л-У-И. Телефонът пак включи, на екранчето светнаха името ЛУИН и домашният му телефон.

— Нямаше съобщение, когато се прибрах у дома.

— Оставих го на телефонния ти секретар около шест и петнайсет.

— Нямаше съобщение.

Сандърс беше сигурен, че се е обаждал на Луин и е оставил съобщение на телефонния секретар. Помнеше мъжкия глас със стандартната покана: „Моля оставете съобщението, след като чуете сигнала.“

С телефона в ръка, загледан в номера на Луин, Сандърс натисна копчето за набиране. Миг по-късно се включи телефонният секретар. Прозвуча женски глас: „Здравейте, обаждате се в дома на Марк и Адел. В момента не можем да разговаряме, но ако оставите съобщение, ще ви позвъним.“ Бииип.

Различен текст.

Явно онази вечер не се бе обадил на Марк Луин.

Което означаваше едно: не беше натиснал правилно комбинацията от първите три букви на името му. От притеснение в кабинета на Мередит бе набра! друго и беше попаднал на друг телефонен секретар.

И телефонът му бе замлъкнал.

Защото...

Зарежи този телефон.

— Господи! — възкликна Сандърс. Изведнъж му просветна. Знаеше точно какво се е случило. А то означаваше, че има шанс...

— Том, добре ли си? — попита го Фернандес.

— Да — отвърна той. — Изчакайте само минутка. Струва ми се, че попаднах на нещо важно.

Не беше набрал комбинацията Л-У-И.

Беше натиснал други букви. Може би нещо сходно, със същата първа буква. Избра напосоки Л-У-Е. Екранът не реагира — в паметта не се съхраняваше телефонен номер с подобен код. Л-Е-И. Нищо. Л-Е-В.

Ура!

На екранчето светна: ЛЕВИН.

И телефонният номер на Джон Левин.

Онази вечер Сандърс бе позвънил на телефонния секретар на Джон Левин.

Обажда се Джон Левин. Каза, че е важно.

„Има си хас“, помисли Сандърс.

С внезапна яснота си спомни точната последователност на събитията в кабинета на Мередит. Той говореше по телефона, тя му каза: „Зарежи този телефон“, натисна ръката му надолу и започна да го целува. Сандърс изпусна апарата на перваза, докато се целуваха, и го остави там.

По-късно, на излизане от кабинета на Мередит, прибра мобифона от перваза, но апаратът вече бе замлъкнал. Това означаваше, че е бил включен почти цял час. През цялото време, докато Сандърс е бил с Мередит.

В колата Адел приключва разговора, оставя слушалката върху вилката. Забравя да натисне бутона КРАЙ, затова линията не прекъсва и телефонният секретар записва целия им разговор. Петнайсет минути подмятания и лични коментари, всичко се записва на телефонния секретар.

Телефонът на Сандърс бе замлъкнал, понеже батериите са се изтощили. Целият разговор е бил записан.

Когато стоеше на паркинга, Сандърс бързо набра телефона на Джон Левин. Фернандес слезе от колата и се приближи.

— Какво става? — попита тя. — Ще ходим ли все пак да обядваме?

— Само за минута.

Номерът беше набран. Чу се щракване, после мъжки глас:

— Джон Левин.

— Джон, обажда се Том Сандърс.

— Хей, здрасти, Том, приятелче! — Левин избухна в смях. — Ама че работа! Май здраво си го ударил на секс тези дни! Казвам ти, Том, свят ми се изви.

— Записано ли е? — попита Сандърс.

— И още как! Във вторник сутринта отидох да проверя съобщенията и — честно ти казвам — продължи половин час, значи...

— Джон...

— Който разправя, че да си женен е скучно...

— Джон. Слушай. Запази ли го? Последва пауза. Левин спря да се смее.

— Том, да не ме мислиш за перверзник? Разбира се, че го запазих. Пуснах го на цялата служба. Страшно им хареса!

— Джон. Сериозно ти говоря. Левин въздъхна.

— Да. Запазих го. Стори ми се, че може да си имаш главоболия и... Не зная. Както и да е, запазих го.

— Добре. Къде е?

— Тук на бюрото ми — отвърна Левин.

— Джон, трябва ми лентата. Сега слушай внимателно: виж какво искам да направиш.

Вече в колата, Фернандес подхвърли:

— Чакам.

— Има запис на цялата среща с Мередит. Всичко е на лента — обясни Сандърс.

— Как?

— Случайно. Оставях съобщение на телефонен секретар и когато Мередит почна да ме целува, пуснах слушалката, но не натиснах бутона за прекъсване на разговора. Затова апаратът е останал включен на телефонния секретар, който е записал всяка думичка.

— Страхотно! — извика Алън и тупна волана.

— Аудиокасата ли е? — попита Фернандес.

— Да.

— Качеството добро ли е?

— Не зная. Ще видим. Джон ще го донесе на обяд. Фернандес потри ръце.

— Вече се чувствам по-добре.

— Така ли?

— Да. Защото, ако записът става за нещо, ще ги побъркаме.

Жизнерадостен и цветущ, Джон Левин отмести чинията и пресуши последните капки бира.

— Ей на това му викам ядене. Прекрасна камбала.

Левин тежеше над сто килограма и коремът му опираше в ръба на масата.

Седяха в едно сепаре в задната зала на „Маккормик и Шмик“ на Първо авеню. Ресторантът беше шумен, претъпкан от делови хора, дошли да хапнат в обедната почивка. Фернандес притискаше до ушите си слушалките на уокмена. Повече от половин час слушаше напрегнато и си водеше бележки върху жълтия адвокатски тефтер, без да докосва яденето. Накрая се изправи.

— Трябва да се обадя по телефона. Левин погледна чинията й.

— Мм... искате ли това?

Адвокатката поклати глава и се отдалечи. Левин се ухили.

— Няма да го хвърляме, щом не го иска — каза той, придърпа чинията и почна да яде. — Том, май си затънал здравата, а?

— До гуша — призна Сандърс, който бъркаше капучиното. Не можеше да сложи и хапка в устата си. Загледа се как Левин унищожава лакомо картофеното пюре.

— И аз така си мислех — вметна той. — Джак Кери от „Алдъс“ ми се обади тази сутрин и каза, че съдиш фирмата, защото си отказал на някаква жена.

— Кери е тъпак.

— От най-големите — съгласи се Левин. — Няма спор. Но какво можеш да направиш? След сутрешната статия на Кони Уолш всички се мъчат да отгатнат кой е господин Свински. — Левин наблъска още една грамадна хапка в устата си. — Откъде обаче е научила историята? Наш тя я разтръби?

— Може би си й казал ти, Джон.

— Шегуваш ли се? — изненада се Левин.

— Имал си записа. Левин се намръщи.

— Стига, Том, ще се ядосам. — Той поклати глава. — Не, ако ме питаш мен, разказала ѝ е жена.

— Но коя знае? Само Мередит, а тя не би се разприказвала

— На бас се хващам, че е жена — не отстъпваше Левин. — Ако успееш някога да разбереш името... в което се съмнявам. — Той продължи да дъвче замислено. — Рибата меч е малко жилава. Дачи да кажем на сервитьора? — Той се огледа из ресторанта: — Ей, Том.

— Да?

— Един човек стои там и пристъпва от крак на крак. Струва ми се, че го познаваш.

Сандърс погледна през рамо. До бара стоеше Боб Гарвин и го гледаше очаквателно. Фил Блэкбърн надничаше на няколко крачки зад него.

— Извинете — каза Сандърс и стана от масата.

Гарвин се здрависа със Сандърс.

— Том, радвам се да те видя. Как издържаш на всичко това?

— Ами как, нормално — отговори Сандърс.

— Добре, добре. — Гарвин бащински сложи ръка на рамото на Сандърс. — Приятно ми е да те видя отново.

— И на мен, Боб.

— Тук в ъгъла има едно тихо местенце — продължи Гарвин. — Помолих ги да ни сервират калучино. Ще поговорим една-две минути. Става ли?

— Добре — съгласи се Сандърс.

Беше свикнал Гарвин да е невъзпитан и разгневен. Това, че сега е толкова предпазлив и любезен, го накара да е нащрек.

Седнаха в края на бара. Гарвин се намести на стола с лице към Сандърс.

— Е, Том. Отдавна се знаем двамата с теб.

— Така е.

— Онези проклети командировки до Сеул, отвратителната храна, изтръпналият от седене задник. Помниш ли?

— Да.

— Хубави времена бяха — каза Гарвин, втренчен в Сандърс. Както и да е, Том, добре се познаваме и няма да те будалкам. Ще сложа картите на масата. Имаме проблем и трябва да го решим, преди да

загазим всички. Искам да те помоля да прецениш много внимателно как ще постъпим оттук нататък.

— Какво значи това?

— Обмисли въпроса от всички страни.

— И колко са те?

— Поне две — усмихна се Гарвин. — Виж, Том. Сигурно за никого не е тайна, че поддържам Мередит във фирмата. Винаги съм вярвал, че е талантилива и притежава управленска проницателност, каквато ни трябва в бъдеще. Досегашните ѝ действия не са показвали друго. Знам, че и тя си има слабости, но е много надарена и аз я подкрепям.

— Аха...

— Сега в този случай... може би е вярно, че е допуснала грешка. Не зная.

Сандърс не каза нищо. Просто изчакаше, загледан в лицето на Гарвин, който убедително се правеше на откровен. Сандърс не се подведе.

— Всъщност да допуснем, че е сбъркала — продължи Гарвин. — Грешката е нейна.

— Така е — отсече Сандърс.

— Добре. Да предположим. Погрешна преценка, така да го наречем. Прекрачване на границите. Въпросът е в това, Том, че въпреки тази ситуация аз продължавам да я поддържам.

— Защо?

— Защото е жена.

— Какво общо има това?

— Ами жените по традиция не се издигат на ръководни длъжности в бизнеса, Том.

— Правилото не важи за Мередит — отбеляза Сандърс.

— И в крайна сметка тя е млада — добави Гарвин.

— Не чак толкова.

— Хайде де. Практически идва направо от колежа. Дипломира се е само преди няколко години.

— Боб — прекъсна го Сандърс, — Мередит Джонсън е на трийсет и пет години. Изобщо не е дете.

Гарвин сякаш не го чу и го изгледа съчувствено.

— Том, разбирам разочарованието ти, че не те повишихме. Разбирам също, че според теб Мередит е допуснала грешка, като е подхождала към теб по този начин.

— Тя не подходи, Боб, направо ми се нахвърли. Гарвин се подразни.

— Е, и ти не си дете.

— Прав си — съгласи се Сандърс, — но съм неин подчинен.

— Знам също, че тя много те уважава — продължи Гарвин и се намести на стола. — Както всички останали във фирмата, Том. Ти си от жизнено значение за нашето бъдеще. Знаеш го, както го знам и аз. Искам да запазя екипа. И все се връщам към мисълта, че трябва да даваме път на жените. Да ги толерираме.

— Не говорим обаче за жените въобще — каза Сандърс. — Говорим за една конкретна жена.

— Том...

— Ако на нейното място беше мъж, нямаше да ми приказваш за толериране. Щеше веднага да го уволниш и да го изхвърлиш като мръсен парцал.

— Вероятно.

— Тъкмо в това е проблемът.

— Не съм сигурен, че те разбирам, Том — каза Гарвин с предупредителен тон. Не обичаше да му противоречат. С годините фирмата трупаше богатство и преуспяваше и Гарвин постепенно свикна на почтителност. Сега пред пенсия очакваше послушание и съгласие. — Задължени сме да постигнем равноправие — заяви той.

— Чудесно. Но равноправието означава никакви пречки — каза Сандърс. — Равноправието означава еднакво отношение към всички. Към Мередит отношението е неравноправно, защото с нея няма да постъпиш така, както би постъпил с един мъж — да го уволниш.

Гарвин въздъхна.

— Щях да го направя, Том, ако случаят беше безспорен. Конкретната ситуация обаче е доста неясна.

Сандърс се поколеба дали да му каже за записа, но нещо го възпря. Само отбеляза:

— Според мен е ясна.

— Мненията винаги се разминават по такива въпроси — рече Гарвин и се облегна на бара. — Нали така? Винаги се разминават. Том!

Слушай: какво чак толкова лошо е направила? Да гледаме на нещата такива, каквито са. Натиснала ти се е? Чудесно. Можел си да го приемеш за комплимент. В края на краищата е красива жена. Случват се и по-лоши неща. Една красива жена слага ръка на коляното ти. Можел си да кажеш:

— „Не, без мен.“ Можел си да излезеш от положението по много начини. Възрастен човек си. Но такава... отмъстителност. Том, трябва да ти кажа, че съм изненадан от теб.

— Боб, тя наруши закона — възрази Сандърс.

— Още не е доказано, нали? — вметна Гарвин. — Съдебните заседатели могат да разровят личния ти живот до дъно, ако толкова го искаш. Аз лично не бих желал. Не виждам също какво ще помогне, ако се стигне до съд. Никой няма да спечели.

— Накъде биеш?

— Ти не искаш да се стига до съд, Том. Гарвин присви очи — опасен признак.

— Защо мислиш така?

— Просто не искаш. — Гарвин пое дълбоко дъх. — Виж. Да изясним нещата. Говорих с Мередит. Тя е на същото мнение, че нещата се изплъзнаха от контрол.

— Аха...

— Сега и с теб говоря, защото се надявам, Том, че всичко ще се успокои и ще се върнем към предишното положение, моля те да ме чуеш добре — положението отпреди това зловещо недоразумение. Ти запазваш работата си, Мередит също. Двамата продължавате да работите заедно като цивилизовани възрастни хора. Ти вървиш напред, градиш фирмата, акционерното дружество се обособява и след година всички ще натрупат куп пари. Какво лошо има в това?

Сандърс изпита нещо като облекчение, усещането, че говори като нормален човек. Какво не би дал да избяга от адвокатите и напрежението през последните три дни. Мисълта за връщане към старото положение го успокояваше като топла вана.

— Виж, Том. Веднага след случката в понеделник вечер никой не разтръби нищо. Ти не се обади на никого. Мередит също. Според мен и двамата сте искали историята да се забрави. За нещастие последва недоразумението на следващия ден и се породил ненужен спор. Ако беше дошъл навреме за съвещанието, ако с Мередит отстоявахте едно

и също мнение, нямаше да се случи нищо. Двамата щяхте да си работите заедно и случката щеше да си остане само между вас. А сега виж докъде стигнахме. Всъщност това е една голяма грешка. Защо просто да не я забравим и да гледаме напред? И да забогатеем. Том? Какво лошо има в това?

— Нищо — най-накрая проговори Сандърс.

— Добре.

— Само че няма да стане — допълни Сандърс.

— Защо?

През ума му минаха десетки отговори. „Защото тя не е компетентна. Защото е хлъзгава като змия. Защото е въжеиграчка, мисли само за фасадата, а техническият отдел трябва да създаде изделието. Защото е лъжкиня. Защото нея уважавам. Защото пак ще го направи. Защото тя не ме уважава. Защото не се отнасяш към мен честно. Защото ти е любимка. Защото предпочете нея пред мен. Защото...“

— Нещата стигнаха прекалено далеч — каза той. Гарвин го изглежда.

— Могат да се върнат назад.

— Не, Боб. Не могат.

Гарвин се наведе и сниши глас.

— Слушай, пикльо. Знам точно какво става. Взех те, когато още имаше жълто около устата. През цялото време ти помагах, давах ти възможности, лансирах те. А сега си решил да играеш непозволено? Прекрасно. Искаш да омажеш всичко? Зле ти се пише, леке такова.

Той се изправи.

— Боб, стане ли дума за Мередит Джонсън, губиш желание да говориш разумно.

— А, значи смяташ, че аз имам проблем с Мередит? — Гарвин се изсмя дрезгаво. — Слушай, Том: била ти е гадже, но е умна и самостоятелна, затова не си се справил. Побеснял си, когато те е оставила. И сега, след толкова години, искаш да си върнеш. Ето каква е работата. Няма нищо общо с етиката в деловите отношения, с нарушаването на закона, със сексуалния тормоз или някоя друга глупост. Подбудите ти са лични и дребнави. Пълен лайнар.

Гарвин тръгна да излиза от ресторанта и гневно профуча покрай Блэкбърн, който за миг остана като втрещен, загледан в Сандърс, после

забърза след шефа си.

Сандърс се запъти към масата си. Мина покрай едно сепаре с няколко души от „Майкро Софт“, включително двама известни тъпацы от програмирането на системи. Някой изгрухтя.

— Здравсти, господин Свински — тихо каза непознат глас.

— Грух! Грух!

— Не ти стана, а?

Сандърс направи няколко крачки, после се обърна.

— Хей, момчета — каза той, — поне не се навеждам и не хващам глезените си с ръце по късни срещи с... — и той изрече името на един от шефовете на програмирането в „Майкро Софт“.

Всички се заляха в бурен смях.

— Ха, ха!

— Господин Свински говори!

— Грух, грух!

— Всъщност какво правите тук, момчета? — попита ги Сандърс.

— Да не би вазелинът в Редмънд да е свършил?

— Ха, ха!

— Свински е бесен!

Превиваха се от смях като гимназисти. На масата стоеше голяма кана бира. Единият се обади:

— Ако Мередит Джонсън смъкне гащи за мен, сигурно няма да викам полиция.

— Само това оставаше!

— Обслужваме с усмивка!

— Ама обвинител се извъди!

— Първо дамите!

— А така!

Удряха по масата и се смееха гръмогласно.

Сандърс се отдалечи.

Гарвин ядосано се разхождаше напред-назад по тротоара пред ресторанта. Блэкбърн стоеше с телефон до ухото.

— Къде е проклетата кола? — попита Гарвин.

— Не зная, Боб.

— Казах му да чака.

— Знам, Боб. Мъча се да го намеря.

— Боже Господи, най-простите неща. Не можеш да накараш дори тия тъпаци, шофьорите, да си вършат работата.

— Сигурно е отишъл до тоалетната.

— Е, и какво? Цял ден ли ще се бави? Проклетият Сандърс. Вярваш ли му?

— Не, Боб.

— Просто не проумявам. Не иска да се споразумеем. А аз отстъпвам. Предлагам му да запази работата си, предлагам му акциите, предлагам му всичко. И той какво прави? Господи!

— Не е играч за екип, Боб.

— Прав си. Отказва да се спогодим. Трябва да го накараме да седне на масата и да разговаряме.

— Трябва, Боб.

— Не го разбира — каза Гарвин. — Това е проблемът.

— Историята се появи в сутрешните вестници. Сигурно не е плеснат с ръце от удоволствие.

— Не, не го разбира.

Гарвин пак започна да крачи.

— Ето я колата — каза Блэкбърн и посочи надолу към улицата. Към тях се приближаваше линкълнът.

— Най-послед. Виж какво, Фил. Писна ми да си губя времето със Сандърс. Помъчихме се да сме любезни, не успяхме. Това е положението. Какво трябва да направим, за да се усети?

— Мислех си — отговори Блэкбърн. — Какво прави Сандърс? Какво излиза? Хвърля кал по Мередит, нали?

— Така е, по дяволите.

— Не се поколеба да я очерни.

— Има си хас.

— Но това, което твърди за нея, не е вярно. Когато очерняш обаче, не е задължително да казваш истината. Просто хората трябва да ти повярват.

— Е, й?

— Значи може би трябва да изпита същото на свой гръб.

— Какво да изпита? За какво говориш?

Блэкбърн замислено гледаше приближаващата се кола.

— Мисля, че Том е способен на насилие.

— Глупости — отрязва Гарвин. — Познавам го от години. Кротък е като агънце.

— Не — възрази Блакбърн и потри носа си. — Не съм съгласен. Според мен е способен. В колежа е играл футбол, напорист е. Играе също във футболния отбор на фирмата, блъска наляво и надясно. У него има склонност към насилие. Такива са повечето мъже в края на краищата — склонни са към насилие.

— Какви ги дрънкаш?

— Трябва да признаеш, че е упражнил насилие спрямо Мередит — продължи Блакбърн. — Крещял е. Удрял я е. Блъснал я е. Секс и насилие. Мъж, изгубил самообладание. Той е много по-як от нея. Сложи ги двамата един до друг и виж разликата. Много по-едър. По-силен. С просто око се вижда, че е склонен към насилие и грубости. Приятната външност е само прикритие. Сандърс е от ония мъже, които си изливат злобата, като нападат беззащитни жени.

Гарвин мълчеше. Изглежда Блакбърн с присвити очи.

— Няма да мине.

— Според мен ще мине.

— Никой разумен човек няма да ти повярва.

— Все пак някой ще се хване — отвърна Блакбърн.

— Така ли? Кой е той?

— Някой — повтори Блакбърн.

Колата спря до тротоара. Гарвин отвори вратата.

— Както и да е, аз едно знам: трябва да го накараме да преговаря — каза той, преди да се качи. — Трябва да го натиснем, за да седне на масата и да се споразумеем.

— Мисля, че ще се уреди — отговори Блакбърн. Гарвин кимна.

— В твоите ръце е, Фил. Направи го на всяка цена. Той се качи в колата. Блакбърн го последва.

— Къде се мота досега? — изкрещя Гарвин на шофьора.

Вратата се тръшна. Автомобилът потегли.

Сандърс и Фернандес се върнаха с колата на Алън в центъра за посредничество. Адвокатката слушаше разказа на Сандърс за разговора с Гарвин и клатеше глава

— Не е трябвало да се срещаш с него насаме. Нямахте да се държи така, ако и аз бях там. Наистина ли ти каза, че на жените трябва

да се отстъпва?

— Да.

— Много благородно от негова страна. Намерил е добродетелна причина да защити човек, упражнил сексуален тормоз. Хитър ход. Всички трябва да седят със скръстени ръце и да гледат как нарушава закона само защото е жена. Страхотно, няма що!

Думите ѝ вдъхнаха увереност на Сандърс. Срещата с Гарвин го бе разтърсила. Знаеше, че Фернандес му говори, за да го успокои и насърчи, но въпреки всичко му действаше.

— Целият разговор е смехотворен — отбеляза Фернандес. И после те заплаши ли? Сандърс кимна.

— Не се тревожи. Само блъфира

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — увери го тя. — Празни приказки. Поне сега знаеш защо на мъжете им се разминава. Гарвин е изрецитирал познатите от години думи на всеки шеф: помисли от гледната точка на нападателя. Какво чак толкова е направил? Да не ровим в миналото. Всеки да си гледа работата. Пак ще бъдем едно голямо щастливо семейство.

— Невероятно — обади се Алън, който караше колата.

— Така е в наше време — каза Фернандес. — Тези приказки вече не минават. Впрочем на колко години е Гарвин?

— Почти на шейсет.

— Това обяснява нещата Блэкбърн обаче трябва да му е казал, че няма да мине. Според закона Гарвин всъщност няма избор. Най-малкото трябва да премести Джонсън, не теб. А почти сигурно трябва да я уволни.

— Според мен няма да го направи — каза Сандърс.

— Разбира се, че няма да го направи.

— Тя е любимката му — отбеляза Сандърс.

— По-същественото е, че е заместник-директор на фирмата — уточни адвокатката, загледана през прозореца в пътя нагоре към центъра за посредничество. — Разбери, става дума единствено за власт. Сексуалният тормоз е свързан с властта, също както нежеланието на фирмата да реши проблема. Властта се самоотбранява. Щом една жена се издигне в структурите на властта, те също започват да я защитават, както се случва и с мъжете. По същия начин не можеш

да накараш един лекар да свидетелства срещу свой колега. Няма значение дали става дума за мъж или за жена. Лекарите просто не свидетелстват едни срещу други. И толкоз. Шефовете на фирми не искат да разследват жалби срещу свои колеги, били те мъже или жени.

— Само дето жените не се издигат дотам.

— Да. Но нещата се променят. И жените могат да са несправедливи, точно както мъжете.

— Феминистки свине — вметна Алън.

— Хайде да не почваме — сръза го Фернандес.

— Кажи му данните — не отстъпи Алън.

— Какви данни? — заинтересува се Сандърс.

— Около пет процента от жалбите за сексуален тормоз се подават от мъже срещу жени. Броят им е относително малък. Но жените заемат едва пет процента от ръководните длъжности. Излиза, че жените и мъжете еднакво често подлагат подчинените си на сексуален тормоз. Колкото повече жени се издигат в службата, толкова повече расте процентът на мъжете, подали иски. Защото сексуалният тормоз е свързан с властта. Властта не е нито мъжка, нито женска. Който е седнал на шефското бюро, той има възможност да злоупотребява с властта си. Жените се възползват също толкова често, колкото мъжете. Пример за това е очарователната госпожа Джонсън, която големият шеф не иска да уволни.

— Гарвин казва, че не я уволнява, защото ситуацията е неясна.

— Според мен записът е повече от ясен — отсече Фернандес и се намръщи. — Спомена ли му за записа?

— Не.

— Добре. Тогава ще успеем да приключим до два часа. Алън стигна до паркинга и спря колата. Всички излязоха.

— Така — каза адвокатката. — Да видим какво сме направили с другите, които имат отношение към Меридит Джонсън. Остава предишният работодател...

— „Конрад Компютърс“. Правилно. Работим по нея

— Също предпоследният.

— „Симантек“.

— Да. Да не забравяме съпруга й...

— Имам разговор в „Ко Стар“.

— Ами историята с „Интернет“? „Приятелят“?

— Работим по него.

— Трябва да проверим училището, в което е учила Джонсън, и колежа „Васар“.

— Дадено.

— Важни са по-новите сведения. Съсредоточи се върху „Конрад“ и съпруга.

— Добре — каза Алън. — „Конрад“ ще създаде проблеми, защото доставя системи на правителството и на ЦРУ. Вече ми изпяха дежурната песен за политиката си на неутралност и не-разкриване на данни за бивши служители.

— Тогава да им се обади Хари. Бива го по небрежни препоръки. Може да ги поразтърси, ако продължат да упорстват.

— Добре. Сигурно ще се наложи.

Алън се върна в колата. Фернандес и Сандърс се запътиха към центъра за посредничество.

— Проверявате в предишните й местоработи ли? — попита той.

— Да. Другите фирми не обичат да дават уличаващи данни за бивши служители. Години наред не посочваха нищо освен датите на назначаване и напускане. Сега обаче съществува разпоредбата за така наречените „принудителни разкрития“ и „небрежност на препоръките“. Фирмите вече носят отговорност за неразкриване на проблеми с бивши служители. Затова можем да се опитаме да ги попритиснем. Но в крайна сметка е възможно да не получим необходимата ни уличаваща информация.

— Откъде знаеш, че разполагат с такава информация? Адвокатката се усмихна.

— Защото Джонсън по природа е склонна към сексуален тормоз. Такива хора не изменят поведението си. Никога не им е за пръв път.

— Значи смяташ, че го е правила и преди ли?

— Недей да се разочароваш толкова — каза Фернандес. — Ти какво си помисли? Че го е направила само защото си пада по теб? Обзалагам се, че не й е за пръв път. — Двамата минаха покрай фонтаните в двора и се запътиха към вратата на сградата. — А сега — обяви Фернандес — да идем да изядем госпожа Джонсън с парцалите.

Точно в един и половина съдия Мърфи влезе в залата. Огледа седемте смълчани присъстващи около масата и се намръщи.

— Срецнаха ли се адвокатите на страните?

— Да — отвърна Хелър.

— Какъв е резултатът? — попита Мърфи.

— Не успяхме да се споразумеем — пак се обади Хелър.

— Добре тогава. Да продължим работата — Тя седна и отвори бележника — Има ли някакви бележки по сутрешното заседание?

— Да, ваша чест — каза Фернандес. — Имам няколко допълнителни въпроса към госпожа Джонсън.

— Добре. Госпожо Джонсън? Мередит сложи очилата си.

— Всъщност, ваша чест, първо бих искала да направя изявление.

— Да го чуем.

— Мислех за сутрешното заседание — подхвана Джонсън бавно и натъртено — и за разказа на господин Сандърс за случката в понеделник вечер. Стори ми се, че става дума за истинско недоразумение.

— Разбирам — каза съдия Мърфи със съвършено равен тон и погледна Мередит. — Добре.

— Когато Том предложи да се срещнем в края на работното време, да пийнем вино и да побъбрим за миналото, може и несъзнателно да съм се отзовала по начин, какъвто той не е очаквал.

Съдия Мърфи не помръдна. Всички седяха като попарени. В залата беше съвсем тихо.

— Според мен е по-точно да се каже, че приех буквално думите му и започнах да си представям... мм... романтично преживяване. Откровено казано, не отхвърлях подобна възможност. Преди години ние двамата с господин Сандърс имахме твърде страстна връзка, помнех я като много вълнуваща. Затова, струва ми се, е справедливо да кажа, че очаквах срещата с нетърпение и може би подсъзнателно съм се надявала, че няма да се ограничим с деловите въпроси.

Хелър и Блекбърн седяха от двете страни на Мередит с каменни изражения, без никаква реакция. Двете адвокатки също не реагираха. Всичко е отработено предварително, осъзна Сандърс. Какво ставаше? Защо тя променяше версията си?

Джонсън се изкашля, после продължи със същия отсечен тон:

— Смятам за правилно да кажа, че съм участвала доброволно в цялата случка. Може би в даден момент съм станала прекалено открита за вкуса на господин Сандърс. Сигурно от вълнение съм

престъпила границите на благоприличието и длъжността си във фирмата Според мен е възможно. Сериозно размислих и стигнах до извода, че моят спомен за случката и разказът на господин Сандърс си приличат много повече, отколкото допусках преди.

Последва дълго мълчание. Съдия Мърфи не каза нищо. Мередит Джонсън се намести на стола, свали очилата, после пак ги сложи.

— Госпожо Джонсън — проговори накрая Мърфи, — правилно ли съм ви разбрала, че сега сте съгласна с версията на господин Сандърс за случилото се в понеделник вечерта?

— В много отношения да. Вероятно в повечето.

Сандърс внезапно проумя какво е станало: те знаеха за записа.

Но откъде? Самият Сандърс бе научил едва преди два часа. А Левин не беше в службата, защото бе обядвал с тях. Значи не им бе казал той. Откъде бяха научили?

— Освен това, госпожо Джонсън — продължи Мърфи. — съгласна ли сте с обвиненията на господин Сандърс в сексуален тормоз?

— В никакъв случай, ваша чест. Не.

— Тогава нищо не разбирам. Променихте версията си. Казвате, че вече в по-голямата част сте съгласна с разказа на господин Сандърс. Но не сте съгласна, че той има основание за претенции?

— Не, ваша чест. Както казах, според мен всичко е плод на недоразумение.

— Недоразумение — повтори Мърфи с невярващо изражение.

— Да, ваша чест. Недоразумение, в което господин Сандърс изигра много активна роля.

— Госпожо Джонсън, според господин Сандърс вие сте започнали да го целувате въпреки възраженията му. Вие сте го бутнали на канапето въпреки възраженията му. Вие сте разкопчали ципа на панталоните му и сте извадили пениса му въпреки неговите възражения. Вие сама сте се разсъблekli въпреки възраженията му. Тъй като господин Сандърс е ваш подчинен и работата му зависи от вас, ми е трудно да приема, че това не е ясна и недвусмислена проява на сексуален тормоз от ваша страна.

— Разбирам, ваша чест — спокойно отвърна Мередит Джонсън.

— Съзнавам, че промених разказа си. Но твърдя, че е станало

недоразумение, защото бях убедена, че господин Сандърс търси интимна среща, и затова се държах така

— Не сте съгласна, че сте упражнили сексуален тормоз.

— Не, ваша чест. Понеже мислех, че има очевидни физически доказателства за доброволното участие на господин Сандърс. В определени моменти той поемаше инициативата Затова сега се питам защо го направи, а после внезапно се отдръпна Нямам представа за причините. Но съм убедена, че и той носи отговорност за случилото се. Затова ми се струва, меко казано, че става дума за истинско недоразумение. Искам да добавя, че много съжалявам — искрено и дълбоко съжалявам — за своята роля в него.

— Съжалявате. — Мърфи огледа залата безпомощно. — Някой ще ми обясни ли какво става тук? Господин Хелър?

Хелър разпери ръце.

— Ваша чест, доверителката ми сподели какво възнамерява да направи. Намирам постъпката ѝ за много смела. Тя е истинска радетелка за истината.

— О, да не прекаляваме — каза Фернандес. Съдия Мърфи се обърна към нея:

— Госпожо Фернандес. с оглед на коренно различното изявление на госпожа Джонсън желаете ли да направим почивка, преди да продължим с вашите въпроси?

— Не. ваша чест. Готова съм да ги задам още сега — отговори адвокатката.

— Разбирам — озадачено промърмори Мърфи. — Добре тогава.

Съдия Мърфи очевидно бе усетила, че всички в залата знаят нещо, което не ѝ е известно.

Сандърс продължаваше да се чуди откъде ли Мерedit е научила за записа. Погледна Фил Блaкбърн, седнал в края на масата, и мобифона пред него. Той нервно го потриваше.

„Проверка на телефона, помисли Сандърс. Най-вероятно.“

Сигурно „Диджи Ком“ бе наела някого — може би Гари Босак — да провери телефонните разговори на Сандърс, за да намери нещо против него. Босак несъмнено бе прегледал всички разговори по клетъчния телефон. Бе открил разговор от понеделник вечерта, продължил четирийсет и пет минути. Беше очебийно — такава продължителност и сметка. Вероятно Босак бе проверил кога се е

състоял разговорът и се е досетил какво е станало — в понеделник вечерта Сандърс не е говорил по телефона през онези четирийсет и пет минути. Затова оставаше едно-единствено обяснение. Свързал се е с телефонен секретар, което означаваше запис. Джонсън знаеше за него и затова бе променила версията си.

— Госпожо Джонсън — поде Фернандес, — нека първо уточним няколко фактически въпроса. Сега твърдите ли, че наистина сте пратили секретарката за вино и презервативи, наистина сте ѝ казали да заключи вратата и наистина сте отменили срещата си за седем часа в очакване на интимно преживяване с господин Сандърс?

— Да.

— Иначе казано, преди излъгахте.

— Представих своята гледна точка.

— Но тук не говорим за гледни точки. Говорим за факти. И при сегашните факти ми е интересно да узная защо според вас господин Сандърс поделя отговорността за случката във вашия кабинет в понеделник вечер.

— Защото ми се стори... Стори ми се, че господин Сандърс е дошъл в кабинета ми с ясното намерение да правим секс, а по-късно той го отрече. Почувствах се излъгана. Първо ме подведе, после ме обвини, въпреки че не бях направила нищо повече, освен просто да откликвам.

— Смятате, че ви е подвел?

— Да.

— И затова ли според вас отговорността е обща?

— Да.

— По какъв начин ви подведе?

— Ами струва ми се, че е очевидно. Нещата бяха много напреднали, когато той изведнъж стана от канапето и заяви, че няма да продължи. Според мен това е подвеждане.

— Защо?

— Защото не можеш да стигнеш чак дотам и после да спреш ей така. Това явно е враждебна постъпка с цел да ме постави в неудобно положение и да ме унижи. Разбирате ли... то е ясно.

— Добре. Да разгледаме по-подробно конкретния момент — каза Фернандес. — Доколкото разбрах, говорим за времето, когато сте били на канапето с господин Сандърс, и двамата разсъблечени донякъде.

Господин Сандърс бил коленичил, пенисът му бил изваден, вие сте лежали по гръб без бельо и с разтворени крака, така ли?

— В общи линии, да. — Мередит поклати глава. — Звучи толкова... недодялано.

— Но нали точно такава е била ситуацията?

— Да.

— И така, казахте ли тъкмо в този момент „Не, не, моля те“, отговори ли господин Сандърс „Правя си, не бива да го правим“ и стана ли после от канапето?

— Да, така каза — потвърди Мередит.

— Тогава къде е недоразумението?

— Когато казах „Не, не“, имах предвид „Не, не чакай“. Защото той изчакваше, дразнеше ме, а аз исках да продължи. Той обаче стана и много ме ядоса.

— Защо?

— Защото исках да го направи.

— Но, госпожо Джонсън, вие сте казали: „Не, не“.

— Знам какво съм казала — прекъсна я раздражено Мередит. — но в тази ситуация е съвършено ясно какво всъщност му казвам.

— Така ли?

— Естествено. Той разбра думите ми точно, но предпочете да не им обърне внимание.

— Госпожо Джонсън, чували ли сте някога израза „Не“ значи „не“?

— Разбира се, но тогава...

— Извинете, госпожо Джонсън. „Не“ значи ли „не“?

— Не и в този случай. Защото както бях легнала на дивана, беше абсолютно ясно какво всъщност му казвам.

— Тоест било е ясно на вас. Джонсън видимо се вбеси.

— И на него му беше ясно — озъби се тя.

— Госпожо Джонсън, когато на мъжете казват: „Не“ значи „не“, какво имат предвид?

— Не знам. — Мередит раздражено разпери ръце. — Не знам какво се опитате да кажете.

— Ето какво: на мъжете им се внушава, че трябва да приемат женските думи буквално, че „не“ значи „не“, не значи „може би“ или „да“.

— Но в конкретния случай както бяхме съблечени и нещата бяха стигнали дотам...

— Какво общо има това? — попита Фернандес.

— О, хайде — каза Джонсън. — Когато хората се сближават, започват с леки докосвания, после леки целувки, после малко галене, после още галене. Дрехите изчезват, стигаш до разни интимни части и така нататък. Скоро вече си готов да продължиш. И не се дърпаш. Да се дърпаш в този момент е враждебна постъпка. А той тъкмо това направи. Подведе ме.

— Госпожо Джонсън, не е ли вярно, че жените претендират за правото да се дърпат във всеки миг, дори в мига непосредствено преди съвкуплението? Не настояват ли жените на безусловното си право да променят своето решение?

— Да, но в този случай...

— Госпожо Джонсън, ако жените имат право да променят решението си, не важи ли същото и за мъжете? Не може ли господин Сандърс да размисли?

— Постъпката му беше враждебна — повтори Мередит с упорито изражение. — Той ме подведе.

— Питам дали господин Сандърс има равни права с жените в такава ситуация. Има ли правото да се оттегли дори в последния миг?

— Не.

— Защо?

— Защото мъжете са различни.

— В какъв смисъл различни?

— О, за Бога! — ядосано извика Джонсън. — За какво говорим? Като Алиса в Страната на чудесата. Мъжете и жените са различни. Всеки го знае. Мъжете не могат да се владеят.

— Очевидно господин Сандърс е могъл.

— Да. Като враждебна проява. Воден от желанието да ме унижи.

— Но той всъщност е казал „Не ми харесва всичко това“. Нали така?

— Не помня точно думите му. Но се държеше много враждебно и унижително към мен като жена.

— Нека обсъдим кой към кого се е държал враждебно и унижително. Господин Сандърс не възрази ли и по-рано, когато нещата приеха такъв обрат?

— Не, всъщност не.

— Аз пък мисля, че да. — Фернандес погледна бележките си. — В началото казахте ли на господин Сандърс „Изглеждаш добре“ и „Винаги ти е бил хубав и твърд“?

— Не знам. Не е изключено. Не помня.

— А той какво отговори?

— Не помня.

— И още нещо — не отстъпваше Фернандес, — когато господин Сандърс говореше по телефона, приближихте ли се до него, дръпнахте ли телефона и казахте ли „Зарежи този телефон“?

— Възможно е. Не помня.

— Вие ли започнахте да го целувате в този момент?

— Не съм съвсем сигурна. Едва ли.

— Да видим. Как иначе би могло да стане? Господин Сандърс е говорел по мобифона. застанал до прозореца. Вие сте говорили по своя телефон на бюрото. Той прекъсна ли разговора си, остави ли слушалката, дойде ли при вас, за да ви целуне?

Мередит за миг се замисли.

— Не.

— Тогава кой пръв започна да целува?

— Май аз.

— А когато той е възразил и ви е казал „Мередит“, предпочетохте ли да не му обърнете внимание, продължихте ли да настоявате, казахте ли „Господи, цял ден ми се иска. Толкова съм възбудена, отдавна не съм имала свястно чукане“?

Фернандес цитирате изразите с равен безизразен глас. сякаш четеше от сценарий.

— Може би... Вероятно е така. Да. Фернандес пак погледна бележките си.

— И после, когато той е казал, явно за да ви възпре, „Мередит, почакай“, вие възкликнахте ли „О, не говори, не. не, за Бога!“?

— Мисля... не е изключено.

— Сега като размислите, можете ли да потвърдите, че с репликите си господин Сандърс се е опитал да ви спре?

— Дори и да е било така. не го направи недвусмислено. Не.

— Госпожо Джонсън, бихте ли казали, че от началото до края на срещата господин Сандърс е откликвал?

Джонсън се подвуоми за миг. Сандърс разгада мислите й: чудеше се доколко я изобличава записът. Накрая тя проговори:

— В някои моменти беше въодушевен, в други не чак толкова. Тъкмо това исках да подчертая.

— Бихте ли определили поведението му като колебливо?

— Вероятно. Донякъде.

— Да или не, госпожо Джонсън?

— Да.

— Добре. И така, по време на срещата господин Сандърс се е държал колебливо. Той ни обясни защо: защото от него са искали да започне служебен роман със стара приятелка, която в момента е негова началничка. И защото е вече женен. Смятате ли, че тези причини за колебливостта му са основателни?

— Сигурно.

— И тъкмо в това състояние на колебливост господин Сандърс в последния момент е бил обзет от неудържимо нежелание да продължи по-нататък. Обяснил ви го е просто и без заобикалки. Защо тогава го квалифицирате като „подвеждане“? Според мен разполагаме с достатъчно доказателства, че е точно обратното — непресметната, доста отчаяна човешка реакция на едно положение, изцяло под ваш контрол. Не става дума за подновена връзка на бивши любовници, госпожо Джонсън, макар да ви се иска да я представите тъкмо така. Изобщо не става дума за среща на равноправни начала. Всъщност висшестоящият сте вие и сте направлявали срещата във всяко едно отношение. Посочили сте часа, купили сте виното, купили сте презервативите, заключили сте вратата и после сте обвинили подчинения си, когато е отказал да ви достави удоволствие. По същия начин продължавате да се държите и сега.

— А вие се опитвате да представите неговото поведение в благоприятна светлина — отвърна Джонсън. — Искам да кажа, че от практическа гледна точка много дразни да изчакваш до последната минута и чак тогава да спреш.

— Да — каза Фернандес. — Така се чувстват мнозина мъже, когато жените се отдръпват в последния миг. Но жените твърдят, че мъжът няма право да се сърди поради правото на жената да се оттегли по всяко време. Нали така?

Джонсън раздражено забарабани с пръсти по масата

— Вижте — поде тя. — Тук се мъчите да представите случая едва ли не като за пред федералния съд, стремите се да замъглите основните факти. Какво чак толкова съм сгрешила? Отправих едно предложение, това е всичко. Ако господин Сандърс не е проявявал интерес, най-лесно е било да каже: „Не.“ Той обаче не го каза. Нито веднъж. Защото е смятал да ме подведе. Ядосвал се е, че повишението му се е разминало, и единственият начин да си отмъсти е бил да ме очерни. Това не е нищо друго освен партизанска война и грубо посегателство. Аз преуспявам в бизнеса, той се дразни от постиженията ми и се мъчи да ме хване в капана. А вие говорите какво ли не, само и само да избегнете този ключов и неотменен факт.

— Госпожо Джонсън, ключовият и неотменен факт е, че вие сте началник на господин Сандърс. И поведението ви спрямо него е било незаконно. Затова наистина случаят е за пред федералния съд.

Настъпи кратка пауза.

В залата влезе секретарката на Блэкбърн и му подаде някаква бележка Той я прочете и я подаде на Хелър.

— Госпожо Фернандес! — обади се Мърфи. — Имате ли готовност да ми обясните какво става тук?

— Да, ваша чест. Излиза, че има лента със запис на срещата.

— Така ли? Вие чухте ли го?

— Да, ваша чест. Той потвърждава разказа на господин Сандърс.

— Знаете ли за записа, госпожо Джонсън?

— Не.

— Може би госпожа Джонсън и нейният адвокат също желаят да го изслушат. Може би всички трябва да го чуем — отбеляза Мърфи. вперила поглед в Блэкбърн.

Хелър прибра бележката в джоба си и каза:

— Ваша чест, бих искал да помоля за десетминутно прекъсване.

— Добре, господин Хелър. Бих казала, че обстоятелствата го налагат.

Отвън на двора се виждаше притъмнялото небе. Заплашваше пак да вали. До фонтаните Джонсън шушукаше с Хелър и Блэкбърн. Фернандес ги наблюдаваше.

— Просто не разбирам — чудеше се адвокатката. — Ето ги пак, продължават да си приказват. Какво чак толкова обсъждат?

Доверителката им излъга и после промени версията си. Несъмнено Джонсън е упражнила сексуален тормоз. Разполагаме със запис. За какво тогава говорят?

Фернандес постоя известно време мълчалива и намръщена

— Знаеш ли, трябва да призная, че Джонсън е невероятно умна — проговори тя накрая.

— Да — съгласи се Сандърс.

— Бърза е и е хладнокръвна.

— Тхъ.

— Шеметно се е издигнала по служебната стълбица.

— Да.

— Как тогава... е допуснала да се озове в подобно положение?

— Какво искаш да кажеш? — не разбра Сандърс.

— Виж какво прави: нахвърля ти се още на първия ден след идването си на новата работа И то много напористо. Излага се на толкова опасности. Защо? Прекалено е умна, за да го направи.

Сандърс сви рамене.

— Да не мислиш, че се дължи само на неудържимия ти чар? — подхвърли Фернандес. — С цялото си уважение към теб все пак се съмнявам.

Той се усети, че мисли за времето, когато срещна за пръв път Мередит: тя провеждаше демонстрации и имаше навик да кръстосва крака винаги когато ѝ задаваха въпрос, на който не можеше да отговори.

— Винаги прибягваше до секса, за да отвлече вниманието на хората. Много я бива.

— Сигурно — съгласи се Фернандес. — И от какво е искала да ни отвлече вниманието този път?

Сандърс не знаеше отговора Инстинктивно обаче усещаше, че нещо му убягва.

— Никой не знае какво представляват хората в интимен кръг — изрече той. — Познавах някога една жена: приличаше на ангелче, но се възбуждаше от бой.

— Аха — подметна Фернандес. — Прекрасно. Но не важи за Джонсън. Защото тя ми прави впечатление със своето самообладание, а поведението ѝ спрямо теб е било различно.

— Ти самата го каза, има определен модел.

— Да. Може би. Но защо още от първия ден? Защо веднага? Според мен има друга причина.

— Ами аз? — попита Сандърс. — Да не смяташ, че и аз съм имал друга причина?

— Така ми се струва — съвсем сериозно го изглежда адвокатката, — но за това ще поговорим после.

Алън дойде откъм паркинга, клатейки глава.

— Какво намери? — попита го Фернандес.

— Нищо хубаво. Навсякъде удряме на камък — отвърна той и запрелиства бележника си. — И така Проверихме адреса в „Интернет“. Съобщението идва от „Зона У“. „Приятел“ е някой си доктор Артър А. Френд. Професор по неорганична химия във Вашингтонския университет. Името говори ли ти нещо?

— Не — каза Сандърс.

— Не се учудвам. В момента професор Френд е в Северен Непал като консултант на непалското правителство. Заминал е преди три седмици и няма да се върне до края на юли. Затова едва ли той е истинският подател на съобщенията

— Излиза, че някой използва адреса му в „Интернет“.

— Според неговата секретарка е невъзможно. Кабинетът му е заключен, него го няма, а ключ има само секретарката. Затова никой няма достъп до неговия компютърен терминал. Секретарката твърди, че влиза в кабинета веднъж на ден, за да отговори на съобщенията по електронната поща на негово име, през останалото време компютърът е изключен. Никой освен нея не знае кода. Затова нямам представа.

— Значи съобщението идва от заключен кабинет? — попита намръщен Сандърс.

— Не знам. Продължаваме проверката. Засега обаче е пълна мъгла.

— Добре — обади се Фернандес. — Ами „Конрад Компютърс“?

— В „Конрад“ заеха много твърда позиция. Ще предоставят информация само на работодателя, тоест на „Диджи Ком“. В никакъв случай на нас. Казват, че работодателят не е проявил интерес. Когато ги понатиснахме, от „Конрад“ се обадиха в „Диджи Ком“, откъдето заявиха, че не се интересуват от информацията им.

— Хмм.

— После съпругът — продължи Алън. — Говорих с един човек, който е работил в неговата фирма „Ко Стар“. Разправя, че съпругът ѝ я мрази и дълго може да приказва против нея. Но тъкмо сега е в отпуската в Мексико с новата си приятелка и ще се върне следващата седмица.

— Много лошо.

— „Новел“ — каза Алън. — На разположение са сведенията само за последните пет години. Предишните данни се пазят в управлението им в Юта. Няма да представя какво би могло да излезе оттам, но са готови да ни предоставят информация, ако си платим. Ще ни трябват две седмици.

Фернандес поклати глава.

— Лоша работа.

— Така е.

— Убедена съм, че „Конрад“ крие нещо — каза адвокатката.

— Може би, но трябва да ги съдим, за да се доберем до него. Нямаме време. — Алън хвърли поглед към хората отсреща. — Какво става сега?

— Нищо. Не отстъпват.

— Все още ли?

— Да.

— Господи! — възкликна Алън. — Кой ли стои зад гърба ѝ?

— Умирам от желание да разбера — каза Фернандес. Сандърс отвори клетъчния телефон и се обади в службата

— Синди, има ли съобщения?

— Само две, Том. Стефани Каплан попита може ли да се срещнете днес.

— Каза ли защо?

— Не. Но спомена, че не било важно. И Мери-Ан идва два пъти, търсеше те.

— Вероятно иска да ме скалпира — подметна Сандърс.

— Не вярвам. Том. Тя е почти единствената, която... много се тревожи за теб, така ми се струва.

— Добре. Ще ѝ се обадя.

Той започна да набира номера на Мери-Ан, когато Фернандес го побутна с лакът в ребрата. Сандърс вдигна очи и забеляза слаба жена на средна възраст, която вървеше към тях през паркинга.

— Стегни се — прошепна адвокатката.

— Защо? Коя е тази?

— Кони Уолш — каза Фернандес.

Кони Уолш беше около четирийсет и пет годишна, с посивели коси и намусено изражение.

— Вие ли сте Том Сандърс?

— Да.

Тя извади касетофон.

— Кони Уолш от „Поуст Интелидженсър“. Може ли да поговорим за малко?

— В никакъв случай — намеси се Фернандес.

Уолш я изгледа.

— Аз съм адвокатът на господин Сандърс.

— Зная коя сте — сръза я журналистката и пак се обърна към Сандърс. — Пиша статия за сегашното дело за дискриминация в „Диджи Ком“. Източниците ми твърдят, че обвинявате Мередит Джонсън в полова дискриминация, вярно ли е?

— Той не коментира — заяви Фернандес и застана между Уолш и Сандърс.

Журналистката погледна през рамото ѝ и продължи:

— Господин Сандърс, вярно ли е също така, че двамата сте бивши любовници и обвиненията ви са един вид разчистване на лични сметки?

— Той не коментира — повтори Фернандес.

— Аз пък мисля обратното — каза Уолш. — Господин Сандърс, не е нужно да я слушате. Можете да споделите нещо, ако желаете. А аз съм искрено убедена, че трябва да се възползвате от възможността да се защитите. Защото източниците ми твърдят също, че сте нападнали госпожа Джонсън по време на срещата. Обвиненията към вас са много сериозни и сигурно искате да им отговорите. Какво можете да кажете за нейните твърдения? Имало ли е физическо нападение?

Сандърс понечи да заговори, но адвокатката му хвърли предупредителен поглед и сложи ръка на гърдите му. После се обърна към Уолш:

— Пред вас ли госпожа Джонсън е отправяла тези обвинения? Защото, като изключим господин Сандърс, присъствала е единствено тя.

— Нямам право да ви кажа. Знам за случилото се от много добре информирани източници.

— Във или извън фирмата?

— Наистина не мога да ви кажа.

— Госпожо Уолш — не отстъпваше Фернандес, — ще забраня на господин Сандърс да разговаря с вас. Препоръчвам ви да се посъветвате с юрисконсултката на вестника, преди да разпространявате безпочвени обвинения.

— Не са безпочвени. Имам много надеждни...

— Ако юрисконсултката ви има някакви съмнения, помолете я да позвъни на господин Блэкбърн: той ще ѝ обясни какво е правното ви положение по този въпрос.

Уолш се усмихна мрачно.

— Господин Сандърс, искате ли да кажете нещо?

— Поговорете с юрисконсултката, госпожо Уолш — настоя Фернандес.

— Ще поговоря, но това няма значение. Не можете да го потулите. Господин Блэкбърн също не може да го потули. А лично аз не разбирам как се наемате да защитавате подобна позиция.

Фернандес се наведе към журналистката, усмихна се и каза:

— Защо не се дръпнем настрани, за да ви обясня нещо.

Двете се отдалечиха на няколко метра в двора. Алън и Сандърс продължиха да стоят на същото място. Алън въздъхна и попита:

— Не те ли мъчи любопитството какво си приказват сега?

— Няма значение какво ми говорите — не се предаваше Кони Уолш. — Няма да издам източника си.

— Не ви питам кой е вашият източник. Просто ви уведомявам, че версията ви е невярна...

— Че какво друго можете да кажете?

— Има документирані доказателства, че е невярна. Журналистката млъкна и се намръщи.

— Документирані доказателства ли? Фернандес бавно кимна.

— Точно така. Уолш се замисли.

— Не е възможно — изрече тя. — И вие го казахте. Били са само двамата в стаята. Разполагаме единствено с техните твърдения. Няма документирані доказателства.

Фернандес само поклати глава, без да казва нищо.

— За какво става дума? За запис ли? Адвокатката лекичко се усмихна.

— Наистина не мога да ви кажа.

— Дори и да има, какво може да е записано? Че тя го е ощипала отзад ли? Че се е шегувала ли? И какво от това? Мъжете се държат така от векове.

— Тук въпросът не е...

— Почакайте. Значи някой го ощипва и той вдига шум до Бога. Това не е нормално мъжко поведение. Очевидно този тип мрази и презира жените. Та то е пределно ясно, само. го погледнете. Освен това няма съмнение, че по време на срещата я е ударил. Фирмата е трябвало да повика лекар, за да установи дали няма сътресение. Няколко надеждни източника ми разказаха, че и преди е бил склонен към физическо насилие. Двамата с жена си имат проблеми години наред. Всъщност тя е напуснала града с децата и ще подаде молба за развод.

Уолш внимателно гледаше Фернандес, докато говореше. Адвокатката само сви рамене.

— Така е. Жена му е напуснала града — сухо повтори Уолш. — Неочаквано. Отвела е децата. Никой не знае къде е отишла. Хайде сега ми обяснете какво значи всичко това.

— Кони, мога да ви кажа единствено като адвокат на господин Сандърс, че документираните доказателства противоречат на твърденията на вашите източници за обвинението в сексуален тормоз.

— Ще ми покажете ли доказателствата?

— В никакъв случай.

— Тогава откъде да съм сигурна, че съществуват?

— Отникъде. Знаете само, че съм ви казала за тях.

— Ами ако не ви повярвам? Фернандес се усмихна.

— Журналистите трябва да умеят да вземат решения.

— Искате да кажете, че ще стигнем до безразсъдно нехайство.

— Ако продължавате с вашата версия, да. Уолш отстъпи назад.

— Виж. Може би тук има някакви правни основания, а може и да няма. Но мен ако питате, вие просто сте поредната жена от малцинствата, която се мъчи да пробие в патриархалния свят, като пада на колене. Ако поне мъничко уважавате себе си, нямаше да им вършите мръсната работа.

— Всъщност, Кони. не друг, а тъкмо вие сте в патриархалния капан.

— Глупости — възкликна Уолш. — И още нещо ще ви кажа. Не можете да избягате от фактите. Той я е подвел и после я е набил. Бивш любовник, изпълнен с желание да отмъсти, склонен към насилие. Типичен мъж. Честно ви казвам, още преди да го наредя добре във вестника, той ще проклина дните си.

— Ще продължава ли с публикациите? — попита Сандърс. — Не — отвърна Фернандес и погледна към Джонсън, Хелър и Блэкбърн в другия край на двора. Кони Уолш се бе приближила до Блэкбърн и му говореше нещо. — Не се разсейвай. Това не е важно. Основният въпрос е какво ще правят с Джонсън.

Миг по-късно към тях се запъти Хелър и каза:

— Обсъдихме нещата от наша гледна точка, Луиз.

— И?

— Стигнахме до извода, че няма смисъл от по-нататъшно посредничество, и засега се оттегляме. Вече уведомих съдия Мърфи, че няма да продължим.

— Така ли? Ами записът?

— Нито госпожа Джонсън, нито господин Сандърс са знаели, че се записва Законът изисква една от страните да знае, че разговорът се записва. Затова лентата не може да бъде смятана за доказателство.

— Но, Бен...

— Според нас записът не бива да бъде слушан както по време на посредническата процедура, така и при последващи правни действия. Твърдим, че госпожа Джонсън правилно представя срещата като недоразумение между двама действали по своя воля възрастни хора и че господин Сандърс носи отговорност за недоразумението. Той е бил активен участник, Луиз, не можеш да отречеш. Свалил е бельото й. Никой не го е принуждавал с пистолет в челото. Но тъй като има вина и от двете страни, най-добре е да си стиснат ръцете, да забравят всички вражди и да се върнат към служебните си задължения. Очевидно господин Гарвин вече го е предложил на господин Сандърс, който е отказал. Смятаме, че при сегашните обстоятелства господин Сандърс се държи неразумно и ако не преразгледа поведението си своевременно, трябва да бъде уволнен заради неявяване на работа.

— Мръсник! — избухна Сандърс.

Фернандес го улови за ръката, за да го възпре.

— Бен — спокойно каза тя, — това официално предложение ли е за помирение и връщане във фирмата?

— Да, Луиз.

— И какво е захарчето за преглъщане на хапа?

— Никакво. Просто всеки се връща на работа.

— Питам, защото според мен успешно можем да защитим тезата, че господин Сандърс е знаел за записа и затова той е допустимо доказателство. Освен това ще отстоявам, че е допустим и според определението в делото Уолър срещу Хърбст за публични записи на частни лица. Ще твърдя, че фирмата е знаела за нееднократните прояви на сексуален тормоз от страна на госпожа Джонсън и не е взела необходимите мерки, за да проучи поведението ѝ както преди произшествието, така и в сегашния момент. Ще твърдя също, че фирмата не е защитила доброто име и честта на господин Сандърс, като е разказала историята на Кони Уолш.

— Не избързвай с този въпрос...

— Ще твърдя, че фирмата е имала очевидни подбуди да я разгласи: искала е да лиши господин Сандърс от заслуженото след повече от десет години служба във фирмата, А госпожа Джонсън е имала служебни неприятности и преди. Ще застъпвам тезата за клевета и ще поискам най-строги наказателни мерки, които ще послужат за назидание на всички американски фирми. Искът ще е за шейсет милиона долара, Бен. И вие ще се съгласите на четирийсет милиона — в мига, когато убедя съдията да допусне изслушването на записа. Защото и двамата с теб сме наясно, че когато съдебните заседатели го чуят, ще решат делото за пет секунди против госпожа Джонсън и фирмата.

Хелър поклати глава.

— Много надалеч се целиш, Луиз. Не вярвам да допуснат изслушване на записа в съда. Освен това ми говориш за неща след поне три години.

Фернандес бавно кимна.

— Да, три години са много време.

— Знам, Луиз. Всичко може да стане.

— Да, и откровено казано, се тревожа за записа. С толкова скандално доказателство могат да се случат куп неприятности. Не мога да гарантирам, че вече няма копие. Би било ужасно, ако попадне в ръцете на радиото и почнат да го пускат на всеослушание.

— Божичко! Луиз, не мога да повярвам, че това излиза от твоите уста.

— Кое „това“? Просто изразявам законните си страхове — отговори Фернандес. — Няма да изпълня дълга си, ако не изразя пред теб загрижеността си. Фактите са налице, Бен. Духът е излязъл от бутилката. Вестниците вече публикуваха материали. Някой е подшушнал на Кони Уолш и тя пусна статия, която силно петни честта и достойнството на господин Сандърс. Струва ми се, че някой продължава да й шушне, защото сега пък Кони си е наумила да пише разни небивалици, че моят довереник бил прибегнал до физическо насилие. Жалко, че някой от вашата страна е решил да говори по случая. Но и двамата знаем как се получава с горещите новини в печата — никога не знаеш откъде ще изтече информация следващия път.

Хелър стоеше като на тръни. Хвърли поглед към останалите до фонтана.

— Луиз, според мен там няма раздвижване.

— Ами поговори с тях.

Хелър сви рамене и се отдалечи.

— Какво ще правим сега? — попита Сандърс.

— Връщаме се в службата ти.

— Всички ли?

— Да — каза Фернандес. — Това не е краят. Днес ще стават още събития и искам да присъствам.

На връщане Блэкбърн се обади на Гарвин от телефона в колата.

— Процедурата по посредничеството свърши. Оттеглихме се.

— И?

— Притискаме Сандърс да се върне на работа. Но засега не приема. Държи се твърдо. Заплашва с иск за шейсет милиона долара.

— Господи! — изненада се Гарвин. — На какво основание?

— Дискредитация, защото фирмата е знаела за предишни прояви на сексуален тормоз от страна на Джонсън, но си е затворила очите.

— Не съм чувал за такова нещо — каза Гарвин. — А ти, Фил?

— Не — отговори Блэкбърн.

— Има ли документи, които да доказват подобно твърдение?

— Не, сигурен съм — увери го Блэкбърн.

— Добре. Тогава нека си заплашва. Колко време му оставихте?

— Дадохме му срок до утре сутринта или да се върне на старата си работа, или да напусне.

— Хубаво — одобри Гарвин. — Сега да поговорим сериозно. С какво разполагаме срещу него?

— Работим по обвинението за углавно престъпление. Още е рано, но има надежди.

— Ами истории с жени?

— Не открихме. Знам, че преди няколко години Сандърс чукаше една от секретарките си. Но в компютъра няма никакви данни. Според мен ги е изтрил.

— Как е възможно? Нали блокирахме достъпа му?

— Сигурно го е направил преди време. Не е вчерашен.

— Защо пък ще го прави преди време, Фил? Не е имал никакви причини да очаква подобен развой.

— Знам, но засега не намираме нищо. — Блэкбърн замълча, после допълни: — Боб. според мен трябва да изтеглим пресконференцията.

— За кога?

— Утре в края на деня.

— Добра идея — изрече Гарвин. — Ще го уредя. Можем да я направим дори на обяд. Самолетът на Джон Мардън е сутринта — добави той за шефа на „Конли-Уайт“. — Ще стане.

— Сандърс се кани да протака до петък — поясни Блэкбърн. — Просто трябва да го притиснем до стената. Вече е натясно. Няма достъп до данните на фирмата. Не може да стигне до „Конрад“ или нещо друго. Изолиран е. Изключено е до утре да открие нещо компрометиращо.

— Хубаво. А журналистката?

— Според мен ще пусне материала в петък. Вече е разбрала, не знам откъде. Но няма да устои на изкушението да смаже Сандърс. Историята е чудесна и тя няма да я изпусне. А това ще го направи на пух и прах.

— Чудесно — каза Гарвин.

Мередит Джонсън излезе от асансьора на петия етаж на „Диджи Ком“ и се сблъска с Ед Никълс.

— Липсваше ни на сутрешните заседания — каза Никълс.

— Ами да, трябваше да се погрижа за някои неща — отвърна тя.

— Има ли нещо, което трябва да зная?

— Не. Досадно е. Само някои технически въпроси за освобождаването от данъци в Ирландия. Ирландското правителство иска засилено местно участие в завода в Корк, а ние не сме убедени, че можем да си го позволим. Обсъждаме въпроса повече от година.

— Изглеждаш малко уморена — загрижено отбеляза Никълс. — Бледа си.

— Няма ми нищо. Ще си отдъхна, когато свърши всичко това.

— Всички ще си отдъхнем. Свободна ли си за вечеря?

— Може би в петък вечер, ако си в града — усмихна се тя. — Но не се тревожи, Ед. Става дума само за данъчни въпроси.

— Добре, вярвам ти.

Той ѝ махна и продължи нататък по коридора. Джонсън влезе в кабинета си.

Там завари Стефани Каплан, която работеше на компютъра върху нейното бюро. Каплан видимо се притесни.

— Извинявай, че седнах на твоя компютър. Само проверявах някои сметки, докато те чаках.

Джонсън хвърли дамската си чанта на дивана.

— Слушай, Стефани — подхвана тя. — Хайде да изясним някои неща. Аз съм ръководител на направлението и никой не може да промени положението. Що се отнася до мен, тъкмо сега един нов заместник-директор на фирмата решава кой е на негова страна и кой не е. Ако някой ме подкрепя, ще го запомня. Ако не ме подкрепя, ще намеря начин да се справя. Разбрахме ли се?

Каплан излезе иззад бюрото.

— Да, разбира се, Мередит.

— Не се опитвай да ме поднасяш.

— И през ум не ми е минало, Мередит.

— Добре. Благодаря ти, Стефани.

— За нищо. Мередит.

Каплан излезе от кабинета Джонсън затвори вратата зад нея. отиде право при компютъра и се загледа втренчено в екрана.

Сандърс вървеше по коридорите на „Диджи Ком“, обзет от усещане за нереалност. Чувстваше се като външен човек. Хората извърщаха очи при среща с него и забързано отминаваха, без да продумат.

— Аз не съществувам — каза той на Фернандес.

— Не се притеснявай — отговори адвокатката.

Минаха през централната част на етажа, където работните места бяха отделени едно от друго с ниски прегради. От няколко места се разнесе грухтене. Някой запя тихичко: „Защото я чуках и сега всичко свърши...“

— Не им обръщай внимание — каза Фернандес.

— Но. за Бога!..

— Не усложнявай нещата още повече.

Минаха покрай автомата за кафе. Някой бе залепил до него снимката на Сандърс. Бяха я използвани, за да се целят, със стрелички.

— Господи!

— Не спирай!

В коридора към кабинета си Сандърс забеляза Дон Чери. който вървеше срещу него.

— Здравсти, Дон.

— Този път се натресе лошо, Том — каза Чери, поклати глава и отмина.

Дори Дон Чери. Сандърс въздъхна.

— Ти знаеше, че така ще се получи — каза Фернандес.

— Може би. — Знаеше, знаеше. Неизбежно е.

В секретарската стая пред кабинета му Синди се изправи, щом го зърна.

— Том. Мери-Ан помоли да ѝ се обадиш, щом се върнеш.

— Добре.

— И Стефани каза да не се притесняваш, защото е намерила каквото е трябвало да научи. Добави... хм... да не я търсиш.

— Добре.

Сандърс влезе в кабинета и затвори вратата. Седна зад бюрото, а Фернандес — срещу него. Адвокатката извади от куфарчето си

мобифона и набра някакъв номер.

— Трябва да уредим нещо... моля ви. Кабинетът на госпожа Врийс?... Обажда се Луиз Фернандес. Тя захлупи слушалката с шепи.

— Едва ли ще отнеме... О, Елинора, ти ли си? Здравсти, Луиз Фернандес е на телефона. Обаждам ти се във връзка с Кони Уолш. Аха... Сигурна съм, че двете го обсъждате. Да, знам, че се е навела. Елинора, просто искам да потвърдя пред теб, че наистина има запис на случката и той доказва версията на господин Сандърс. а не на госпожа Джонсън. Всъщност да, бих могла да го направя. Само между нас? Да, бих могла. Разбираш ли, има един проблем с източника на Кони Уолш: в момента фирмата е много уязвима и ако публикувате материал с невярно съдържание, макар и взето от вътрешен източник, според мен ще заведат дело. О, да, съмвам сигурна съм, че господин Блекбърн ще ви съди. Няма да има друг избор. Защо не... Разбирам.

Аха. Е, това може да се промени, Елинора. Аха. Не забравяй, че в момента господин Сандърс обмисля дали да заведе дело за клевета заради статията за господин Свински. Да, добре ще направиш. Благодаря ти.

Фернандес затвори телефона и се обърна към Сандърс.

— Заедно следвахме в Юридическия факултет. Елинора е много подготвена и много консервативна. Никога не би пустила статията и не би мислила за нея в този момент, ако нямаше доверие на източника на Кони.

— Тоест?

— Почти сигурна съм кой ѝ е разказал — поясни Фернандес и пак започна да набира някакъв телефонен номер.

— Кой? — попита Сандърс.

— Сега най-важният въпрос е Меридит Джонсън. Трябват ни документи, които показвал, че и преди е подлагала служители на сексуален тормоз. Трябва някак да излезем от задънената улица при „Конрад Компютърс“ — После се извърна настрани. — Хари? Луиз. Говори ли с „Конрад“? Аха. И какво? — Помълча известно време и ядосано тръсна глава. — Обясни ли им каква отговорност носят? Аха. По дяволите! Какво ще правим сега? Защото имаме проблем с времето, Хари, това ме тревожи.

Докато Фернандес говореше по телефона, Сандърс се обърна към екрана на компютъра. Трепкаше сигналът за електронна поща.

Сандърс натисна клавиша.

ЗАПИСАНИ СА 17 СЪОБЩЕНИЯ.

Господи! Можеше да си представи. Натисна клавиша ЧЕТИ. На екрана се появи първото.

ОТ: ДОН ЧЕРИ, ПРОГРАМЕН ЕКИП ЗА КОРИДОРА ДО:
ВСИЧКИ ПОДАНИЦИ

ПРЕДАДОХМЕ УСТРОЙСТВОТО ЗА ВИС НА ХОРАТА ОТ „КОНЛИ-УАЙТ“. В МОМЕНТА ТО РАБОТИ С ТЯХНАТА БАЗА ДАННИ, ЗАЩОТО ДНЕС НИ ОСИГУРИХА ВРЪЗКИТЕ. ДЖОН КОНЛИ ПОМОЛИ УСТРОЙСТВОТО ДА БЪДЕ ПРЕДАДЕНО В АПАРТАМЕНТ В ХОТЕЛ „ЧЕТИРИТЕ СЕЗОНА“, ПОНЕЖЕ ТЕХНИЯТ ШЕФ ПРИСТИГА В ЧЕТВЪРТЪК СУТРИНТА И ЩЕ ГО ВИДИ ТОГАВА.

ОЩЕ ЕДИН ПРОГРАМЕН ТРИУМФ БЛАГОДАРЕНИЕ НА СТРАХОТНИТЕ СПЕЦИАЛИСТИ ВЪВ ВИС.

ДОН ВЕЛИКОЛЕПНИ

Сандърс щракна на следващото съобщение.

ОТ: ДИАГНОСТИЧНАТА ГРУПА ДО: ЕКИП ЗА НОВИ ИЗДЕЛИЯ

АНАЛИЗ НА УСТРОЙСТВОТА „ТУИНКЪЛ“. ИЗГЛЕЖДА, ЧЕ ПРОБЛЕМЪТ СЪС ЗАБАВЯНЕТО НА КОНТРОЛЕРА НЕ СЕ ДЪРЖИ НА САМИЯ ЧИП. ПРОВЕРИХМЕ МИК-РОКОЛЕБАНИЯТА В ЗАХРАНВАЩИЯ ЕЛЕМЕНТ, КОЙТО СЪДЪРЖА НЕСТАНДАРТНИ ИЛИ НЕКАЧЕСТВЕНИ СЪПРОТИВЛЕНИЯ, НО ТОВА НЯМА ОСОБЕНО ЗНАЧЕНИЕ И НЕ ОБЯСНЯВА НЕСЪОТВЕТСТВИЕТО НА СПЕЦИФИКАЦИИТЕ. АНАЛИЗЪТ ПРОДЪЛЖАВА.

Сандърс прочете съобщението с известно безразличие. Всъщност в него не се казваше нищо. Думи, които прикриваха истината: още не знаеха на какво се дължи проблемът. При други обстоятелства Сандърс би се втурнал към диагностиците, за да ги наругае и да ги накара да се разровят до дъно. Но сега... Той сви рамене и премина към следващото съобщение.

ОТ: БЕЙЗБОЛЕН СЕКТОР

ДО: ВСИЧКИ ИГРАЧИ

ОТНОСНО: СРЕЩИТЕ ПО СОФТБОЛ ПРЕЗ ЛЕТНИЯ СЕЗОН

ЗАРЕДЕТЕ ФАЙЛ ББ.72 С УТОЧНЕНИЯ ЛЕТЕН ГРАФИК.
ОЧАКВАМЕ ВИ НА ТЕРЕНА!

Чу Фернандес да казва по телефона: „Хари, трябва някак да ги пречупим. Кога приключват работа в Сънивейл?“ Сандърс погледна следващото съобщение.

НЯМА ПОВЕЧЕ ГРУПОВИ СЪОБЩЕНИЯ. ИСКАТЕ ЛИ ДА
ПРОЧЕТЕТЕ ЛИЧНИТЕ? Сандърс натисна бутона.

ЗАЩО ПРОСТО НЕ СИ ПРИЗНАЕШ, ЧЕ СИ ПЕДЕРАСТ?
(БЕЗ ПОДПИС)

Не си направи труда да провери откъде идва съобщението. Сигурно бяха набрали ръчно адреса на Гарвин или нещо подобно. Истинският адрес можеше да се провери в системата, но само с вече отнетите му привилегии в достъпа. Премина към следващото.

ПО-ХУБАВА Е ОТ СЕКРЕТАРКАТА ТИ, А НЕЯ ЧУКАШЕ БЕЗ
ПРОБЛЕМИ.

(БЕЗ ПОДПИС)

Сандърс щракна друго съобщение.

МАЗЕН МРЪСНИК — МАХАЙ СЕ ОТ ФИРМАТА.

НАЙ-ДОБРИЯТ ТИ СЪВЕТНИК

„Боже Господи!“ — помисли той и зачете следващото.

ЧУКАШЕ С КЛЮНА ТОМИ КЪЛВАЧА ДЕН И НОЩ БЕЗ
УМОРА, БЕЗ КАПЧИЦА СВЯН, НО КОГАТО ХУБАВИЦА ПОЧНА
ДА ГО ЗАКАЧА, ТОЙ Й КАЗА ДА СЕ МАХА ОТТАМ.

Стихотворението продължаваше до долния край на екрана, но Сандърс не прочете останалото. Щракна, за да мине на следващото.

АКО НЕ ШИБАШЕ ТОЛКОВА МНОГО ДЪЩЕРЯ СИ, МОЖЕ
БИ ЩЕШЕ ДА ГО ВДИГНЕШ.

Пак щракна. Започна да преглежда съобщенията все по-бързо.

ТИПОВЕ КАТО ТЕБЕ ПЕТНЯТ МЪЖКАТА РЕПУТАЦИЯ,
ЗАДНИК ТАКЪВ.

БОРИС

Щрак.

МРЪСЕН ЛЪЖЛИВ НЕРЕЗ. Щрак.

КРАЙНО ВРЕМЕ БЕШЕ НЯКОЙ ДА ИМ ГО НАТИКА НА
ТЕЗИ ХЛЕНЧЕЩИ МРЪСНИЦИ. ПИСНА МИ ДА ОБВИНЯВАТ
ВСЕКИ ДРУГ, НО НЕ И СЕБЕ СИ. ЦИЦИТЕ И ВИНАТА СА

СВЪРЗАНИ С ПОЛА ХАРАКТЕРИСТИКИ. И ДВЕТЕ СЕ ОПРЕДЕЛЯТ ОТ Х-ХРОМОЗОМАТА. СЛЕДВА.

Запрехвърля по-нататък, без дори да чете. Затова едва не пропусна едно от последните съобщения.

ТОКУ-ЩО НАУЧИХ, ЧЕ МОХАМЕД ДЖАФАР УМИРА. ОЩЕ Е В БОЛНИЦА И ЕДВА ЛИ ЩЕ ДОЖИВЕЕ ДО СУТРИНТА. МОЖЕ БИ ВСЕ ПАК ИМА НЕЩО В МАГИИТЕ.

АРТЪР КАН

Сандърс се загледа в екрана. Някой да умре от магия? Не можеше да си представи подобно нещо. Сякаш живееше в съвършено различен свят. Дочу гласа на Фернандес: „Не ме интересува, Хари, «Конрад» разполага с информация за досегашното й поведение и трябва някак да я измъкнем.“

Сандърс погледна последното съобщение.

ПРОВЕРЯВАШ ПОГРЕШНА ФИРМА.

ПРИЯТЕЛ

Той завъртя монитора така, че Фернандес да го прочете. Адвокатката се намръщи, без да прекъсва разговора по телефона. „Хари, трябва да свършваме. Направи каквото можеш.“ Тя затвори и се обърна към Сандърс:

— Какво значи това, че проверяваме погрешна фирма? Откъде този приятел знае какво правим? Кога е дошло съобщението?

Сандърс погледна данните в горната част на екрана.

— В един и двайсет днес следобед. Фернандес записа нещо в бележника си.

— Горе-долу по същото време Алън говореше с „Конрад“.

А от „Конрад“ са се обадили на „Диджи Ком“, нали помниш? Значи съобщението идва вътре от фирмата.

— Но то е пуснато по „Интернет“.

— Откъдето и да изглежда, че идва, всъщност е от някого във фирмата, който се стреми да ти помогне.

Първата му мисъл, кой знае защо, беше „Макс“. Това обаче звучеше безсмислено. Дорфман беше хитър, но не по този начин. Освен това не беше в течение на всекидневната работа във фирмата.

Не, беше някой, който иска да помогне на Сандърс, без да бъде разкрит.

— „Проверяваш погрешна фирма“ — повтори той гласно. Възможно ли бе да е човек от „Конли-Уайт“? По дяволите, можеше да е всеки.

— Какво означава, че проверяваме погрешна фирма? — попита Сандърс. — Проверяваме всички бивши нейни работодатели и ни е много трудно...

Той млъкна.

Проверяваш погрешна фирма.

— Какъв идиот съм! — възкликна Сандърс и затрака на компютъра.

— Какво има? — не разбра Фернандес.

— Ограничиха достъпа ми и все пак има начин да се добера до тези данни — отвърна той и продължи бързо да пише.

— Какви данни? — попита озадачена адвокатката.

— Нали каза, че има модел в поведението на хората, които упражняват сексуален тормоз?

— Правилно.

— И той непрекъснато се повтаря?

— Точно така.

— Проверяваме предишните й работодатели, за да получим информация за евентуални предишни прояви на сексуален тормоз.

— Да, но ударихме на камък.

— Права си. Въпросът обаче е в това, че от четири години тя работи тук, Луиз — обясни Сандърс. — Проверяваме погрешна фирма.

Сандърс погледна светналия на екрана надпис.

ТЪРСЕНЕ НА БАЗА ДАННИ

След миг завъртя монитора, за да четат заедно с Фернандес.

Данни от търсенето в „Диджитал Комюникейшънс“ БД 4: Личен състав (Сектор 5 — лични досиета) Критерии за търсене:

1. Положение: прекратен договор/преместени/напуснали
2. Началник: Джонсън, Мередит
3. Други критерии: само мъже

Обобщени резултати:

Майкъл Тейт 9/5/89 Прекратен договор Наркоман

По мед. показания

Едуин Шийн 5/7/89 Напуснал Друга работа

„Д-Силикън“

Уилям Роджин 9/11/89 Преместен По собств. желание
Остин

Фредерик Коен 2/4/90 Напуснал Друга работа
„Скуайър Стс“

Робърт Или 1/6/90 Преместен По собств. желание
Сиатъл

Майкъл Бакс 11/8/90 Преместен По собств. желание
Малайзия

Питър Солц 4/1/91 Напуснал Друга работа
„Новел“

Рос Уолд 5/8/91 Преместен По собств. желание
Корк

Ричард Джаксън 14/11/91 Напуснал Друга работа
„Алдъс“

Джеймс френч 2/2/92 Преместен По собств. желание
Остин

Фернандес прегледа списъка.

— По всичко личи, че е опасно да работиш за Мередит Джонсън. Виждаш класическия модел: хората се задържат само няколко месеца, после напускат или подават молба да бъдат преместени другаде. Всичко е доброволно. Никой не е изхвърлен, за да се избегне съдебно дело за неправомерно уволнение. Класика. Познаваш ли някого от списъка?

— Не — поклати глава Сандърс. — Но трима са в Сиатъл.

— Виждам само един.

— Не, „Алдъс“ също е тук. А „Скуайър Системс“ е в Белвю. Значи Ричард Джаксън и Фредерик Коен също са тук.

— Можеш ли да научиш подробности при какви условия са напуснали? — попита Фернандес. — Току-виж, ни свършили работа. Защото, ако фирмата е платила, разполагаме с фактически аргументи.

— Не — поклати глава Сандърс. — Финансовите данни са извън минималния достъп.

— Все пак опитай.

— Какъв е смисълът? Системата е затворена.

— Направи го де — подкани го пак адвокатката. Сандърс се намръщи.

— Смяташ ли, че ме следят?

— Сигурна съм.

— Добре.

Той набра параметрите и натисна клавиша за търсене на данни. Отговорът не закъсня.

ТЪРСЕНЕТО НА БАЗА ФИНАНСОВИ ДАННИ Е ИЗВЪН ДОСТЪПА НА НУЛЕВО НИВО (0).

Сандърс сви рамене.

— Точно както Си мислех. Никакъв гювеч.

— Важното е, че зададохме въпрос — отбеляза Фернандес. — Той ще ги раздвижи.

Сандърс се беше запътил към асансьорите, когато забеляза, че Мередит се приближава заедно с трима от ръководството на „Конли-Уайт“. Бързо се извърна, тръгна към стълбището и заслиза надолу. По стълбите беше пусто.

Вратата на долната площадка се отвори и Стефани Каплан се заизкачва към горния етаж. Сандърс нямаше желание да разговаря с нея. В края на краищата Стефани беше финансов директор и бе близка с Гарвин и Блэкбърн. Все пак реши да я поздрави дружелюбно:

— Как си, Стефани?

— Здравсти, Том — отвърна тя и кимна хладно, сдържано. Сандърс я подмина и слезе още няколко стъпала, когато я чу да казва:

— Съжалявам, че ти е толкова трудно. Той се спря. Каплан стоеше на горната площадка и го гледаше оттам: Двамата бяха сами на стълбището.

— Оправям се — отговори ѝ той.

— Знам. И все пак сигурно ти е трудно. Толкова много неща наведнъж, а никой не ти дава информация. Объркваш се, когато обмисляш положението.

Никой не ти дава информация ли?

— Ами да — бавно изрече Сандърс. — Трудно е да обмисляш положението, Стефани. Тя кимна.

— Помня времето, когато започнах работа — подхвана Каплан. — Имах приятелка, получи много хубава длъжност във фирма, която обикновено не издигаше жени на ръководни постове. Новата ѝ работа беше много напрегната. Тя обаче се гордееше с начина, по който се справя с проблемите. После обаче се оказа, че са я назначили, защото в

нейния отдел имало финансов скандал и искали да прехвърлят вината върху нея. Затова я бяха повишили. Тя беше изкупителната жертва. А когато я уволниха, не разбра откъде ѝ идва.

Сандърс я гледаше втренчено. Защо му разказваше всичко това?

— Интересна случка — каза той.

— Помня я до ден-днешен — кимна Каплан. На горната площадка се отвори врата и се разнесе шум от стъпки. Без да продума, Каплан се обърна и продължи нагоре. Сандърс поклати глава и се запъти надолу.

В редакцията на сиатълския вестник „Поуст Интелидженсър“ Кони Уолш вдигна поглед от екрана на компютъра и каза:

— Не се занасяй!

— Не се занасям — увери я Елинон Врийс, която стоеше до нея.
— Спирам материала.

Тя хвърли разпечатката върху бюрото на Уолш.

— Но ти знаеш кой е източникът ми — възрази журналистката.
— Знаеш също, че Джейк чу целия разговор. Записахме всичко, Елинон. До най-малките подробности.

— Знам.

— Е, като имаш предвид източника, как можеш да допуснеш, че фирмата ще ни съди? — попита Уолш. — Елинон, едвам се докопах до тази шибана история.

— Имаш някаква история. А вестникът и бездруго вече е изправен пред значителен риск.

— Вече? От какво?

— Материалът за господин Свински.

— Е, чак пък значителен! Не съм споменавала имена. Врийс извади ксероксно копие на статията. Беше отбелязала с жълт маркер няколко пасажа.

— Фирмата Х работела в областта на високите технологии в Сиатъл и току-що назначила жена на висока ръководна длъжност. Господин Свински бил неин подчинен. Бил повдигнал обвинение в сексуален тормоз. Съпругата на господин Свински била адвокатка, децата им били малки. Пишеш, че обвиненията му били неоснователни, че бил пияница и женкар. Според мен Сандърс може да твърди, че самоличността му е разкрита, и да заведе дело за клевета.

— Но това е рубрика с лични мнения.

— В нея се позоваваш на факти. И то със саркастичен и невероятно заядлив тон.

— Материалът изразява лично мнение. То е защитено от закона.

— Не вярвам да помогне в този случай. Тревожа се, че въобще го пуснах. Въпросът е в друго — не можем да твърдим, че не сме действали злонамерено, ако продължим с нови материали.

— Шубе те е — подхвърли Уолш.

— Ти пък много лесно оценяваш шубето на другите — отвърна Врийс. — Но да не се разправяме повече. Свалям материала и ще го обявя писмено с копия до теб, Мардж и Том Донеидио.

— Писна ми от адвокатчета. Ама че в свят живеем. Историята трябва да бъде разказана.

— Не дърпай дявола за опашката, Кони. Сериозно ти говоря. Недей.

Врийс се отдалечи.

Уолш запрелиства материала. Беше работила цял следобед по окончателната редакция. Искаше да бъде съвсем точна. И сега държеше да публикува написаното. Нямаше търпение да се занимава с правни въпроси. Защитата на правата беше само удобна измислица. Защото, ако се позамислиш, правният подход е тесногръда и дребнава самозащита — именно той крепи структурата на властта. В крайна сметка и страхът обслужва структурата на властта. Страхът служи на облечените във власт мъже. И ако имаше нещо, в което Кони Уолш твърдо вярваше, че ѝ е присъщо, то беше безстрашието.

Мина доста време, преди да вдигне телефонната слушалка и да набере един номер.

— Телевизия „Кей Ес И Ей“, добър ден.

— Госпожа Хенли, моля.

Джийн Хенли беше интелигентна млада репортерка в най-новата независима телевизионна станция в Сиатъл. Уолш бе прекарвала много вечери заедно с Хенли на разговор за проблемите на жените, работещи в овладения от мъже средства за масово осведомяване.

„Историята ще бъде огласена, повтори си Уолш. По един или друг начин, но ще бъде огласена“

Робърт Или нервно вдигна поглед към Сандърс.

— Какво искате? — попита той.

Беше млад, на не повече от двајсет и шест години, сприхав, с руси мустаци. Беше с вратовръзка и по риза. Работеше в една от преградените секции на счетоводството на „Диджи Ком“ в сградата Гоуър.

— Искам да поговорим за Мередит — каза Сандърс. Или беше един от тримата жители на Сиатъл в списъка.

— О, Господи! — простена Или и се огледа нервно. Адамовата му ябълка подскочи. — Нямам... нямам какво да кажа

— Просто искам да поговорим — повтори Сандърс.

— Не тук — отсече Или.

— Да отидем тогава в заседателната зала — предложи Сандърс.

Двамата тръгнаха към малката зала в дъното на коридора, но там се провеждаше някакво съвещание. Сандърс предложи да идат в бюфета в ъгъла до счетоводството, ала събеседникът му се опасяваше, че там няма да могат да говорят на спокойствие. С всяка изминала минута ставаше все по-нервен.

— Наистина нямам какво да ви кажа — непрекъснато мърмореше Или. — Няма нищо, наистина нищо.

Сандърс знаеше, че трябва веднага да намери тихо местенце, иначе Или ще се уплаши и ще избяга. Накрая отидоха в мъжката тоалетна — облицована с бели плочки, светеща от чистота. Или се облегна на една от мивките.

— Не зная защо държите да разговаряме. Нямам какво да ви кажа.

— В Кюпъртино шефка ви е била Мередит.

— И сте напуснали преди две години.

— Да.

— Защо?

— Вие как мислите? — внезапно избухна Или. Гласът му отекна сред фаянса. — Нали знаете защо, за Бога! Всички знаят. Тя ме побърка.

— Какво се случи? — попита Сандърс.

— Какво се случи ли? — Или поклати глава при спомена. — Всеки ден, всеки божи ден. „Робърт, ще останеш ли след работа, трябва да прегледаме някои неща.“ След известно време почнах да си търся извинения. Тогава тя подхвана друга песен: „Робърт, не съм

убедена, че си всеотдаен към фирмата.“ В оценката за работата ми пускаше разни бележници. Съвсем леки отрицателни коментари. Нищо, което да ми даде основание да се оплача. Но те се трупаха. „Робърт, мисля, че се нуждаеш от моята помощ. Защо не се видим след работа?“ „Робърт, защо не наминеш към къщи да поговорим? Струва ми се, че се налага.“ Аз... беше ужасно. Мм... човекът, с когото живеях, мм... Здравно загазих.

— Оплакахте ли се официално? Или се изсмя грубо.

— Шегувате ли се? Та тя е почти член на семейството на Гарвин.

— Значи се примирихте... Или сви рамене.

— Накрая човекът, с когото живеях, смени работата си. Дойде тук и аз помолих да ме преместят. Разбира се, исках да се махна. Всичко се обърка.

— Сега бихте ли свидетелствали против Мередит?

— В никакъв случай.

— Не разбирате ли, че тя се отървава всеки път, защото никой не желае да направи официално оплакване? — изуми се Сандърс.

Или се дръпна от мивката.

— И без това си имам достатъчно лични проблеми — каза той и тръгна към вратата, после спря и се обърна. — Да сме наясно: нямам какво да кажа за Мередит Джонсън. Ако някой ме пита, ще заявя, че служебните ни отношения винаги са били коректни. Освен това ще кажа, че никога не съм ви виждал.

— Мередит Джонсън ли? Разбира се, че я помня — каза Ричард Джаксън. — Беше ми началничка повече от година.

Сандърс беше в кабинета на Джаксън на втория етаж на сградата Алдъс, в южната част на площад Пайъниър. Джаксън беше красив мъж около трийсетте, с непринудените обноски на бивш спортист. Работеше като директор по маркетинга на „Алдъс“. Уютният му кабинет бе отрупан с кутии за графични програми: „Интелидроу“, „Фрийхенд“, „Сюърпейнт“ и „Пейджмейкър“.

— Красива и очарователна жена — продължи Джаксън. — Много интелигентна. Беше удоволствие да се работи с нея.

— Защо тогава напуснахте? — попита Сандърс.

— Предложиха ми сегашната длъжност, затова. Изобщо не съжалявам. Прекрасна работа. Прекрасна фирма. Натрупах голям опит

тук.

— Това ли беше единствената причина за напускането ви?

Джаксън се изсмя.

— Питате ме дали Мередит Човекоядката ми е скочила? Все едно да ме питате дали папата е католик, или богат ли е Бил Гейтс. Разбира се, че ми скочи.

— Това имаше ли нещо общо с напускането ви?

— А, не — отвърна Джаксън. — Мередит сваляше когото й падне. В това отношение много държи на равноправието. Преследваше всички. Когато започнах работа в Кюпъртино, завираше в миша дупка онова малко педерастче. Направо тероризираше горкото момче. То беше едно такова дребничко, слабо и нервно. Боже, как го караше да трепери.

— А вие?

Джаксън сви рамене.

— Бях ерген, тъкмо започвах кариерата си. Тя беше красива. Нямах нищо против.

— Нямахте ли никакви проблеми?

— Никога. Мередит беше страхотна. Е, разбира се, показваше си рогата. Но никой не е идеален. Беше много интелигентна, много красива. Винаги се обличаше великолепно. Освен това ме харесваше и ме водеше навсякъде. Срецах се с хора, установих контакти. Беше чудесно.

— Значи не виждахте нищо нередно?

— Ни най-малко — каза Джаксън. — От време на време започваше да командари. Беше досадно. Срецах се с някои други жени, но за нея винаги трябваше да бъда на разположение. Дори в последната минута. Понякога се дразнех. В такива случаи започваш да изпитваш чувството, че не си господар на самия себе си. Понякога избухваше. Чудо голямо! Правиш каквото трябва, и толкоз. Сега, само на трийсет, аз вече съм заместник-директор. Справям се добре. Чудесна фирма. Чудесен град. Чудесно бъдеще. И всичко дължа на нея. Тя е страхотна.

— По време на връзката вие сте били служител във фирмата, нали? — попита Сандърс.

— Да, разбира се.

— Фирмата не изисква ли да се докладва връзка със служител? Мередит докладва ли за връзката си с вас?

— Естествено, че не! — възкликна Джаксън и се наведе през бюрото. — Нека изясним нещо помежду си. Според мен Мередит е страхотна. Ако имате проблем с нея, той си е лично ваш. Нямам представа какъв е. Нали сте живели с нея? Защо тогава се изненадвате? Мередит обича да чука мъжете. Обича да ги върти на малкия си пръст. Обича да се разпорежда. Такава си е. И в това не виждам нищо лошо.

— Не вярвам да сте готов...

— Да дам показания ли? — прекъсна го Джаксън. — Хайде да говорим сериозно. Вижте, приказват се големи глупости. Примерно: „Не можеш да излизаш с хора, с които работиш.“ Боже, че ако не излизах с колеги, щях още да съм девствен. Та с кого друго да излизаш, ако не с колеги? Те са единствените, които опознаваш. Случва се някои от тях да са ти началници. Голяма работа! Жените чукат мъже и се издигат. Мъжете чукат жени и се издигат. Всеки би изучава останалите, ако му падне. Защото му се иска. Жените са не по-малко настървени от мъжете. И на тях им се ще. Така е в живота. Има обаче някои, които се вкисват, подават жалба и се вайкат: „О, не, с мен не можеш да постъпваш така.“ Казвам ви. чисти глупости. Също като семинарите за изостряне на чувствителността. Хората седят със скръстени на коленете ръце като на другарски съд и учат как да се обръщат към колегите си. Когато обучението свърши, всеки си го кара по-старому и се шибва както му дойде. Секретарките мъркат: „О, господин Джаксън, от спортната зала ли идвате? Изглеждате толкова силен!“ Въртят очички. И какво да правя? Няма правила. Огладнееш ли, ядеш. Няма значение на колко семинара си ходил. Празни приказки. Само тъпаците им вярват.

— Струва ми се, че отговорихте на моя въпрос — каза Сандърс и стана да си върви.

Очевидно Джаксън нямаше да му помогне.

— Вижте — продължи Джаксън. — Съжалявам, че имате проблем. Но напоследък всички са станали много чувствителни. Виждам разни младоци, току-що завършили колежа, които си въобразяват, че не бива да изживяват нищо неприятно. Никой не бива да им казва нещо напреки или да им разкаже неприятен виц. Но не можеш да промениш света. Винаги ще се случи нещо, което да те

обърка или ядоса. Такъв е животът. Жените всекидневно си разказват вицове за мъже. Гнусни вицове. Мръсни вицове. Е. какво — да умираме ли? Животът е прекрасен! Кой има време за подобни глупости? Аз лично нямам.

Сандърс излезе от сградата Алдъс в пет часа. Уморен и обезсърчен, се повлече обратно към сградата Хазард. Улиците бяха мокри, но дъждът бе спрял и следобедното слънце се мъчеше да пробие облаците.

След десет минути беше в кабинета си. Синди я нямаше на бюрото, Фернандес също беше изчезнала. Почувства се изоставен, самотен и отчаян. Седна и набра последния номер от списъка си.

— „Скуайърс Електроник Систъмс“, добър вечер.

— Моля ви, Фредерик Коен — обади се Сандърс.

— Съжалявам, господин Коен си тръгна.

— Знаете ли как бих могъл да се свържа с него?

— Боя се, че не. Желаете ли да запишем на лента съобщението ви?

„По дяволите“, помисли той. Имаше ли смисъл? И все пак изрече:

— Да, ако обичате.

Нещо изщрака, после се разнесе запис: „Здравейте, това е телефонът на Фред Коен. Оставете съобщение след звуковия сигнал. Ако се обаждате след работно време, можете да ме потърсите на телефона в колата 502-88-04 или на домашния ми телефон 505-99-43.“

Сандърс надраска бързо телефоните. Опитва първо в колата. Запраща статичното електричество и се обади мъжки глас:

— Знам, миличка, съжалявам, че закъснях, но вече съм на път към къщи. Току-що свърших.

— Господин Коен?

— О! — Настъпи пауза — Да. На телефона е Фред Коен.

— Казвам се Том Сандърс. Работя в „Диджи Ком“ и...

— Зная кой сте. — Гласът звучеше напрегнато.

— Научих, че сте работили под ръководството на Мередит Джонсън.

— Да, вярно е.

— Дали сте съгласен да поговорим?

— За какво?

— За впечатленията ви. От работата с нея. Последва дълго мълчание. Накрая Коен изрече:

— Какъв смисъл има?

— Ами в момента имам спор с Мередит и...

— Знам.

— Да, нали разбирате, бих искал...

— Вижте... Том. Напуснах „Диджи Ком“ преди две години. Било каквото било.

— А. не е така — възрази Сандърс, — защото се опитвам да установя модела й на поведение и...

— Знам какво се опитвате да направите. Но темата е много деликатна, Том. Не искам да се забърквам.

— Не може ли само да поговорим? Няколко минути, не повече.

— Том! — сухо каза Коен. — Том, вече съм женен. Имам съпруга. Тя е бременна. Нямам какво да кажа за Мередит Джонсън. Абсолютно нищо.

— Но...

— Извинявайте. Трябва да свършваме. Щрак.

Синди се върна тъкмо когато Сандърс затваряше телефона. Сложи пред него чаша кафе.

— Всичко наред ли е?

— Не — каза той. — Всичко е ужасно.

Нямате желание да признае дори пред себе си, че не му остават никакви ходове. Беше говорил с трима мъже. И тримата отказаха да му помогнал да установи модела на поведението й. Останалите в списъка едва ли щяха да се държат по-различно. Сети се за думите на жена си Сюзан отпреди два дни. Нямах изход. Въпреки всички усилия тя се оказа права. С него беше свършено.

— Къде е Фернандес?

— Има среща с Блэкбърн.

— Какво? Синди кимна.

— В малката заседателна зала. Говорят от петнайсетина минути.

— О, Боже!

Сандърс се изправи и се запъти по коридора. Видя, че Фернандес и Блэкбърн са седнали в заседателната зала. Адвокатката пишеше нещо в бележника си с почиттелно сведена глава. Блэкбърн гледеше с

длани реверите си и гледаше нагоре, докато говореше. Сякаш й диктуваше.

Забеляза го и му махна. Сандърс влезе в залата.

— Том — усмихна му се Блэкбърн, — тъкмо се канех да дойда при теб. Имам добри новини: според мен успяхме да решим проблема. Наистина. Веднъж завинаги.

— Аха — каза Сандърс.

Изобщо не му вярваше. Обърна се към Фернандес. Тя бавно вдигна очи от бележника. Изглеждаше замаяна.

— И на мен така ми се струва.

Блэкбърн се изправи и застана течно срещу Сандърс.

— Не мога да ти опиша колко съм доволен, Том. Двамата с Боб работихме цял следобед. Най-накрая той се съгласи да погледне фактите в очите. Истината е, че фирмата е изправена пред проблем, Том. Дължим ти голяма благодарност, че го постави на вниманието ни. Така не може да продължава. Боб знае как да постъпи. И ще го направи.

Сандърс само го гледаше втренчено. Не вярваше на ушите си. Там обаче седеше и Фернандес, която кимаше и се усмихваше.

Блэкбърн оправи вратовръзката си.

— Но както веднъж е казал Франк Лойд Райт: „Бог е в подробностите.“ Наш разбираш, Том, имаме за момента малко затруднение със сливането. Искаме утре да ни помогнеш да информираме шефа на „Конли“ Мардън. Но след това... хм, с теб са се отнесли много лошо, Том. Фирмата се е отнесла лошо. Ние признаваме, че имаме задължение към теб, което ще уредим по възможно най-добрия начин.

Все още невярващ, Сандърс проговори дрезгаво:

— За какво по-точно говорим?

Гласът на Блэкбърн прозвуча успокояващо.

— Сега. Том, всичко зависи от теб — каза той. — Съобщих на Луиз условията на евентуалното споразумение и всички възможности, с които сме съгласни. Двамата можете да ги обсъдите и да ни се обадите. Разбира се, ще подпишем всички необходими временни документи. В замяна молим само да дойдеш на утрешното съвещание и да ни помогнеш при сливането. Справедливо ли ти се вижда?

Блэкбърн протегна ръка, която увисна във въздуха.

Сандърс гледаше втренчено.

— От дън душа съжалявам за случилото се, Том.

Сандърс пое ръката му.

— Благодаря ти. Том — каза Блэкбърн. — Благодаря ти за търпението, благодаря ти от името на фирмата. Сега седни с Луиз да поговорите и ни кажете какво сте решили.

Той излезе от залата и внимателно затвори вратата зад себе си.

Сандърс се обърна към адвокатката.

— Какво, по дяволите, става тук? Фернандес въздъхна дълбоко.

— Нарича се капитулация. Пълна и безусловна капитулация. „Диджи Ком“ току-що се предаде.

Сандърс гледаше как Блэкбърн се отдалечава по коридора. Изпълваха го противоречиви чувства. Изведнъж му бяха казали, че всичко е свършило, и то без бой. Без проливане на кръв.

Както гледаше Блэкбърн, внезапно в спомените му нахлу кръвта по мивката в банята на стария му апартамент. Сега си спомни откъде се е взела. Част от хронологията се подреди.

Блэкбърн живееше в апартаментата му по време на развода си. Беше изнервен и прекаляваше с пиенето. Един ден се поряза толкова лошо при бръснене, че изплеска цялата мивка с кръв. После Мерedit видя петната по фаянса и по хавлиените кърпи и каза: „Да не би някой от вас да е чукал неразположена мадама?“ Мерedit открай време си беше безцеремонна. Обичаше да стряска хората, да ги шокира.

Или пък онзи съботен следобед, когато тя се разхождаше из апартаментата само по бели чорапи, жартиери и сутиен, докато Блэкбърн гледаше телевизия.

— Защо го правиш? — попита я Сандърс.

— Просто искам да го развеселя — отговори Мерedit и се просна на леглото. — Защо ти сега не ме развеселиш? — каза тя, сви колене и разтвори...

— Том? Слушаш ли ме? — говореше му Фернандес. — Хей, Том! Къде си?

— Тук съм — отвърна Сандърс.

Но той все още гледаше Блэкбърн и мислеше за него. Спомни си още една случка, след няколко години. Сандърс вече ходеше със Сюзан

и веднъж отидоха на вечеря тримата с Блакбърн. Докато Сюзан беше в тоалетната, Блакбърн каза:

— Страхотна е. Красива е и е чудесна.

— Но?

— Но... — сви рамене Блакбърн. — Адвокатка е.

— Никога нямай доверие на адвокат — изсмя се Блакбърн. Типичният му печален, мъдър смях.

Никога нямай доверие на адвокат.

Застанал в заседателната зала на „Диджи Ком“, Сандърс гледаше как Блакбърн завива зад ъгъла. После се обърна към Фернандес.

— Всъщност нямаха избор — обясняваше тя. — В крайна сметка позицията им стана незащитима. Фактите са против Джонсън. Записът е опасен — не искат да бъде изслушан и се боят, че ще се разчуе. Имат проблем с предишни прояви на сексуален тормоз от страна на Джонсън. Тя го прави не за пръв път и те го знаят. Сега никой от мъжете не се съгласи да говори, но в бъдеще някой може да склони и това също им е известно. И отгоре на всичко главният им юрисконсулт разкрива фирмена информация пред журналистка.

— Какво? — извика Сандърс. Адвокатката кимна

— Именно Блакбърн е разказал историята на Кони Уолш. Грубо е нарушил всички правила за поведението на служител във фирмата. Създал им е много голям проблем. Всичко се е натрупало. Цялата фирма може да рухне. Погледнато разумно, нямат друг избор, освен да се споразумеят с теб.

— Да — съгласи се Сандърс. — Но тук няма нищо разумно, нали?

— Държиш се, сякаш не вярваш — упрекна го Фернандес. — Няма лъжа, няма измама. Играта загрубя и те не можеха да удържат повече.

— И какво предлагат? Фернандес погледна бележките си.

— Всичко, което искаш. Ще уволнят Джонсън. Ще те назначат на нейното място, ако пожелаеш, или ще те възстановят на сегашната ти длъжност. Може и да ти предложат друго място във фирмата. Ще ти платят сто хиляди долара за претърпени морални щети и ще покрият моя хонорар. Може също да се договорите за напускане по взаимно съгласие, ако предпочиташ. Във всички случаи обаче ще ти предоставят дела, които ти се полага, когато се обособи акционерното

дружество. Независимо от това дали ще останеш във фирмата, или ще я напуснеш.

— Господи Боже!

— Пълна капитулация — кимна Фернандес.

— Наистина ли вярваш на Блэкбърн? Никога нямай доверие на адвокат.

— Да — отвърна тя. — Откровено казано, това е първото разумно нещо, което чувам днес. Принудени са да го направят, Том. Рискът е много голям, залогът също.

— Ами съвещанието?

— Притесняват се за сливането — както подозираше и ти, когато започна всичко. Не искат да го провалят с внезапни промени. Затова искат да участваш в утрешното съвещание заедно с Джонсън, сякаш всичко е наред. После в началото на следващата седмица Джонсън ще мине на медицински преглед заради застраховката на новата длъжност. Резултатът ще посочи сериозни здравословни проблеми, може би дори рак, и за съжаление ще се наложи промяна в ръководството.

— Разбирам.

Сандърс се приближи до прозореца и погледна към града. Облаците се бяха вдигнали, зад тях надничаше следобедното слънце. Той пое дълбоко дъх.

— А ако не участвам в съвещанието?

— Както решиш, но на твое място щях да ида — отбеляза Фернандес. — В момента си в състояние да унищожиш фирмата. И какво ще спечелиш?

Сандърс още веднъж пое дълбоко дъх. Чувстваше се все по-добре.

— Казваш, че всичко свърши — най-накрая проговори той.

— Да. Свърши и ти спечели. Издържа. Поздравления, Том. Тя му стисна ръката

— Господи! — възкликна Сандърс. Адвокатката се изправи.

— Ще подготвя паметната записка за разговора с Блэкбърн, ще посоча всички възможности и ще му я пратя за подпис след около час. Ще ти се обадя, когато получа подписа. Междувременно те съветвам да се подготвиш за утрешното съвещание и да си починеш — заслужи го. Ще се видим утре.

— Добре.

Сандърс бавно осъзнаваше, че всичко е свършило. Наистина. Стана толкова внезапно, ще той още бе замаян.

— Още веднъж поздравления — каза Фернандес, прибра куфарчето и излезе.

Сандърс се върна в кабинета си към шест часа. Синди си тръгваше. Попита го има ли нужда от нея. Сандърс я освободи, седна зад бюрото и се загледа за малко през прозореца, предвкушвайки края. През отворената врата виждаше как хората си тръгват от работа по коридора. Накрая позвъни на жена си във Финикс, за да ѝ съобщи новината, но даваше заето.

Някой почука на вратата. Сандърс вдигна очи и видя на прага Блэкбърн с гузно изражение.

— Имаш ли една минутка?

— Разбира се.

— Само исках да повторя лично пред теб колко съжалявам за всичко. Притиснати от сложните фирмени проблеми, човешките ценности могат да се изгубят въпреки добрите намерения. Искаме да бъдем справедливи към всички, но невинаги успяваме. А какво е фирмата, ако не група хора, група човешки същества? Всички сме хора в края на краищата. Както е казал Александър Поуп: „Всички сме само човеци.“ Като имам предвид цялата ти добрина, искам да ти кажа...

Сандърс не го слушаше. Беше уморен. От обясненията долови само, че Фил е объркал нещата и сега се опитва да ги оправи в обичайния си стил — като се лепне за човек, когото неотдавна е заплашвал.

— Ами Боб? — прекъсна излиянията му Сандърс.

След като всичко свърши, изпитваше смесени чувства към Гарвин. Нахлуха спомени от първите му дни във фирмата. Гарвин му беше като баща и сега Сандърс искаше да чуе неговата дума. Искаше извинение. Нещичко, колкото и дребно да е то.

— Сигурно на Боб ще му трябват няколко дни да се съвземе — каза Блэкбърн. — Беше му много трудно да вземе решението. Наложих се доста да се потруди пред него заради теб. Сега той трябва да измисли как ще каже на Мередит. Нали разбираш?

— Аха.

— После обаче ще поговори и с теб. Сигурен съм. Междувременно ми се искаше да обсъдим някои въпроси за утрешното съвещание — вметна Блэкбърн. — Трябва да информираме техния шеф Мардън и ще го направим малко по-официално от обикновено. Ще работим в голямата заседателна зала на пар-тера. Ще започнем в девет и ще продължим до десет часа. Мередит ще председателства съвещанието и ще даде думата на всички ръководители на отдели за кратки изложения по успехите и проблемите на тяхната работа. Първо Мери-Ан, после Дон, после Марк и накрая ти. Ще имате по три-четири минути. Говори прав. Сложи костюм и вратовръзка. Използвай нагледни материали, ако имаш, но не навлизай в технически подробности. Направи само общ преглед. При теб ще се интересуват главно от „Туинкъл“.

Сандърс кимна.

— Добре. Няма обаче какво ново да докладвам. Още не сме изяснили какъв е проблемът с устройствата.

— Хубаво. Мисля, че никой не очаква да сме готови с решението. Просто подчертай успеха на прототипите и досегашното преодоляване на производствените проблеми. Не отстъпвай, наблегни на динамиката. Ако имаш прототип или макет, не е лошо да го донесеш.

— Добре.

— Нали си знаеш урока — светло и розово дигитално бъдеще, дребни технически уловки, които не могат да спрат напредъка.

— Мередит съгласна ли е? — заинтересува се Сандърс, леко обезпокоен от новината, че тя ще ръководи съвещанието.

— Мередит очаква всички шефове да бъдат в добро настроение. Едва ли са технически специалисти. Няма да има проблем.

— Добре.

— Обади ми се довечера, ако искаш да обсъдим изказването ти — предложи Блэкбърн. — Или рано сутринта. Да изпираме съвещанието и после ще продължим. Промените ще направим следващата седмица.

Сандърс кимна.

— Фирмата се нуждае точно от хора като теб — каза Блэкбърн. — Цена проявеното разбиране, И още веднъж, Том, извинявай.

Той си тръгна.

Сандърс се обади на диагностиците, за да провери има ли новини. Никой не отговори. Отиде до шкафа зад бюрото на Синди и взе нагледните материали — схематичен чертеж на устройството „Туинкъл“ и схема на производството в Малайзия. Можеше да ги покаже на поставки по време на изказването си.

Като се замисли обаче, видя, че Блэкбърн е прав. Нямаше да е зле да представи прототип или макет. Сигурно трябваше да носи едно от устройствата, които Артър бе изпратил от Куала Лумпур.

Това му напомни, че трябва да му се обади в Малайзия. Набра номера.

— Кабинетът на господин Кан.

— Обажда се Том Сандърс.

Гласът на секретарката прозвуча изненадано.

— Господин Кан не е тук, господин Сандърс.

— Кога очаквате да се върне?

— Извън службата е, господин Сандърс. Нямам представа кога ще се върне.

— Ясно.

Сандърс се намръщи. Странно! Тъй като Мохамед Джафар отсъстваше, Артър едва ли би оставил завода без надзор.

— Да му предам ли нещо? — попита секретарката.

— Не, благодаря.

Той затвори телефона, слезе на третия етаж при програмистите на Чери и сложи картата си в отвора, за да влезе. Картата изхвъркна, замига сигнал 0000. Сандърс не съобрази веднага, че са го лишили от достъп. После се сети за другата карта, която бе намерил. Напъха я в процепа и вратата се отвори. Сандърс влезе вътре.

Беше изненадан, че всичко е пусто. Програмистите имаха странно работно време и почти винаги някой работеше, дори посред нощ.

Отиде до залата за диагностика, където проучваха устройствата. Там имаше многобройни поставки, обградени от електронна техника и черни дъски. Устройствата стояха на поставките, покрити с бели кърпи. Ярките кварцови лампи на тавана бяха угасени.

От съседна стая долетяха звуци на рокендрол. Сандърс надникна вътре. Видя само един двайсетинагодишен програмист, който пишеше нещо. До него гърмеше транзистор.

— Къде са останалите? — попита Сандърс. Програмистът го погледна.

— Днес е третата сряда от месеца.

— Е, и какво?

— Всяка трета сряда има среща на СПП.

— О! — В Сдружението на програмистите практики, или СПП, членуваха специалисти в областта на програмирането от Сиатъл. Беше основано от „Майкро Софт“ преди няколко години и организираше и светски, и професионални прояви. — Знаеш ли какво откриха диагностиците?

— За жалост не — поклати глава програмистът. — Дойдох преди малко.

Сандърс се върна в залата за диагностика. Светна една от лампите и внимателно дръпна бялата покривка от устройствата. Видя, че са отворени само три от изпратените СД-РОМ устройства, които лежаха разгلوبени под лупи и електронни тръби на работната маса. Останалите седем бяха подредени отстрани, още бяха в найлоновите си опаковки.

Погледна черните дъски. На едната се виждаха няколко уравнения и набързо надраскани данни. На другата беше изписана блок-схема:

А. Несъвм. контр. ВЛСИ? захр?

Б. Оптически деф-? рег. на напрежение?/подаване?/серво?

В. Лазер Р/О (а, б, в)

Г. Общо мех.

Д. Дяволи

Сандърс не разбра кой знае колко. Пак се вгледа в масите, надникна в приборите за изпитания. Всичко изглеждаше съвсем обичайно с изключение на комплекта свредели върху масата и няколкото бели кръгли пластини в найлонови опаковки — приличаха на фотографски филтри. Имаше също полароидни снимки на устройствата на различни етапи от разглобяването — екипът документираще работата си. Три снимки бяха отделени и подредени една след друга, като че имаха някакво значение, което убягваше на Сандърс. На тях се виждаха само чипове върху зелена електронна платка.

Погледна самите устройства, като внимаваше да не размести нещо. После се обърна към все още неразопакованите бройки. При по-обстояен преглед се виждаше, че найлоновата опаковка на четири от тях е пробита на съвсем малки дупчици.

До тях лежеше спринцовка и отворена тетрадка с колонка цифри:
ЧЕО

7

11 (повторно 11)

5 2

В долния край на страницата някой бе надраскал: „По дяволите, ще ти избоде очите!“ За Сандърс обаче съвсем не беше очевидно. Реши, че е най-добре довечера да се обади на Дон Чери и да го помоли за обяснение. Междувременно взе едно от неразопакованите устройства за съвещанието на следващия ден.

Излезе от залата за диагностика, нарамил нагледните материали и поставките, които се блъскаха в краката му. Запъти се надолу към заседателната зала на партера, където имаше отделно помещение за съхраняване „а предварително подготвените нагледни материали. Можеше да ги заключи там.

Във фоайето мина покрай гишето за информация, където се бе разположил чернокож пазач: гледаше бейзболен мач по телевизията и кимна на Сандърс. Той тръгна към дъното на коридора, като се движеше безшумно по меките килими. На етажа беше тъмно, но в заседателната зала светеше. Светлините се виждаха иззад ъгъла.

Когато наближи, Сандърс чу гласа на Мередит Джонсън.

— И после?

Отговори ѝ неясен мъжки глас. Сандърс спря.

Застана в тъмния коридор и се ослуша. От мястото си не виждаше залата.

След миг мълчание Джонсън каза:

— Добре, значи Марк ще говори за проектантската работа.

— Да, тя ще е включена в неговото изказване — поясни мъжът.

— Хубаво — съгласи се Джонсън. — Тогава какво...

Сандърс не чу останалото. Бавно и тихо започна да се приближава по килима. Надникна предпазливо зад ъгъла. Все още не виждаше самата заседателна зала, но пред нея в коридора имаше голяма хромова скулптура във формата на самолетно витло. В

огледалната ѝ повърхност видя отражението на Мередит, която се разхождаше из залата. Мъжът с нея беше Блакбърн.

— А ако Сандърс не го направи? — попита Джонсън.

— Ще го направи — увери я Блакбърн.

— Сигурен ли си, че няма... той... — Останалото се изгуби.

— Не... не подозира

Сандърс затаи дъх. Мередит се разхождаше нагоре-надолу. Отразеният ѝ образ се размазваше и кривеше.

— Кога той ще... мога да твърдя, че това е... не е ли... искаш да кажеш?

— Точно така — потвърди Блакбърн.

— Ами ако той...

Блакбърн сложи ръка на рамото ѝ.

— Да, ти трябва да...

— Значи... искаш от мен...

Блакбърн тихо каза нещо в отговор, от което Сандърс различи единствено: «Трябва да го унищожим.»

— Можем ли да го направим...

— Разбира се... разчитаме на теб...

Рязко извън телефон. И Мередит, и Блакбърн посегнаха към джобовете си за клетъчните апарати. Търсеха Мередит.

Двамата се запътиха към изхода. Приближаваха до Сандърс.

Той се огледа в паника и забеляза вдясно мъжката тоалетна. Мушна се зад вратата, когато те излязоха от заседателната зала и тръгнаха по коридора.

— Не се тревожи, Мередит — каза Блакбърн. — Всичко ще се оправи.

— Не се тревожа — отвърна тя.

— Трябва да мине гладко, без вживяване — продължи Блакбърн.

— Няма причина да се вдига шум. В крайна сметка фактите са на твоя страна. Той очевидно е неподготвен.

— Нали още няма достъп до базата данни? — попита Мередит.

— Не. Системата е заключена.

— Няма как да проникне и в системата на «Конли-Уайт», нали?

Блакбърн се засмя.

— Не, ако ще зад врата да си стъпи, Мередит.

Гласовете заглъхнаха надолу по коридора Сандърс напрегнато се заслушваше, докато чу щракането на затваряща се врата. Тогава излезе от тоалетната в коридора.

Там нямаше никого. Сандърс се загледа в далечния край.

В джоба му телефонът иззвъня така рязко, че го сепна.

— Сандърс.

— Слушай — каза Фернандес. — Изпратих проекта за договор в кабинета на Блэкбърн, но ми го върнаха с някои допълнения, за които не съм сигурна. Хайде да се видим, за да ги обсъдим.

— След един час — отговори Сандърс.

— Защо не сега?

— Трябва първо да свърша нещо — каза той.

— А, Томас. — Макс Дорфман отвори вратата на хотелската си стая и веднага дръпна инвалидната количка назад към телевизора. — Най-накрая реши да дойдеш.

— Значи си чул?

— Какво да съм чул? — каза Дорфман. — Аз съм само един старец. Никой вече не ми обръща внимание. Забравен съм от всички, включително и от теб.

Той изключи телевизора и се ухили.

— Какво си чул? — попита Сандърс.

— О, само откъслечни неща. Слухове, празни приказки. Защо ти самият не ми кажеш?

— Загазил съм, Макс.

— Разбира се, че си загазил — изсумтя Дорфман. — От цяла седмица е така. Чак сега ли забеляза?

— Те искат да ме изиграят.

— Кой са те?

— Блэкбърн и Мередит.

— Глупости!

— Истина ти казвам.

— Вярваш ли, че Блэкбърн може да те изиграе? Филип Блэкбърн е безгръбначен глупак. Безпринципен е и няма капка ум в главата. Още преди години казвах на Гарвин да го изгони. Блэкбърн е неспособен да мисли самостоятелно.

— Тогава Мередит.

— Аха. Мередит. Да. Голяма красавица! Страхотни гърди!

— Макс, моля те.

— И ти някога си бил на същото мнение.

— Беше много отдавна — каза Сандърс. Дорфман се усмихна.

— Променил“ ли са се времената? — попита той с неприкрита ирония.

— Какво означава това?

— Изглеждаш ми блед, Том.

— Нищо не разбирам. Уплашен съм.

— О, уплашен си. Голям човек като теб да се плаши от една красива жена с красиви гърди.

— Макс...

— Естествено, имаш право да бъдеш уплашен. Толкова ужасно е постъпвала с теб. Изиграла те е, водела те е за носа, злоупотребявала е с теб, нали?

— Да — потвърди Сандърс.

— Ти си жертва на нея и на Гарвин.

— Да.

— Тогава защо ми спомена за цветето, а? Сандърс се намръщи. За миг не разбра какво казва Дорфман. Старецът винаги беше много загадъчен и обичаше да...

— Цветето — раздразнено повтори Дорфман, почуквайки с кокалчетата на пръстите по облегалката на инвалидната количка. — Цветето от витража на твоя апартамент. Говорихме за него оня ден. Да не би да си забравил?

Наистина беше забравил. После си припомни цветето — витража, който преди няколко дни неочаквано бе нахлул в спомените му.

— Прав си. Бях забравил.

— Забравил бил — саркастично подметна Дорфман. — Да не искаш да ти повярвам?

— Макс, наистина, аз...

— Невъзможен си — сопна му се старецът. — Не мога да повярвам, че поведението ти е толкова прозрачно. Не си забравил, Томас. Просто си предпочел да не се изправяш очи в очи с него.

— С какво?

Сандърс видя в мислите си цветето от витража — ярко оранжево, виолетово и пурпурно. Цветето от вратата на апартамента. В началото на седмицата мислеше за него постоянно, почти маниакално, а ето че днес...

— Не понасям такива ребуси — отсече Дорфман. — Разбира се, че помниш всичко. Но си решил твърдо да не мислиш за него.

Сандърс объркан поклати глава

— Томас. Ти ми разказа всичко преди десет години — махна с ръка Дорфман. — Довери ми се. Говореше несвързано. Тогава беше много разстроен. За теб нямаше по-важно нещо в живота И казваш, че всичко е забравено? — Той поклати глава. — Разправяше ми, че си пътувал с Гарвин до Япония и Корея. А тя те чакала в апартамента да се върнеш. В еротично облекло или нещо подобно. Може би в еротична поза. Казваше ми, че понякога на връщане си я виждал първо през витража. Нали така разказваше, Томас? Или не съм те разбрал?

Не го беше разбрал.

Изведнъж всичко се проясни в мислите на Сандърс като голяма и ярка картина пред очите му. Той видя всичко, сякаш отново го преживяваше: стълбите към апартамента на втория етаж и звуците, които долетяха до него в ранния следобед — отначало не можа да ги различи, после осъзна какво чува, стигна до площадката, погледна през витража и видя...

— Един ден се върнах по-рано — каза Сандърс.

— Точно така. Върнал си се неочаквано.

Стъклото с жълти, оранжеви и виолетови мотиви. И през него голият ѝ гръб, който се вдигаше и спускаше. Тя беше в дневната на канапето и се движеше нагоре и надолу.

— Какво направи — попита Дорфман, — когато я видя?

— Натиснах звънеца.

— Правилно. Много възпитано от твоя страна. Примирено и учтиво. Натиснал си звънеца

Сандърс си припомни как Мередит се обърна и погледна към вратата. Разрешените ѝ коси бяха паднали през лицето. Тя отметна кичурите над очите. Изражението ѝ се промени, щом го зърна. Очите ѝ се разшириха.

— И после какво? Какво направи? — не спираше Дорфман.

— Тръгнах си — каза Сандърс. — Върнах се в... Отидох в гаража и изкарах колата. Покарах известно време. Няколко часа. Може би по-дълго. Прибрах се по тъмно.

— Бил си разстроен, естествено.

Той пак се изкачи по стълбите и погледна през витража. Дневната беше празна. Отключи вратата и влезе в стаята. На дивана стоеше купа с пуканки. Покривката беше смачкана. Телевизорът бе пуснат без звук. Сандърс извърна поглед от дивана и се запъти към спалнята, викаше Мередит по име. Завари я да прибира багажа си в отворения върху кревата куфар.

— Какво правиш?

— Отивам си — каза тя и се обърна с лице към него. Тялото ѝ бе сковано, напрегнато. — Нали точно това искаш да направя?

— Не знам — отвърна той.

Тогава тя избухна в сълзи. Хълцаше, търсеше кърпичка, шумно и непохватно духаше носа си като дете. Бе толкова разстроена, че Сандърс протегна ръце, а тя се сгуши в прегръдката му, започна да се извинява, да повтаря през сълзи едно и също. От време на време го поглеждаше. Докосваше го по лицето.

После, кой знае как...

Дорфман се изкиска.

— Направо върху куфара, така ли? Сдобрихте се на право върху куфара, върху прибраните ѝ дрехи.

— Да — спомни си Сандърс.

— Възбудила те е. Пожелал си я отново. Развълнувала те е. Предизвикала те е. Поискал си да я притежаваш.

— Да...

— Любовта е прекрасна — въздъхна Дорфман пак саркастично. — Толкова чиста, толкова невинна. После отново се събрахте, нали?

— Да. За известно време. Но не се получи.

Странно как свърши всичко. Отначало той страшно ѝ се ядоса, но след това ѝ прости и реши, че биха могли да продължат. Бяха поговорили за чувствата си, бяха се обяснили един на друг в любов и той се помъчи да продължи най-добронамерено. В края на краищата и двамата не издържах — случката бе разбила връзката и им бе отнела нещо жизненоважно. Оттам нататък отношенията им се промениха.

Липсваше същината. Караха се по-често и така за известно време запазиха предишната енергия. Но накрая всичко просто свърши.

— И тъкмо когато скъсахте — отбеляза Дорфман, — ти дойде при мен да поговорим.

— Да.

— За какво дойде да говорим? Или и това си „забравил“?

— Не, помня — възрази Сандърс. — Търсех съвет от тебе.

Беше отишъл при Дорфман, защото смяташе да напусне Кюпъртино. Късаше с Мередит, животът му бе объркан, всичко изглеждаше в пълен хаос. Искаше му се да започне отначало, да иде някъде другаде. Затова обмисляше дали да се премести в Сиатъл като ръководител на новите проекти. Гарвин мимоходом му бе подхвърлил предложението и Сандърс размишляваше дали да приеме. Питаше Дорфман как да постъпи.

— Беше много разстроен — каза Дорфман. — Нещастен край на една любовна връзка.

— Да.

— Ето защо можеш да кажеш, че Мередит Джонсън е причината да дойдеш тук, в Сиатъл — заключи възрастният човек. — Заради нея смени работата и живота си. Тук започна наново. Мнозина знаеха за тази случка в миналото ти. Гарвин знаеше. Блэкбърн също. Затова не е пропуснал да попита дали си в състояние да работиш с нея. Всички са се притеснявали дали ще се сработите с нея. Но ти си ги успокоил, Томас, нали?

— Да.

— Успокоението обаче е било неистинско. Сандърс се поколеба — Не знам, Макс.

— Хайде, хайде. Много добре знаеш. Сигурно е било като лош сън, като кошмар от минатото да научиш, че човекът, от когото си избягал навремето, сега идва в Сиатъл да те преследва и да ти стане началник. Да грабне длъжността, която си искал и която си смятал, че заслужаваш.

— Не зная...

— Така ли? На твое място щях да се ядосам. Щях да се опитам да се отърва от нея. Някога тя те е засегнала много лошо, едва ли си искал това да се повтори. Но какъв избор си имал? Тя вече е била

назначена, а е и протеже на Гарвин. Защитена е от неговата власт, защото той не дава дума да се издума против нея. Прав ли съм?

— Да.

— Години наред не си бил близък с Гарвин, защото той изобщо не е искал да приемаш мястото в Сиатъл. Предложил ти го е с очакването да откажеш. Гарвин обича протежетата. Обича почитателите в краката си. Не обича те да стегнат багажа си и да заминат за друг град. Затова си разочаровал Гарвин. Нещата са се променили завинаги. И изведнъж се явява жена от миналото, и то подкрепяна от Гарвин. И какъв избор си имал? Какво си могъл да направиш с гнева си?

Мислите му трескаво напиреха. Когато си припомни случките от първия ден — слуховете, потвърждението, дошло от Блэкбърн, първата среща с Мередит, — не се сети да е изпитал гняв. Вярно, чувствата му тогава бяха много противоречиви, но сред тях със сигурност нямаше гняв...

— Томас, Томас. Престани да мечтаеш. Нямаме време за това.

Сандърс тръсна глава. Не можеше да разсъждава ясно.

— Томас, ти си подредил всичко. Все едно дали го признаваш или съзнаваш. На определено равнище случилото се точно отговаря на намеренията ти. И ти си се постарал да се осъществят.

Осъзна, че мисли за Сюзан. Какво му бе казала в ресторанта?

Защо не ми каза? Можех да ти помогна.

Беше права, разбира се. Като адвокат можеше да го посъветва, ако беше споделил с нея още първата вечер. Щеше да му подсказе как да постъпи. Щеше да го измъкне. Но сега тя не можеше да му помогне.

Сега не можем да направим кой знае какво.

— Търсел си това противопоставяне, Томас.

После Гарвин: Била ти е гадже и не ти е станало приятно, когато те е изоставила. Затова сега искаш да и го върнеш.

— Цяла седмица си работил, за да стигнеш до противопоставянето.

— Макс...

— Затова не ми приказвай, че си жертвата. Не си. Наричаш себе си жертва, защото не желаеш да поемеш отговорност за постъпките си. Защото си сантиментален, мързелив и наивен. Смяташ, че другите трябва да се грижат за теб.

— Господи, Макс! — изуми се Сандърс.

— Отричаш своята роля. Преструваш се, че си забравил. Преструваш се, че не знаещ. А сега се преструваш, че си объркан.

— Макс...

— Ох! Не знам защо си губя времето с теб. Колко часа имаш до съвещанието? Дванайсет ли? Или десет? И въпреки това прахосваш времето си, за да разговаряш с някакъв побъркан старец. — Дорфман обърна инвалидната количка. — На твоє място бих се заловил за работа.

— Какво означава това?

— Добре, знаем какви са твоите намерения, Томас. А нейните какви са, ммм? Тя също решава проблем. Преследва своя цел. И така: какъв проблем решава тя?

— Не зная — отговори Сандърс.

— Очевидно. Но как ще разбереш?

Потънал в мисли, Сандърс измина пеша петте пресечки до „Ил Терацо“. Фернандес го чакаше отвън. Влязоха в ресторанта заедно.

— О, Боже! — възкликна Сандърс, когато се огледа.

— Всички обичайни заподозрени — отбеляза адвокатката.

В дъното Мередит Джонсън вечеряше с Боб Гарвин. На две маси встрани Фил Блэкбърн седеше със съпругата си Дорис — слаба жена с очила, която приличаше на счетоводителка. До тях Стефани Каплан се хранеше с млад човек на двайсестина години — вероятно сина ѝ, студента, помисли Сандърс. А отдясно до прозореца хората от „Конли-Уайт“ очевидно бяха на работна вечеря — с разтворени на коленете куфарчета и пръснати по цялата маса документи. Ед Никълс седеше с Джон Конли от дясната му страна и Джим Дейли от лявата. Дейли говореше пред малък диктофон.

— Дали да не идем някъде другаде? — предложи Сандърс.

— Не — отсече Фернандес. — Вече ни видяха. Можем да седнем ей там в ъгъла.

Приближи се Кармин. — Господин Сандърс — кимна официално той.

— Бихме искали маса в ъгъла, Кармин.

— Да, разбира се, господин Сандърс. Седнаха един до друг. Фернандес гледаше Мередит и Гарвин.

— Би могла да му бъде дъщеря — каза тя.

— Всички така разправят.

— Поразително!

Сервитьорът донесе листа с менюто. Сандърс не беше гладен, но все пак поръчаха. Фернандес не откъсваше поглед от Гарвин.

— Той не се предава лесно, нали?

— Боб ли? Прочут е с тази своя черта. Не си поплюва.

— Тя знае как да го върти на пръста си — каза Фернандес и извади няколко листа от куфарчето. — Това е договорът, който Блэкбърн ми върна. Всичко е наред с изключение на две клаузи. Първо, държат на правото да прекратят трудовите правоотношения с теб, ако се установи, че си извършил углавно престъпление при изпълнение на работата.

— Аха — Сандърс се зачуди какво искат да кажат.

— Втората клауза се отнася до правото да прекратят договора, ако работата ти „не отговаря на изискванията съгласно отрасловите стандарти“. Какво значи това?

Сандърс поклати глава.

— Явно са си наумили нещо.

Той й разказа за дочутия разговор в заседателната зала.

Както обикновено Фернандес не реагира.

— Възможно е — изрече тя.

— Възможно ли? Със сигурност ще ни извъртят номер.

— Имам предвид от правна гледна точка. Възможно е да имат подобни намерения. И ще успеят.

— Защо?

— При обвинение в сексуален тормоз се прави преглед на цялостната работа на жалбоподателя. Ако има някакви пропуски, все едно колко отдавна са допуснати и дали са незначителни, те могат да се използват за прекратяване на заведеното дело. Имах клиент, който бе работил за фирмата десет години. Но фирмата успя да докаже, че е излъгал при попълването на формуляра при постъпване, и искът не беше уважен. Уволниха го.

— Значи става дума за работата ми.

— Не е изключено. Да.

Сандърс се намръщи. Какво можеха да използват срещу него?

Тя също решава проблем. И така: какъв проблем решава?

Фернандес извади касетофона от джоба си.

— Хайде да уточним една-две подробности — каза тя. — Нещо става и началото на записа.

— Така ли?

— Чуй!

Адвокатката му подаде касетофона Той го притисна до ухото си.

Чу собствения си глас съвсем отчетливо: „... ще се оправяме тогава. Предадох ѝ твоето мнение и тя точно в момента говори с Боб. Вероятно на утрешната среща ще се придържахме към тази позиция. Както и да е. Марк, ако има някакви съществени промени, ще ти се обадя преди съвещанието утре и...“ „Я зарежи този телефон“ — ясно каза Мередит и последваха шумолене като от плат, някакво изсъскване и глухото тупване на телефона. За миг изпраща статичното електричество.

Още шумолене. Последва тишина.

Дрезгав нечленоразделен звук. Шумолене.

Докато слушаше, Сандърс се мъчеше да си представи какво се е случило. Сигурно вече се бяха преместили на дивана, защото гласовете идваха от ниското и не бяха толкова отчетливи. Чу думите си: „Мередит, почакай...“

„Господи, цял ден те желая“ — каза тя.

Пак шумолене. Тежко дишане. Не беше ясно какво става Тя леко изпъшка. Още шумолене. После нейният глас: „О, Господи, толкова е хубаво! Не мога да понасям докосването на онова копеле. С тъпите му очила Ох! Цялата треперя, не съм имала свястно чукане...“

Шумолене. Изпращяване на статично електричество. Шумолене. И пак шумолене. Сандърс слушаше разочарован. Не си представяше какво става, а беше участвал в случката! Кого можеше да убеди записът? Почти през цялото време се чуваше неразличим шум. Прекъсван от дълги паузи.

„Мередит...“

„Ооох. Не говори! Не! Не...“ — На записа се чуваше пресекиливото ѝ дишане.

Последва тишина.

— Достатъчно — каза Фернандес.

Сандърс остави касетофона и го изключи. Тръсна глава.

— Оттук нищо не се разбира. Не е ясно какво точно става

— Достатъчно се разбира — успокои го адвокатката — Не се притеснявай за доказателствата. Те са моя работа. Нали обаче чу първите й думи? — Фернандес погледна в бележника си: там, където казва: „Цял ден те желая!“ И после: „О, Господи, толкова е хубаво! Не мога да понасям докосването на онова копеле. С тъпите му очила Ох! Цялата треперя, не съм имала свястно чукане...“ Чу ли тази част?

— Да.

— Добре. За кого говори? — За кого ли?

— Кое е онова копеле, чието докосване не понася?

— Предполагам, че е мъжът й — каза Сандърс. — Преди това говорихме за него. Преди да почне записът.

— Кажи ми за какво стана дума преди записа.

— Ами Мередит се оплака, че трябва да плаща издръжка на съпруга си, и сподели, че е ужасен в леглото. Думите й бяха: „Не търпя мъже, които не знаят какво правят.“

— Значи мислиш, че изразът „не мога да понасям докосването на онова копеле“ се отнася до мъжа й?

— Да.

— Аз пък не мисля така — каза Фернандес. — Двамата са се развели преди доста месеци. Разводът е бил много неприятен. Бившият й съпруг я мрази. Сега си има приятелка, която е завел в Мексико. Не вярвам да говори за мъжа си.

— Тогава за кого?

— Не зная.

— Може да е всеки — отбеляза Сандърс.

— Едва ли. Чуй записа пак. Чуй как звучи гласът й. Сандърс превъртя лентата и пак долепи касетофона до ухото си. След миг го остави.

— Звучи почти гневно. Фернандес кимна

— Бих употребила израза „с омерзение“. Насред епизода с теб говори за друг човек. „Копелето“. Сякаш иска да си го върне на някого. Точно в този миг си разчиства сметките.

— Не знам — каза Сандърс. — Мередит обича да приказва. Винаги говори за други хора Бивши гаджета, ей такива работи. В никакъв случай не е романтичка.

Спомни си как веднъж двамата лежаха на леглото в апартамента в Сънивейл, блажено отпуснати. Неделен следобед. Детска глъчка

отвън на улицата Ръката му на изпотеното ѝ бедро. И точно в този миг Мередит изтърси:

— Знаеш ли, ходих някога с един норвежец и членът му беше изкривен. Като меч, закривен на една страна, и той...

— За Бога, Мередит!

— Какво има? Истината ти казвам. Такъв беше.

— Не сега

В подобни случаи тя въздъхваше, сякаш принудително се примиряваше с прекалената му чувствителност.

— Защо мъжете все си въобразяват, че сте единствените?

— Нищо не си въобразяваме. Знаем, че не сме. Просто не говори сега, става ли? Тя пак въздъхна... В ресторанта Фернандес каза:

— Дори и да не е необичайно за нея да приказва по време на секс, дори ако е недискретна или иска да се дистанцира, за кого все пак говори тук?

Сандърс поклати глава.

— Не знам, Луиз.

— Казва, че не понася докосването му... сякаш няма избор. Споменава и тъпите му очила. — Фернандес погледна към Мередит, която вечеряше кротко с Гарвин. — Той ли е?

— Не вярвам.

— Защо?

— Всички така казват. Смятат, че Боб не я чука.

— Въпреки това може да грешат.

— Би било кръвосмешение — завъртя глава Сандърс.

— Сигурно си прав.

Донесоха поръчката. Сандърс почна да рови в спагетите и да вади маслините. Не беше гладен. До него Фернандес похапваше здравата Бяха поръчали едно и също.

Сандърс погледна към хората от „Конли-Уайт“. Никълс държеше чисто пластмасов калъф за 35-милиметрови диапозитиви. „За какво ли?“, зачуди се Сандърс. На носа на Никълс бяха кацнали очила с рамки само отгоре. Вниманието му бе изцяло погълнато. Седналият до него Конли погледна часовника си и каза нещо за времето. Останалите кимнаха. Конли погледна към Джонсън, после пак се задълбочи в документите.

Дейли говореше нещо:

— Имате ли тези цифри?

— Тук са — посочи Конли диапозитивите.

— Много е вкусно — обади се Фернандес. — Яж, докато не е изстинало.

— Добре.

Сандърс насила изяде една хапка. Яденето му се стори безвкусно. Остави вилицата.

Фернандес избърса брадичката си със салфетка.

— Знаеш ли, досега не си ми казал защо всъщност спря накрая.

— Приятелят ми Макс Дорфман твърди, че съм инсценирал всичко.

— Аха — каза адвокатката.

— И ти ли мислиш същото?

— Не знам. Само се питах какво чувстваше, когато се отдръпна.

Сандърс сви рамене.

— Просто не исках.

— Аха Стигна дотам и разбра, че не ти се ще, така ли?

— Не — каза Сандърс и добави: — Да ти кажа ли истината? Тя се изкашля.

— Изкашля се? — попита Фернандес.

Сандърс пак си представи стаята, смъкнатите до коленете панталони и Мередит под него на служебния диван. Тогава си мислеше: „Какво, по дяволите, правя?“ А тя обвиваше с ръце раменете му и го притискаше. „О, моля те... Не... Не...“

Точно в този момент Мередит извърна глава и се изкашля.

Кашлицата го спря. Тъкмо тогава той се вдигна, каза: „Права си“, и стана от канапето.

Фернандес се намръщи.

— Не мога да не кажа, че кашлицата не изглежда кой знае колко сериозна причина.

— Сериозна е. — Сандърс бутна чинията си. — Не може да кашляш в такъв момент.

— Защо? Да не би да ми говориш за някакво неизвестно за мен правило на поведение? На пангара кашлянето забранено.

— Нищо подобно. Изразявам се съвсем буквално,

— Извинявай, не те разбрах. Какво значи кашлянето? Сандърс се поколеба

— Разбираш ли, жените винаги си въобразяват, че мъжете нямат понятие какво става. Мислят си, че мъжете не могат да намерят мястото, не знаят какво да правят и какво ли не още. Изобщо че мъжете са много глупави по отношение на секса.

— Не мисля, че сте глупави. Какво значи кашлянето?

— Значи, че мислите ти са другаде. Фернандес вдигна вежди.

— Е, увеличаш се.

— Факт.

— Не знам. Мъжът ми страда от бронхит. Кашля непрекъснато.

— Но не и в последния момент, сигурен съм. Тя млъкна и се замисли.

— Е, поне веднага след това кашля. Получава пристъп. Винаги се шегуваме как се получава.

— Веднага след това е различно. Но в мига, в най-напрегнатия миг никой не кашля, повярвай ми.

През мислите му се завъртяха още образи. Зачервени бузи. Шията или гърдите на петна. Отпуснатите зърна. Отначало бяха твърди, сега вече не. Очите ѝ потъмняват, понякога се зачервяват отдолу. Устните подпухват. Дишането се променя. Внезапен прилив на топлина. Потръпващи бедра, смяна на ритъма, напрежение, но различно, разлято. Намръщено чело. Премигване. Хапане. Толкова различни начини, но...

— Никой не кашля — повтори той.

После изведнъж се притесни, придърпа чинията и взе една хапка. Търсеше повод да не говори повече, защото смяташе, че е нарушил правилата, че има област на познанието, която уж не съществува...

Фернандес го гледаше любопитно.

— Чел ли си го някъде?

Той поклати глава, както дъвчеше.

— Мъжете говорят ли си за такива неща? Сандърс отрицателно завъртя глава.

— Жените си говорят.

— Знам. — Той преглътна хапката — Както и да е, тя се изкашля и затова спрях. Мислите ѝ бяха другаде и аз много... се ядосах, така ми се струва. Нали разбираш: лежеше задъхана, пъшкеше, но всъщност беше безучастна. Почувствах се...

— Експлоатиран ли?

— Нещо подобно. Манипулиран. Понякога си мисля, че ако не се беше изкашляла тъкмо тогава.. — Сандърс сви рамене.

— Може би трябва да я питам — каза Фернандес и кимна към Мередит.

Сандърс вдигна очи и забеляза, че тя се приближава до тяхната маса.

— О, по дяволите!

— Спокойно, спокойно. Всичко е наред. Мередит дойде с широка усмивка.

— Здравей, Луиз. Здравсти. Том! — Сандърс понечи да се изправи. — Моля те. Том. не ставай. — Тя сложи ръка на рамото му и лекичко го стисна. — Идвам само за минутка.

Усмиваше се лъчезарно. Приличаше точно на самоуверен шеф, който се спира да поздрави колеги. Сандърс забеляза, че Гарвин урежда смел ката за двамата. Зачуди се дали и той няма да дойде.

— Луиз. исках само да потвърдя, че нямам никакви лоши чувства — каза Мередит. — Всеки си върши работата Разбирам го. Освен това смятам, че целта беше постигната, атмосферата се прочисти. Само се надявам, че всичко оттук нататък ще тръгне добре.

Стоеше зад стола на Сандърс. Той трябваше да извърти врат и глава, за да я гледа

— Не искаш ли да седнеш? — покани я Фернандес.

— Може би само за минута.

Сандърс стана, за да ѝ предложи стол. Мислеше, че всичко изглежда съвсем в реда на нещата от позицията на хората от „Конли“. Шефът не желае да се натрапва и чака настояща покана от сътрудниците си. Той донесе стол, погледна настрани и забеляза, че Никълс ги наблюдава над очилата си. Младият Конли също ги следеше.

Мередит седна Сандърс ѝ държа стола.

— Искаш ли нещо? — осведоми се Фернандес.

— Току-що привърших, благодаря.

— Кафе? Нещо друго?

— Не, благодаря. Сандърс седна Мередит се наведе.

— Боб ми разказа за планове да обособи акционерно дружество. Много е вълнуващо. Всичко върви с пълна скорост. Сандърс я гледеше изумен.

— Има цял списък с предложения за име на новата фирма, когато се отдели догодина. Как ви се струват? „Спийд Кор“, „Спийд Стар“, „Прайм Кор“, „Тааисан“ и „Тензор“. Според мен има фирма „Спийл Кор“, която произвежда части за автомобили. „Спийд Стар“ е много търговско, чак нагло. „Прайм Кор“ е по-скоро за взаимоспомагателна каса. Какво ще кажете за „Талисан“ и „Тензор“?

— Тензорът е вид лампа — обади се Фернандес.

— Добре. Но „Талисан“ е хубаво според мен.

— Смесеното дружество на „Епъл“ и „Ай Би Ем“ се казва „Талиджент“ — възрази Сандърс.

— О, прав си. Много си приличат. Ами „Майкро Дин“? Не е лошо. Или пък „Ей Ди Джи“ от първите букви на „Нови графични режими“? Стават ли, какво ще кажете?

— „Майкро Дин“ не е лошо.

— И аз така мисля. Има още едно... „Ано Дин“.

— Това е болкоуспокояващо — обясни Фернандес.

— Какво?

— Анодинът е болкоуспокояващо средство. Наркотик.

— О! Остави го тогава И последното, „Син Стар“.

— Като за трафиканти на наркотици.

— Така е. Имаме обаче цяла година да измислим нещо по-добро. „Майкро Дин“ не е лошо като начало. Съчетава „микро“ с „динамо“. Създава положителни асоциации, нали?

Още преди да й отговорят, тя бутна назад стола.

— Трябва да вървя. Реших, че е добре да сте в течение. Благодаря за помощта Лека нощ, Луиз. Том, до утре.

Подаде ръка и на двамата, после прекоси ресторанта, за да иде при Гарвин. Двамата се приближиха до масата на хората от „Конли“, за да ги поздравят.

Сандърс гледаше след нея.

— Положителни асоциации — повтори той. — Господи! Обсъжда имена за фирмата, без дори да знае с какво ще се занимава.

— Голямо представление беше.

— Разбира се — съгласи се Сандърс. — Бива я по представленията Но то нямаше нищо общо с нас. Беше предназначено за тях.

Той кимна към хората от „Конли-Уайт“, седнали в другия край на ресторанта. Гарвин се здрависваше с всеки поотделно, Мередит разговаряше с Джим Дейли. Очевидно ѝ каза някаква шега, защото тя се засмя и отметна глава, показвайки дългата си шия.

— Единствената причина да разговаря с нас беше да създаде впечатление, че ако утре ме уволнят, тя няма пръст в тая работа.

Фернандес плати сметката.

— Искаш ли да вървим? — предложи тя. — Трябва да проверя още няколко неща.

— Така ли? Какво?

— Алън може да ни е приготвил нещичко. Не е изключено.

Гарвин се сбогуваше с хората от „Конли“. Помаха им и отиде при Кармин.

Мередит остана до масата. Стоеше зад Джон Конли с ръце на раменете му. докато говореше с Дейли и Ед Никълс. Ед Никълс каза нещо, погледна над очилата си, Мередит се засмя и отиде до него, за да види листовете с данните. Доближи глава плътно до Никълс. Кимаше, говореше и сочеше страниците.

Проверяваш погрешна фирма.

Сандърс се загледа в Мередит, която се усмихваше и се шегуваше с тримата от „Конли-Уайт“. Какво му бе казал Блакбърн предния ден?

Въпросът е, Том, че Мередит Джонсън има големи връзки в тази фирма. Направила е впечатление на много влиятелни хора.

Като Гарвин.

Не само Гарвин. Мередит е укрепила позициите си в няколко насоки.

В „Конли-Уайт“ ли?

Да. И там.

Фернандес се изправи. Сандърс я последва.

— Знаеш ли какво, Луиз?

— Какво?

— Проверяхме погрешна фирма.

Фернандес се намръщи, после погледна към масата на „Конли-Уайт“. Мередит кимаше до Ед Никълс, сочеше нещо с една ръка, с другата се опираше на масата. Пръстите ѝ го докосваха. Той гледаше страниците над очилата си.

— Тъпите очила — каза Сандърс.

Нищо чудно, че Мередит не повдигна обвинения в тормоз срещу него. Би било крайно неудобно заради връзката ѝ с Ед Никълс. И нищо чудно, че Гарвин няма да я уволни. Нещата изглеждаха съвсем логични. Никълс и без това не поддържаше безрезервно сливането — може би единствено връзката му с Мередит го караше да продължи.

Фернандес въздъхна.

— Така ли мислиш? Никълс ли е?

— Да. Защо не? Адвокатката поклати глава.

— Дори и да е вярно, не ни помага. Могат да отстояват изключителни предпочитания и какво ли не още, ако изобщо трябва да се отстоява нещо. Знаеш, това не е първото сливане заради леглото. Ако слушаш мене, най-добре го забрави.

— Искаш да ми кажеш, че няма нищо нередно в това да има връзка с някого от „Конли-Уайт“ и затова да получи повишение ли?

— Нищо нередно няма. Поне в тясно юридически смисъл. Забрави го.

Изведнъж Сандърс се сети за думите на Каплан. А когато я уволниха, тя не разбра откъде п идва.

— Уморих се — каза той.

— Всички се уморихме. Те също изглеждат уморени.

В другия край на ресторанта съвещанието явно приключваше. Документите бяха прибрани обратно в куфарчетата. Мередит и Гарвин бърбреха с тримата от „Конли-Уайт“. Тръгнаха всички заедно. Гарвин подаде ръка на Кармин, който отвори вратата, за да излязат гостите.

И тогава се започна

Внезапно блеснаха ярки кварцови лампи откъм улицата пред входа. Излизащите се скупчиха, зашеметени от светлината. Сенките им се проточиха в залата на ресторанта.

— Какво става? — попита Фернандес.

Сандърс се обърна да погледне, но групата вече отстъпваше назад и затваряше вратата. В миг настъпи хаос. Гарвин изкрещя: „По дяволите!“, и стрелна с поглед Блакбърн.

Блакбърн се изправи със смаяно изражение и хукна към Гарвин, който пристъпваше от крак на крак. Боб се стараяше едновременно да успокоява хората от „Конли-Уайт“ и да се кара на Блакбърн.

— Всичко наред ли е? — приближи се и Сандърс.

— Проклетите журналисти — каза Гарвин. — Отвън е телевизионната станция „Кей Ес И Ей“.

— Възмутително! — добави Мередит.

— Питат за някакво дело за сексуален тормоз — изсъска Гарвин и погледна мрачно Сандърс, който сви рамене.

— Ще говоря с тях — обади се Блакбърн. — Нелепо е.

— Да, да, нелепо! Направо е възмутително според мен! — избухна Гарвин.

Като че всички заговориха едновременно, за да го уверят, че наистина е възмутителна Сандърс обаче забеляза, че Никълс изглежда потресен. Мередит ги поведе към задния изход на ресторанта през терасата. Блакбърн излезе под безмилостната светлина на прожекторите. Вдигна ръце, сякаш го арестуваха. Вратата се затвори.

— Бива ли така, бива ли така! — повтаряше Никълс.

— Не се тревожете, познавам програмния им директор — успокояваше ги Гарвин. — Тази ще я махна.

Джим Дейли говореше, че сливането е трябвало да се запази в тайна.

— Не се безпокойте — мрачно отвърна Гарвин. — Няма да се разчуе, аз лично ще се погрижа.

После излязоха през задния изход на тъмната улица. Сандърс се върна на масата, където го чакаше Фернандес.

— Малко вълнение — отбеляза спокойно Фернандес.

— Повече от малко — каза Сандърс.

Погледна към Стефани Каплан, която продължаваше вечерята със сина си. Младежът говореше, махаше с ръце, но Каплан упорито се взираше в задната врата, откъдето се бяха измъкнали хората от „Конли-Уайт“. Върху лицето ѝ се четеше любопитство. След миг тя се обърна и продължи разговора със сина си.

Вечерта беше тъмна, влажна и неприятна. Сандърс потръпна, докато се връщаше заедно с Фернандес към службата.

— Откъде е научил телевизионният екип?

— Вероятно от Уолш — каза адвокатката. — Но може и от другаде. Градът всъщност е доста малък. Както и да е, не му обръщай внимание. Трябва да се подготвиш за утрешното съвещание.

— Мъчех се, да го забравя.

— Да. Но по-добре недей.

Отпред се простираше площад Пайъниър. Прозорците на административните сгради все още ярко светеха. Много фирми поддържаха делови връзки с Япония и удължаваха работното си време, за да засекат началото на работния ден в Токио.

— Знаеш ли — подхвана Фернандес, — гледах я с онези мъже и си мислех колко е хладнокръвна

— Да. Мередит е хладнокръвна.

— Притежава голямо самообладание.

— Така е.

— Тогава защо те е нападнала толкова грубо още първия ден? Защо е бързала?

Какъв е проблемът, който тя се мъчи да реши? — бе казал Макс. Сега Фернандес питаше същото. Явно всички разбираха с изключение на Сандърс.

Ти не си жертва.

„Хайде, реши го — помисли той. — Залови се за работа.“

Спомни си разговора между Мередит и Блэкбърн на излизане от заседателната зала.

Трябва да мине гладко, без вживяване. В крайна сметка фактите са на твоя страна. Той очевидно е неподготвен.

Нали още няма достъп до базата данни?

Не. Системата е заключена.

Няма как и да проникне в системата на „Конли — Уапт“, нали?

Не, ако ще зад врата да си стъпи, Мередит.

Разбира се, бяха прави. Не можеше да проникне в системата. Но и какво можеше да промени дори с достъп до нея?

Реши проблема — беше го насърчил Макс. — Направи онова, за което най-много те бива.

„Реши проблема.“

— По дяволите! — изруга Сандърс.

— И при тях ще стигнем — каза Фернандес.

Беше девет и половина. На четвъртия етаж чистачките работеха в основната зала. Сандърс влезе в кабинета си заедно с Фернандес. Не знаеше защо отиват там. Не се сещаше какво биха могли да направят за момента.

— Ще звънна на Алън — каза Фернандес. — Може да е намерил нещо.

Тя седна и започна да набира номера. Сандърс се настани зад бюрото и се загледа в монитора. На екрана беше изписано съобщение по електронната поща.

ПРОДЪЛЖАВАШ ДА ПРОВЕРЯВАШ ПОГРЕШНА ФИРМА.

ПРИЯТЕЛ

— Не разбирам как — каза той, загледан в екрана. Ядоса се: редеше пъзъл, който беше известен на всички останали.

Фернандес се обади:

— Алън? Луиз. Какво имаш? Аха. Аха. Това какво... Ами много жалко, Алън. Не, не знам сега. Да, ако можеш. Кога ще се срещнеш с нея? Добре. Когато успееш. — Тя затвори слушалката. — Тази вечер нямаме късмет.

— Не разполагаме обаче с друго време.

— Прав си.

Сандърс се загледа в съобщението на компютърния екран. Някой вътре във фирмата се мъчеше да му помогне. Подсказваше, че проверява неподходяща фирма. Явно подтекстът беше, че има начин да провери другата. Изглежда авторът на съобщението знаеше и за лишаването на Сандърс от привилегирован достъп до системата на „Диджи Ком“.

Какво можеше да направи?

Нищо.

— Кой според теб е този „Приятел“? — попита Фернандес.

— Не зная.

— А някакви предположения?

— Нямам представа,

— Не ти ли хрумва нещо? — настояваше адвокатката.

Помисли за възможността „Приятел“ да е Мери-Ан Хънтър. Но Мери-Ан не беше технически специалист. Нейната стихия беше маркетингът. Едва ли щеше да изпраща съобщения по сложен маршрут през „Интернет“. Вероятно изобщо не знаеше за съществуването на „Интернет“. Значи Мери-Ан отпаднаше.

Не беше и Марк Луин. Луин беше бесен.

Дон Чери? Сандърс спря и се замисли. В известен смисъл по такъв начин би постъпил именно Чери. Но единствения път, когато

Сандърс го видя, откакто почна всичко, Дон се държа подчертано недружелюбно.

Не беше Чери.

Тогава кой друг би могъл да бъде? Това бяха единствените хора в Сиатъл с привилегирован достъп до системата. Хънгър, Луин, Чери. Твърде кратък списък.

Стефани Каплан? Едва ли. Дълбоко в душата си Каплан беше мудна и лишена от въображение. Пък и не беше запозната с компютрите достатъчно добре, за да се справи.

Ами ако беше човек извън фирмата? Например Гари Босак, помисли Сандърс. Вероятно Гари се чувстваше виновен, защото го отряза. Освен това притежаваше инстинкт да се изплъзва и чувство за хумор, типични за незаконно проникващите в компютърните системи.

Никак нямаше да е чудно, ако беше Гари.

Ала това не помагаше на Сандърс.

Винаги си се справял с техническите проблеми. Това винаги е била силната ти страна.

Сандърс извади от найлоновия калъф СД-РОМ устройството „Туинкъл“. Защо ли искаха да бъдат опаковани така?

„Все едно — каза си Сандърс. — Не се разсейвай.“

Имаше нещо нередно с устройството. Разбереше ли какво, щеше да намери отговора Кой знаеше?

Опаковани в пластмаса.

Беше във връзка с производството. Сигурно. Порови из материалите в бюрото си и намери касетата ДАТ. Сложи я в уредбата.

Показа се разговорът му с Артър Кан. Кан беше от едната страна на екрана, Сандърс от другата.

Зад Артър се виждаше ярко осветената производствена линия под редици флуоресцентни лампи. Кан се изкашля и потри брадичка.

— Здравей, Том. Как си?

— Добре съм, Артър — отвърна Сандърс.

— Хубаво. Съжалявам за новата организация.

Но Сандърс не следеше разговора. Взираше се в Кан. Сега забеляза, че Кан стои съвсем близо до камерата, толкова близо, че чертите му изглеждаха леко размазани и разфокусирани. Лицето му в едър план закриваше гледката към производствената линия зад него.

— Знаеш личното ми отношение — заяви Кан на екрана. Лицето му закриваше производствената линия. Сандърс погледа още малко, после изключи уредбата.

— Хайде да слезем долу — извика той.

— Да не ти хрумна нещо?

— Наречи го сламката на удавника — отвърна Сандърс.

Щракнаха ключовете за осветлението, ярките лампи над работните маси на диагностичите светнаха.

— Къде сме? — попита Фернандес.

— Тук проверяват устройствата.

— Дефектните ли?

— Точно така.

Фернандес леко сви рамене.

— Боя се, че не съм...

— И аз — прекъсна я Сандърс. — Не съм технически специалист. Но разбирам от хора.

Фернандес се огледа из залата.

— А това разбираш ли го?

— Не — въздъхна той.

— Свършили ли са?

— Не знам — отговори Сандърс.

И в този миг разбра. Бяха свършили. Бе очевидно. Иначе диагностичите щяха да работят цяла нощ, за да се подготвят за утрешното съвещание. Но те бяха покрили масите и отишли на професионална сбирка, защото бяха свършили.

Проблемът бе решен.

Всички знаеха, единствен той не беше в течение.

Ето защо бяха отворили само три устройства. Не се бе наложило да отварят останалите. Бяха поискаш запечатани найлонови опаковки...

Защото...

Дупчиците...

— Въздухът — каза Сандърс.

— Въздухът ли?

— Според тях е въздухът.

— Какъв въздух? — попита Фернандес.

- Въздухът в завода.
- Заводът в Малайзия ли?
- Точно така.
- Има проблем с въздуха в Малайзия ли?
- Не. С въздуха в завода.

Пак погледна тетрадката на масата. ЧЕО и колонка цифри. ЧЕО означаваше „частици в единица обем“ — стандартен показател за чистотата на въздуха в завода. Количественото му измерение беше от две до единайсет — твърде много над нормата. В единица обем трябваше да има нула или най-много една твърда частица. Данните по този показател бяха неприемливи.

Въздухът в завода беше неподходящ.

Това означаваше, че мръсотията прониква в оптиката, в конзолата, в съединенията на чиповете...

Сандърс погледна прикрепените чипове.

— Господи! — възкликна той.

— Какво има?

— Виж.

— Не виждам нищо.

— Между чиповете и платката има разстояние. Чиповете не са закрепени.

— Не виждам нищо нередно.

— Аз обаче виждам.

Обърна се към подредените устройства. Още от пръв поглед личеше, че всички чипове са прикрепени различно — някои затегнати, други хлабави, на разстояние няколко милиметра, през които се виждаха металните връзки.

— Не е правилно. Никога не бива да се получава така — обясни Сандърс. Чиповете се прикрепваха автоматично. Всяка схема, всеки чип изглеждаха съвършено еднакво след излизане от автоматичната преса. Но тук не беше така, защото изглеждаха различно. Затова можеха да се получат неравномерности в напрежението, проблеми с разпределението на паметта — всякакви случайни отклонения. Точно каквото бяха забелязали.

Сандърс погледна черната дъска и списъка по схемата. Една от точките привлече вниманието му.

Г. Общо мех.

Диагностиците бяха отбелязали два пъти „Общо мех.“ Проблемът със СД-РОМ устройствата беше механичен. А това означаваше, че е в производството.

Производството влизах в неговите задължения.

Сандърс беше проектирал производствената линия и я беше внедрил. Беше проверил съответствието със спецификациите от началото до края.

А сега тя не работеше както трябва

Сандърс беше сигурен, че вината не е негова. Явно бе станало нещо след внедряването. Нещо беше променено и не работеше както трябва. Но какво ли?

За да намери отговора, трябваше да влезе в базите данни.

Но той беше лишен от достъп.

Нямаше начин да влезе в диалогов режим.

Веднага се сети за Босак, който можеше да го вкара. Същото можеше да направи и някой от програмистите на Чери. Тези младежи бяха живи дяволи: влизаха незаконно в чужди системи само за удоволствие, както други хора ходят да пият по едно кафе. В момента обаче нямаше нито един програмист в сградата. Сандърс нямаше представа кога ще свърши срещата им. Не можеше да се разчита на тези младежи. Бяха като онзи, който повърна по пътеката на виртуалната среда. Точно там беше проблемът. Те бяха просто деца и играеха с играчки, като например пътеката. Умни деца, с творческо мислене, пакостливи, безгрижни...

— О, за Бога! — Сандърс се наведе напред. — Луиз!

— Да?

— Има начин да го направим.

— Какво да направим?

— Да влезем в базите данни.

Сандърс се обърна и забързано излезе от залата. Ровеше из джобовете си, търсеше втората електронна карта.

— Ще ходим ли някъде? — попита Фернандес.

— Да.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде?

— В Ню Йорк — отвърна Сандърс.

Лампите в дълги редици светваха една след друга. Фернандес огледа залата.

— Какво е това? Гимнастическият салон на дявола ли?

— Симулатор на виртуална действителност — каза Сандърс. Тя погледна кръглите пътечки за ходене, жиците и провисналите от тавана кабели.

— Така ли ще стигнем до Ню Йорк?

— Да.

Сандърс отиде до шкафовете, където държаха оборудването. Отпред с едри букви на ръка бяха написани предупреждения: „Не пипай!“ и „Долу ръцете, хитрецо!“. Той се поколеба и потърси контролната конзола.

— Дано знаеш какво правиш — каза Фернандес, застанала до една от пътеките и загледана в сребристите очила — Защото това нещо може май да те убие с електрически удар.

— Да, знам.

Сандърс вдигаше калъфите на мониторите, после пак ги слагаше с бързи движения, докато намери контролния ключ. Миг по-късно оборудването забръмча. Екраните засвяткаха един след друг.

— Стъпвай на пътеката — изкомандва Сандърс.

Той се приближи до адвокатката, за да ѝ помогне да се закрепи. Фернандес докосна плахо с крак търкалящите се топчета. Лазерите веднага светнаха в зелено.

— Какво беше това?

— Скенерът — обясни Сандърс. — Картира те. Не се тревожи. Ето ти очилата — протегна ръка той нагоре за един чифт и започна да го намества пред очите ѝ.

— Чакай малко — дръпна се тя. — Какво е това?

— Очилата имат две малки екранчета. Проектират образи направо пред очите ти. Сложи ги. И внимавай. Много са скъпи.

— Колко?

— Четвърт милион долара бройката.

Сандърс нагласи очилата и ѝ сложи слушалките.

— Не виждам никакви образи. Тъмно е.

— Защото не си се включила, Луиз. Сандърс съедини кабелите.

— О! — изненада се тя. — Какво знаеш... Виждам голям син екран, като в кино. Точно пред мен. В дъното има две кутийки. На

едната пише ВКЛЮЧИ, на другата ИЗКЛЮЧИ.

— Само не пипай нищо. Дръж се тук. — Сандърс насочи пръстите ѝ към дръжката до пътеката. — Сега се качвам и аз.

— Много странно усещане на главата Сандърс стъпи на втората пътека и дръпна друг чифт очила със слушалки. Включи кабелите.

— Идвам при теб — извика той.

Сложи очилата и видя синия екран на тъмен фон. Погледна наляво и забеляза застаналата до него Фернандес. Изглеждаше съвсем нормално с обикновените си дрехи. Видеоуредбата правеше запис на външния ѝ вид, но компютърът не включваше пътеката и очилата

— Виждам те! — възкликна тя изненадано.

После се усмихна. Закритата от очилата горна част на лицето ѝ се възпроизвеждаше от компютъра малко неестествено, като в анимационен филм.

— Приближи се до екрана.

— Как?

— Просто тръгни към него, Луиз.

Сандърс тръгна по пътеката. Синият екран ставаше все по-голям и изпълни цялото зрително поле. Сандърс се приближи до бутона ВКЛЮЧИ и го натисна с пръст.

Синият екран светна. Появи се надпис с огромни букви от единия му край до другия:

ИНФОРМАЦИОННИ СИСТЕМИ „ДИДЖИТАЛ
КОМЮНИКЕЙШЪНС“

Отдолу се виждаха команди от главното меню с неестествено голям шрифт. Екранът беше като обикновените монитори на всяко бюро в „Диджи Ком“, но беше уголемен многократно.

— Огромен компютърен терминал — досети се Фернандес. — Страхотно! Всички си мечтаят за такова нещо.

— Почакай.

Сандърс опипа екрана, за да избере подходяща команда. Чу се изсъскване, буквите по екрана се изкривиха и хлътнаха навътре в нещо като дълга тръба. Фернандес не пророни нито дума.

„Онемя“, помисли Сандърс.

Синята тръба пред очите им започна да се изкривява. Разшири се, стана правоъгълна. Буквите и синият цвят избледняха. Под краката

му се появи под. Настилката напомняше мрамор с жилки. Стените от двете страни приличаха на дървена ламперия. Таванът беше бял.

— Коридор — прошепна Фернандес.

Коридорът продължаваше да се самоизгражда. Изплуваха все нови и нови подробности. По стените се появиха шкафове и чекмеджета. Оформиха се колони. Откриха се сводове към други коридори. Появилите се по стените аплици сами се включиха. Колоните започнаха да хвърлят сенки по мраморния под.

— Прилича на библиотека — обади се Фернандес. — На старовремска библиотека.

— Да, в тази част.

— Колко части има?

— Не зная точно.

Сандърс тръгна напред. Тя забърза да го настигне. През слушалките долиташе звукът от стъпките им по мраморния под — интересно хрумване на Чери.

— Идвал ли си тук преди? — попита Фернандес.

— Преди няколко седмици. Още не беше завършен.

— Къде отиваме?

— Не съм съвсем сигурен. Но някъде тук има проход към базата данни на „Конли-Уайт“.

— Къде сме сега?

— В данните, Луиз. Всичко около нас е само данни.

— И коридорът ли?

— Няма коридор. Виждаме само цифри. Това е базата данни на „Диджи Ком“ — съвсем същата като тази, която хората ползват всеки ден на служебните си компютри. Само че ни е представена пространствено.

Фернандес вървеше до него.

— Кой ли е проектирал вътрешното обзавеждане?

— Следвали са архитектурата на истинска библиотека. Май й Оксфорд.

Стигнаха разклонение, откъдето започваха нови коридори. Над главите им увиснаха големи табели: „Счетоводство“, „Личен състав“, „Маркетинг“.

— Разбрах — каза Фернандес. — Сега сме в базата данни на твоята фирма.

— Правилно.

— Изглежда невероятно!

— Да. Само че не ни е нужно. Трябва някак да се доберем до „Конли-Уайт“.

— Как?

— Не зная. Трябва ми помощ.

— Помощта е при вас — обади се тих глас до него. Сандърс се огледа и видя ангелче на ръст около педя и половина. Беше бяло и кръжеше във въздуха покрай главата му. В ръцете си държеше трепкаща свещ.

— По дяволите! — не се стърпя Луиз.

— Извинете — каза ангелчето. — Това команда ли е? Не разпознавам израза „По дяволите!“.

— Не — побърза да се намеси Сандърс. — Не е команда. Помисли колко внимателни трябва да бъдат, за да не разрушат системата.

— Много добре. Очаквам вашите команди. — Ангелче, имам нужда от помощ. — Помощта е при вас.

— Как да вляза в базата данни на „Конли-Уайт“?

— Не разпознавам израза „базата данни на «Конли-Уайт»“.

Логично, заключи Сандърс. Екипът на Чери не би програмирал нищо за „Конли-Уайт“ в системата за помощ. Трябваше да формулира въпроса си по-общо.

— Ангелче, търся една база данни.

— Много добре. Достъп до базите данни има чрез клавиатурата.

— Къде е клавиатурата? — попита Сандърс.

— Свийте ръка в юмрук.

Сандърс го послуша, във въздуха изникна сива клавиатура, която сякаш влезе в ръката му. Той я придърпа към себе си и я погледна.

— Хитро — обади се Фернандес.

— Знам и шеги — рече ангелчето. — Искате ли да чуете някоя?

— Не — отказа Сандърс.

— Много добре. Очаквам вашите команди. Сандърс се загледа в клавиатурата. Виждаха се многобройни операционни команди със стрелки и клавиши.

— Какво е това, най-сложното устройство за дистанционно управление в света ли? — попита Фернандес.

— Нещо подобно.

Сандърс намери клавиш, на който пишеше: ДРУГИ БД. Сигурно този му трябваше. Натисна го. Не стана нищо. Пак натисна.

— Входът се отваря — обяви ангелчето.

— Къде? Не виждам нищо.

— Входът се отваря.

Сандърс зачака. После осъзна, че системата на „Диджи Ком“ трябва да се свърже с далечна база данни, което отнема време.

— Свързваме... готово — обяви ангелчето. Стената на Коридора започна да се топи. Двамата видяха зейнала голяма черна дупка и зад нея нищо.

— Страшно! — каза Фернандес.

Очертах се контурите на нов коридор. Пространствата едно по едно се запълваха и създаваха впечатление за твърди тела.

— Този изглежда различно — отбеляза адвокатката.

— Връзката е по високоскоростната линия Т-1 — каза Сандърс.
— Въпреки това става много по-бавно.

Коридорът се самоизграждаше пред очите им. Този път стените бяха сиви. Пред тях се появяваше черно-бял свят.

— Няма ли цвят?

— Системата се опитва да пресъздаде опростена среда. Цветът значи бавене с допълнителни данни. Затова е само в черно и бяло.

В новия коридор се появиха осветителни тела, таван, под. След миг Сандърс попита:

— Ще влезем ли?

— Това ли е базата данни на „Конли-Уайт“?

— Да — потвърди Сандърс.

— Не знам — поколеба се Фернандес и посочи пред себе си. —
Какво е това?

Право пред тях се виеше нещо като черно-бяла река от статично електричество. Тя течеше със съскане по пода и стените.

— Като че е само статичното електричество от телефонните линии.

— Редно ли е да влезем?

— Налага се.

Сандърс тръгна напред. Изведнъж се чу ръмжение. Пред тях се изпречи едро куче. Беше с три глави, които се извиваха на дълги шии

във всички посоки.

— Какво е това?

— Вероятно изображение на защитата на системата им. „Чери и чувството му за хумор“, помисли Сандърс.

— Може ли да ни нарани?

— За Бога, Луиз! Това е само анимация.

Разбира се, някъде в базата данни на „Конли-Уайт“ работеше истинска контролна система. Сигурно беше автоматична, а може би имаше човек, който следеше влизането в системата и излизането от нея. Но сега беше един часът след полунощ нюйоркско време. По всяка вероятност кучето изобразяваше някакво автоматично устройство.

Сандърс продължи напред и прекрачи течащата река от статично електричество. Кучето заръмжа при приближаването му. Трите глави се завъртяха и се втренчиха в него с изрисуваните си очи. Усещането беше много особено. И все пак не се случи нищо.

Сандърс се обърна назад към Фернандес.

— Идваш ли?

Тя направи няколко предпазливи крачки. Увисналото във въздуха ангелче изостана.

— Ангелче, идваш ли?

Никакъв отговор.

— Вероятно не може да прекоси входа — предположи Сандърс.
— Не е програмирано.

Запътиха се по сивия коридор. От двете страни се виждаха чекмеджета без надписи.

— Прилича на морга — каза Фернандес.

— Е, поне влязохме.

— Значи това е тяхната база данни в Ню Йорк?

— Да. Дано го намерим.

— Какво трябва да намерим?

Сандърс не й отговори. Приблужи се наслуки към един шкаф, отвори го и прегледа папките.

— Строителни визи — каза той. — За някакъв склад в Мериленд или нещо подобно.

— Защо няма надписи?

В същия миг Сандърс забеляза, че по сивите повърхности бавно започват да се очертават етикети.

— Май трябва повече време. — Сандърс се огледа във всички посоки, за да провери надписите. — Така. Сега вече е по-добре. Личните дела са на тази стена, ето тук.

Той тръгна покрай стената и отвори едно чекмедже.

— Уф! — изпъшка Фернандес.

— Какво?

— Идва някой! — каза тя с променен глас.

В дъното на коридора Сандърс зърна сива фигура. Все още беше много далече, за да различи подробностите. Но беше ясно, че силуетът върви право към тях.

— Какво ще правим?

— Не зная — призна Сандърс.

— Може ли да ни забележи?

— Нямам представа. Едва ли.

— Значи ние го виждаме, а той — не?

— Не знам.

Сандърс трескаво мислеше. Чери бе монтирал още една виртуална система в хотела. Оттам вероятно можеха да ги забележат. Но програмистът бе добавил, че неговата система изобразява и другите потребители, като например човек, проникнал в базата данни с обикновен компютър. Тогава той не би могъл да ги види и да знае кой още е в системата.

Фигурата се приближаваше. Като че подскачаше. Вече се виждаха повече подробности: очертаваха се очите, носът, устата.

— Наистина е страшно! — прошепна Фернандес. Фигурата напредваше. Подробностите ставаха все по-ясни.

— Ама че работа! — възкликна Сандърс.

Беше Ед Никълс.

Вече отблизо двамата забелязаха, че лицето на Никълс представлява черно-бяла снимка, неумело залепена върху яйцевидна глава над сиво движещо се тяло, подобно на манекен или марионетка. Беше компютърно изображение. А това означаваше, че Никълс не използва виртуалната система. Вероятно работеше с електронния си бележник в хотелската стая. Никълс се изравни с тях и продължи по-нататък, без да трепне.

— Не ни вижда.

— Защо лицето му изглежда така? — попита Фернандес.

— Според обясненията на Чери системата изважда от картотеката снимка и я залепва върху фигурите на потребителите. Силуетът на Никълс се отдалечи по коридора.

— Какво прави тук?

— Хайде да видим.

Последваха го надолу по коридора и спряха заедно с него пред един шкаф. Никълс го отвори и запрелиства материалите. Сандърс и Фернандес надникнаха през рамото му.

Създадената от компютъра фигура на Ед Никълс прехвърляше личните си записки и съобщенията по електронната поща Последните два месеца, три месеца, шест месеца. После заизважда листове хартия, които сякаш висяха във въздуха, докато той ги четеше. Паметни записки. Докладни. Лични и поверителни материали. Записки към дело.

— Всичките са за сливането — каза Сандърс. Материалите не спираха. Никълс бързо ги вадеше един след друг.

— Търси нещо конкретно. Никълс спря. Бе намерил каквото търсеше. Сивото му компютърно изображение го задържа в ръка и се втрени в него. Сандърс загледа през рамото му, като от време на време четеше гласно на Фернандес: „Паметна записка, 4 декември миналата година Вчера и днес имах срещи с Гарвин и Джонсън в Кюпъртино относно евентуалното закупуване на «Диджи Ком»... ала-бала... Много благоприятни първи впечатления... Отлични позиции в най-важните области, които ни интересуват... ала-бала... Много способни и напористи ръководители на всички равнища. Особено впечатление прави компетентността на госпожа Джонсън въпреки нейната младост... Как ли не, Ед.“

Компютърно създаденият Никълс продължи надолу по коридора към друго чекмедже. Отвори го, явно не намери каквото търсеше и го затвори. Отиде при трето.

Пак зачете. Сандърс направи същото: „Паметна записка до Джон Мардън. Финансови аспекти на закупуването на «Диджи Ком»... ала-бала... Загриженост за разходите за внедряване на нови технологии в придобитата фирма... ала-бала... А, ето!... Госпожа Джонсън пое ангажимент да покаже финансовата си отговорност в новия проект в

Малайзия... Предлага икономии... Очаквано намаляване на разходите..."

— Как би могла да го направи?

— Какво? — не разбра Фернандес.

— Да покаже финансовата си отговорност в малайзийския проект? Та проектът беше мой!

— Ох! Направа не е за вярване.

Сандърс я изгледа. Тя се бе втренчила надолу по коридора. Той също се обърна.

Към тях се приближаваше още някой.

— Голяма блъсканица има тази вечер! — отбеляза Сандърс.

Но още от разстояние личеше, че фигурата е различна. Главата изглеждаше по-правдоподобно, тялото бе очертано с повече подробности. Походката бе плавна и естествена.

— Може да стане беля — каза Сандърс, който го разпозна дори отдалеч.

— Джон Конли — обади се Фернандес.

— Точно така. И той е на пътеката.

— И какво от това?

Конли рязко спря по средата на коридора и се загледа.

— Вижда ни — каза Сандърс.

— Така ли? Как?

— Използва монтираната в хотела система. Затова фигурата е толкова отчетлива. Влязъл е в другата виртуална система, затова можем взаимно да се виждаме.

— Уф!

— Да, лошо ни се пише!

Конли бавно тръгна напред. Беше намръщен. Местеше поглед от Сандърс към Фернандес, оттам към Никълс и обратно към Сандърс. Май се двоумеше как да постъпи.

После притисна пръст до устните си — знак да мълчат.

— Чува ли ни? — прошепна Фернандес.

— Не — отвърна спокойно Сандърс.

— Можем ли да разговаряме с него?

— Не.

Конли като че взе решение. Запъти се право към Сандърс и Фернандес и спря съвсем близо до тях. Изгледа ги последователно.

Изражението му се виждаше чудесно.

После се усмихна Протегна ръка.

Сандърс също протегна своята и двамата се здрависаха. Нямаше физическо усещане за допир, но през очилата виждаше, че ръката му е стиснала дланта на Конли.

После Конли се ръкува с Фернандес.

— Невероятно! — каза тя.

Конли посочи Никълс. После очите си. И пак Никълс. Сандърс кимна Тримата застанаха зад Никълс, който продължаваше да прелиства материалите.

— Значи Конли също го наблюдава?

— Да.

— Виждаме го и тримата.

— Да.

— Никълс обаче не ни вижда.

— Точно така.

Сивата компютърна фигурка на Ед Никълс припряно издърпваше папките от едно чекмедже.

— Какво е намислил? — зачуди се Сандърс. — Аха Проверява разходните ордери. Виж този: „Хотел «Сънсет Шорс Лодж», Кармел. 5–6 декември.“ Два дни след паметната записка. Я виж разходите. Сто и десет долара за закуска? Все ми се струва, че нашият Ед не е бил там самичък.

Той погледна Конли.

Намръщен, Конли поклати глава

Изведнъж материалът изчезна от ръцете на Никълс.

— Какво стана?

— Според мен току-що го изтри от паметта.

Никълс прегледа останалите документи. Намери още четири квитанции от хотела и изтри всичките. Те се стопиха във въздуха. После затвори чекмеджето, обърна се и се отдалечи.

Конли не го последва. Погледна Сандърс и бързо прокара пръст през гърлото си.

Сандърс кимна.

Конли сложи пръст на устните си.

Сандърс пак кимна Щеше да си мълчи.

— Хайде — подкани той Фернандес. — Тук приключихме. Отпрати се обратно към Коридора на „Диджи Ком“. Фернандес тръгна до него. След малко каза:

— Май имаме компания.

Сандърс се обърна и видя, че Конли ги следва.

— Няма нищо. Нека дойде.

Минаха през входа покрай лаещото куче и се озоваха пак във викторианската библиотека. Фернандес въздъхна.

— Хубаво е да се върнеш у дома, нали?

Конли вървеше до тях, без да е видимо изненадан. Той обаче виждаше Коридора не за пръв път. Сандърс вървеше бързо. Ангелчето кръжеше около тях.

— Но това изглежда безсмислено! — чудеше се Фернандес. — Защото на сливането се противопоставя тъкмо Никълс, а Конли е на обратното мнение.

— Точно така — каза Сандърс. — Чудесно изпитано. Никълс има връзка с Мередит. Пробутва я задкулисно за нов заместник-директор. И как се прикрива? Като непрекъснато хленчи и се оплаква на всеки срещнат.

— Искаш да кажеш, че е само прикритие.

— Разбира се. Затова Мередит не отговори на възраженията му на нито едно от съвещанията. Знаела е, че те всъщност не представляват никаква заплаха.

— Ами Конли? — попита тя.

Той продължаваше да върви редом с тях.

— Конли истински държи на сливането. Искане да се получи успешно. Той е умен и според мен разбира, че Мередит не е подготвена за длъжността. Но за него тя е разменна монета за подкрепата на Никълс. Затова е съгласен с избора на Мередит, поне засега.

— Какво правим оттук нататък?

— Търсим последната липсваща брънка

— Коя е тя?

Сандърс гледеше разклонението с надпис ПРОЕКТИ. Те не се включваха в неговата част от базата данни освен по някои конкретни области. Документите бяха подредени по азбучен ред. Сандърс

вървеше покрай редицата, докато стигна до надписа „ДИДЖИ КОМ“/
МАЛАИЗИЯ.

Отвори папката и потърси раздела НАЧАЛЕН ЕТАП. Намери собствените си паметни записки, представителните проучвания, техническата и икономическата обосновка, документите за проверки, преговорите с държавните органи, първите спецификации, паметни записки от доставчиците в Сингапур, още преговори с държавните органи — документацията от последните две години.

— Какво търсиш?

— Строителния проект.

Очакваше да види цял куп чертежи и доклади, ала вместо това намери само тъничка папка. Отгърна първата страница и пред него във въздуха се появи триизмерно изображение на завода. Отначало изплуваха само контурите, после бързо се запълниха Сандърс, Фернандес и Конли стояха от три страни и го разглеждаха. Приличаше на голяма куклена къща с всички подробности. Надникнаха през прозорците.

Сандърс натисна клавиш. Макетът стана прозрачен, после се показва напречен разрез. Вече се виждаха производствената линия и останалите цехове. Отбелязаният със зелена черта конвейер се задвижи, машините и работниците започнаха да сглобяват частите в СД-РОМ устройства.

— Какво търсиш?

— Промени — поклати глава Сандърс. — Това са първоначалните планове.

На втория лист пишеше: „Първо осъвременяване/пълнен комплект“, имаше и дата. Сандърс го разгъна Макетът трепна за миг, но не се промени.

— Останал е същият.

На следващия лист пишеше „Второ осъвременяване/детайли“. И този път макетът на завода трепна, без да се промени.

— Според документацията заводът не е претърпял никакви промени — поясни Сандърс. — Ние обаче знаем, че е променян.

— Какво прави той? — попита Фернандес, която гледаше Конли.

Сандърс забеляза, че Конли бавно изговаря отделни думи и напруга чертите си.

— Мъчи се да ни каже нещо — предположи Фернандес. — Разбираш ли какво?

— Не.

Сандърс се загледа, но по устните на компютърното изображение не можеше да разчете нищо. Накрая поклати глава

Конли кимна и взе клавиатурата от ръцете на Сандърс. Натисна бутона с надпис СВЪРЗАНИ ДАННИ. Във въздуха проблесна списък от свързани бази данни. Беше доста дълъг: разрешителни от малайските държавни органи, доклади на архитекта, договори с изпълнителите, санитарни и медицински проверки и така нататък. Общо около осемдесет материала. Сандърс беше сигурен, че е щял да пропусне онова, което Конли му сочеше в средата на списъка:

СЕКТОР „КОНТРОЛ ВЪРХУ ПРОЕКТИТЕ“

— Какво е това? — попита Фернандес. Сандърс натисна клавиша. Появи се нов лист. С клавиша РЕЗЮМЕ извика текста, който започна да чете на глас:

— „Преди четири години в Кюпъртино Филип Блэкбърн създаде сектор «Контрол върху проектите», който да се занимава с въпросите извън дейността на оперативното ръководство. Целта на сектора е да повиши ефективността на управлението в «Диджи Ком». Сектор «Контрол върху проектите» успешно се справи с редица проблеми във фирмата.“

— Аха — каза Фернандес.

— „Преди девет месеца сектор «Контрол върху проектите», вече под ръководството на Мередит Джонсън от Оперативния отдел в Кюпъртино, направи преглед на предложението за производствена база в Куала Лумпур, Малайзия. Непосредствена причина за проверката беше конфликтът с малайските държавни органи във връзка с броя и етническия състав на работниците в завода.“

— Охо — пак се обади Фернандес.

— „Под ръководството на госпожа Джонсън и с правното съдействие на господин Блэкбърн сектор «Контрол върху проектите» успя да се справи забележително с многобройните проблеми около проекта на «Диджи Ком» в Малайзия.“

— Какво е това, съобщение за печата ли? — попита Фернандес.

— Така изглежда — отвърна Сандърс и продължи да чете: — „Конкретните въпроси се отнасяха до числеността и етническия състав

на работниците в завода. Според първоначалните планове трябваше да бъдат назначени седемдесет души. В отговор на молбата на малайските държавни органи сектор «Контрол върху проектите» успя да увеличи броя им на осемдесет и пет работници, като намали степента на автоматизация в завода и го приспособи към особеностите на икономиката в една развиваща се страна.“ — Сандърс се обърна към Фернандес и добави: — Както и да ни съсипе изцяло.

— Защо?

Той продължи:

— „Освен това прегледът на възможностите за икономии разкри съществени бюджетни перспективи в няколко насоки. Разходите в завода бяха намалени, без това да се отрази на качеството на продукцията. Мощностите за обработка на въздуха бяха сведени до разумни равнища и договорите с външни доставчици бяха преразгледани, което доведе до значителни икономии във фирмата.“ — Сандърс поклати глава. — Ето! Значи такава била работата!

— Не разбирам — каза адвокатката. — На теб ясно ли ти е?

— Искат ли питане!

Сандърс натисна клавиша ПОДРОБНОСТИ, за да прочете още страници.

— Съжалявам — обади се ангелчето, — няма повече подробности.

— Ангелче, къде са свързаните с отчета паметни записки и документи? — Сандърс знаеше, че отчетите се основават на огромни количества материали. Само подновените преговори с малайското правителство сигурно запълваха цели чекмеджета.

— Съжалявам. Няма повече подробности — повтори ангелчето.

— Ангелче, покажи ми документите.

— Добре.

След миг се появи лист розова хартия.

ДОКУМЕНТИТЕ С ПОДРОБНОСТИ ЗА
СЕКТОР „КОНТРОЛ ВЪРХУ ПРОЕКТИТЕ“/МАЛАЙЗИЯ
СА ИЗТРИТИ

14.06 НЕДЕЛЯ РАЗРЕШИТЕЛНО ДК/К/5905

— По дяволите! — ядоса се Сандърс.

— Какво значи това?

— Някой е разчистил — поясни той — само преди няколко дни. Кой е знаел, че всичко това ще се случи? Ангелче, покажи ми всички съобщения, разменени между Малайзия и ДК през последните две седмици.

— Телефонната или видеовръзката?

— Видеото.

— Натиснете клавиш „В“.

Сандърс изпълни командата. Във въздуха се разгъна свитък.

Дата От До Продължителност Разрешително

01.06 А. Кан > М. Джонсън 0812–0814 АЦСС

01.06 А. Кан > М. Джонсън 1343 — 1346 АДСС

02.06 А. Кан > М. Джонсън 1801 — 1804 ДСЦС

02.06 А. Кан > Т. Сандърс 1822–1826 ДСЦЕ

03.06 А. Кан > М. Джонсън 0922 — 0924 АДЦС

04.06 А. Кан > М. Джонсън 0902–0912 АДЦС

05.06 А. Кан > М. Джонсън 0832 — 0832 АДЦС

07.06 А. Кан > М. Джонсън 0904 — 0905 АЦСС

11.06 А. Кан > М. Джонсън 2002–2004 АЦСС

13.06 А. Кан > М. Джонсън 0902 — 0932 АДЦС

14.06 А. Кан > М. Джонсън 1124 — 1125 АЦСС

15.06 А. Кан > Т. Сандърс 1132 — 1134 ДЦСЕ

— Спътниковите връзки са прегрели — каза Сандърс, загледан в списъка. — Артър Кан и Мередит Джонсън са разговаряли почти всеки ден до четиринайсети юни. Ангелче, покажи ми видеозаписите.

— Налице е само записът от петнайсети юни. Разговорът на Сандърс с Кан отпреди два дни.

— Къде са останалите? Проблесна съобщение.

ВИДЕОДОКУМЕНТИТЕ ЗА

СЕКТОР „КОНТРОЛ ВЪРХУ ПРОЕКТИТЕ“/МАЛАЙЗИЯ

СА ИЗТРИТИ

14.06 НЕДЕЛЯ РАЗРЕШЕНИЕ ДК/К/5905

И тук следите бяха замечени. Сандърс бе почти сигурен кой го е сторил, но беше длъжен да провери.

— Ангелче, как да проверя разрешителните за изтриване?

— Натиснете бутона за желаните данни — обясни то. Сандърс набра номера на разрешителното. Над големия свитък във въздуха се появи листче.

РАЗРЕШИТЕЛНО ДК/К/5905 Е РЪКОВОДИТЕЛ В
ОПЕРАТИВЕН ОТДЕЛ/КЮПЪРТИНО

„ДИДЖИТАЛ КОМЮНИКЕЙШЪНС“ ОТБЕЛЯЗАНИ
СПЕЦИАЛНИ ПРИВИЛЕГИИ (НЕ Е НЕОБХОДИМО
УДОСТОВЕРЯВАНЕ НА САМОЛИЧНОСТТА)

— Преди няколко дни някой шеф в Оперативния в Кюпъртино ги е изтрил.

— Мередит ли?

— Вероятно. Значи са ме изиграли.

— Защо?

— Защото сега знам какво са направили в малайзийския завод. Знам точно какво се е случило: Мередит се е намесила и е променила спецификациите. Но е изтрила данните, включително разговорите си с Кан. А това значи, че не мога да докажа нищо.

Застанал в коридора, Сандърс побутна листчето. То падна и се разтвори в големия свитък. Сандърс затвори документа, сложи го в чекмеджето и загледа как моделът се топи и изчезва

Стрелна с очи Конли, който сви примирено рамене. Явно разбираше положението. Сандърс протегна ръка за довиждане, въпреки че докосна единствено въздуха, и му помахаша. Конли му кимна и се обърна да си върви.

— И сега какво? — попита Фернандес.

— Време е да си ходим — отвърна Сандърс. Ангелчето запя:

— „Време е да си вървим, довиждане, за посещението ви благодарим...“

— Ангелче, млъкни.

То веднага го послуша Сандърс поклати глава

— Също като Дон Чери.

— Кой е той? — заинтересува се Фернандес.

— Дон Чери е бог от плът и кръв — обади се ангелчето.

Двамата се запътиха обратно към изхода на Коридора и излязоха от синия екран.

Щом се върнаха в лабораторията на Чери, Сандърс свали очилата и слушалките и след мимолетно замайване слезе от пътеката. Помогна на Фернандес да свали уреда.

— Ох! — изпъшка тя и се огледа, — Върнахме се в реалния свят.

— Ако предпочиташ тази дума — подхвърли Сандърс. — Не съм сигурен, че другият е по-нереален.

Той окачи слушалките и очилата и ѝ помогна да слезе от пътеката. После изключи тока навсякъде.

Фернандес се прозина и погледна часовника си.

— Единайсет часът. Какво ще правиш сега?

Сандърс се сещаше само за едно. Вдигна слушалката на един от модемите на Чери и набра телефонния номер на Гари Босак. Ако го убедеше да му помогне, може би той щеше да възстанови данните, с които Сандърс не успя да се справи. Не хранеше особени надежди. Но друго не му хрумваше.

Отговори телефонният секретар: „Здравейте, това е номерът на «НЗ Профешънъл Сървисиз». Извън града съм за няколко дни, но можете да оставите съобщение.“ Прозвуча сигналът.

Сандърс въздъхна.

— Гари, сега е единайсет часът, сряда. Съжалявам, че не те намерих. Прибирам се. Той затвори телефона. Последната му надежда.

Гари го нямаше. Извън града за няколко дни.

— Майната му! — изруга Сандърс.

— Сега какво? — пак се прозина Фернандес.

— Нямам представа. Имам половин час до последния ферибот. Вероятно ще се прибера и ще се помъча да поспя.

— Ами съвещанието утре сутринта? — попита тя. — Нали ти трябваха документи? Сандърс сви рамене.

— Луиз, направих всичко, което бе по силите ми. Знам какво ме чака. Все някак ще се оправя.

— Значи до утре?

— Да До утре.

Веселото му настроение се изпари, докато се прибираше с ферибота и гледаше светлините на града, отразени в блискащата се тъмна вода Фернандес беше права: трябваше да намери необходимата документация. Макс щеше да го вземе на подбив, ако знаеше. Сякаш дочу гласа на стареца: „Аха, значи си изморен? Основателна причина, Томас.“

Дали Макс щеше да присъства на утрешното съвещание? Сандърс обаче усети, че не му се мисли за съвещанието. Нямаше

представа как ще протече. Беше прекалено уморен, за да се съсредоточи. По високоговорителя обявиха, че остават пет минути до Уинслоу, и той слезе долу, за да се качи в колата

Отключи вратата и се намести зад волана. Погледна в огледалото за обратно виждане. На задната седалка се мярна тъмен силует.

— Здравсти! — обади се Гари Босак. Сандърс понечи да се обърне.

— Гледай само напред! — спря го Босак. — След минута ще слеза Сега слушай внимателно. Утре ще те прецакат. Ще те обвинят за провала в Малайзия.

— Знам.

— Ако не успеят, ще те ударят с информацията, че си ме наемал. Нарушаване на личната неприкосновеност. Углавно престъпление. Ей такива глупости. Говорили са със служителя, който ме наблюдава, докато съм навън условно. Сигурно си го виждал — един дебелак с мустаци.

Сандърс се сети за човека, който предния ден бе идвал в центъра за посредничество.

— Май съм го виждал. Гари, трябва ми някои документи... —
— Не говори. Няма време. Всички документи във връзка със завода са извадени от системата. Вече няма нищо. Край. Не мога да ти помогна — Прекъсна го свирката на ферибота Шофьорите наоколо запалиха колите. — Но няма да се хвана на тези глупости за извършено престъпление. Ти също. Дръж.

Босак се наведе и му подаде плик.

— Какво е това?

— Резюме на доклада ми за друг човек от вашата фирма.

Гарвин. Току-виж, сутринта ти се прииска да му го пратиш по факса.

— Защо сам не го направиш?

— Довечера ще мина границата. Имам братовчед в Канада, ще му погостувам. Можеш да оставиш съобщение на телефонния секретар, ако нещата се уредят.

— Добре.

— Горе главата, приятел! Утре ще се размърди. Предстоят доста промени.

Металната рампа отпред се тръшна шумно. Служителите дадоха път на слизащите коли.

— Гари, следеше ли ме?

— Да. Извинявай. Казаха ми, че се налага.

— Тогава кой е този „Приятел“?

Босак се изсмя. Отвори вратата и слезе.

— Изненадваш ме, Том. Не познаваш ли приятелите си? Колите потеглиха. Задните фарове на автомобила отпред светнаха в червено и той се задвижи.

— Гари... — обърна се Сандърс, но Босак бе изчезнал. Той включи на скорост и слезе от ферибота.

В началото на алеята към къщата спря, за да прибере пощата. Доста се бе натрупало през последните два дни. После продължи към дома си. Остави колата пред гаража. Отвори предната врата и влезе. Вътре му се стори празно и студено. Усещаше се дъх на лимон. После се сети, че може би Консуела е чистила.

Влезе в кухнята, за да нагласи кафеварката за сутринта. Беше чисто, детските играчки бяха прибрани. Явно Консуела бе идвала. Погледна телефонния секретар.

Светеха червени цифри: 14.

Сандърс прослуша обажданията. Първото бе от Джон Левин, който го молеше да му позвъни спешно. После Сали — питаше кога ще си поиграят децата. Всички останали бяха затворили телефона, без да оставят съобщение. Звучаха по един и същи начин: едва доловимо съскане и типичен за международните разговори шум, после рязко прекъсване. После отново и отново.

Някой се мъчеше да се свърже с него.

Едно от по-късните обаждания очевидно бе чрез централа, защото бе записан игрив женски глас: „Съжалявам, никой не отговаря. Желаете ли да оставите съобщение?“ Отговори ѝ мъж: „Не.“ После прекъсна.

Сандърс превъртя лентата и се заслуша.

Мъжкият глас му се стори познат. Явно чужденец и все пак познат.

„Не.“

Прослуша го няколко пъти, но не позна кой говори.

„Не.“

По едно време му се стори, че гласът звучи колебливо. Или може би човекът бързаше? Не беше ясно.

„Желаете ли да оставите съобщение?“

„Не.“

Накрая Сандърс се отказа, превъртя лентата и се качи в кабинета на горния етаж. Нямаше съобщения по факса. Екранът на компютъра беше тъмен. Тази вечер загадъчният „Приятел“ нямаше да му помогне.

Прочете документа, който Босак му даде в колата. Един-единствен лист — бележка, адресирана до Гарвин. Резюме на доклад за служител в Кюпъртино, чието име беше задраскано. Намери приложен и подписан от Гарвин чек до „НЗ Профешънъл Сървисиз“.

Чак след един часа Сандърс отиде в банята да се изкъпе. Пусна горещата вода, обърна лице нагоре и усети как струята щипе кожата му. От шума на душа едва не пропусна звъна на телефона. Грабна хавлиена кърпа и изхвърча от банята.

— Ало.

Разнесе се познатото съскане от международните линии.

— Господин Сандърс, моля — обади се мъжки глас.

— На телефона.

— О, господин Сандърс. Не зная дали ме помните. Аз съм Мохамед Джафар.

ЧЕТВЪРТЪК

Утрото беше ясно. Сандърс взе ранния ферибот и пристигна службата в осем. Мина покрай администраторката на партера, където Забеляза надпис: „Главната заседателна зала е заета“. Ужасен, си помисли, че пак е сбъркал часа на съвещанието и забърза да види. Но в залата беше Гарвин, който имаше среща с ръководството на „Конли-Уайт“ — говореше спокойно, присъстващите кимаха. След встъплението Гарвин представи Стефани Каплан и тя веднага започна финансово изложение с диапозитиви. Гарвин излезе от заседателната зала. Лицето му помрачня, когато, без да обръща внимание на Сандърс, той тръгна към кафенето в дъното на коридора.

Сандърс тъкмо се канеше да се върне горе, когато чу гласа на Блакбърн:

— Убеден съм, че имам право да изразя протест срещу начина на действие.

— Нямаш — ядосано го отрязва Гарвин. — Изобщо нямаш никакви права

Сандърс се запъти към кафенето. Вече виждаше вътре в помещението. Блакбърн и Гарвин разговаряха до машините за еспreso.

— Но това е крайно несправедливо — каза Блакбърн.

— Много важно! — избухна Гарвин. — Посочила е теб като източник, тъпанар такъв.

— Но, Боб, ти ми каза...

— Какво съм ти казал? — присви очи Гарвин.

— Каза ми да се оправям. Да притисна Сандърс.

— Точно така, Фил. А ти ми каза, че ще се погрижиш.

— Нали знаеше, че говоря с...

— Зная, че правеше нещо, но без подробности. А сега тя се позовава на теб.

Блакбърн наведе глава.

— Просто ми се струва крайно несправедливо.

— Така ли? Какво очакваш да направя? Нали ти си юрист, Фил: Нали все се притесняваш как изглеждат нещата. Сега ти ми кажи. Как да постъпя?

Блакбърн помълча, накрая изрече:

— Ще наема за адвокат Джон Робинсън. Уточнете с него подробностите около напускането ми.

— Чудесно! — съгласи се Гарвин.

— Само исках да ти кажа в личен план, Боб, че се отнесохте към мен крайно несправедливо.

— По дяволите, Фил, не ме занимавай с чувствата си! Хич не ме интересуват! Сега слушай внимателно: не се качвай горе. Не разчиствай бюрото си. Върви право на летището. До половин час да те няма. Веднага се махай, на минутата! Ясно ли е?

— Мисля, че е редно да признаеш приноса ми към фирмата.

— Признавам го, глупако! Само се махай час по-скоро, докато не съм побеснял.

Сандърс се обърна и забърза нагоре по стълбите. Не можеше да скрие радостта си! Блакбърн беше уволнен! Замисли се дали да сподели, с някого — може би със Синди.

Но когато стигна четвъртия етаж, забеляза, че коридорите гъмжат от хора — всички бяха излезли от стаите си и приказваха по ъглите. Слухът за уволнението явно се бе разнесъл. Сандърс не беше изненадан, че служителите са по коридорите. Колкото и да не обичаха Блакбърн, уволнението му щеше да причини голямо безпокойство. Внезапната промяна с толкова приближен до Гарвин човек създаваше чувство за надвиснала опасност. Рискът засягаше всички.

Синди посрещна Сандърс пред кабинета.

— Том, можеш ли да повярваш? Разправят, че Гарвин ще уволни Фил.

— Шегуваш ли се? — попита я той. Синди кимна.

— Никой не знае защо, но явно има нещо общо със снощните телевизионни репортери. Долу Гарвин обяснявал инцидента на хората от „Конли-Уайт“.

Някой отзад изкрещя:

— Появи се по електронната поща!

В миг коридорът опустя. Всички се прибраха по стаите. Сандърс седна зад бюрото и натисна знака за електронната поща. Тя обаче се

забави може би защото всички в сградата се включваха едновременно.

Влезе Фернандес.

— Вярно ли е за Блэкбърн? — попита тя.

— Сигурно — отговори Сандърс. — Ей сега излиза по електронната поща.

ОТ: РОБЪРТ ГАРВИН, ПРЕЗИДЕНТ И УПРАВЛЯВАЩ
ДИРЕКТОР

ДО: ЦЯЛОТО СЕМЕЙСТВО НА „ДИДЖИ КОМ“

С ГОЛЯМА ТЪГА Й ДЪЛБОКО ЧУВСТВО ЗА ЛИЧНА ЗАГУБА
ДНЕС ОБЯВЯВАМ ОСТАВКАТА НА НАШИЯ ЦЕНЕН И ДОВЕРЕН
ГЛАВЕН ЮРИДИЧЕСКИ СЪВЕТНИК ФИЛИП А. БЛАКБЪРН. ФИЛ
БЕШЕ ВСЕОТДАЕН СЛУЖИТЕЛ ВЪВ ФИРМАТА ПОЧТИ
ПЕТНАЙСЕТ ГОДИНИ — ПРЕКРАСЕН ЧОВЕК, А СЪЩО БЛИЗЪК
ЛИЧЕН ПРИЯТЕЛ И СЪВЕТНИК. ЗНАЯ, ЧЕ НА МЕН И НА
МНОЗИНА ДРУГИ ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ ДНИ И СЕДМИЦИ ОСТРО
ЩЕ ЛИПСВАТ МЪДРИТЕ МУ СЪВЕТИ И ВЕДРОТО МУ
НАСТРОЕНИЕ. СИГУРЕН СЪМ, ЧЕ СЕ ПРИСЪЕДИНЯВАТЕ КЪМ
НАЙ-ДОБРИТЕ МИ ПОЖЕЛЕНИЯ ЗА УСПЕХ В НОВОТО
ПОПРИЩЕ. СЪРДЕЧНИ БЛАГОДАРНОСТИ, ФИЛ. ВСИЧКО
ХУБАВО.

ОСТАВКАТА СЕ ПРИЕМА НЕЗАБАВНО. ХАУАРД ЕБЕР-ХАРД
ЩЕ ИЗПЪЛНЯВА ДЛЪЖНОСТТА ДО НАЗНАЧАВАНЕТО НА
ТИТУЛЯР.

РОБЪРТ ГАРВИН

— Какво пише? — полюбопитства Фернандес.

— Пише: „Уволних този самодоволен тъпак.“

— Беше неизбежно — отбеляза адвокатката. — Особено след
като се раздрънка пред Кони Уолш.

— Откъде знаеш? — попита Сандърс.

— От Елинор Врийс.

— Тя ли ти каза?

— Не. Но е много предпазлива. Както всички останали юристи в
средствата за масово осведомяване. Най-сигурният начин да си
запазиш службата е да спираш разни материали. Ако се съмняваш,
най-добре е да ги отхвърлиш. Затова си зададох въпроса какви са
причините да пусне очевидно клеветническият материал за господин
Свински. Единственото обяснение бе, че източникът е вътрешен и

необичайно сигурен, а също е наясно и с правните последици. Източник, който по същество казва, че предоставя историята и няма да съди вестника, ако я отпечата Тъй като ръководителите на фирми нямат никаква представа от право, източникът очевидно беше високопоставен юрист.

— Фил.

— Да.

— Господи!

— Това променя ли плановете ти? — попита Фернандес. Сандърс беше мислил по въпроса.

— Едва ли — отвърна го. — Според мен Гарвин бездруго щеше да го уволни днес.

— Изглеждаш много сигурен.

— Да. Снощи получих подкрепление. Надявам се днес да ми пратят още.

Влезе Синди, която попита:

— Чакаш ли нещо от Куала Лумпур? Някакъв голям материал?

— Да.

— Върви от седем сутринта. Грамаден е.

Секретарката сложи върху бюрото му касета, същата като онази, на която бе записал видеовръзката с Артър Кан.

Фернандес го погледна Той само сви рамене.

В осем и половина прати документа на Босак до частния факс на Гарвин. После помоли Синди да направи копия от всички получени през нощта факсове от Мохамед Джафар. Сандърс почти не беше спал, за да прочете изпратените материали. А четивото наистина си заслужаваше.

Разбира се, че Джафар не беше болен. Изобщо не се беше разболява!. Лъжата за него бе съчинена от Кан и Мередит.

Сандърс сложи касетата в апарата и се обърна към Фернандес.

— Ще ми обясниш ли най-накрая? — попита тя.

— Надявам се, че записът няма нужда от обяснения. На монитора се появи следният текст:

5 СЕКУНДИ ДО ПРЯКАТА ВИДЕОВРЪЗКА: ДК/М-ДК/К

ОТ: А. КАН

ДО: М.ДЖОНСЪН

Видяха Кан в завода. Миг по-късно екранът се раздели на две и се появи Мередит в кабинета си в Кюпъртино.

— Какво е това? — не се стърпя Фернандес.

— Запис на видеовръзка От неделя.

— Мислех, че всички записи са изтрити.

— Да, тукашните. Но в Куала Лумпур има запазен. Изпрати ми го един приятел.

На екрана Артър Кан се изкашля.

— А. Мередит. Малко съм разтревожен.

— Няма причини — каза тя.

— Продукцията все още не отговаря на спецификациите. Трябва най-малкото да подменим въздушните инсталации. Да сложим по-качествени.

— Не сега.

— Налага се, Мередит.

— Рано е.

— Инсталациите не струват, Мередит. И двамата смятахме, че ще вършат работа, но сме се излъгали.

— Няма значение.

Кан бе потънат в пот. Нервно потри брадичката

— Въпрос на време е Том да го открие, Мередит. Не е глупав, знаеш много добре.

— Ще бъде зает с друго.

— Щом казваш...

— Освен това ще напусне. Кан се сепна.

— Така ли? Едва ли...

— Повярвай ми. Ще напусне. Няма да се примири да ми бъде подчинен.

В кабинета на Сандърс Фернандес се наведе, втренчена в екрана.

— Няма шега! — възкликна тя.

— Как така няма да се примири? — попита Кан.

— Повярвай ми — повтори Джонсън. — Така ще се получи. Том Сандърс ще изчезне най-късно четирийсет и осем часа, след като се появи там.

— Откъде си толкова сигурна...

— Няма избор. Двамата с Том сме имали връзка в миналото. Всички във фирмата го знаят. Възникне ли проблем, никой няма да му

повярва. Той е достатъчно умен, за да го съзнава. Ако иска изобщо да си намери работа, единственият му избор е да се примири, да приеме каквото му се предложи и да напусне.

Кан кимна и обърса потта от бузата си.

— Тогава ще кажем, че Сандърс е направил измененията в завода. Той ще отрече.

— Дори няма да разбере. Запомни! Ще е напуснат дотогава, Артър.

— Ами ако не напусне?

— Повярвай ми. Ще се махне. Женен е, има семейство. Ще си отиде.

— А ако ми се обади за производството...

— Отговаряй уклончиво, Артър. Баламосвай го. Бива те, сигурна съм. Още нещо: с кого още разговаря Сандърс?

— Понякога с главния майстор — Джафар. Разбира се, той е в течение на всичко. Освен това е от честните. Боя се дали...

— Накарай го да излезе в отпуск.

— Току-що се върна.

— Дай му още, Артър. Тук ми трябва само една седмица.

— Господи! — каза Кан. — Не съм сигурен, че...

— Артър! — прекъсна го тя.

— Да, Мередит.

— Тъкмо в този момент новият заместник-директор отчита услугите, които ще бъдат възнаградени в бъдеще.

— Да, Мередит.

— Това е всичко.

Образите изчезнаха. Останаха само бели линии, които също се стопиха, и екранът угасна.

— Доста ясно и сухо — отбеляза Фернандес. Сандърс кимна.

— Мередит е смятала, че промените няма да окажат влияние, защото не разбира от производството. Стремела се е единствено към намаляване на разходите. Знаела е обаче, че някой ден промените в завода ще бъдат свързани с нейното име, затова е решила да се отърве от мен и да ме принуди да напусна фирмата. После е можела да стовари вината за проблемите в завода върху мен.

— Кан й е помагал. Сандърс кимна.

— Отървали са се от Джафар. Сандърс отново кимна.

— Кан е казал на Джафар да отиде за една седмица при братовчед си в Джохор, да се махне от града. За да не мога да се свържа с него. През ум не му е минало, че Джафар ще ми се обади. — Сандърс погледна часовника си. — Хайде, къде е?

— Кое?

От екрана долетя сигнал. Появи се красив тъмнокож журналист, очевидно в новинарска емисия, и бързо заговори на някакъв чужд език.

— Какво е това?

— Вечерните новини на трети канал от декември миналата година.

Сандърс стана и натисна копчето на видеоуредбата. Касетата изскочи.

— Какво има в тях?

Синди се върна от копирната с широко отворени очи. Носеше десетина добре подредени комплекта документи.

— Какво ще правиш с това?

— Не се притеснявай — отговори ѝ той.

— Ужасно е, Том! Имам предвид постъпките ѝ.

— Знам.

— Всички приказват — продължи Синди, — че сливането няма да стане.

— Ще видим — каза Сандърс.

С помощта на Синди започна да подрежда комплектите в еднакви кафяви папки.

— Какво точно се каниш да правиш? — попита Фернандес.

— Проблемът на Мередит е в това, че тя лъже — отвърна Сандърс. — Ловка е и се изплъзва. Цял живот е лъгала. Ще видя дали ще успея да я накарам да изтърси една много голяма лъжа.

Погледна часовника си. Беше девет без петнайсет.

До съвещанието оставаше четвърт час.

Заседателната зала беше претъпкана. От едната страна на масата седяха петнайсет души от ръководството на „Конли-Уайт“. От другата страна също петнайсет от „Диджи Ком“. Джон Мардън и Гарвин бяха по средата един срещу друг. Мередит Джонсън седеше в единия край и водеше заседанието.

— Сега давам думата на Том Сандърс. Том, би ли ни казал докъде сме стигнали с устройството „Туинкъл“. Какво е състоянието на производството?

— Разбира се, Мередит — отговори Сандърс. Сърцето му биеше лудо. Той излезе напред. — Първо, искам да уточня, че „Туинкъл“ е кодовото ни название за самостоятелно СД-РОМ устройство, което очакваме да направи революция. — Сандърс посочи към първата схема. — СД-РОМ е името на малък лазерен диск за съхраняване на данни. Производството му е евтино, а възможностите му за съхраняване на информация във всякаква форма са огромни: думи, образи, звук, видео и така нататък. Съдържанието на шестстотин книги може да се побере върху един-единствен малък диск. Благодарение на научните ни разработки можем да запишем на него видеофилм с продължителност час и половина. Както и различни съчетания. Например можете да направите учебник с текстова част, илюстрации, филмови сериали, анимационни поредици и други. Производствените разходи за една бройка скоро ще бъдат само десет цента.

Сандърс огледа хората около масата. От „Конли-Уайт“ проявяваха интерес. Гарвин се мръщеше. Мередит изглеждаше напрегната.

— За да бъде ефективен обаче СД-РОМ дискът, трябва две неща. Първо, преносимо възпроизвеждащо устройство. Като това. — Той вдигна устройството и го подаде на хората от „Конли-Уайт“, за да го разгледат. — Батерия за пет часа и отличен екран. Можете да го ползвате във влака, в автобуса, в класната стая — също като книга.

Хората го разглеждаха и въртяха в ръце. После пак обръщаха погледи към Сандърс.

— Другият проблем с технологията СД-РОМ е ниската ѝ скорост — продължи той. — Много бавно се стига до тези прекрасни данни. Но устройствата „Туинкъл“, чиито прототипи направихме успешно, са два пъти по-бързи от всички други устройства в света. Като се добави паметта за разгъване и прибиране на образите, достигат скоростта на малък компютър. Очакваме в срок от една година да намалим единичната стойност до цената на видеоигра. В момента произвеждаме устройствата. В началото имавме проблеми, но сега ги преодоляваме.

— Можеш ли да ни разкажеш по-подробно за тях? — обади се Мередит. — От разговорите с Артър Кан оставам с впечатлението, че

още не сме наясно откъде идват проблемите с устройството.

— Напротив, наясно сме — възрази Сандърс. — Излиза, че те изобщо не са толкова сложни. Очаквам да бъдат изцяло решени само след няколко дни.

— Така ли? — Тя повдигна вежди. — Значи сме разбрали каква е причината?

— Да.

— Прекрасна вест!

— Така е.

— Наистина чудесна новина — намеси се Ед Никълс. — Проектантски ли е проблемът?

— Не — каза Сандърс. — В разработения тук проект няма нищо нередно. Същото се отнася и за прототипите. Проблемът е чисто производствен и е свързан със завода в Малайзия.

— Какъв е по-точно?

— Оказа се — продължи Сандърс, — че производствената линия не е оборудвана както трябва. Би следвало да използваме автоматични уреди за монтиране на контролните чипове и на РАМ-кеша, но малайските работници го правят ръчно. Буквално ги набиват с палец. Поточната линия е мръсна, затова при оптическите измервания се отчита наличието на частици. Трябват ни въздушни инсталации на равнище седем, но наличните са едва на равнище пет. Оказа се, че сме предвиждали някои части като шарнирни болтове и скоби от един много надежден доставчик в Сингапур, но всъщност ги доставяме от друг. По-евтино, но с по-ниско качество.

Мередит се напрегна, но само за миг.

— Неподходящо оборудване, неподходящи условия, неподходящи части... — Тя тръсна глава. — Извинявай. Може да греша, но ми се струва, че ти отговаряше за внедряването на производството, Том?

— Така е — потвърди Сандърс. — Бях в Куала Лумпур през есента и пускахме линията заедно с Артър Кан и местния главен майстор Мохамед Джафар.

— Защо тогава имаме толкова много проблеми?

— За съжаление при изграждането на производството са взети редица погрешни решения.

Изражението на Мередит стана загрижено.

— Том, всички знаем, че си изключително компетентен. Как се е получило?

Сандърс се поколеба. Мигът настъпи.

— Получило се е, защото производствената линия е била променена — изрече той. — Спецификациите не са били спазени.

— Какво искаш да кажеш?

— Според мен ти трябва да обясниш, Мередит. Защото ти си дала нареждане за промените.

— Аз ли?

— Точно така, Мередит.

— Том, сигурно грешиш — хладнокръвно възрази тя. — Нямам нищо общо с производството в Малайзия.

— Имаш — поправи я Сандърс. — Пътувала си два пъти дотам, през ноември и декември миналата година.

— Да, бях в две командировки до Куала Лумпур. Защото ти не се беше справил с преговорите за един трудов спор с малайзийското правителство. Отидох там и реших въпроса. Нямам обаче нищо общо с производството.

— Не е така, Мередит.

— Уверявам те — каза тя хладно. — Нямам нищо общо. Нито с производството, нито с така наречените промени.

— Всъщност си била там, за да провериш на място как са изпълнени твоите нареждания за промените.

— Извинявай, Том. Бъркаш. Никога не съм виждала производствената линия.

На екрана зад нея се появи видеозаписът на новинарската емисия без звук. Журналистът със сако и вратовръзка пред камерата.

— Никога ли не си била в завода? — попита я Сандърс.

— Никога, Том. Не знам кой би могъл да ти каже подобно нещо... и защо го споменаваш сега.

На втори план зад журналиста се видя сградата на „Диджи Ком“ в Малайзия, после заводът отвътре. Камерата се насочи към производствената линия и официалното посещение. В завода бяха Фил Блэкбърн и до него Мередит Джонсън. Камерата я показва в едър план, докато разговаряше с един работник.

Хората в залата засушукаха.

Мередит се завъртя и погледна екрана.

— Чудовищно! Извадено е от контекста. Не знам откъде е това...

— Трети канал на Малайзийската телевизия. Местният вариант на Би Би Си. Съжалявам, Мередит.

Записът от новините свърши. Екранът угасна Сандърс даде знак на Синди, която започна да обикаля масата и да раздава папките.

— Откъдето и да е този така наречен запис... — поде Мередит.

Сандърс не ѝ обърна внимание.

— Госпожи и господа, ако отворите папките, ще намерите паметни записки на сектор „Контрол върху проектите“, ръководен от госпожа Джонсън през въпросния период. Насочвам вниманието ви към първата с дата осемнайсети ноември миналата година. Ще забележите подписа на Мередит Джонсън и нареждането ѝ производствената линия да се промени в съответствие с исканията на Малайзия. По-конкретно се дават указания да не се използват автоматични уреди за монтаж на чиповете и операцията да се извършва ръчно. Правителството на страната е останало удовлетворено, но нашето производство на устройствата се е провалило.

— Забележете обаче — не се предаваше Джонсън, — че малайците не ни оставиха никакъв избор...

— Значи изобщо не е трябвало да строим завод там — прекъсна я Сандърс. — Защото не можем да спазим новите спецификации. Отклоненията са недопустими.

— Е, това е твоето мнение — отбеляза тя.

— Втората записка е от трети декември. В нея се казва, че в резултат на проучването за намаляване на разходите са променени въздушните инсталации в цеха. Отново изменение на установените от мен спецификации. И пак показател от първостепенно значение: не можем да произвеждаме висококачествени изделия при такива условия. Накратко, промените са обрекли производството на провал.

— Не знам дали някой от присъстващите ще ти повярва, че причината за неуспеха на устройствата е в нещо друго освен в собствената ти...

— Третата записка — не спираше Сандърс — обобщава икономии, реализирани от сектор „Контрол върху проектите“. Ще видите, че в нея се говори за единайсетпроцентно намаляване на разходите. Тези икономии отдавна са се стопили поради забавяния в

производството, да не говорим за забавените доставки на пазара. Дори да възстановим линията незабавно, единайсетте процента икономия ще доведат до увеличаване на производствените разходи от порядъка на седемдесет процента. Или сто и деветдесет процента увеличение през първата година.

— Ето и следващия документ — каза Сандърс. — Той обяснява какво е наложило мерките за намаляване на разходите. През есента, по време на преговорите за сливането между господин Никълс и госпожа Джонсън, тя е заявила, че може да докаже възможността за намаляване на разходите при внедряването на високи технологии, тъй като господин Никълс изразил загриженост за големите вложения по време на срещата им в...

— О, за Бога! — извика Ед Никълс, втренчил поглед в материала.

Мередит скочи пред Сандърс.

— Извинявай, Том — поде твърдо тя. — Налага се да те прекъсна Със съжаление трябва да отбележа, че не можеш да измамиш никого с тази закачка — Мередит описа широк кръг с ръка. — Както и с така наречените доказателства — Тя повиши глас. — Не присъстваше, когато най-добрите умове във фирмата вземаха тези управленски решения. Не разбираш аргументацията им. Сега излизаш с престорени пози, с разни паметни записки, с които се мъчиш да ни убедиш... Никого няма да убедиш. Том. — Тя го изгледа съжачително. — Скалъпена история. Нелепи приказки, кухи фрази. По същество ти си само външност без никакво съдържание. Въобразяваш си, че можеш да се явиш тук и да подлагаш на съмнение работата на управленския екип. Длъжна съм да заявя, че това е недопустимо.

Гарвин рязко се изправи.

— Мередит...

— Искам да довърша — каза, почервеняла от гняв, Джонсън. — Защото е важно, Боб. Това е същината на проблемите в управлението. Да, някои решения могат да бъдат оспорени със задна дата Да, опитахме някои новаторски методи, с които може би сме се изхвърлили. Но те едва ли извиняват поведението, на което сме свидетели днес. Виждаме хладно пресметната инсинуация, организирана от човек, който е способен на всичко — абсолютно всичко, — за да наложи себе си за сметка на останалите, да смаже

всеки, застанал на нейния — тоест на неговия път. Каква безскрупулност... Не можеш да ни заблудиш, Том. Нито за миг. Караш ни да приемем най-долнопробна лъжа. Криви са ти сметките. Как ли пък не! И ще си понесеш последствията. Съжалявам. Не можеш да си разиграваш коня както ти скимне. Не става, не се постъпва така. Това е всичко.

Мерedit спря да поеме дъх и се огледа Всички мълчаха, без да помръдват. Гарвин продължаваше да стои прав, изглеждаше потресен. Мерedit бавно осъзна, че нещо не е наред. Заговори с по-спокоен тон.

— Надявам се, че съм... че точно изразих общото настроение. Такова беше намерението ми. Пак последва мълчание.

— Мерedit — обади се накрая Гарвин, — би ли напуснала залата за няколко минути.

Тя изумено загледа Гарвин, после изрече:

— Разбира се, Боб.

— Благодаря ти.

Излезе от залата с високо вдигната глава. Вратата щракна зад нея.

Джон Мардън се надигна от мястото си и каза:

— Господин Сандърс, моля, продължете изказването си. Колко време според вас ще е нужно, за да се възстанови производството и да заработи с пълна мощност?

Беше пладне. Сандърс седеше в кабинета си с крака върху бюрото и гледаше през прозореца. Над сградите на площад Пайъниър грееше ярко слънце. На ясното небе нямаше нито едно облаче. Влезе Мери-Ан Хънтър в строг костюм.

— Не разбирам — каза тя.

— Какво?

— Записа на новините. Мерedit сто на сто е знаела за него. Защото е била там, когато са снимали.

— О, знаела е, но не е допускала, че ще се добера до записа. Смятала е, че няма да я покажат в новините, че ще снимат само Фил. Мюсюлманска страна, нали разбираш. Когато отразяват вести от деловия свят, обикновено показват само мъже.

— Аха. И какво?

— Но трети канал е държавен — продължи Сандърс. — Новината тогава е била, че правителството е постигнало само частичен успех в преговорите за промени в завода на „Диджи Ком“ поради неотстъпчивостта на чуждата страна и нежеланието ѝ да се споразумее. Замисълът е бил да се защити доброто име на финансовия министър Саяд. Затова са насочили камерите към Мередит.

— Защото...

— Защото е жена.

— Дяволът, преоблечен като чужденка в делови костюм? С жена феринджи не можеш да се споразумееш.

— Нещо от този род. Както и да е, новините всъщност са се въртели около нея.

— И ти намери записа.

— Да.

Хънтър кимна.

— Е, нямам нищо против — каза тя и излезе от кабинета. Останал сам, Сандърс пак се загледа през прозореца. След малко влезе Синди.

— Най-новото е, че сливането отпада.

Сандърс сви рамене. Чувстваше се изтощен, изцеден. Не го интересуваше.

— Гладен ли си? Да ти донеса ли нещо за обяд?

— Не ми се яде. Какво правят сега?

— Гарвин и Мардън разговарят.

— Продължават ли? Мина повече от час.

— Току-що при тях влезе Конли.

— Само Конли? Никой друг ли?

— Не. Никълс напусна сградата.

— А Мередит?

— Никой не я е виждал.

Сандърс се облегна на стола. Пак обърна очи към прозореца. От компютъра се разнесоха три последователни звукови сигнала

30 СЕКУНДИ ДО ПРЯКАТА ВИДЕОВРЪЗКА: ДК/М-ДК/С

ОТ: А. КАН

ДО: Т. САНДЪРС

Обаждаше се Кан. Сандърс се усмихна мрачно. През вратата надникна Синди.

— Търси те Артър.

— Виждам.

15 СЕКУНДИ ДО ПРЯКАТА ВИДЕОВРЪЗКА: ДК/М-ДК/С

Сандърс намести настолната лампа и се облегна. Екранът светна, трептенията спряха. Появи се Артър в завода.

— О, Том. Радвам се. Надявам се, че не съм закъснял.

— Закъснял за какво? — попита Сандърс.

— Знам, че днес има съвещание. Трябва да ти кажа нещо.

— Какво е то, Артър?

— Ами боя се, че не бях достатъчно откровен с теб, Том. Става дума за Мередит. Преди шест-седем месеца тя въведе някои промени в производството и се кани да прехвърли вината върху теб. Вероятно на днешното съвещание.

— Разбирам.

— Много ми е неприятно, Том — наведе глава Кан. — Не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо, Артър. Кан се усмихна извинително.

— Искях да те предупредя. Честно. Но Мередит все разправяше, че те няма. Не знаех как да постъпя. Тя твърдеше, че ще има битка и е най-добре да застана на страната на победителя.

— Заложил си на губещия, Артър — каза Сандърс. — Уволнен си.

Той протегна ръка и изключи телевизионната камера пред себе си.

— Какво говориш?

— Уволнен си, Артър.

— Не можеш да постъпиш така с мен... — проплака Кан. Образът му почна да избледнява и да се свива. — Не можеш...

Екранът угасна.

След четвърт час в кабинета влезе Марк Луин, като подръпваше нервно яката на черната си риза с къс ръкав марка „Армани“.

— Излязох голям глупак — измънка той.

— Да. Така е.

— Само... Не разбрах какво става.

— Да де, не разбра.

— Какво ще правиш сега?

— Току-що уволних Артър.

— Господи! Какво друго?

— Не знам. Ще видим какво ще стане.

Луин кимна и притеснен излезе. Сандърс реши да го остави известно време да се тревожи. В края на краищата дружбата им щеше да се възстанови. Адел и Сюзан бяха добри приятелки. А и нямаше с кого да замени талантливия Марк. Можеше обаче да го накара да се поизпоти — щеше да му се отрази добре.

В един часа влезе Синди.

— Казват, че преди малко Макс Дорфман е отишъл да разговаря с Гарвин и Мардън.

— А Джон Конли?

— Излязъл е. Сега е при счетоводителите.

— Добър признак.

— Носят се слухове, че Никълс е уволнен.

— Защо смятат така?

— Преди час е хванал самолета

След петнайсет минути Сандърс видя Ед Никълс по коридора и отиде до бюрото на Синди.

— Нали ми каза, че Никълс е излетял.

— Така чух — обясни секретарката. — Направо да полудееш. Знаеш ли какво говорят за Мередит?

— Какво?

— Че остава.

— Не вярвам — възрази Сандърс.

— Бил Евъртс казат на секретарката на Стефани Каплан, че няма да уволнят Мередит Джонсън и че Гарвин изцяло я подкрепял. Фил щял да опере пешкира за случката в Малайзия, но Гарвин още вярвал, че Мередит е млада и не бива да бъде обвинявана. Затова тя остава на работа.

— Не вярвам.

Синди сви рамене.

— Така разправят.

Той се върна в кабинета и погледна през прозореца. Мъчеше се да си внуши, че това са само слухове. След малко из-бръмча вътрешната уредба

— Том? Току-що се обади Мередит Джонсън. Вика те веднага в кабинета си.

През големите прозорци на петия етаж струеше ярко слънце. Секретарката я нямаше на бюрото пред кабинета на Мередит. Вратата беше откритата Той почука.

— Влизай — обади се Мередит Джонсън. Стоеше права, облегната на ръба на бюрото със скръстени на гърдите ръце. Чакаше го. — Здравсти, Том.

— Здравей, Мередит.

— Влизай. Не хапя.

Сандърс не затвори вратата зад себе си.

— Трябва да призная, че сутринта надмина себе си, Том. Изненадах се колко много си успял да научиш за толкова кратко време. И подходът ти беше доста изобретателен.

Той мълчеше.

— Да, отлично си се справил. Горд ли си със себе си? — стрелна го с поглед тя.

— Мередит...

— Смяташ, че най-накрая сме си разчистили сметките? Е, имам новина за тебе, Том, изобщо не си наясно какво става.

Тя се дръпна от бюрото. Сандърс забеляза, че до телефона има кашон. Мередит заобиколи бюрото и започна да прибира в него снимки, документи и комплект писалки.

— Всичко беше идея на Гарвин. От три години търси купувач. Все не намираше. Накрая прати мен и аз изпълних задачата. Обиколих двайсет и седем различни фирми, докато стигнах до „Конли-Уайт“. Те проявиха интерес и аз се спазарих добре. Нищо не пропуснах. Гледах сделката да върви на всяка цена. На всяка цена.

Тя ядно метна някакви листове в кашона. Сандърс я наблюдаваше.

— Гарвин беше доволен, че му поднасям Никълс на тепсия — продължи Джонсън. — Не придиряше как съм го постигнала. Дори не се интересуваеше. Искеше само да се свърши работата. Събрах се да я оправя, защото новата длъжност предлагаше големи възможности за кариера. Защо да не я получа? Аз изпълних задачата. Аз уредих сделката. Заслужих си повишението. Победих те в честен двубой.

Сандърс не пророни дума.

— А сега всичко отива по дяволите. Гарвин не ме подкрепя, когато стигнахме до дебелия край. Всички разправят, че ми бил като баща. Но всъщност той само ме използваше. Искаше да сключи сделката на всяка цена. Сега продължава. Още една проклета сделка Много важно, че някой ще пострада. Всички напират. А аз трябва да намеря адвокат, за да договори условията за напускане. На никой не му пука. — Мередит затвори кашона и се облегна на него. — Но аз те победих, Том, честно и по правилата. Не заслужавам такова отношение. Прецака ме проклетата система.

— Не е вярно. — Сандърс я погледна право в очите. — От години чукаш подчинените си. По всякакъв начин се възползваш от положението си. Клинчиш. Мързи те. Разчиташ на изграденото име и всяка трета дума от устата ти е чиста лъжа. Сега се самосъжالياваш. Смяташ, че системата ти е виновна Знаеш ли какво, Мередит? Системата не те съсипа. Тя те разкри и те изхвърли. Защото дълбоко в себе си ти си пълно нищожество. — Той се завъртя. — Приятно пътуване. Където и да отиваш. Излезе от кабинета и тръшна вратата.

След пет минути се върна в своя кабинет. Все още вбесен, се заразхожда напред-назад край бюрото. Влезе Мепи-Ан Хънткп по спортен екип

Седна и вдигна обувките си в маратонки крака на бюрото.

— За какво си се разработил? За пресконференцията ли?

— Каква пресконференция?

— Насрочили са я за четири часа.

— Кой ти каза?

— Мариан от „Връзки с обществеността“. Кълне се, че Гарвин лично е наредил. Освен това секретарката й звъни по вестниците и телевизионните станции.

Сандърс поклати глава

— Избързват.

След всичко случило се пресконференция можеше да има най-рано на другия ден.

— И аз така мисля — кимна Хънтър. — Сигурно ще обявят, че сливането отпада Чу ли какво разправят за Блэкбърн?

— Не, какво?

— Гарвин се съгласил на един милион долара обезщетение.

— Не вярвам.

— Така приказват.

— Питай Стефани.

— Никой не я е виждал. Сигурно се е върнала в Кюпъртино, за да се оправя с финансовите въпроси, след като сливането отпада. — Хънтър стана и се приближи до прозореца — Поне времето днес е хубаво.

— Да. Най-накрая.

— Май ще изляза да потичам. Не понасям чакането.

— Не ми се излиза от сградата Тя се усмихна.

— Е, и аз бих постъпила така на твоё място. — Хънтър постоя до прозореца известно време и най-после проговори: — А какво знаеш...

Сандърс вдигна поглед.

— Какво?

Хънтър посочи надолу към улицата.

— Микробуси. С антени. Значи все пак ще има пресконференция.

Проведоха пресконференцията в четири часа в главната заседателна зала на партера. Когато Гарвин се изправи в единия край на масата, блеснаха светкавици.

— Винаги съм смятал — започна той, — че жените трябва да бъдат по-широко представени на ръководните длъжности. В навечерието на двайсет и първи век американките са най-неизползваният ресурс на нацията. Положението не се различава в електрониката и в останалите отрасли. Ето защо с голямо удоволствие бих искал да съобщя, че част от сливането ни с „Конли-Уайт Комюникейшънс“ е назначаването на нов заместник-директор в „Диджитал Комюникейшънс“ в Сиатъл — много талантива жена от централното управление в Кюпъртино. Години наред тя работи творчески и всеотдайно в екипа на „Диджи Ком“ и съм сигурен, че в бъдеще ще прояви още по-голямо творчество. Приятно ми е да ви представя новия заместник-директор по перспективното планиране госпожа Стефани Каплан.

Последваха ръкопляскания. Каплан застана зад микрофона и отметна посивял кичур. Беше облечена в тъмнокафяв костюм и се усмихваше кротко.

— Благодаря ти, Боб. Благодаря на всички, които работиха упорито за успеха на фирмата. Специално искам да подчертая колко се радвам, че ще работя с такива изтъкнати специалисти като ръководителите на отдели Мери-Ан Хънтър, Марк Луин, Дон Чери и, разбира се, Том Сандърс. Тези таланти хора са сърцевината на нашата фирма и смятам да вървим напред ръка за ръка. Що се отнася до мен, със Сиатъл съм свързана както лично, така и професионално. Мога само да кажа, че съм възхитена, наистина възхитена, че съм тук. Очаквам дълги и щастливи години в този прекрасен град.

След като Сандърс се прибра в кабинета си, по телефона му се обади Фернандес.

— Най-после се свързах с Алън. И знаеш ли какво? Артър А. Френд е в творчески отпуск и е заминат за Непал. Никой не влиза в кабинета му освен секретарката и най-доверените му студенти. Всъщност е влизал само един студент. Първокурсник в Химическия факултет на име Джонатан...

— Каплан — допълни Сандърс.

— Точно така. Знаеш ли кой е? — попита Фернандес.

— Синът на шефката Току-що назначиха Стефани Каплан за ръководител на направлението. Фернандес за миг млъкна.

— Сигурно е забележителна жена — изрече тя.

Гарвин насрочи среща с Фернандес в хотел „Четири сезона“. В късния следобед седнаха в малък тъмен бар близо до Четвърто авеню.

— Страхотно се справи, Луиз — каза той. — Но справедливостта не възтържествува, сигурен съм. Една невинна жена се провали заради някакъв хитрец и интригант.

— Хайде, Боб. Затова ли ме повика? За да се оплакваш?

— Ей Богу, Луиз, сексуалният тормоз се превръща в огромен проблем. Поне във фирмите, които познавам, има заведени по десетина дела Докъде ще стигнем?

— Не се тревожа нещата ще се уталожат — отговори Фернандес.

— Може би и това ще стане някога. Но междувременно невинни хора...

— В работата не ми се случва да срещам кой знае колко невинни хора — отбеляза адвокатката — Разбрах например, че членовете на

Управителния съвет на „Диджи Ком“ още преди година са знаели за главоболията с Джонсън, но не са направили нищо, за да го решат.

Гарвин премигна.

— Кой ти каза? Съвършено невярно. Фернандес замълча

— Освен това никога не можеш да го докажеш. Адвокатката повдигна вежди, без да проговори.

— Кой ти каза? — настоя Гарван. — Искам да зная.

— Виж, Боб, никой вече не търпи един определен начин на поведение. Шефът, който посяга към слабините, стиска цици в асансьора, кани секретарки в командировка, но запазва само една стая в хотела. Това отдавна е отминало. Ако някой от служителите ти се държи по този начин, все едно дали е мъж или жена, хомосексуалист или редовен, длъжен си да го спреш.

— Добре, но понякога е много трудно...

— Да — съгласи се Фернандес. — Съществува и другата крайност. Служителката не харесва някой безвкусен виц и подава жалба. На нея трябва да се каже, че тук не става дума за сексуален тормоз. Междувременно обаче шефът е обвинен. Всички във фирмата научават. Той вече не работи с нея заради подозренията, лошите отношения и цялата каша във фирмата. И това се случва доста често. За съжаление. Знаеш ли, че двамата със съпруга ми работим в една и съща фирма?

— Аха

— След като се запознахме, той пет пъти ме покани да излезем. Отначало отказвах, накрая се съгласих. Сега сме щастливо семейство. Тези дни сподели, че при днешните отношения едва ли би ме канил пет пъти подред. Просто би се отказал.

— Виждаш ли! Точно за това говоря.

— Знам. Но с времето всичко ще дойде на място. След го-дина-две хората ще разберат какви са новите правила

— Да, но...

— Проблемът е в третата категория, по средата между двете крайности — продължи Фернандес. — Там поведението е неопределено. Не е ясно какво се е случило. Не е известно кой какво и на кого е направил. Най-много жалби са тъкмо такива. Досега обществото обръща внимание на проблемите на жертвата, не на обвинените. Но те също имат проблеми. Искът за сексуален тормоз е

оръжие, Боб, и срещу него няма надеждна защита Всеки може да го използва и това често си случва Според мен ще продължи така известно време.

Гарвин въздъхна

— Също както вашата виртуална действителност — каза адвокатката. — Средата изглежда реална, но на практика не е. Всеки ден живеем във виртуални среди, зададени от собствените ни представи. Те се променят. Променят се по отношение на жените, скоро ще стане същото и с мъжете. Мъжете не харесаха предишната промяна, на жените няма да допадне сегашната. И някои хора ще се възползват. В крайна сметка всичко ще се уреди.

— Кога? Вижда ли му се краят? — тръсна глава Гарвин.

— Когато жените заемат половината от ръководните длъжности. Ето тогава — отсече Фернандес.

— Знаеш, че подкрепям това становище.

— Да. Разбрах, че току-що си назначил чудесна жена. Поздравления, Боб.

Мери-Ан Хънтър беше натоварена със задачата да откара Мередит Джонсън до летището, където тя щеше да вземе самолета обратно за Кюпъртино. Двете жени седяха мълчаливо петнайсетина минути. Мередит се бе свила в палтото си и гледаше през прозореца.

Накрая, тъкмо когато завиваха покрай завода на „Боинг“, Джонсън проговори:

— И без това тук не ми харесваше.

Хънтър ѝ отговори, като внимателно подбираше думите си:

— Има си добрите и лошите страни.

Пак настъпи мълчание. После Джонсън попита:

— Приятелка ли си на Сандърс?

— Да.

— Свястно момче — каза Мередит. — Винаги е бил такъв. Знаеш ли, че някога имахме връзка?

— Чувала съм.

— Всъщност Том не направи нищо лошо. Просто не знаеше как да реагира на случайно подхвърлена забележка.

— Аха.

— Жените в бизнеса трябва да бъдат безупречни през цялото време, иначе ги убиват. Достатъчна е и най-малката грешчица, за да им отрежат главата.

— Аха — повтори Хънтър.

— Знаеш за какво говоря — каза Джонсън.

— Да, зная.

Последва нова дълга пауза. Джонсън се намести на седалката, без да откъсва поглед от прозореца.

— Системата — каза тя. — Там е проблемът. Прецака ме гадната система.

Сандърс тръгваше към летището, за да посрещне Сюзан и децата, когато се сблъска със Стефани Каплан. Честити ѝ назначението. Тя му подаде ръка и каза съвсем сериозно:

— Благодаря ти за подкрепата.

— И аз благодаря за твоята. Хубаво е да имаш приятел.

— Да — потвърди тя. — Хубаво нещо е приятелството. Компетентността също. Няма да се задържа тук дълго, Том. Никълс напусна поста финансов директор на „Конли“, а заместникът му е, меко казано, със скромни възможности. След около година ще потърсят някого. И когато се преместя при тях, някой ще трябва да поеме тук новата фирма. Според мен трябва да си ти.

Сандърс направи лек поклон.

— Но това е в бъдеще — живо каза Каплан. — Междувременно трябва да подредим нещата. Голяма каша се забърка. Сливането отвлече вниманието на всички, некомпетентността на онези в Кюпъртино се отрази на производството. Много трябва да се потрудим, за да оправим положението. Утре в седем сутринта свиквам първото оперативно съвещание с ръководителите на отдели. До утре, Том.

Стефани Каплан се обърна.

Сандърс стоеше в залата за пристигащи и гледаше кой слиза от самолета от Финикс. Елайза се затича към него с викове „Татко!“ и се хвърли в прегръдките му. Беше почерняла от слънцето.

— Хубаво ли беше във Финикс?

— Много! Татко, яздихме коне, ядохме тако и познай още какво.

— Какво?

— Видях змия.

— Истинска ли?

— Аха. Зелена. Ей толкова голяма — разпери ръце детето.

— Доста голяма е била, Елайза.

— Ама знаеш ли какво? Зелените змии не хапят. Приблѳжи се Сюзан с Матю на ръце. Тя също беше почерняла. Сандърс я целуна. Елайза веднага се обади:

— Казах на татко за змията.

— Как си? — попита Сюзан и го погледна право в лицето.

— Добре. Уморен съм.

— Свърши ли?

— Да. Свърши.

Тръгнаха да излизат. Сюзан го прегърна през кръста.

— Мислех си, че сигурно прекалявам с пътуванията. Трябва да прекарваме повече време заедно.

— Би било чудесно — каза той.

Приблѳжиха към лентите за багажа. Сандърс носеше дъщеря си и усещаше ръчичките ѝ, отпуснати на рамото му. Погледна настрани. Мередит Джонсън стоеше пред гишето за заминаващи. Беше облечена с палто. Косите ѝ бяха опънати назад. Тя не се обърна ѝ не го видя.

— Някой познат ли? — попита Сюзан.

— Не, никой.

ПОСТСКРИПТУМ

Констънс Уолш беше уволнена от сиатълския вестник „Поуст Интелидженсър“. Тя заведе дело за неправомерно уволнение и дискриминация на основата на разлика в пола съгласно Член VII от Закона за гражданските права от 1964 година. Вестникът постигна извънсъдебно споразумение.

Филип Блакбърн стана главен юрисконсулт на „Силикън Холографикс“ в Маунтин Вю, щата Калифорния — два пъти по-голяма фирма от „Диджи Ком“. Впоследствие бе избран за председател на Комисията по етика към Сдружението на юристите в Сан Франциско.

Едуард Никълс се оттегли от „Конли-Уайт Комюникейшънс“ и се премести със съпругата си в Насо на Бахамските острови, където започна работа като консултант на задгранични дружества.

Елизабет, или Бетси Рос, отиде в „Конрад Компютърс“ в Сънивейл, щата Калифорния, и скоро след това се записа в организацията „Анонимни алкохолици“.

Джон Конли бе избран за вицепрезидент по планирането на „Конли-Уайт Комюникейшънс“. След половин година загина при автомобилна катастрофа в Пачоуг, щата Ню Йорк.

Марк Луин беше обвинен в сексуален тормоз съгласно Член VII от служителка в проектантския екип. Въпреки че обвинението беше отхвърлено, скоро след разследването по случая жена му подаде молба за развод.

Артур Кан отиде на работа в „Бул Дейта Систъмс“ в Куала Лумпур, Малайзия.

Ричард Джаксън от „Алдъс“ бе обвинен в сексуален тормоз съгласно Член VII от служителка във фирмата „Американ Дейта Хаус“ за търговия на едро, с която работеше „Алдъс“. След разследването фирмата го уволни.

Гари Босак създаде алгоритъм за кодиране на данни и продаде лиценза на „Ай Би Ем“, „Майкро Софт“ и „Хитачи“. Стана мултимиллионер.

Луиз Фернандес стана федерален съдия. Изнесе лекция пред Сдружението на юристите в Сиатъл в защита на тезата, че заведените дела за сексуален тормоз все по-често се използват като средство за решаване на фирмени спорове. Изказа предположението, че в бъдеще може да се наложи преразглеждане на законовата уредба или ограничаване на адвокатската намеса по такива въпроси. Лекцията ѝ бе посрещната хладно.

Мередит Джонсън бе назначена на длъжността заместник-директор по оперативните въпроси и планирането в парижкия клон на „Ай Би Ем“. По-късно се омъжи за посланика на САЩ във Франция Едуард Хармън след неговия развод. Оттогава се оттегли от бизнеса.

ПОСЛЕПИС ОТ АВТОРА

Разказаната тук история се основава на истински случай. Романът не цели да опровергае факта, че в повечето случаи съдебните дела за сексуален тормоз се завеждат от жени срещу мъже. Напротив: размяната на ролите ни дава възможност да се докоснем до измерения, които остават скрити от традиционните реакции и реторичните клишета. Както и да реагират читателите, важно е да се отбележи, че поведението на двамата главни герои представлява огледално отражение. Психологическият тест на Роршах с мастиленото петно, чиято форма трябва да се разтълкува, е ценен, защото ни разкрива нещичко за самите нас.

Важно е също да се подчертае, че в сегашния си вид историята е художествена измислица. Тъй като обвиненията в сексуален тормоз на работното място предполагат многобройни и понякога изключващи се законни права и излагат на значителен риск не само отделните лица, но и фирмите, наложи се внимателно прикриване на истинската случка. Всички основни действащи лица се съгласиха да разговарят с автора след уверението, че самоличността им няма да бъде разкрита. Благодаря им за готовността да помогнат при изясняването на трудните въпроси във връзка с разследването на оплаквания за сексуален тормоз.

Освен това съм много задължен на мнозина юристи, специалисти в областта на връзките с обществеността, служители и ръководители на фирми, които дадоха ценни мнения по въпроса. Поради изключително голямата чувствителност към темата за сексуалния тормоз всички помолиха да бъде запазена анонимността им.

ТРЕТИЯТ ПОЛ

С ръст и стойка на баскетболист, макар да не е спортувал, въздържан в поведението и обноските си, неизменно пристегнат в костюм с класическа кройка, Майкъл Крайтън прилича повече на герой от свое произведение (учен, бизнесмен, високопоставен служител в корпорация), отколкото на преуспял писател, за когото — без никакво преувеличение — говори целият свят. Роден в Чикаго през 1942 г., той отдавна е загърбил прочутите небостъргачи край кръстосваното от ветрове езеро Мичиган, за да се установи сред евкалиптите и обжарените от слънцето хълмове на Холивуд, чиито блясък и красота не възпрепятстват неговата творческа работа, поприще също тъй отдалечено от медицинското образование, получено в Харвард, както впрочем и четирите му брака — от съсредоточеността на интелектуалец, склонен към аскетизъм, която излъчва подобно на аура. Противоречията сякаш винаги са съпътствали Крайтън, известен и като филмов режисьор, екранизирал обаче само един от своите романи („Голям банков обир“), почти без изключение и кинохитове, особено тези от последните години („Юрски парк“ и „Изгряващо слънце“), посрещнати може би по-възторжено от публиката, отколкото от критиката, признала техните несъмнени достойнства, но не и своята неподготвеност да обхване и коментира идеите, които е вложил авторът, да стигне до сърцевината на въпросите, повдигнати от него. Въпроси не само злободневни и ужасяващо сериозни, а и свръхопасни с ядрената реакция, която застрашават да отрицат при натискане на прословутото „червено копче“, предупредително докоснато от Крайтън, дочул взрива, преди да детонира, и видял пораженията, нанесени от ударната му вълна и от всепроникващата радиация, в огледалото на Бъдещето, зримо за машина. (И тъкмо тук се корени според мен основната разлика между него и Гришам, друг нашумял писател, също световна величина, чиито трилъри разтърсват пределите на жанра с високия волтаж на проблематика, актуална и обществено значима: докато авторът на „Юрски парк“ например не само третира

определени явления, но и показва развитието им като процес, в по-нататъшна проекция, този на „Фирмата“ ги отразява откъм разни аспекти, ала в тяхното качество на дадености, на факти от реалността, сами по себе си тъждествени на отношението, най-често отрицателно, което заслужават.) Ето защо не е чудно, че противодействието спрямо Крайтън от страна на засегнатите от книгите му е обикновено право пропорционално на силата, с която са изобличени: от сферата на биотехнологията го атакуваха с обвинения в ненавист към науката и деформиране на постиженията ѝ, „Изгряващо слънце“ му донесе прозвища като „расист“ и „антияпонец“, а неистовите нападки срещу него доведоха до разграничаване на Холивуд от литературния прототип на филмовата версия, предизвикало оправдания гняв на писателя. „Разкриване“ (1994), роман, издаден в Ню Йорк в тираж от 900000 екз. и оглавил класациите на бестселъри в САЩ, отново предвещава полемики и бури около своя автор, когото този път хвърля в клетката на изгладнели феминистки, доказано безжалостни към опонентите си, без двоумение превръщани от тях в злощастни жертви. Крайтън обаче не ще им бъде лесна плячка и пореден трофей във войната, която те отдавна водят срещу мъжката половина на човечеството: с правдивостта на сюжета и с необоримата аргументация на фактите, вплетени в него като желязна арматура, с доказуемостта на конфликта, заимстван като тема и нерешим чрез кървави развръзки, той съумя да отклони острието на японския кинжал, почти опрял в слепоочието му, и да предяви убедителни свидетелства в полза на твърдението, че интерпретирането на „Изгряващо слънце“ е било по-скоро преднамерено погрешно, за да се използва за целите на политика, с която самият писател няма нищо общо, макар да е предусетил голямата опасност от сблъсък, неин красноречив синоним и допустим краен ефект. Неуязвим е той и за стрелите срещу „Разкриване“, въпреки че дори за онези, които са го наблюдавали как похапва „суши“ и пиле „терияки“ в своя любим ресторант „Таканава“, недалеч от писателското му студио на булевард Санта Моника, заобиколен от почтително приведени японци, сигурно би било трудно, направо невъзможно, да си представят Крайтън в приятелското обкръжение на валкюри от движението за абсолютно равенство между мъжете и жените, принципите на което той всъщност не оспорва в новата си книга, а просто разкрива в съответствие със заглавието ѝ някои нежелани и

трудно предвидими последици от него, опорочаващи го извращения. Героинята в „Разкриване“, Мередит Джонсън, е истинско въплъщение на модерното време: динамична и целеустремена, красива и елегантна, сексапилна до немай-къде, а както се оказва и не по-малко хищна от велоцираптор^[1] в един друг „юрски парк“, пресъздаден от Крайтън не край бреговете на Коста Рика, но в самото сърце на Сиатъл — старателно оградения за недискретни погледи и вредоносни помисли, по оруеловски психосаниран свят на голямата корпорация, типична за днешна Америка, където обстановката е издържана в духа и по последната дума на авангардизма в дизайна, докато отношенията между хората носят отпечатъка на праисторическо противопоставяне, на изконното стълкновение между еднакво силни, стъпкали по-слабите в прахта, на една вечна и невинаги подмолна борба, чиито най-рафинирани форми напомнят играта на котка с мишка Мередит Джонсън дори не си дава труда да прибегне до такава изтънчена, макар и жестока условност, а се нахвърля върху Том Сандърс, завеждащ отдел в корпорацията, с настървеността на разгонена самка, очевидно решена да се възползва от изненадата, бързо преминала във вцепеняващ шок, на пожелания от нея мъж, за да го „прекара“ тъй, както стотици хиляди началници в разни краища на Земята са злоупотребявали и продължават да злоупотребяват със свои подчинени, нерядко и без да ги обезщетят с някакви привилегии за унижителната и престъпна атака, на която са ги подложили. Или, с други думи, Мередит Джонсън (сякаш неизбежно) е въплъщение и на корпоративния морал, двойствен, манипулативно извъртлив, примамливо порядъчен отвън, гнил до сплутост отвътре и според чийто неписан закон сексът е ефикасно конвенционално оръжие в страхотната битка за оцеляване на всички равнища в условията на социален дарвинизъм, по-безмилостен от когато и да било.

Дотук, кажи-речи, нищо ново, ако изключим симптоматичното обстоятелство, че опитът за изнасилване между тапицираните стени на шефски кабинет е предприет от жена, истинска *vagina dentata*^[2], и че обектът на посегателството ѝ, семеен мъж, изцяло зависим от нея за служебното си положение, се одързостява да я съди, поставяйки на карта репутацията и кариерата на двамата, както и престижа на могъщата Корпорация, нейния имидж на голямо и дружно семейство, изграждан в продължение на десетилетия... Неправдоподобно, би

отсякъл някой, не само не чел този роман на Крайтън, но и доста изостанал от темповете на съвременето, от редица феномени, които го характеризират, от все по-категоричната тенденция жените да заемат подобаващото място на най-горните етажи на обществото, предоставило им власт, а значи и възможности за спекулиране с нея. Какъвто и да е полът му, човешкото същество продължава да бъде тласкано от инстинкти и амбиции, от щения, непроменени с векове, и ходът на Прогреса, на еволюцията, макар свръхскоростен, макар несекващ, понякога отчайва със своята еднопосочност, защото явно е, че не разравя очистващо глъбинните пластове на душата и не спомага за приравняването ѝ по свойства с информатичната интелигентност — хладна, супер-конкретна, непогрешима. Не без упоение и лично пристрастие, с размаха и опиянението на непоправим фантаст, Крайтън демонстрира смайващите постижения на телекомуникационния бизнес, средище на романното действие, но независимо от факта, че героите му творят чудеса, че използват за общуване на близки и далечни разстояния „клетъчни“ видеофони, големи колкото кредитни карти, че черпят информация от оптични компактдискове, побрали съдържанието на по 600 книги, и работят за повсеместно електронифициране на живота, равностойно на небивала негова метаморфоза, на истинска революция, те воюват помежду си по начини и със средства, издаващи непревъзмогнат атавизъм, а постоянното взаимно малтретиране на сексуална основа придава особено ожесточение на техните неудовлетворени (и неудовлетворими) амбиции, на непрекъснатите им схватки и интриги. Авторът не пропуска да посочи, че за подтик му е послужило реално произшествие, казус, при който е имало тъй специфично обсебване на властта като секс, и не пропуска да изтъкне колко ще зачестят подобни инциденти. „Засега едва 5% от ръководните позиции в големите компании се заемат от жени — отбелязва той, — но броят им без съмнение ще нараства, а заедно с това и случаите на такова изкористяване на служебните отношения.“ Можем да се доверим: Крайтън винаги е проявявал нюх за проблемите, о предстои да типизират социума. И сигурно следва да се замислим над внушението, което той прави чрез почти изхлипаната реплика на своята сломена героиня: „Не съм аз. Системата е. Там е проблемът. Прецака ме.“

Властта няма пол, сочи Крайтън, но подчертава, че освен тези двата, с чиито спорове — биологични, битови, длъжностно-йерархични, се камуфлират много по-сложни и нерешими конфликти, има и трети — Системата, която неизменно излиза победител. И той подкрепя доводите си с такава убедителност, че би могъл и да преспи в клетка, пълна, с феминистки.

Вера Ганчева

[1] Вид динозавър. — Б. а. ↑

[2] От лат., приблизително „с челюст наместо влагалище“. — Б. а. ↑

Източник: [Библиотеката на Александър Минковски](#)

Издание:

РАЗКРИВАНЕ. 1995. Изд. Хемус, София. Роман. Превод: от англ.
Вера ГЕОРГИЕВА [Disclosure / Michael CRICHTON]. Формат: 21 см.
Страници: 368. Цена: 145.00 лв. ISBN: 954-428-097-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.